
New York Times Bestseller
Gece Evi Serisi Yazarı
P.C. CAST
Hasret's Sisters Planet
KUTSAL BÜYÜ
Bir Partholon Masalı
PEGASUS

ESKİ HAYATI ONA HİÇ BU KADAR UZAK OLMAMIŞTI

Shannon Parker sonunda efsanevi dünya Partholon'daki hayatına alışır. Kentaur kocasını, Tanrıça Epona'yla olan ilişkisini ve doğal olarak şımartılmayı oldukça sever. Dünyadaki eski yaşamını neredeyse unutmuştur... özellikle de hamile olduğunu öğrendiğinde.

Fakat bir süre sonra ani bir güç patlaması onu yeniden Oklahoma'ya gönderir. Sihir olmadan Partholon'a geri dönemeyeceği için yardıma muhtaçtır ancak başka bir sorun daha vardır: Bu yardımı kocasının tıpatıp benzeri bir adamdan almak zorundadır. Bu süreçte kendi isteğiyle Tanrıça'nın Seçilmişi olmanın tahmin ettiğinden çok daha zor olduğunu öğrenecektir.

"P.C. Cast eşsiz bir yetenek..."
Karen Marie Moning

"Biraz çatışma ve yoğun bir duygusallığa sahip *Kutsal Büyü* gerçekten keyifli."
Book Loons

"Cast mükemmel bir yazar. Shannon zeki, şımarık ve hazırcevap bir kahraman olabilir ancak kalp kırıklığı ve verdiği mücadele onu hassas ve sempatik kılıyor."
Fresh Fiction

Pegasus Yayınları: 950
Bestseller Roman: 407

Kutsal Büyü
P. C. Cast
Özgün Adı: Divine by Choice

Yayın Koordinatörü: Berna Sirman
Editör: Gizem Yeşildal
Düzelti: Sibel Yıldız
Sayfa Tasarımı: Ezgi Gültekin
Kapak Uygulama: Pınar Yıldız
Film-Grafik: Mat Grafik

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık
Sertifika No: 11946
Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A
Bayrampaşa/İstanbul
Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Eylül 2014
ISBN: 978-605-343-407-8

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2014
Copyright © P. C. Cast, 2006

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Harlequin Books S.A.'dan alınmıştır.

Bu kitap bir hayal ürünüdür. Eserde geçen isimler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayalî olarak tasarlanmıştır. Hayatta ya da ölmüş kişilerle, olaylarla ya da yerlerle ilgili benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil, optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz, çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han
No: 11/9 Taksim / İSTANBUL
Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46
www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

P. C. CAST

KUTSAL BÜYÜ

İngilizceden Çeviren:
Sevinç Seyla Tezcan

PEGASUS YAYINLARI

Bu da babam Dick Cast için
(Mighty Mouse, Eski Koç).
Sevgilerimle (Bugs).

BİRİNCİ KISIM

Siyah bir kâğıdın kenarından süzülen mürekkep misali görüş alanımın kıyısında titreşen karanlık, tenimde can sıkıcı bir ürpertiye neden oldu. Bu da neydi? Gölgelere baktım. Hiçbir şey yoktu. Sadece soğuk ve rüzgârlı, boş ve yıldızsız bir gece...

Belli ki kahrolası aklımı kaçırıyordum.

Fomorian Savaşı sona ereli aylar olmuştu. Artık üstüme atlamak için tetikte bekleyen kanatlı iblisler yoktu. Yani, hadi ama güzelliğine rağmen, aslında bir kale olan tapınağımın ortasındaydım. Dünyaya korkunç bir canavar türü salınmış olsa bile (ki bu dünyada ne olacağını asla bilemezdiniz) güvenlik seviyem kusursuzun üzerindeydi. Cidden, şımartılıp tapınılırken ölme olasılığım, canavarlara yem olma olasılığından daha büyüktü. Yine de şu berbat ürpertiden kurtulamıyordum. Ve bir şeylerin yolunda gitmediği hissine ilk kez bu gece kapılmıyordum.

Anıta çıkan mermer yolda ilerlerken nereye gitsem peşimi bırakmayan o kötü önseziyi düşündüm. Haftalar mı olmuştu? Kahretsin! Şimdi gerçekten durup düşününce en az iki-üç haftadır bir tuhaflık hissediyordum. Yemek yiyemez olmuştum ve bu başlı başına tuhaf bir durumdu çünkü yemeği cidden severim. Ama bunun sorumlusu geçmek bilmeyen bir mide virüsü ve/veya stres de olabilirdi. En tuhafıysa bir gölgeyle karşılaşınca yerimden sıçramamdı. Gölgeler karanlık, yoğun ve kesinlikle içinde kötücül bir şeyler barındırıyordu.

Pekâlâ, tamam, iyilerin (doğal olarak benim tarafımdaydılar) korkunç şeytani yaratıklarla çarpışmak ve dünyayı kölelikten ve yok olmaktan kurtarmak zorunda kaldıkları, gerçek anlamda berbat bir savaştan çıkmıştım. Abartmıyorum. Ve evet, bu bir kızın gerilmesine neden olabilirdi. Özellikle de söz konusu kız, Broken Arrow (Tulsa'nın şirin bir banliyösü) Oklahoma'dan, çok eski İskoçya ve mitolojik Yunan karışımı bir dünyadaki Enkarne bir tanrıçayla kazayla yer değiştirmiş Oklahomalı bir öğretmense. Hepsi doğruydu. Ama savaş bitmişti. İblisler yok olmuştu ve dünyada her şey sözüm ona yolundaydı. İyi de o zaman neden karanlığın içinde üstüme atlamak için fırsat kollayan lanet olası bir öcü varmış gibi hissediyordum?

Kahretsin, yine başım ağrıyordu.

MacCallan'ın anıtına varınca derin nefesler alarak ve anıtı her ziyaretimde benliğimi kaplayan huzuru ve dinginliği içime çekerek bulanıklaşan düşüncelerimi yatıştırmaya çalıştım. Uzun ve zarif sütunların çevrelediği, üç basamakla çıkılan mermer podyumda içinden hoş kokulu, hiç sönmeyen bir yağın eksik edilmediği, ağır bir vazonun durduğu süslü oymalı bir kaide vardı.

Bu gece gümüş grisi duman, kubbeli çatıdaki yuvarlak delikten dışarı miskin miskin kıvrılıyordu. Parlak, sarı ışığın fondaki yıldızsız gece göğüyle oluşturduğu tezat görüntüyle tadını çıkararak ağır adımlarla vazoya yaklaştım. Anıtın duvarsız inşa edilmesini, sütunlar, bir kubbe ve sürekli yanan bu ateşten ibaret olmasını özellikle istemiştim. Burada anısı yaşatılan adamın anıtın simgelediği özgürlükten hoşlanacağını düşünmüştüm.

Esinti saçlarımı havalandırınca ürperdim. Serin hava neredeyse nemliydi. Anıtın odama kısa bir yürüyüş mesafesinde olmasına rağmen kürk astarlı pelerinimi giymemde ısrar eden Alanna'yı dinlediğime memnun oldum.

"Leydi Rhiannon!" Yapının karşı tarafındaki sütunların arasında telaşlı genç bir hizmetkâr belirdi. Hızlı bir reveransla

yere eğilmeden önce, kısacık bir an duraksadı. "Size sıcak şarap getirebilir miyim? Hava hayli soğudu."

"Hayır." Dalgın bir tavırla zihnimde adını ararken kıza sadece kısacık bir an baktım. "Maura, hiçbir ihtiyacım yok. Sen yatabilirsin."

Utangaç bir ifadeyle bana baktı. "Evet, leydim." Sonra telaşla ekledi. "Ama bir şeye ihtiyacınız olursa çağırırsınız, değil mi?"

Gülümsemesine yorgun bir gülümsemeyle karşılık verdim. "Evet, çağırırım."

Hızla uzaklaştı.

Alaycı bir ifadeyle vazoya bakıp gözlerimi devirdim. "Gençliğin can sıkıcı coşkusu." Dumanı tüten aleve bakarak mırıldandım. "Ama muhtemelen boşa konuşuyorum. Büyük olasılıkla sen de *benim* gençlere özgü bir coşkuyla dolu olduğumu düşünüyorsundur." İşitilebilir bir cevap almadan ve elbette bir cevap beklemeden podyumun en üst basamağına tırmandım ve iç geçirerek yere oturdum. Pelerinimin kalın katlarını bacaklarımın altına sıkıştırdıktan sonra çenemi elime dayadım. "Gerçi *tam olarak* ne düşünürdün bilmiyorum. Seni iyi tanıma fırsatım olmadı." Yanağımı gıdıklayan asi bukleyle oynarken bir kez daha iç geçirdim.

Anıtı ziyaret etmenin genelde olduğu gibi keyfimi yerine getireceğini ummuştum ama bu gece beni içine çekmekle tehdit eden mutsuzluktan bir türlü sıyrılamıyordum. Kalbimin her atışıyla eş zamanlı ince bir baş ağrısının saplandığı sağ şakağımı ovdum.

Yeni bir esinti, pelerinimi havalandırdı. Gür buklelerimi yüzüme düşmekten alıkoyan deri kurdeleyi kontrol etmek için başımı çevirince gözüme görüş alanımın hemen dışında seken, sıvı ve koyu renk bir karaltı ilişti. Kurdeleden kurtulan bukleyi unutarak ve mahremiyetime tecavüz etmek üzere olan her kimse onu azarlamaya hazırlanarak sırtımı dikleştirdim.

"Kim o?" diye seslendim emredercesine.

Sessizlik.

Etrafıma bakındım. Gece göğü alçak bulutlarla kaplıydı. Tek ışık, karşımda istikrarla yanan ateşten geliyordu. Gecenin karanlığının ruh halime ayna tutmasının dışında, sıradışı bir şey göremiyordum. Gölgelerin dışında kalan loş alanlarda kıpırdanan, sinsice dolaşan ya da usulca süzülen uğursuz bir şey yoktu.

Haydi ama Shannon, topla kendini kızım!

Büyük olasılıkla yakınlarda bulunan ağaçlardaki rüzgârın durmak bilmeyen hayal gücüme sağlıklı bir dozda buluşmasının ötesinde bir şey değildi. Büyük olasılıkla hepsi buydu. *Gerçekten* bir sorun yoktu.

Sonra... gözüme bir kıpırtı daha takıldı. Kafamı hızla çevirdim ama tek görebildiğim karanlığın içindeki karanlık, siyah kâğıdın üstünden akan bir miktar daha mürekkep oldu. Tekrar ürperdim. Hafızamda bir hareketlenme olmuştu. Partholon'a gelmemden kısa süre sonra Alanna ne demişti? Adsız kalması daha iyi olacak karanlık tanrılarla ilgili bir şeydi. Midem izah edilemez bir korku spazmıyla kasıldı. Neyim vardı böyle? Karanlık tanrılarla işim olmadığı kesindi. Haklarında hiçbir şey bilmiyordum. O tür varlıkların düşüncesi beni neden korkutacaktı ki?

Bir şeyler kesinlikle yolunda değildi.

Haftalardır olduğu gibi üzüntü denemeyecek kadar derin ve yalnızlık denemeyecek kadar yoğun bir duygu zihnimin kıyısında dolaşıyordu. Yüzümü ellerime gömüp hıçkırığımı bastırmaya çalıştım.

"Keşke hayatta olsaydın, baba. İçimde olup bitenler hakkında seninle konuşmaya ihtiyacım var."

O gerçekten baban değil. Asi düşüncelerim rahat vermiyordu. *Ve bu da senin dünyan değil. Davetsiz misafir. Gaspçı. Sahtekâr.*

"Artık benim de dünyam!" Sonsuz bir gözyaşı seline boğulmadan önce kendimi tutamayıp haykırdım. Sesim gücüyle geceyi âdeta yırtıp geçmişti. Ses, sütunlarda bir çan sesi gibi

yankılanınca irkildim. Beklenmedik tepkim, kendi aptallığıma gülmeme neden oldu.

"Oturup kendimi azarlayarak ve gecenin karanlığında canavarlar hayal ederek ne halt ettiğimi sanıyorum?" Sesimdeki mizah, tatsız ruh halimi yatıştırmaya yaradı. Gözlerimdeki yaşları silip derin bir nefes alarak puslu gökyüzünde bir anda beliren ve ağaçların üstüne yükselen dolunayı seyrettim. Zamansız kürenin göksel güzelliğine zevkle gülümsedim.

"Bu dünyaya doğmamış olmam umurumda değil. Burada olmayı seviyorum. Olmak istediğim ve ait olduğum yer burası," dedim kararlı bir sesle.

Ve bu elbette doğruydu. Eski çağların Kelt at tanrıçası Epona'nın orijinal Enkarnesi ve Kıymetlisi Rhiannon, beni inanılmaz derecede çekici, hazır cevap ve züğürt lise İngilizce öğretmeni Shannon Parker olmakla yetindiğim yirmi birinci yüzyıl Amerikası'ndan, Broken Arrow, Oklahoma'dan koparıp almıştı. Rhiannon yer değiştirmemize neden olan bir büyü yapmayı başarmıştı. Yaklaşık altı ay önce, korkunç bir araba kazası sandığım şeyden, mitoloji ve sihrin yaşadığı paralel bir dünyaya uyanmıştım. Başlangıçtaki kafa karışıklığım yetmezmiş gibi, Partholon'daki insanların bazıları, diğer dünyamdaki insanların yansımasıydı. Başka bir deyişle, insanlar tanıdık geliyordu; hatta davranışları ve konuşmaları tanıdıktı ama aslında öyle değillerdi. Aslında babam olmayan babam MacCallan'ın anıtı devreye burada giriyordu.

Bir an sadece sevgili babam bir dünya uzakta olduğu için değil, bu dünyadaki yansıması, Rhiannon'un babası MacCallan benim buraya gelişimden kısa süre sonra gaddarca öldürüldüğü için de bir hüzün dalgası hissettim. Tanrıçamın gücü, bu dünyayı sinsice yaklaşan bir kötülüğe karşı uyarabilmem için Rhiannon'un babasının ölümüne tanık olmama izin vermişti. Zihnim, ölümüne tanık olduğum adamın, Klanının lideri Lord MacCallan'ın aslında babam olmadığını söylüyordu ama kalbim bambaşka bir şey fısıldıyordu. MacCallan bir lider ve savaşçıydı. Babam

da erkeklere, daha çok genç erkeklere liderlik eden bir adamdı. Kendine savaş alanı olarak futbol sahasını seçmişti. Babama bu kadar çok benzeyen bu adamla aramda değiştirilemez bir bağ hissetmemek elimde değildi.

"Bazen kafam çok karışıyor," dedim ayağa kalkıp vazonun yan tarafını sıvazlarken. MacCallan'ın cesedi buraya gömülmemişti. Adamlarıyla birlikte MacCallan Kalesi'nin kömürleşmiş yıkıntıları arasında yatıyordu. Bu anıtı, Richard Parker'ın anısına duyulmasını isteyeceğim saygıyı MacCallan'a sunmak için yaptırma ihtiyacı duymuştum.

Rhiannon hakkında beni utandıran ve yerin dibine geçiren pek çok şey öğrenmiştim ama babasına duyduğu sevgi onlardan biri değildi. Artık onun yerine Leydi Rhiannon, Partholon'un Baş Rahibesi, Epona'nın Kıymetlisi ve Enkarne Tanrıça statüsüne ben sahip olduğum için mutluydum. Ve onun da Oklahoma'da düşük ücretli bir devlet okulu öğretmeni olmaktan "keyif aldığını" varsayıyordum. Beni Epona'nın Tapınağı'na döndürecek patikaya doğru ilerlerken bu düşünceyle güldüm.

"Tabii," diye fısıldadım alaycı bir tavırla. "Birkaç ay önce, tekrar yer değiştirmek için çabalarken bu statü değişikliğinden ne kadar *keyif aldığı* her halinden belli oluyordu."

Başarısızlıkla sonuçlanan o girişimin anısı beni kendime getirdi. Burada doğmamış olmama rağmen bu dünyaya bağlanmıştım. Artık Partholon benim evim, bu insanlar halkım, Epona da tanrıçamdı. Gözlerimi yumdum ve sessizce dua ettim. *Epona, lütfen kalmama yardım et.*

Midem altüst olunca güçlükle yutkundum. Belki de sorun buydu. Rhiannon eski hilelerine başvuruyor, buraya geri dönebilmek için beni Partholon'dan koparıp Oklahoma'ya döndürmeye çalışıyordu. Ve bu bulantı hissi, Epona'nın gözümü açık tutmam için bana gönderdiği bir bela uyarısıydı. Ah... Partholon'u –ve burada sevmeye başladığım kocayı ve insanları– kaybetme düşüncesi bile yeni bir bulantı hissiyle altüst olmam için yeterliydi.

Kahretsin! Böyle hissetmekten artık bıkmıştım. Serin rüzgârın soluğu yanağımı okşayıp pelerinimin içine süzülürken tekrar ürperdim. Etrafımda varlığını hayal ettiğim tuhaf, akıcı karanlığı düşündüm. Artık sanki halüsinasyon görmeye başlamışım gibi geliyordu.

Harika. Kocam ülkenin savaş sonrası toparlandığından emin olmak için bir aylık bir yolculuğa çıkmıştı ve ben keçileri kaçırıyordum.

Sırtımı dikleştirdim ve kendime bu düşünceden kurtulmayı telkin ettim. Rhiannon Oklahoma'daydı. Bense Partholon'daydım ve bu durum böyle kalacaktı. Sıradışı tuhaflıklara karşı tetikte kalacaktım. (Söylemesi kolaydı ama olsun.) Ve mide bulantıma gelince... muhtemelen grip falan oluyordum ve yeni evli olmamıza rağmen kocam seyahate gittiği için hüznüme tuz biber oluyordu. Her neyse, kocamın dönmesi an meselesiydi. O gelince her şey normale dönecekti.

En azından gecenin sinsice sokulan gölgelerini görmezden gelmeye çabalarken kendime bunu telkin ettim. Tapınağın ışıkları beni çağırıyordu, *The Andy Griffith Show*'un[1] ıslıkla giriş müziğini çalarak adımlarımı sıklaştırdım.

1 Amerikan TV'lerinde 1960-1968 arasında yayınlanan bir sit-com. (ç.n.)

Ne yazık ki bir sonraki gün daha iyi geçmedi. Çikolataya batırılmış çilek ısırığını elime tükürürken, "Iyk," diye mırıldandım. "Bu çilekte bir şey var." Avucumdaki yarı çiğnenmiş çileği şüpheyle kokladım. Rahatsız edici bir çiğ et parçasına benziyordu. Bu dünyadaki elim ayağım olma görevini de üstlenen arkadaşıma yüzümü buruşturarak baktım. Başka bir deyişle, Alanna'nın Partholon'daki herkesi tanıması ve her şeyi bilmesi sayesinde ağaca tırmanmaya çalışan bir balıktan çok, gerçek bir Enkarne Tanrıça'ya benziyordum. "Sanırım çürümüş," dedim. Uykusuz bir gecenin daha ardından, zaten tuhaf durumdaki midemin bir de trajik ve tatsız bir zehirlenme geçirmesine ihtiyacım yoktu.

Alanna sanatsal bir sunumla üst üste dizilmiş çilek yığınından bir tane aldı, kokladı ve dikkatle ısırdı.

"Hımm..." Dudağını yalarken bana kremaya doymuş bir kedi yavrusu gülümsemesiyle baktı. "Sorun o çilekte olmalı, bunun tadı enfes," dedi. Çileğin kalanını ağzına attı.

"Anlaşıldı," diye homurdandım. "Koca tabaktaki tek iğrenç çileği seçtim." Çikolataya batırılmış özellikle hoş ve şişkin bir çilek seçmek için tabağın tamamını inceledim ve seçtiğim çileğin enfes görünüşlü ucunu dikkatle ısırdım.

"Iyk!" Yarısı çiğnenmiş uç, avucumdaki çilek yığınının yanındaki yerini aldı. "Pekâlâ, bu iş saçmalaşmaya başladı. Bunun

tadı da iğrenç." Kötü çileğin yenmemiş kısmını Alanna'ya uzattım. "Lütfen şunun tadına bir bak ve bana delirmediğimi söyle."

Alanna iyi bir dost ve tesadüf sonucu yaklaşan gala kutlamasının sorumlusu olarak çileği elimden çekinerek aldı, kokladı ve güneşin öptüğü yüzünden minik bir ısırık aldı. İfadesinin değişmesini ve çileği eline tükürmesini bekledim. (Çilek artıklarıyla dolu avucumu Alanna'nın ateş hattından çektim.)

Ve bekledim.

Ve bekledim.

Alanna çileği çiğnedi ve bana bir yavru ceylan bakışı attı.

"Bana tadının iyi olduğunu söyleme."

"Rhea, tadı gayet güzel." Çileği bana geri uzattı. Zengin çilek/çikolata kokusunu alır almaz yüzümü buruşturdum.

"Ah, hayır, sende kalsın."

"Belli ki hâlâ iyileşmemişsin." Alanna'nın gözleri kaygıyla doluydu. "Carolan bu akşam ClanFintan'la birlikte döneceği için seviniyorum. Bu mide bulantısı fazla uzadı."

Evet, doktorun beni penisilinsiz, kan testsiz ve röntgensiz muayene etmesi için can atıyordum. Ancak elbette endişemi Alanna'yla paylaşamazdım çünkü Carolan sadece bu dünyamn bir numaralı doktoru değil, aynı zamanda Alanna'mn da kocasıydı.

Ufak tefek bir peri-hizmetçi koşar adımlarla geldi.

"Leydim." Çok hoş bir reveransla yere kadar eğildi. "Lütfen elinizi temizlememe izin verin."

"Teşekkürler." Islak bezi elinden aldım. "Ama sanırım kendi elimi silebilirim." Bana küçük egosunu ezip geçtiğimi söyleyen bir bakış atmasına fırsat bırakmadan ekledim. "İçecek bir şey getirebilirsen çok sevinirim."

"Ah, evet, leydim!" Yüzü zevkle parladı.

İsteğimi yerine getirmek için odamn karşı köşesine koşarken arkasından, "Alanna için de bir kadeh getir!" diye seslendim.

Mutfaklara açılan kemerli girişte gözden kaybolmadan önce omzunun üstünden seslendi. "Elbette, leydim!"

Bazen Enkarne Tanrıça ve Epona'nın Kıymetlisi olmak acayip iyi oluyordu. Pekâlâ, itiraf ediyorum, *bazen* iyi olmanın da ötesiydi. Hadi ama etrafım refahla çevriliydi ve bir halk tarafından seviliyordum. Tek yaşam gayeleri bütün ihtiyaçlarımın karşılandığını görmek olan hatırı sayılır bir hizmetkâr ordum vardı. Seçkin kıyafetlerle tıka basa dolu gardıroplardan ve sıkı durun, *mücevherlerin* dolup taştığı çekmecelerden bahsetmiyordum bile. Hem de bir sürü mücevherin.

Kabul edelim, Oklahomalı bir öğretmenin imkânlarımn çok ötesinde bir hayat sürüyordum. Ne sürpriz ama!

Ellerimi silip masaya döndüğümde Alanna'yı bana dikkatle bakarken buldum.

"Ne?" Bitkinliğim ses tonuma yansımıştı.

"Son zamanlarda ciddi anlamda solgun görünüyorsun."

"Şey, ciddi anlamda solgun da hissediyorum." Sesimin aksi çıktığını fark edip bir gülümseme ve daha rahat bir ses tonu takındım. "Endişelenme, sadece biraz... biraz..." (Shakespeare'i düşün) "Sıtma gibi hissediyorum," diye tamamlarken yerel dille konuşabildiğim için kendimden hoşnut kalmıştım.

"İki yedi gün boyunca mı?" Yemin ederim, en yakın arkadaştan çok bir anne gibi konuşuyordu. "Seni izliyorum, Rhea. Yeme alışkanlıkların değişti. Ayrıca kilo verdiğini düşünüyorum."

"Ne olmuş yani, soğuk algınlığı geçirdim. Havanın da yardımcı olduğu söylenemez."

"Rhea, kış henüz gelmedi bile."

"Buraya ilk geldiğimde, havanın hiç soğumayacağını düşündüğümü hatırlayınca..." Gözlerimi bize en yakın duvara, bir düzine yarı çıplak bakire (yani bakire olmaları gerekiyordu) etrafında hoplayıp zıplayarak gelişigüzel çiçekler saçarken, göğüsleri

tamamen açık bir halde gümüş-beyaz bir kısrağın üstünde yol alan ve bana tıpatıp benzeyen kadını tasvir eden resme diktim.

Alanna'nın uysal kahkahası çınladı. "Rhiannon duvar resimlerini her zaman bahar sahnelerinden ve yaz ritüellerinden seçerdi. Ne kadar az kıyafet olursa, o kadar çok keyif duyardı."

"Başka şeylerden de keyif duyardı," diye mırıldandım.

Eski dünyamdan insanların yansıması olan Partholon'luların çoğunun, kişilik olarak da onlara benzemesine rağmen (Alanna ve en yakın arkadaşım Suzanna gibi), Rhiannon'un pek de hoş bir insan olmadığını anladığımda buraya geleli çok olmamıştı. Alanna ve ben, Rhiannon'la bu kadar farklı olmamızı, Rhiannon fazlasıyla müsamaha görmüş ve tamamen şımartılmış bir başrahibe olarak büyürken, benim şımarıklık edersem canıma okuyacak bir baba tarafından doğru davranmak üzere yetiştirilmiş olmama bağlamıştık. Ben öz-disiplin ve bir dizi ahlak kuralıyla büyümüştüm. Yirmi birinci yüzyıl terimleriyle ifade edecek olursak, Rhiannon kuduruk bir kaltak olarak yetişmişti. Onu tanıyan herkes ondan ya nefret ediyor ya korkuyordu ya da ikisi birden. Rahatına düşkün ve ahlak yoksunu bir kadındı.

Ve deyim yerindeyse onun yakut kaplı tahtına oturmam hayli zor oldu.

Pantholon'da gerçek Rhiannon olmadığımı bilen üç kişi vardı. Alanna, kocası Carolan ve benim kocam ClanFintan. Diğer herkes bundan birkaç ay önce müthiş bir kişilik değişimi yaşadığımı sanıyordu (ve bu, adımın kısaltılmış hali Rhea'yı kullanmaya başladığım döneme rastlıyordu). Demek istediğim, tapındıkları varlığın yirmi birinci yüzyıldan zorla getirildiğini öğrenmenin kitlelere hiçbir faydası olmazdı. Sadece o kadar da değil, bu dünyanın Tanrıçası Epona, Tanrıçanın Kıymetlisi olarak beni tercih ettiğini söyleyerek beni büsbütün şaşırtmıştı.

Alanna gırtlağını hafifçe temizleyince dikkatim yeniden şimdiki zamana döndü.

"Hizmetkârlar dün gece MacCallan'ın mezarında gereğinden fazla zaman geçirdiğini söylediler." Alanna'nın sesi endişeliydi.

"Orayı seviyorum. Biliyorsun." Meşum zifiri karanlığı hatırlayınca gözlerine bakamadım. "Alanna, hatırlıyor musun?.. Rhiannon'un uşağı... neydi adı? B'yle başlıyordu sanırım?"

"Bres," dedi Alanna hoşnutsuzlukla.

"Evet, Bres. Bana onun karanlık tanrılara tapındığını mı söylemiştin?"

Alanna'nın gözleri endişeyle kısıldı. "Hatırlıyorum. Bres'in ona kötülük ve karanlık tarafından bağışlanmış güçleri vardı. Nereden aklına geldi?"

Aldırmaz görünmeye çalışarak omuz silktim. "Bilmiyorum. Sanırım soğuk ve bulutlu gece beni biraz ürküttü."

"Rhea son zamanlarda beni endişelen..."

Neyse ki Alanna'nın sözleri mermer zeminde yankılanan ayak sesleriyle yarım kaldı.

"Şarabınız, leydim." Hizmetçi üstünde en sevdiğim merlot olduğunu tahmin ettiğim şarapla dolu iki kristal kadehin durduğu bir tepsiyle geldi.

"Teşekkürler." Kadehlerden birini alıp diğerini Alanna'ya uzatırken ismini hatırlamak için zihnimi yokladım. "Noreen."

"Rica ederim, Epona'nın Kıymetlisi!" Noreen kızıl saçlarını kendi yarattığı esintiyle savurarak hızla uzaklaştı.

Tanrım, ne cıvıl cıvıl bir kızdı.

"Kocalarımızın dönüşüne," diye kadeh kaldırırken konuyu değiştirmeyi umuyordum. Yanakları göz alıcı bir pembeye çalan Alanna kadehini benimkine değdirdi.

"Kocalarımıza." Kadehinin üstünden bana bakarak şarabından bir yudum aldı.

"Iyk." Yudumumu güçlükle yuttum. "Bu berbat bir şarap!" Kadehimi kokladım ve şarabın ekşimtırak kokusu burun deliklerime dolunca yüzümü buruşturdum. "Epona'nın Kıymetlisi olmak

artık hiçbir anlam ifade etmiyor mu? Neden sürekli çürük şeyler geliyor?" Sesimin benden hiç beklenmeyecek kadar aksi çıktığını fark ettim ve kendi çıkışıma şaşırdım. Neden her an ağlamaklı hissediyordum?

"Rhea, ver bir tadına bakayım."

Alanna kadehimi aldı, şarabımı kokladı ve büyük bir yudum içti.

Bir tane daha.

"Ee?" Sesim sıkıntımı yansıtıyordu.

"Gayet iyi." Alanna gözlerime baktı. "Şarapta bir şey yok."

"Ah, kahretsin." Donatılmış banket masasının yanında bir koltuğa yığıldım. "Ölüyorum. Kanser oldum, beynimde tümör, anevrizma ya da onun gibi bir şey var." Gırtlağımın arka tarafında, gözyaşlarının habercisi bir yanma hissettim. Yine.

"Rhea..." Alanna yanıma oturdu ve nazik bir hareketle elimi tuttu. "Belki de koleriktir. Bizim dünyamıza geldiğinden beri bir sürü şey yaşadın."

Ah tabii, "kolerik". O da neyin nesiydi? Bir sonraki aşamada kanımı dökmek, kafatasıma bir delik açıp "kötü ruhları defetmek" ya da ortaçağdan kalma, ona benzer bir şey yapmak falan isteyecekti. Zihnim çılgın gibi, penilisinin ekmek mayasından elde edildiğini hatırlamaya çalışıyordu.

"Carolan sana yardım etmenin bir yolunu biliyordur." Beni teselli etmek için elimi sıvazladı.

"Evet, Carolan sorunun ne olduğunu anlar." Tabii ya. Bu dünyada teknoloji diye bir şey yoktu. Bu da tıp fakültesi de yok demekti. Carolan büyük olasılıkla tuhaf bir şarkı mırıldanarak bana kurbağa sümüğünden yapılma bir şey içirecekti.

Kahrolası kötü talihim!

"Uzun bir banyo her zaman iyi gelir." Beni de yanında çekerek ayağa kalktı. "Hadi gel, güzel bir tuvalet ve ona uygun mücevherler seçmene yardım edeyim." Ben istemeyerek ayağa kalkarken bir an

duraksadı ve ekledi: "Bu sabah sen Epi'yle meşgulken kuyumcu geldi. Yeni parçaların tamamını bıraktırdım. Aralarında hoş bir çift pırlanta ve muhteşem bir altın broş gördüm sanki."

"Pekâlâ, madem ısrar ediyorsun." Yemek salonundan çıkarken birbirimize gülümsedik. Alanna mücevherlere zaafımı ve beni her tür kasvetli ruh halinden, adını Tanrıça Epona'dan esinlenerek ve çok yerinde bir iş yaparak koyduğum olağanüstü kısrağım Epi'yle vakit geçirmek kadar kolay çıkarabileceğini biliyordu. Epi benim at olarak karşılığımdı. O da Tanrıça'nın Kıymetlisi'ydi. Aramızda güçlü olduğu kadar sihirli bir bağ vardı.

"Hey!" Banyoya giden yolun yarısında aklıma bir fikir geldi. "Belki de Epi'yle olanlara tuhaf bir tepki veriyorumdur." Kısrak her üç yılda bir olduğu gibi, geleneğe uygun olarak kasımın ilk gününün arifesinde, Samhain Gecesi'nde[2] çiftleştirilecekti. Alanna'nın anlattığına göre, Partholon'da üç, "sihirli" bir sayıydı ve her üçüncü yılda, yaklaşan hasatlarda ülkenin verimliliğini garantilemek için, Epona'nın at enkarnesi çiftleştirilirdi. Kasımın birine birkaç gün kalmıştı ve önceki hafta müstakbel eşinin gelmesinden bu yana Epi huysuzlanıyor ve olağanüstü bir dengesizlik sergiliyordu.

"Rhiannon, Epi'nin çiftleşme döngüsünde hiç farklı davranmazdı."

"Acaba Epona'nın Seçilmişi için normal olan bu muydu, yoksa Rhiannon, kısrağın ruh haline duyarlı olmayacak kadar bencil bir cadı olduğu için mi öyleydi?" Alanna cevap veremeden, "Belki de Rhiannon kendisi her zaman kızgın olduğu için değişikliği fark etmiyordu," dedim.

İkimiz de güldük ve gerilimimin kısmen dağıldığını hissettim. Banyonun kapısına kusursuz savaşçılarımdan ikisi muhafızlık ediyordu. Hizmet etmeye başladığım tanrıçayla ilgili bir sürü

---

2 31 Ekim gün batımından, 1 Kasım günbatımına kadar kutlanan, hasat mevsiminin sonunun geldiğinin, kış mevsiminin başladığının habercisi, günümüzde Cadılar Bayramı olarak kutlanan gün. (ç.n.)

olumlu şey vardı. Savaşçı bir tanrıça olması ve "emrinde" yüz kadar yakışıklı ve güçlü erkek bulunması, yeni işimin getirilerinden biriydi. Muhafızların neredeyse sadece içi dolgun kasık örtülerinden ibaret sıcak hava üniformalarına deri tunikler eklediğini fark ettim. Tüm o kasların kapanması düşüncesi üzerine hayal kırıklığıyla iç geçirmeme engel olamadım.

Evet, evliyim ama ceset değilim ya. Tanrım.

Mumla aydınlatılan odanın sıcak mineral kokusu etrafımı sardı. Derin, berrak havuzdan davetkâr bir buhar dalgası yükseliyordu. Havuzu durmaksızın dolduran suyun köpürüşü ve taşan suların yumuşacık sesi, nemli sıcaklıkla birleşerek beni havuzun derinliklerinde gevşemeye ve alışık olmadığım bir şekilde sızlayan bedenimin sızısını orada bırakmaya davet ediyordu.

Kış öncesinin nemli soğuğunu uzat tutmak için giydiğim kukuletalı pelerini başımdan sıyırıp içliğimi açan Alanna'ya gözlerimi kırparak teşekkür ettim. Hiç acele etmeden mineral banyosuna gömülüp kayalığın düz kenarına yaslandım. Gözlerimi kapayıp Alanna'nın bir hizmetkârı bir fincan bitki çayı getirmeye gönderen sesini dinlerken şarabın neden olduğu ani ve talihsiz tiksintiyi hatırladım ve yüzümün buruştuğunu hissettim. Yakın zamana kadar bir kadeh zengin aromalı kırmızı şaraptan daha fazla sevdiğim bir içecek yoktu.

Belki de yaşlanıyordum.

Hayır, otuz beş buçuk çok da yaşlı sayılmazdı ve oldum olası bir sürü kocaman takı takan, şık, çılgın saçları olan, şarabı bilerek içen ve aniden yaşlı kadınlara özgü bir nedenden (tercihen özellikle şaşaalı bir akşam yemeğinden sonra acısız bir anevrizmayla) ölen eksantrik yaşlılardan olmayı istemiştim. Gelecek altın yıllarım için pratik yapmaktan keyif alıyorum.

Kendimi belki milyonuncu kez sadece inatçı bir grip geçirdiğime ikna etmeye çalıştım. Grip, mutsuz hissetmeme ve hayaller görmeme neden oluyordu. Elbette, artık gündüz olduğu için önceki gecenin karanlık görüntüleri uzak ve saçma sapan geliyordu.

ClanFintan bu akşam dönecekti. Tekrar onunla birlikte olma fikri kendimi daha iyi hissetmeme neden oluyordu ya da en azından kendime öyle söylüyordum. Gideli neredeyse bir ay olacaktı ve bu dünyada telefon ve e-posta olmaması beni gerçekten yıpratmıştı. Evleneli henüz altı ay bile olmamıştı ama o yokken kendimi tokmağı olmayan bir çan gibi bomboş hissediyordum. Bu, yakın zamanda dünya değiştirmiş bir insan için hayli endişe vericiydi. Aslında kendimi biraz alternatif boyut *Uzay Yolu* bölümlerinden birine hapsolmuş gibi hissediyordum (Bir tek Kirk ve o ara hangi uzaylı seks bombasını beceriyorsa o eksikti).

"Şunu bir dene." Alanna bana mis kokulu bir sıvıyla dolu bir fincan uzattı. "Mideni yatıştırır."

Ellerimin arasında kokuşmuş bir şeye dönüşmesini bekleyerek (bir tür Midas dokunuşu olayı gibi) çekingen bir tavırla kokladım ancak neyse ki otların ve balın sakinleştirici kokusu cazibesini kaybetmedi. İçecekten bir yudum aldım ve isyankâr midemi rahatlatmasına izin verdim.

"Teşekkürler, arkadaşım, daha şimdiden iyi hissetmeye başladım." Söylersem gerçek olurdu... Söylersem gerçek olurdu. Söylersem...

"Nöbetçiler ClanFintan'ın savaşçılarını ufukta gördüklerini haber verdiler." Alanna'nın cıvıltısı rahatlatıcıydı. "Gelmeleri çok sürmeyebilir. Geç kalmayacaklarını biliyordum. Carolan, Samhain'den birkaç gün önce geleceklerini söylemişti. İki gün kaldı ve bugün geliyorlar." Sesi yeni evlilere özgü heyecanını yansıtıyordu.

Ne hissettiğini çok iyi biliyordum. Kendimi suya bırakırken kocamın güçlü ve seksi bedeninin görüntüsünün zihnime süzülmesine izin verdim.

"Tanrım, onu çok özledim."

"Benim de Carolan'ı özlediğim gibi."

Kız arkadaşlara özgü, manidar bir gülümsemeyi paylaştık.

"Bana süngeri versen iyi olur. Geldiklerinde hoş kokmak ve şık görünmek istiyorum." En azından kısa süre boyunca giyinik kalacağım.

En sevdiğim vanilya-fındık karışımı kokuyu narin şişesinden süngere döktüm ve süngerle cildimi ovalamaya başladım. Alanna da ağzına kadar dolu gardırobumu karıştırmaya koyulmuştu.

"Victoria'yı yeniden görmek de çok iyi gelecek." Son birkaç aydır, Başavcı'yı da özlemiştim. Göçebe görevleri, neredeyse sürekli seyahat etmesini gerektiriyordu ve kocamın savaşçılarının arasına katıldığım ve onunla birlikte döneceğini duyunca (haberi biraz Pony Express'i[3] anımsatan bir Kentaur haberciden almıştım, tek fark binicinin ata monte edilmiş olmasıydı) sevinmiştim. Sıkı dost olmuştuk ve Epona'nın Tapmağı'nın onun için ikinci bir yuva olacağını umuyordum.

"Belki de Dougal'ın yüzü yeniden güler." Alanna'nın gözleri muzip bir ışıltıyla parlıyordu.

"Zaten gülümsedi ya, çok kötüsün."

"O ifade gülümseme miydi?" Şakalaşırken Alanna'nın sesindeki müzikal tını iyice belirginleşmişti. "Oysa ben midendeki rahatsızlığın ona da bulaştığını düşünmüştüm."

"Vic'le olayı yüzünden ona bir türlü rahat vermeyen sen ve ClanFintan'ın arasında zavallı Doug'ın suratının utançtan sürekli kızarmasına olmamasına şaşmalı."

"Vic demişken, sence aralarında tam olarak ne geçti?"

"Ben olayın Doug'ın Vic'e aşkından ibaret olduğunu sanıyordum ama Vic gitmeden önce ikisinin de tesadüfen bir süre tapınaktan kaybolduğunu fark ettim. Buna bir de Doug'un, Vic'in yokluğundaki hüznü ve Vic'ten bahsedilince pembeleşen yüzü eklenince, karşımızda bir çift âşık durduğuna inanıyorum."

Alanna kıkırdadı. "Ne tatlı kızarıyor, değil mi?"

---

3 1860-1860 yıllarında Amerika'da belli bir güzergâh üstünde işleyen atlı posta servisi. (ç.n.)

"Ah, bak şu konuşana!" Üzerine attığım sudan ustalıkla kaçmayı başardı.

"Ben kızarmam."

"Ben ne kadar küfretmiyorsam sen de o kadar kızarmıyorsun." Birbirimize bakıp kıkırdadık. "Şu havluyu bana atar mısın lütfen?" Bu akşam arkadaşlarımın ve kocamın arasında kendimi daha iyi hissetmeyi kafama koyup kurulanmaya başladım. "ClanFintan, Doug'dan kalmasını ve yeni muhafız konutunun inşaatının sorumluluğunu almasını istediği için çok mutluyum. Çok meşgul olduğu için üzüntü çekmeye zamanı olmadı." Doug birkaç ay önce erkek kardeşini kaybetmişti ve ardından besbelli âşık olduğu Kentaur, Başavcı Victoria yeni yeni tomurcuklanan aşklarına son verip eski hayatına dönmek için Doug'ı terk etmişti. Doug kafasının dağılmasına fena halde ihtiyaç duyan genç bir Kentaur'du.

"Biliyor musun, Rhea, belki de Victoria'nın savaşçılarımızla karşılaşması tesadüf değildi. Belki de buraya dönmek için neden arıyordu." Alanna manidar bir ifadeyle kaşlarını kaldırdı. (Bu haliyle sarışın bir tavşana benzemişti.) "Dougal'a."

"Umarım." Kurulanmamı bitirip ellerimi Alanna'nın bana uzattığı parlak kumaşın üstünde büyük bir beğeniyle dolaştırdım. "Bence harika bir çift oldular. Doug'ın daha genç olması kimin umurunda? İçimden bir ses, Victoria'nın seveceği Kentaur'un genç *ve* hayli atletik olması gerekeceğini söylüyor."

İkimiz de bu görüşü kahkahalarımızla onayladık. Havluya sarınıp tuvalet masamın minderle beslenmiş taburesine oturdum ve kendimi Alanna'nın vahşi, kızıl saçlarımı evcilleştirmeye çalışan usta ellerine bıraktım.

"Ciddi bir saç kesimine ihtiyacım var." Aklımdan bir hesap yaptım. Neredeyse altı aydır bu dünyadaydım ve gür buklelerimi en son buraya savrulmamdan haftalar önce düzelttirmiştim. Tanrım, kuaförüm Rick bu halimi görse felç geçirirdi. Rick her zaman şöyle derdi: "Bir kadın nasıl olur da bir başka kadının saçlarına el sürmesine izin verir, hiç aklım almıyor. Diğer kadınlar rekabet

demektir ve tek yaptıkları bok gibi görünmeni sağlamanın yollarını aramaktır. Oysa benim için *muhteşem* görünmenin hiçbir sakıncası yok. Sonuçta, tabiri caizse aynı kâseden su içmiyoruz." Haklılık payı olduğu kesindi.

"Kadınlar saçlarını kestirmez."

Bundan birkaç ay önce ClanFintan'ın da benzer bir şey söylediğini hatırlayarak homurdandım.

"Sana bir ipucu vereyim, arkadaşım." Alanna'nın aynadaki yansımasına bakarak konuştum. "Arada sırada saçlarını azıcık kırptırmanın hiçbir sakıncası yok. Son birkaç ayda son on yıldır görmediğim kadar kırık gördüğüme yemin edebilirim. Duyan da Pentakostal[4] bir inzivadayız zanneder."

Alanna bir şey demedi. Başka bir dünyaya ait gevezeliklerime çoktan alışmıştı. Artık ona çıkışmayacağımdan emin olduğu için heyecandan keyif alıyordu. Ve evet, çıkışmak derken çok abartmıyorum; Rhiannon pek cici bir kız sayılmazdı.

Alanna saçlarımı ve makyajımı tamamlarken ben sessizce saç kesme olayına nasıl gireceğimi düşünüyordum. Bu dünyadaki ilk zamanlarımda Alanna'nın bana hizmet etmesini tuhaf bulmuştum. En yakın arkadaşım Suzanna'nın tıpatıp aynısı olduğundan saçlarımı yapmasına, beni giydirmesine ve üstüme titremesine izin vermek, ne bileyim, inandığım bütün değerlere hakaret gibi gelmişti. Ama zamanla, Alanna'nın işinin ben olduğumu idrak etmiştim. Alanna teknik olarak kölemdi ama bu çok saçmaydı ve bana bunu anlattığı anda zırvalık olduğunu dile getirmiştim. Bu yüzden şimdi kendime ve herkese özel asistanım olduğunu ve bana canı ne isterse onu yapmasına göz yumduğumu anlatıyordum.

Pekâlâ, itiraf ediyorum, ilgiden hoşlanıyordum.

Ve Suzanna her zaman bir leydi olmakla ilgili her şeyde müthişti. Olmak zorundaydı. Doğma büyüme güneyli, Missis-

---

4 Pentekostalizm: Protestanlıkta Kutsal Ruh'la vaftiz aracılığıyla Tanrı'yla kişisel bir deneyime vurguda bulunan bir Hıristiyan mezhebidir. (ç.n.)

sippiliydi ve yetişkinliğinde Oklahoma'ya (Oklahoma, gerçek güneyden sayılmıyordu) yerleşmişti. Ve güneyli bir leydi olmak, çapraz boyutlu genetik bir kodlama olsa gerekti çünkü Suzanna kesinlikle Dixie'nin[5] gururuydu.

Alanna omzumu sıkarak, saçım ve makyajımla işinin bittiğini haber verdi. Ayağa kalktım ve Alanna ışıltılı, altın rengi bir kumaşı, derin kıvrımlarımı ve uzun bacaklarımı vurgulayan düzgün dökümler vererek vücuduma sararken kollarımı iki yana açıp bekledim.

"Ben şu yeni broşu bulana kadar şunu tut. "

Alanna tuvalet masamın üstündeki altın rengi ışıltı yığınını karıştırırken kaygan kumaşın ucunu sol omzumda tuttum.

"İşte burada." Alanna broşu incelemem için önüme uzattı. "Muhteşem değil mi?"

"Aman Tanrım, çok güzel." Hakiki mücevher âşıklarına özgü, uzun bir iç geçirdim. Kocamın –öne atılmış bir Kentaur savaşçının– iki eliyle önünde tuttuğu pırlanta bir kılıç ve dalga dalga dökülen saçlar (ya da bir yele, artık hangisini tercih ederseniz) ve bolca kasla (hem at hem insan kası) tamamlanmış, altından bir minyatürüydü. O kadar canlıydı ki bir an elimde titreştiğini sandım. Bu dünyada hiç belli olmazdı.

"Vay canına." Alanna omzuma tuttururken başımı eğip broşa baktım. "Ona benziyor."

"Ben de öyle düşündüm." Dönüp pırlanta işlemeli bir çift halka küpe aldı. "Ve bunların keyfini yerine getireceğini düşündüm."

Mum ışığının yansıdığı halkalar belirgin bir ateşle parlıyordu.

"Hiç ucuz olmadıklarına iddiaya girebilirim." Küpeleri takınca ağırlıkları hoşuma gitti.

"Elbette pahalılar. Epona'nın Seçilmişi için..." Birlikte tamamladık. "... her şeyin sadece en iyisi."

---

5 Amerika Birleşik Devletleri'nin güney kısmına verilen ad. (ç.n.)

Alanna'nın bana uzattığı eski, cilalanmış bir kehribarla süslü incecik altın tacı, alnımdaki yerine yerleştirdim. Taç bana özel yapılmış, ben bu statü için doğmuşum ve Tanrıça tarafından özel jestler (zihnim *sorumluluklar da,* diye hatırlattı) için seçilmişim gibi tam oturmuştu. Bu dünyayı bu kadar sevmeme şaşmamalıydı. Kocam buradaydı, arkadaşlarım buradaydı. İnsanlar bana güveniyor ve beni seviyordu ve bu arada, Enkarne Tanrıça olmak beraberinde Oklahomalı bir lise öğretmenininkine göre kesinlikle daha dolgun bir maaş getiriyordu. (Pekâlâ, kabul edelim, hamburgercide çalışan bir aşçı bile Oklahomalı bir öğretmenden daha iyi maaş alıyordu ve gerçek Rhiannon'un bu gerçeği öğrendiğinden emindim.)

"Çok hoş görünüyorsun, solgun ama hoş."

"Teşekkürler, anne." Alanna'ya yüzümü buruşturarak baktım.

Banyo kapısı iki kez sertçe vuruldu.

"Girin!" diye seslendim.

Yerinde duramayan Noreen adlı hizmetçi içeri girdi.

"Leydim, savaşçılar batı sırtlarında görüldüler," dedi bir çırpıda.

"Öyleyse gidip onları karşılayalım!"

"Rhea, şalın." Alanna kürk astarlı pelerinime (burada hayvan hakları savunucuları yok) sarınmama yardım ederek sinsice sokulan soğuğu hatırlattı. Sonra kendisi de benzer bir pelerine sarındı ve artık ikimiz de yola çıkmaya hazırdık. İki kadın odayı önce benim terk etmem için iki kenara çekilirken kalbimin heyecandan küt küt attığını fark ettim.

Hızlı bir sola dönüşle Epona'nın Tapınağı'nın ana iç avlusuna uzanan özel koridora girdik. Üçümüz birlikte savaşçılarımdan birinin açtığı kapıdan kalabalık avluya çıktık.

"Selam sana, Epona!"

"Tanrıça'nın lütfu üstünde olsun, Leydi Rhiannon!"

"Epona'nın Seçilmişi'ne uğurlar olsun!"

Gülümseyerek ve neşeyle el sallayarak hizmetkârların ve savaşçıların avluda oluşturdukları yoldan ve fokurdayan mineralli suyun dumanlarının yükseldiği, şahlanmış at çeşmesinin yanından geçip tapınağı çevreleyen fildişi rengi pürüzsüz mermer duvara doğru yürüdüm. Ön girişin dışında savaşçılarımızı karşılamak için toplanan hatırı sayılır kalabalığı görüp sevindim.

Epona'nın Tapınağı bir platonun üstüne inşa edilmişti ve tapınağın yükseltilmiş girişi batı istikametine bakıyordu. Bakışlarımı kalabalıktan yukarı çevirdim ve zaten küt küt atan kalbimin muhteşem manzara karşısında yerinden oynadığını hissettim. Batan gün gökyüzünü ufkun yakınlarında koyu, safir bir maviye çalan, morlu-pembeli çarpıcı bir sulu boya tablosuna çevirmişti. O müthiş fonun önünde savaşçılar geliyordu. Batı tarafındaki sırttan dörtnala gelen ordu, zarafetle birleşmiş sıvı bir güç dalgası gibi tek vücut halinde hareket ediyordu. İlk başta sadece karanlık, iç içe geçmiş gölgeler; arkadan vuran güneşle tezat oluşturan bedenler; at sırtındaki insanlarla iç içe geçmiş Kentaur'lar gibi görünüyorlardı. Yaklaştıkça bireyler tek tek seçilir oldular. Kentaur'ların deri yeleklerindeki boncuk işlemeler uzun adımlarının hareketleriyle ışıldıyor ve parıldıyordu. Solmaya yüz tutan akşam güneşi Kentaur'ların süslü başlıklarında yansırken insanların sürdüğü atların başlıkları rengârenk göz kırpıyordu. Sımsıkı bir dizilişle dörtnala ilerlerken Partholon'un sembolü, mor zeminin üstünde şaha kalkmış gümüş rengi kısrak üstlerinde kıvrılıp bükülerek dalgalanıyordu.

Ordu, Epona'nın Tapınağı'nı çevreleyen ve stratejik nedenlerle boşaltılmış alana varınca son derece kusursuz bir hareketle iki yana açıldı. Su gibi dalgalanarak, manevralarını beğeniyle alkışlayan ve onları neşe içinde bekleyen izleyici topluluğunun etrafını sararak iki sütuna ayrıldılar.

Birden babamın futbol antrenmanlarını hatırladım. Takımı o kadar başarılı olmuştu ki antrenmanlarına cuma akşamları yapılan çoğu lise maçının izleyici sayısından daha kalabalık bir

hayran topluluğu gelmeye başlamıştı. Babam sadık izleyicileri eğlendirmenin moral açısından iyi geleceğine karar verdiği için oğlanlarını antrenman sahasına karmaşık bir dizilişle sokardı. Futbolcular role bürünür ve iyi koreografili bir oyundaki gibi birbirlerinin etrafında hareket ederlerdi.

Bir Kentaur savaşçı olan kocamın saflardan ayrılıp kayarcasına bana doğru gelişini izlerken dünyada bu müthiş görüntüyü paylaşacak bir babamın olmamasının hissettirdiği yalnızlık daha ağır geldi.

Babam onu severdi.

Hüzünlü düşüncelerimden sıyrıldım ve beni mahvetmesi olası bir bulantı dalgasını yutkunarak geçiştirdim. Enkarne Tanrıça gibi görünme gayretiyle omuzlarımı arkaya attım ve eşimi karşılamak için öne çıktım. ClanFintan bana yaklaşırken tezahüratlar, yerini heyecanlı ve derin bir sessizliğe bıraktı.

ClanFintan aramızdaki mesafeyi bir çırpıda kapattı ama sanki zaman, gözlerimin kocam dediğim varlığın görüntüsüyle dolup taşmasına yetecek kadar bir süre dondu. Türüne özgü olduğunu zamanla anladığım bir zarafet ve güçle hareket ediyordu. Gözünüzde at ile insanın birleşmesinden ortaya ya ucube gibi karmaşık bir görüntüye sahip bir yaratığın ya da ahmak ve rahatsız edici bir dünyaları birleştirme çabasının çıktığını canlandırabilirsiniz ama ikisi de doğru değildi. Kentaur'lar belki de karşıma çıkan en muhteşem yaratıklardı. Ve kocam onların arasında bir prensti. Uzun boyluydu, insan gövdesi benim bir metre yetmiş santimlik boyuma tepeden bakıyordu. İspanyol Fatihlerini anımsatan koyu renk parlak saçları birkaç asi buklenin firar ederek belirgin hatlı yüzünün etrafında dans ettiği kalın bir örgüyle arkada toplanmıştı. Bir aylık yokluğun ardından onu yeni gözlerle görünce, belirgin elmacık kemikleri ve çenesindeki derin, romantik çukurla bana Cary Grant'in kaslı halini anımsattığını hatırladım.

Gözlerimi vücudundan aşağı kaydırdım ve deriden yapılma geleneksel Kentaur savaşçı yeleğinin yarı çıplak bıraktığı kaslı

gövdesini süzerken, dudaklarımın beğeni dolu bir hoş geldin gülümsemesiyle büküldüğünü hissettim. Kentaur'ların vücut ısısının insanlarınkinden çok daha yüksek olduğunu artık öğrenmiştim. Soğuğun onu rahatsız etmediği her halinden belliydi. Sıcak (kelimenin çağrıştırdığı her anlamda) vücudunun bana sunduğu bu kaslı görüntüyü kimbilir kaçıncı kez beğeniyle süzdüm.

Vücudunun belden altı sıkı kaslı bir aygırınki gibiydi. Sırt yüksekliği nereden baksanız bir metre altmış santimden fazlaydı. Derisi, parlayana kadar cilalanmış olgun meşe palamudunu andıran zengin bir kahverengiydi. Bu ışıltılı kahve tonu, bacaklarında ve kuyruğunda koyulaşıp siyaha dönüyordu. Attığı her adımda kasları dalgalanıp geriliyordu. Bana yaklaşırken gözüme çok güçlü ve –beklenmedik bir şekilde– yabancı göründü.

Tam karşımda durunca fiziksel varlığıyla kendimi küçücük hissetmeme neden oldu. Gergin bir şekilde geri adım atmamak için kendimi zor tuttum. Bakışlarım vücudunu hızla terk edip gözlerine çevrildi.

ClanFintan'ın gözleri iri ancak bir Asyalı'nınki gibi çekik ve eğikti. Yıldızsız bir gece göğü gibi, gözbebeklerini ayırt edemeyeceğim kadar koyu bir siyahtı. Karanlıklarına hapsolduğumu hissederken biraz önce bastırdığım mide bulantısı yeniden kıpırdanmaya başladı.

Bir anda bu müthiş varlıkla yakınlaşma düşüncesine verdiğim ilk tepkiyi hatırladım. Hayli huzursuz olmuştum; huzursuzluğum, istediği zaman insan bedenine dönebildiğini öğrendikten sonra bile sürmüştü.

Sonra gülümsedi ve göz kenarları tanıdık çizgilerle kırıştı. Seri bir hareketle bir adım öne çıkıp elimi tuttu. Yukarı çevirdiği avucumu dudaklarına götürüp yumuşacık bir öpücük kondurdu. Dudaklarını tenimden ayırmadan tekrar gözlerime baktı ve avucumun etli kısmını oyunbaz bir tavırla dişlerinin arasına alıp elimi hafifçe ısırdı.

Kalabalığın duyabileceği bir sesle, "Selam sana, Epona'nın Kıymetlisi," dedi. "Kocan ve savaşçıların döndü."

Belirgin bir şefkatle güven veren sesiyle yıkandım. Gözlerimi kırpıştırdım; çekingenliğim sonbahar yaprakları gibi savrulup gitmişti. Karşımdaki devasa bir yabancı değildi. Kocam, âşığım, eşimdi.

"Evine hoş geldin, ClanFintan." Her iyi öğretmenin yapabileceği gibi, sesimi dört bir yandan duyulacak şekilde yükseltmeyi başarmıştım. Konuşurken gülümsemem de büyüdü. "Başşaman, savaşçı ve kocam." Kollarının sıcaklığına sokulurken kalabalıktan yükselen tezahüratı ancak hayal meyal fark ettim.

"Seni özledim, aşkım." Dudaklarımı dudaklarının arasına almak için eğilirken sesi bütün bedenimde yankılandı.

Öpüşü kısa ve sertti. Bana istediğim hevesle karşılık verme fırsatı vermeden, beni belimden yakaladığı gibi sırtına attı. Tezahürat yapan kalabalık, bir işarete tepki verir gibi etrafımızda hareketlendi ve savaşçılar aileleri ve arkadaşları tarafından karşılanırken bir iyi dilek dalgası bizi neşeyle Epona'nın iç avlusuna doğru uğurladı. Gözüme gümüş-sarı bir parıltı takıldı ve başımı çevirince arkadaşım Victoria'nın, Dougle'ın ölçülü selamını aldığını gördüm. Kıpırdanan kalabalığın arasında birbirlerine çok yakın ama dokunmadan duruyorlardı. Yabancı gözler, Victoria'nın klasik güzellikteki yüzünün dingin göründüğünü ve Dougle'ın varlığından hiç etkilenmediğini düşünebilirdi. Onu tanıdığım süre içinde Victoria'nın, duygularını maskelemekte usta olduğunu ve Başavcı ve halkının yiyecek sağlayıcısı olarak bunun son derecede yerinde bir tutum olduğunu öğrenmiştim. Ancak gözlerindeki duyguyu saklayamıyordu; şu anda gözleri Dougle'ın da benim kadar net okuyabileceğini umduğum bir arzuyla parlıyordu.

ClanFintan kalabalıkla birlikte ilerleyince Victoria ve Dougle'ı göremez oldum. İç geçirerek bir elimi kocamın omzuna yerleştirirken, diğer elimle tanıdığım savaşçıları selamladım. ClanFintan'ı ilk görüş ammın neden olduğu ürpertiyi üstümden atamasam

da sevecen ve tanrıça gibi görünmeye odaklanmaya çalıştım. En azından bu alıştığım bir sahneydi. İyiliksever Enkarne Tanrıça'yı oynamaya alışmıştım.

Oynamıyorsun, Kıymetlim.

Kelimeler zihnime fısıldanırken, elektrikli bir çite sürtünmüşüm gibi (Tanrım, o şeylerden nefret ediyorum) şaşkınlıkla irkildim. ClanFintan bana telaşla bakınca onu rahatlatmak için omzunu sıktım. Hiç şüphesiz vücudumdan vücuduna akan gerilimi hissetmişti.

Epona benimle konuşmayalı aylar olmuştu ama Tanrıça'nın sesini kendi sesimi tanıyacağım kadar net bir biçimde tanımıştım.

Avluya girince ClanFintan durdu ve yüzümüzü kalabalığa çevirdi. Omzunun üstünden bana baktı ve elini, omzunda duran elimin üstüne koydu.

Dağılan düşüncelerimi toplamaya çalışarak hızla gırtlağımı temizledim.

"Ben, şey..." Kalabalığa baktığımda insanlar sessizliğe gömüldü ve bir an neşeli kalabalığın ötesinde karanlık bir şey gördüğümü sandım. Orada sessizce duran ve bekleyen bir şeyi. Ama sonra dosdoğru bakmaya kalkışınca yok oldu. Gırtlağımı temizleyerek düşüncelerimden silkindim. "Şey, demek istediğim..." Bakışlarım Alanna'yı bulana dek kalabalığın üstünde dolaştı. Kolları kocasının etrafındaydı ama bana bakıyordu. Beklenmedik tereddüdümü algılayınca kaşları çatılmıştı.

Cümleme en baştan başladım.

"Hepinizi, Epona'nın bütün hizmetkârlarını ve ailelerini, cesur savaşçılarımızın eve dönüşünü kutlamak için hazırlanan şölende bize katılmaya davet ediyoruz." Konuştukça sesim güçleniyordu. "Lütfen eve dönüşlerinin sevincini bizimle şarap ve yiyecek eşliğinde paylaşın!"

Bizimle birlikte büyük salona girme hevesiyle, heyecanla dalgalanan kalabalıktan sevinç nidaları yükseldi. ClanFintan aynı

anda döndü ve beni nazik bir hareketle sırtından yere indirdi. Girişten yan yana geçtik. Elini koruyucu bir tavırla belime yerleştirmiş, onunkilere göre çok daha kısa olan adımlarıma uymak için hızını iyice azaltmıştı.

"İyi misin, Rhea?" diye sordu usulca.

"Evet, iyiyim." Gülümsemeye çalıştım ama yeni bir bulantı dalgası, ter içinde ve güçsüz kalmama neden oldu.

Büyük, oymalı kapıda nöbet tutan muhafızlar biz yaklaşırken selam verdiler. Birbirlerinin kaslı gölgeleri olduklarını düşündüren eşzamanlı bir hamleyle kapıları açtılar. Büyük salonun görüntü ve kokusu bütün duyularımıza hitap eden bir hoş geldiniz selamıyla dışarı aktı.

ClanFintan beni, bana her zaman antik Roma'yı ve ihtişamını hatırlatan divanlarımıza yönlendirdi. Yerleşmemi beklekdikten sonra kendisi de oturdu. Gelenek gereği, antik Romalılar gibi yemek için divanlarımıza uzandık (tıka basa yiyip kusma ve sonra tekrar tıka basa yemek ve kusma kısımları hariç). Divanlarımızın baş kısımları birbirlerine neredeyse değiyordu ve bir kol mesafesinde, bir kaide üstünde dar bir masa duruyordu. ClanFintan'ın beni süzüşünden biraz rahatsız olarak gülümsemeye çalıştım. Sonra salon sessizleşti ve kutsama kısmını başlatmak için gırtlağımı temizledim. Derin bir nefes alarak gevşediğimi hissettim. İnsanların önünde konuşmaya/ öğretmeye/ azarlamaya alışık olmam bir yana, bu işten keyif ahyordum.

"Savaşçılarımız eve sapasağlam döndüğü için sana teşekkür ederiz, Epona." Kalabalıktan bir onay mırıltısının yükseldiğini fark ettim. Gözlerimi yumdum, başımı arkaya attım ve kutsamamı aynı anda hem yukarı hem içeri göndermeye odaklanır gibi kollarımı başımın üstünde birleştirdim. Konuşmama devam ettim. "Geçtiğimiz mevsim atlattığımız güçlükleri görmek için gözlerimi kapamam yeterli." Partholon zamanının aylarla değil, mevsim ve değişen ayla ölçüldüğünü öğreneli çok olmuştu. "Ancak Tanrıçamız her zaman olduğu gibi yanımızdaydı. Sesini yağmurun sesinde

ve kuşların cıvıltısında duyabiliyoruz. Ayın ritminde, esintinin dokunuşunda, toprağın canlı kokusunda. Mevsimlerin değişmesi bize kutsamaların tek tek gelmediğini hatırlatıyor, aksine bize bir karışım halinde geliyorlar ve bazen kumdan değerli taş eler gibi keşfedilmeleri gerekiyor." Kapanış sözcüklerim büyük salonun duvarlarında yankılandı. "Selam sana, Epona!"

Zarif hareketlerle koltuğuma oturmadan önce gözlerimi açtım ve muhteşem dinleyicilerime gülümsedim.

"Lütfen bana biraz bitki çayı getir ve bu şarabı al," diye fısıldadım başımda bekleyen hizmetkâra. Söylediklerime anlam veremeyerek bana baktı. Haksız da değildi. Kesinlikle benden beklenmeyecek bir davranış sergiliyordum ama tek soru sormadan itaat etti.

"Neyin var, Rhea?" Sesini alçak tutmasına rağmen, ClanFintan'ın endişesi Alanna ve kocası da dâhil, yakınımızdaki koltuklardaki insanların ve Kentaur'ların bazılarının bana kaygılı ve soran gözlerle bakmalarına neden oldu.

"Ah..." Rahat görünmeye gayret ediyordum. "Bir türlü geçmek bilmeyen bir mide rahatsızlığı yaşıyorum." Kocamın sadık bakışlarını her zamanki hafif alaycı sırıtışımla savuşturmaya çalıştım. "Neredeyse benim kadar inatçı çıktı."

Kulak misafirlerimizden kıkırtılar yükseldi. Alanna, Carolan ve ClanFintan'ın onlara katılmadığını fark ettim.

"Solgun görünüyorsun..." ClanFintan tereddütle beni tekrar süzdü. "Ve zayıf."

"Bir insan hiçbir zaman aşırı zengin ya da aşırı zayıf olamaz," diye şakıdım.

ClanFintan burnundan bir atı anımsatan bir homurtu çıkardı. "Hımm..."

"Alanna," diye seslendim. "Hizmetkârlardan bazılarının şölende müzik çalacaklarını sanıyordum."

"Evet, Rhea." Gülümsemesi, bir sinir buhranının eşiğinde olmamdan kaygılanır gibi biraz endişeliydi. "Her zamanki gibi işaretini bekliyorlar." Salonun köşesinde, altı genç kadının ipekle kaplı kucaklarında çeşitli enstrümanlarla oturdukları yükseltilmiş platformu işaret etti. Hepsi heyecanla bana bakıyordu.

Budala gibi hissederek, "Ah," dedim. "Benim neyim vardı böyle?" Beyin tümörü. Öyle olsa gerekti. Ellerimi kaldırıp iki kez çırptım. Salon bir anda, tek bir arpın açılış notalarıyla doldu. Diğerleri de katılınca bana bir Gal melodisi ile Partholon'a özgü sihrin sarhoş edici bir karışımı gibi gelen müzikle bir kez daha büyülendim. Beklenmedik bir şekilde şarkının kıvrak hüznünün gözlerimi yaşlarla doldurduğunu hissettim ve bir köşeye kıvrılıp ağlama isteğimi güçlükle bastırdım.

Pekâlâ, GERÇEKTEN bir sorun vardı.

Sulugöz değilimdir. Ciddiyim. Kolayca gözyaşlarına boğulan kadınlara da sinir olurum.

Tabak şangırtısı, dağılan dikkatimi yeniden masaya çekti. Önüme tavuğumsu, sarımsaklı sosa bulanmış bir şey bırakıldı. Koku burnuma dolarken dudaklarımı sıktım ve yutkunma ihtiyacı duydum.

Şaşkın bir hizmetkârın koluna yapıştım. "Bunu götür ve bana..." Kulağa yutulabilir gelecek bir şey bulmaya çabalarken, sıkılı dişlerimin arasından konuşmuştum. Üniversitedeyken, hastanede birim sekreterliği yaptığım dönemden kalma MPEK kuralını (bozuk mide= Muz, pilav, elma suyu, kızarmış ekmek) hatırlayınca gözlerim parladı ve mengene misali sıktığım elimi gevşettim. "Pilav! Bana biraz sade pilav getir!"

Şaşkın şaşkın gözlerini kırpıştırdı. "Sadece pilav mı, Leydim?"

Gülümsemeye çalışarak ekledim: "Ve biraz da sıcak ekmek."

"Tabii, leydim." Hizmetkâr hızla uzaklaşırken kocamın kaygılı gözleriyle baş başa kaldım. O sorgulamaya başlamadan önce neşeli bir konu değiştirme çabasıyla sorularımı sıralamaya giriştim.

"Anlat bakalım. Her şeyi duymak istiyorum." Mideme sakin durmasını tembihleyerek bitki çayımı yudumladım. "İnsanların tamamı Koruyucu Kale'ye ve Laragon Kalesi'ne yerleştirildi mi? Fomorian'lar'dan sağ kalanların izini sürebilme şansınız oldu mu?"

"Rhea, yaptıklarımızdan haberdar olman için haftalık raporlar gönderdim."

"Biliyorum, aşkım ama onlar çıplak gerçeklerden ibaretti. Ben *detayları* duymak istiyorum." Önüme bir tabak sıcak pilav bırakan hizmetkâra gülümseyerek teşekkür ettim.

"Nasıl istersen." ClanFintan derin bir nefes aldı ve insanın midesini bulandıracak kadar leziz görünen yemeğinden bir yudum alarak son ayların özetini anlatmaya koyuldu. "İşçi ekipleri her iki kalenin temizlik ve tamirini çoktan hallettiği için yeni sakinleri yerleştirmekte hiç zorluk çekmedik."

ClanFintan anlatmayı sürdürürken, direnen ağzıma minik lokmalarla pilav tıkıp aralarda çayımı yudumluyor ve ilgili ifademi korumaya gayret ediyordum.

"... böylece Laragon'a yerleşim sorunsuz tamamlandı. Bunun için Thalia ve Musa'lara teşekkür borçluyuz. Mezuniyetlerine az zaman kalan pek çok öğrenci yeni savaşçıların ve ailelerinin yerleşmesine yardım etmek için Laragon'da kalmaya gönüllü oldu." Gülümsedi. "Bana öyle geliyor ki Musa öğrencilerinin pek çoğu Tanrıça'nın tapınağına dönmeyecek."

Laragon Kalesi, esasında sadece kız öğrenci kabul eden bir üniversitenin Partholon'daki karşılığı olan Peri'nin büyük tapınağının yakınında bir yerdeydi. Partholon'un dört bir yanından sıradışı kadınlar, orada Peri'nin dokuz Enkarne Tanrıçası tarafından eğitilmek üzere seçilirlerdi. Peri'nin tapınağında eğitilen kadınlar, Pantholon'un en çok saygı gören kadınlarıydı. Savaşçıların Laragon'a yerleşmekte sıkıntı çekmemelerine şaşmamak gerekti.

Sözlerine devam ederken ClanFintan'ın yüzü gölgelendi. "Ancak Koruyucu Kale'ye yerleşecek olan kadınların orada yaşama konusunda gözle görülür bir huzursuzluk hissettiklerini fark edince

birliklerimizin ayrılışını birkaç hafta geciktirmeye karar verdim. Koruyucu Kale'de yaşanan zulümlerden sonra, yeni sakinlerin alışık olmadıkları şekilde savunmasız hissetmeleri çok doğal."

Sözleri sırtımdan aşağı bir ürpertinin inmesine neden oldu; bahsettiği zulümleri çok net hatırlıyordum. Partholon'a gelişimden çok kısa süre sonra Fomorian denilen vampirimsi, insanımsı bir ırk bu dünyanın insanlarını buyrukları altına almaya ve yok etmeye girişmişti. Belki de istilalarının en korkunç yönü, erkek Fomorian'ların dişi insanları tutsak alıp tecavüz ederek hamile bırakmalarıydı. Sonuç olarak dişi insanlar, insandan çok şeytana benzeyen mutasyona uğramış yaratıklar doğurmaya başladılar. Epona'nın bir ruh seyahati sırasında gönderdiği güç vasıtasıyla tanık olduğum bir "doğurma" sahnesinin zihnimde canlanmasıyla ürperdim. İnsan annenin doğumdan sağ çıkmadığını söylemek yeterli olur sanırım. Fomorian'lar dişi insanları yumurtaları için atılabilir kuluçka makineleri olarak görüyordu.

Her ne kadar Fomorian'lar, Laragon Kalesi'ni ve sakinlerini yok etmiş olsalar da saldırı hızlı olmuş ve son çabuk gelmişti. Koruyucu Kale'de daha kötü şeyler yaşanmıştı. Fomorian'lar, biz istilalarının farkına varmadan aylar önce Partholon'un içine asıl oradan süzülmüşlerdi. Koruyucu Kale'yi karargâh tutmuş, oradaki sayısız kadın, gebe kalana kadar peş peşe tecavüz etmişlerdi. Kadınlar, Fomorian yavruları şişmiş bedenlerini parçalayarak çıkana dek orada tutulmuşlardı.

"Koruyucu Kale'nin yeni kadınları kendilerini güvende hissedene kadar kaldığınız için minnettarım." Ve zilyonuncu kez, Fomorian'ların uğradığı yenilgi ve ironik bir şekilde güçsüz düşmelerine yardım eden ve tamamen yok olmalarına yol açan çiçek salgını için Epona'ya şükrettim.

"Daha azını beklemeyeceğini biliyordum." ClanFintan'ın gözleri sıcacık su birikintileri gibiydi.

"Sen benim kahramanımsın." Romantik bir tavırla iç geçirdim.

"Sadece böylesi yakışır." Ben daha fazla kendim gibi davrandıkça kocam da gevşemeye ve benimle kelimeler üstünden uğraşmaya başlamıştı.

Rol yapıyor oluşum çok fenaydı. Kendimi bana acı gelen pilavdan bir kaşık daha almaya zorladım.

ClanFintan raporuna devam etti. "Sağ kalan Fomorian'ların izini sürmek, Koruyucu Kale'de yerleşimi sağlamaktan daha zordu." Sesi tatsızlaştı. "Arama sırasında pek çok dişi insan bulduk. Onları esir tutan zorbalar, arkalarında bir sürü hamile kadın bırakarak ölmüş ya da kaçmışlar." Kasvetle başını salladı. "Kadınların bazıları çiçek hastalığına yakalanıp güçsüz düştüğü için kısa sürede öldü. Carolan sağ kalan ve henüz hamileliklerinin ilk aylarında olanlara iksirini uyguladı. İksir hepsinde işe yaradı ve düşüğe neden oldu ama kadınların yarısı bu zorlu süreçte can verdi." Çenesi kasıldı. "Hamilelikleri iyice ilerleyene dek bulamadığımız kadınlar için Carolan'm elinden gelen bir şey yoktu. Tek yapabildiği acılarını gidermek ve ölümlerini kolaylaştırmak oldu." ClanFintan'ın bakışları Şifacı'ya çevrilirken sesi iyice alçaldı. "Pek çoğunu kurtaramamak Carolan için dayanılmazdı, Rhea."

Gözlerim, ClanFintan'ınkileri takip etti ve Carolan'm anlamlı gözlerinin etrafında yeni çizgilerin belirdiğini ve Alanna'ya, fiziksel teması keserse yok olup gitmesinden korkarcasına çaresizlikle dokunduğunu fark ettim.

"Alanna'nın bol bol *boş* zamanının olmasını sağlayacağım." İmalı bir ifadeyle göz kırptım.

"Bu, Carolan'a iyi gelecektir." Kocamın sıcacık bakışları benimkilere kilitlendi. "Ben de karımın *boş* vakit yaratacağım umuyordum." Göz kırpmamı taklit etti. "... benim için."

"Şey, bu durumda karını tanıyor olmam çok isabetli." Seksi bir mırlama denemeye çalıştım ama yeni bir bulantı dalgası zamanlamamı mahvetti. "Ve beni temin etti ki... Ah, kahretsin."

Koltuğumun kenarından sarkarak (neyse ki ClanFintan'ın olmadığı tarafa) öğürdüm ve bir volkan gibi, mermer zemine ve

tam zamanında kaçmayı başaramayan bir hizmetkârın (ne yazık ki) üstüne bir pilav ve bitki çayı karışımı püskürttüm.

Salonun sessizliğe gömüldüğünü fark etsem de nefes almaya çalışmak ve ağzımı silmekle meşguldüm. Gözlerimi kusmuğumdan ayıramıyordum. Yere (ve hizmetkârın üstüne) saçılmış bir sürü minik minik pirinç tanesi. Çok ama çok tanıdık bir şeye benziyorlardı. Rahatsız edecek kadar tanıdık... Ah, Tanrım, minik kurtçuklara benziyorlardı.

Ve telaşla yanıma koşan Victoria ile Carolan'ın üstüne de kustum.

"Ah, çok özür dilerim," diye kekeledim ve gözlerime biriken yaşlardan kurtulmaya çalışarak başımı salladım. Saçma bir nedenden ayağa kalkmam gerektiğini düşündüm ve kalkmamla, salonun kenarlarının grileşmeye başlaması bir oldu. Nefes alamaz oldum. Dizlerimin bağı çözülürken bedenimin üstünde en ufak bir kontrolüm kalmamıştı.

"Seni tutuyorum, Rhea." Victoria'nın sesi sisin arasından süzüldü ve bir şekilde ClanFintan'dan önce yanıma ulaşmayı başardığım anladım çünkü beni yavaşça divana yatırıyordu.

Gözlerimi kırpıştırarak açtım ama nefesim hâlâ düzene girmemişti.

Ölüyordum. Herkesin gözü önünde, kendi kusmuğumda ölüyordum.

Tanrım, trajik sayılacak kadar iğrenç bir ölüm şekliydi.

Sonra ClanFintan yanımda belirdi ve beni kucaklamak için eğildi. Normalde bronz olan teninin solgunluğunu fark edince dehşetim ikiye katlandı.

"Bir dakika, Vic'e söylemem gereken..." Sesim ürkütücü ve vücudumdan kopuk gibi çıkmıştı. Başavcı, görmeyen gözlerle uzattığım elimi tuttu ve kusmuk içinde kalan ellerinin arasına aldı.

"Onu sev, yeter," diye fısıldarken, gözlerinin irileştiğini fark ettim. "Kimin ne dediği kimin umurunda, yaş farkından kime

ne?" Geri çekmeye yeltendiği elini daha sıkı kavradım. Madem ölüyordum, beni pekâlâ dinleyecekti. Ölümcül hastaların bir takım devredilemez hakları olmalıydı. Ya da ölüm herkesi o kadar korkutuyordu ki aralarından ayrılması an meselesi olan insanları itirazsız dinliyorlardı. Her neyse, söylenmesi gerekenleri söylemekte kararlıydım. *Sonra* kendimi, kendi kusmuğumla huzur içinde öldürebilirdim. "Ona ihtiyacm var. Kaçmayı bırak ve sana sunulan bu müthiş armağanı kabul et."

Çok sessizleşmişti ama ifadesi değişmedi. Verdiği tek görülebilir tepki her zaman gururla dimdik duran omuzlarının, onları bir an daha kaldırmaya gücü kalmamış gibi çökmesiydi.

Elini bırakmadan önce son bir kez daha sıktım ve yapış yapış bir hal alan başımı, ClanFintan'ın göğsüne bıraktım. "Çok kötü hissediyorum," diye mırıldandım.

Sessiz salondan kararlı adımlarla çıkarken, "Şifacı, beni takip et," diye emretti taşlaşmış sesi.

"İki yedi gündür böyle." Alanna bir sırrı ortaya çıkarır gibi konuşmuştu. Ona pis bir bakış attım fakat susmadı. "Ama daha önce insanların önünde hiç kusmamıştı."

"Şimdiden daha iyi hissediyorum. Biraz yatmam gerekti, o kadar." Elbette halkımın önünde (ve arkadaşlarımın üstüne) kusmam, kocamın telaşla yamma gelmesi ve beni kucaklayıp peşinde Alanna ve Carolan'la birlikte neredeyse koşması (dörtnala) gerekmezdi. İnledim. "Kutlamayı mahvettim." Alanna bir şey demeden araya girdim. "Alanna, salona dönüp insanları benim bir tür... bir tür..." Yardım için Carolan'a baktım ama herhangi bir tıbbi terminoloji katkısında bulunmadı. "... mide rahatsızlığı geçirdiğim konusunda rahatlatmalısın. Kocam ve Carolan döndüğü için artık iyi olacağımı da söylersin."

Alana itiraz etmek için ağzını açtıysa da derhal kozumu ortaya sürdüm.

"Benim için bunu yapmalısın. İnsanlar çok endişelenecek."

"Elbette." Gülümsemesi taktiklerimi iyi bildiğini anlatır gibiydi. "Ancak insanlar yatışır yatışmaz geri geleceğim." Islak alnıma bir öpücük kondurduktan sonra, ClanFintan'ın kolunu bir anne sevecenliğiyle sıvazladı ve Carolan'ı dudaklarından öperken, "Lütfen sorununun ne olduğunu bul, hayatım," diye fısıldadı.

Arkasından güçsüz bir sesle seslendim: "Seni duydum!" Ama beni duymazdan geldi.

Dikkatim, beni çatlamaya hazır bir yumurtaymışım gibi izleyen iki erkeğe çevrildi.

"Hasta olduğunu neden haber vermedin?" ClanFintan öfkeliden çok kırgın görünüyordu.

Gerçekten iyi olduğumu söyleyerek itiraz etmeye kalkıştım ama ifadesi artık oyunun sonuna geldiğimi söylüyordu.

"Endişelenmeni istemedim. Hem bir şeylerin yolunda gitmediğini itiraf etmezsem, sorun olamaz diye düşündüm."

Homurtusu benim aptalın teki olduğumu düşündüğünü söylüyordu.

"Seni muayene etmem gerekecek." Carolan'ın sesi teskin ediciydi.

"Ta-mam." Sesim titredi.

"ClanFintan, muayenemi tamamlayınca seni çağırtırım." Şimdi de Carolan itaat edilmesini bekler gibi talimat veriyordu.

"Rhea'yla kalmayı tercih ediyorum." Kocamın sesi inatçıydı.

Ben araya giremeden, Carolan tecrübenin getirdiği sakin bir güvenle, "Biraz mahremiyet, Rhea için daha iyi olur," dedi. "Bana güven, dostum." Eli Kentaur'un kaslı omzunu kavradı ve gözleri birbirine kilitlendi.

Bakışlarını ilk ayıran ClanFintan oldu. Ani bir hareketle eğilip nemli alnıma bir öpücük kondurdu. "Dışarıda olacağım. Bana ihtiyacın olursa seslenmen yeterli." Çıkışı hızlı oldu.

Carolan'a cesaretle gülümsemeye çalıştım. "Teşekkürler. Onu seviyorum ama her şey benim için o kadar tuhaf ki... Ayrıca mahremiyet ihtiyacım konusunda haklıydın."

Carolan yanıma oturup kabarık döşeğin havalanmasına neden olurken gülümsedi.

"Burada ilginç bir uyuma düzeni kurmuşsunuz." Geniş yatak odamın yerinde duran kocaman döşeği işaret ediyordu.

"Yarı at olan biriyle evli olmak, aklınıza bile gelmeyecek bir takım yaratıcı çözümler gerektiriyor. Demek istediğim, gerçek-

ten, bir at geleneksel bir yatağa nasıl sığabilir ki? Ve Epona'nın Kıymetlisi olarak benim bir talaş yığınından ya da bir saman balyasından daha fazlasına ihtiyaç duyduğum ortada." Elimle döşeğe vurdum. "Bu ikimiz için de uygun."

"Alanna benzersiz bir adı olduğunu söyledi."

"Marshmallow." Sırıttım. "Eski dünyamdan; tatlı olarak yenen, yumuşak, biraz yapışkan bir şekerleme." Carolan, Alanna ve ClanFintan gerçek kimliğimden haberdardılar. Bazen kimliğimi ele vermekten çekinmeden, kendimi salıp eski hayatıma dair göndermeler yapabilmek iyi geliyordu. Carolan'ın bu gevezelik girişiminin nedeni de gevşememi sağlamak olsa gerekti. Meşhur hasta yatağı yanı tavrının alıcı ucunda olmak, yeni ve tamamen nahoş sayılmayacak bir tecrübeydi.

"Artık nefesim normale döndüğüne göre, şimdi ne olacak?"

"Çok korkunç bir şey değil," diyerek beni rahatlattı. "Önce birkaç soru soracak, arkasından seni muayene edeceğim." Sesindeki güven, kusmukla tel tel olmuş sinirlerime iyi gelmişti. "Söylesene, ne zamandır hasta hissediyorsun?"

Bir espriyle geçiştirecek oldum ama elini kaldırıp sözümü kesti.

"Dürüst olmalısın, Rhea. Tamamen dürüst olmazsan sana yardım etmekte güçlük çekerim."

İç geçirdim. "Neredeyse üç hafta ya da Alanna'nın ifadesiyle, üç yedi gün. Son iki haftadır fazla bariz olduğu için ondan saklayamadım." Yapmacık bir cefa ifadesi takındım. "Ne kadar meraklı olduğunu bilirsin."

Carolan eliyle boynumdaki salgı bezlerini yoklarken, gözlerini çevirdi. "Sevdiklerinin iyiliği söz konusu olunca ne kadar inatçı olduğunu bana anlatmana gerek yok." Nabzımı tuttu. "İçini ne zamandır arındırıyorsun?"

"Arındırmak mı?" Kafam karışmıştı. Bulimia hiçbir zaman ilgi alanıma girmemişti. Kilo yönetimi konusunda her zaman

"gözünün gördüğü her şeyi ye ve çılgın gibi egzersiz yap" kızlarından olmuştum.

"Yediklerini boşaltmaktan bahsediyorum. İstifra etmekten," diye açıkladı.

"Şey, kasten yapmadığım kesin."

"Elbette kasten yapmadın!" Muayenenin ortasında duraksayarak bana şaşkın bir bakış attı.

Bir an için dilimin ucuna alaycı bir yorum geldi ama hemen sonra kendime yirmi birinci yüzyıldaki yaşıtlarımın normal kabul edecekleri bir şeye şoke olmuş gibi yapmadığını hatırlattım. İnanması güç göründüğünü biliyorum ama artık güzelliğin göğüsleri estetikli, anoreksik, uyuşturucu bağımlısı modellerle tanımlandığı bir dünyada olmadığımı bazen unutuyordum.

"Pekâlâ, bir haftadan biraz uzun süredir kusuyorum ama son üç haftadır her an kusacakmışım gibi hissediyorum." Kafası karışmadan, bilgiç bir öğretmen edasıyla ekledim: "Kusmak, istifra etmek anlamına geliyor."

Hiç yamından ayırmıyormuş gibi göründüğü büyük deri çantasını açarken, "Kusmak," diye tekrarladı düşünceli bir tavırla. "İlginç bir terim."

Birbirimize gülümsedik.

"Mide rahatsızlığın dışında başka sıkıntıların oldu mu?" diye sordu.

"Şey," dedim tereddütle. "Bir süredir tuhaf, sıkkın ve gergin hissediyorum." Bunun duygularımın karman çorman olmasından dün geceki olası halüsinasyonlarıma kadar her şeyi kapsadığına inanıyordum.

Çantasından yapı kâğıdından yapılmış gibi duran uzun, huni gibi bir şey çıkarırken güven vermek ister gibi kolumu sıvazladı. "Lütfen otur ve derin derin nefes al," dedi. Carolan huniyi kaba bir stetoskop gibi kullanırken isteğini yerine getirdim.

Duyduklarından hoşnut olsa gerekti çünkü huni-skopu kaldırırdı ve bütün bedenimi (ve içini) derinlemesine kurcalayıp dürterek ve bana türlü sorular sorarak muayenesini sürdürdü. Hizmetçilerimin odamı mis bir kokuyla dolduran günlük aranjmanlar için hangi çiçekleri kestiklerinden, büyük tuvalete hangi sıklıkla çıktığıma kadar her şeyi sordu.

Sonunda işi bitti. Gergin bir tavırla kavuşturduğum ellerimi sıvazlayarak, "Hiç şüphem yok ki sen..." diye başladı.

"Beynimde tümör var!" Midem tiksintiyle dönerken, avuç içlerimin nemlendiğini hissettim.

Carolan kıkırdadı. "Tümör yok, Rhea, ama bedeninde bundan birkaç ay önce olmayan bir şey olduğu kesin." Gözleri parlıyordu, gırtlağını o gözler yuvalarından fırlayana dek sıkma isteği duydum.

"Kahrolası bir anevrizma. Biliyordum. Kaltak Rhiannon benimle yer değiştirirken bir şekilde radyoaktif bir şeye maruz kaldım." Gözlerimin yaşlarla dolmasına engel olmaya çalışarak kendimi yastık yığınıma bıraktım.

"Tanrıça aşkına, Rhea, bir dinlesen!" Carolan'm sesi sabırsızdı ama keyifli olduğuna hiç şüphe yoktu. "Ölmüyorsun. Hasta değilsin. Basitçe ve çok şükür ki hamilesin."

"Ben... ben... ben..."

"Tahminime göre bahar ortasında doğum yapacaksın."

"Bebek mi?" Salak gibi göründüğümü fark ettim ama beynim kelimenin tam anlamıyla hamura dönmüştü.

"Tecrübelerimle vardığım teşhis bu." Ivır zıvırını toplayıp doktor çantasına kaldırırken gülümsedi. "Bir kız," diye ekledi.

"Kız mı? Nereden biliyorsun?" Kenetli ellerim çözüldü ve henüz aldatıcı bir düzlüğe sahip olan karnıma kaydı.

"Epona'nm Seçilmişi'nin ilk bebeği her zaman kız olur. Tanrıça'dan sana ve halkına bir armağan."

Şaşkına dönmüştüm. Evet, regl olmamıştım ama üstünde durmamıştım. Bunu strese bağlamıştım. Mitolojinin yaşadığı

farklı bir boyuttaki bir dünya. Enkarne Tanrıça olmak. Şeytan ordularıyla savaşmak. Bu tür şeyler, en basit ifadesiyle, herkesin sistemini altüst edebilirdi. Carolan'ın bir an önce çıkma telaşında olduğunu fark ettim.

"Acelen niye?" diye sorarken, sesim yeni bir ağlama krizinin eşiğindeymişim gibi çıkmıştı. Artık bu halime bir anlam verebiliyordum. Hormonlar.

"Alanna bu harika haberi halka ilan etmek isteyecektir. Kutlama bütün gece sürecek!" Ben bembeyaz kesilirken Carolan bir kahkaha attı. "Hayır, senden katılman istenmeyecek ama hem senin hem çocuğunun sağlığına pek çok kadeh kalkacak." Kapıyı açmadan önce durup bana döndü. "Tebrikler, Rhea. Kızına sağlık ve mutluluk dileyen ilk kişi ben olayım!"

Hâlâ kaygılı görünen ClanFintan'ın yanından geçerken, kocama artık içeri girebileceğini söylediğini duydum. Kentaur yanıma yaklaştı ve bacaklarını bükerek, zarif ve akıcı bir hareketle yanıma çöktü. Gizemli, Barbie bir matematik problemiyle karşı karşıya ifademi süzerken, yüzü son derece ciddiydi.

"Sorun ne aşkım? Sana ne olmuş?"

"Sen!" Dudaklarımdan yarı isterik bir kıkırtı kaçtı.

Alnı kaygıyla kırıştı. "Ben mi? Sana zarar mı verdim yoksa?"

Uzanıp yanağım okşadım. "Zarar vermedin, hamile bıraktın."

Boş bir ifadeyle gözlerini birkaç kez kırpıştırdı. Sonra yüzünde neden bahsettiğimi anladığını gösteren bir ifade belirdi.

"Bir çocuk!" Derin sesi sevinçle çınladı. "Bir çocuğumuz mu olacak?"

Ketum göründüğümü biliyordum ama birkaç saniye içinde tümörden bebeğe geçiş yapmıştım.

ClanFintan ellerimi tutup avuç içlerimi öptükten sonra eğilip dudaklarıma yumuşacık bir öpücük kondurdu.

"Ah." Geri çekildim. "Ağzımda kusmuk tadı var."

"Umurumda değil."

"Ama benim umurumda."

Geri çekilip yüzümü süzdü. "Rhea, sevinmedin mi?"

"Korktum." Düşünmeme fırsat kalmadan, bir çırpıda konuşmuştum.

Yüzü yumuşadı ve beni sıcacık kollarının arasına çekti. "Korkma. Epona kendinden olanı her zaman kollar."

Yanağımı yeleğinin tereyağı yumuşaklığındaki derisine yaslayıp korkumu mırıldanarak dile getirdim. "Duygularını incitmek istemem ama ne doğuracağım?"

ClanFintan sessiz kalınca dudağımı ısırdım. Onu seviyordum ve acı vermek istemiyordum ama yarı at ve çocuğumun babası olduğu gerçekti. İki gen havuzunun birleşmesinin sonucunda olacaklardan endişelenmemem elimde değildi, özellikle de –sezaryenlerin ve epiduralin olmadığı bir dünyada– doğum yapacak olan benken.

"Senin gibi olacak, Rhea."

Göğsüne doğru, "Ya senden ne alacak?" diye fısıldadım.

ClanFintan bir an duraksadıktan sonra, "Kalbimi," dedi usulca. "Benden kalbimi alacak."

Gözlerim dolu dolu, ona sımsıkı sarıldım. "O zaman her şeye sahip olacak demektir."

Sıcacık dudakları almma kısaca dokundu. Sonra beni kollarının arasında kaydırıp kucağına yerleştirdi. Akıcı bir hareketle ayağa kalkıp kapıya yöneldi.

"Ah, lütfen beni o kadar insanın ve onca yemeğin olduğu o salona götürme." Nemli elbisemdeki benekleri silmek için boş yere uğraşıyordum.

"Hayır, seni banyona götürüyorum. Bu akşam sana ve kızımıza ben bakacağım." Kapıyı omuzlayıp banyomun bulunduğu koridora sapmadan önce bana mutlulukla gülümsedi.

Tapınak muhafızları ClanFintan'ın yolundan hızla çekilerek beni coşkuyla selamladılar. "Tanrıça'nın kutsaması sizin ve çocuğunuzun üstünde olsun, Leydi Rhiannon!"

Televizyon ve internetin olmadığı bir dünya için haberlerin bu kadar hızlı yayılması beni her zaman şaşırtıyordu.

Muhafızlara ClanFintan'ın omzu üstünden muzip bir gülümsemeyle göz kırptım. "Teşekkürler, çocuklar!" 'Çocuklar'ı gerçek Leydi Rhiannon kadar iyi "tanımıyordum" (evet, kelimenin İncil'deki anlamını[6] kastediyorum) ama takdir ediyordum.

ClanFintan uysal bir tavırla, "Adamları cesaretlendirme," dedi. "Yakında bana ikinci kez bakmayacakları kadar şişman ve hamile olacağım."

Beni derin havuzun kenarına indirirken, "Hımm..." demekle yetindi.

Enkarne Tanrıça olmanın en iyi yanlarından biri, hatırı sayılır, hevesli bir hizmetkâr kalabalığının beni eski çağ lükslerine boğmayı görev olduğu kadar kendileri için bir onur saymalarıydı. Bu da şarapların, yiyeceklerin, kıyafetlerin, mücevherlerin, atların, savaşçıların en iyilerine sahip olmam ama televizyon, telefon, bilgisayar ve arabasız kalmam anlamına geliyordu. Karşılığında Epona'nın halkının ruhani sağlığıyla ilgilenmem, törenleri yönetmem (göğüslerimi açıkta bırakma mecburiyetine alışmam, biraz zaman alsa da, özellikle hava soğumaya başlamışken), göstermelik lider gibi davranmam, bilirsiniz işte Tanrıçamın benden istediklerini eski lise öğretmeni becerilerim elverdiğince yerine getirmem gerekiyordu.

Her an kullanımıma hazır tutulan gösterişli bir banyoya sahip olmamı da içeren bu anlaşmada şanslı tarafın ben olduğumdan emindim.

---

6 İncil'in bazı tercümelerinde İbranice bir kelime cinsel içerikli kullanımlarında bile "tanımak" olarak çevrilmiştir, yani cinsel ilişki kurmak anlamına gelmektedir. (ç.n.)

"İzin ver, sana yardım edeyim." ClanFintan'ın becerikli parmakları pırlanta kaplı broşumu açmak için debelenen kusmuklu parmaklarımın yerine geçti.

"Yeni bir broş mu?" Kendisinin minyatür bir kopyası olan broşu kastediyordu.

"Evet, bugün ilk kez taktım. Beğendin mi?"

"Göğsüne yakın durması hoşuma gitti."

"Yanlış hatırlamıyorsam bu duruma düşmeme bu tür konuşmaların neden oldu," diyerek ona şakadan vurdum.

"Senin eski dünyanın bizim dünyamız kadar bilgili olmadığından zaten şüpheleniyordum ve eğer seni hamile bırakan şeyin konuşmak olduğunu sanıyorsan, bu durumda..."

"Of!" Ona bir kez daha vurarak bir süre önce çok hoşken şimdi takır tukur bir hal alan kumaşın üstümden kayıp ClanFintan'ın bahsettiği gibi göğsümü açıkta bırakmasına neden oldum. Göğsümü avuçlamak için elini uzatırken ifadesinin değişmesini izledim.

"Görüntün şimdiden değişmiş. Göğüslerin çok daha dolgun ve davetkâr görünüyor." Göğüs kafesimi iki yandan elleriyle kavrayıp avuç içleriyle dolgun göğüslerimin yanlarını okşarken sesi hipnotize ediciydi.

Onunla evli geçirdiğim yarım yıla rağmen, vücudunun sıcaklığı beni hâlâ şaşırtabiliyordu. Kentaur'ların vücut ısısı, bir insan bedeninkinden hayli yüksekti. ClanFintan'ın dokunuşunda erotik bir sıcaklık vardı ve sadece fizyolojisinden kaynaklandığını bilmeme rağmen, ısı üzerimde afrodizyak etkisi yaratıyordu.

Midemdeki tatsız hissin kaybolmasından hoşnut bir biçimde heyecanla titredim.

"Üşümüşsün." Duyularımı ayaklandıran dokunuşu, yerini kirlenmiş elbisemin geri kalanım pratik hareketlerle çözen ellere bırakmıştı. "Hemen suya dal," diye emretti.

"Hiç romantik değil," dedim baştan çıkarıcı bir kıvraklıkla minicik külotumdan sıyrılırken. Ancak ClanFintan çoktan tuvalet

masamın yanındaki raflara dönmüş, şişelerin kapaklarını açıp koklayarak aramaya koyulmuştu bile.

"Vanilya ve bademli olan altın rengi şişede duruyor," diye seslendim, kendimi köpüren mineralli suya bırakıp en sevdiğim kaya çıkıntısına doğru ilerlerken.

ClanFintan elinde altın renkli şişe ve yüzünde zafer dolu bir gülümsemeyle bana döndü. "Bunun kokusunu seviyorum."

"Sevdiğini bildiğim için kullanıyorum." Birbirimize sırıttık.

Toynaklarıyla mermer zeminde tıkırtılar bırakarak, benim durduğum köşenin tam karşısında kalan kenara yaklaştı. Seri bir hareketle soyunduğu deri yeleği ve parfümlü sabun şişesini yere bıraktı.

"Sana konuşmaman gerektiğini hatırlatmama gerek var mı?"

"Ah." Şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırdım. "Ah, hayır ama ben..."

"Şişşt." Parmağını dudağına götürdü.

Ağzımı kapattım ve kendimi sonrasında gelecek olan şeye, değişime hazırladım. Bir başşaman olarak ClanFintan, Kentaur bedeninden insana dönüşmek gibi olağanüstü bir beceriye sahipti. Bu becerisiyle, beni şaşırtmaktan hiç vazgeçmeyecekti. Konsantrasyonun içine dönmesini hayranlıkla izlerken içimde buruk bir arzunun ürpertisini hissettim. Sadece değişmesi durumunda karı koca olarak birleşebilirdik, bu yüzden ClanFintan büyülü sözcükleri mırıldanmaya başlarken içimde tutkunun kıpırtısını hissettim. Ancak değişimin bir bedeli vardı. Farklı biçiminde ancak belli bir süre, yaklaşık sekiz saat kalabiliyordu ve Kentaur bedeni dışında gerçekten rahat hissedebildiği bir biçim yoktu. Biçim değiştirmek korkunç bir acıya neden oluyordu ve ClanFintan Kentaur biçimine döndükten sonra saatler boyunca güçsüz kalıyordu.

İnsan biçimine dönmek için her değişiminde bana olan aşkının ve bağlılığının derinliğini tekrar ilan ediyordu.

Mırıltısı gittikçe güçlenirken, ClanFintan'ın kadifemsi sesinin peş peşe tekrarladığı Kelt tınılı sözcüklerdeki sihri belirgin bir

biçimde duyabiliyordum. Kollarım, tam arkaya attığı başının üstünde durana kadar kaldırdı. İnsan sırtından aşağı dökülen uzun saçları gergin, titreyen kaslarını gizleyemiyordu. Sonra bir *Uzay Yolu*'ndaki gibi ışınlanmışçasma teni parıldamaya, ışık saçmaya başladı. Işık saçan teni sıvıya dönüşmek üzereymiş gibi dalgalanmaya başladı. Gözlerimi kapamam ve yaklaşan parlamadan korumam gerektiğini biliyordum ama kocamın yüzüne bakmadan duramıyordum. Yüzü acıyla buruşmuştu. Bir ışık patlamasıyla gözlerimi kırpıştırdım ve gümüşi-beyaz parlamaya tepki olarak kapatmama rağmen sulandıklarını hissettim.

Dönüşümünün ışığını takiben gelen zifirî sessiz karanlıkta keskin nefesini duyabiliyordum.

"ClanFintan?" Korkumun sesime yansımasına engel olamamıştım. Korktuğum sihri ya da değişimi değildi. Kocama getirdiği yükten korkuyor, acısının bir gün dinmemesinden endişeleniyordum.

"Sana..." Nefesini düzene koymaya çalışırken sesi boğuk çıkmıştı. "Endişelenmemeni söyledim."

Onu görmeme engel olan noktacıklardan kurtulmak için gözlerimi ovaladım.

"Biliyorum ama canının bu kadar yanmasından nefret ediyorum."

"Bu, ödediğim için asla pişman olmayacağım bir bedel."

Görüşüm netleşince hâlâ değişim nedeniyle yığılmış bir halde dizlerinin üstünde durduğunu fark ettim. Tek eliyle saçlarını ter içinde kalan yüzünden iterken, yavaş yavaş ayağa kalkmak için diğer elinden güç aldı. Bir an hareketsiz kaldı. Çok daha ufak tefek ve güçsüz haline uyum sağlamak için enerji toplamaya çalıştığını biliyordum.

Ufak tefek bir adam değildi elbette (hiçbir açıdan). Aksine, düzgün bir erkek vücuduna sahipti. Uzun boylu ve kaslıydı ve gerçek bedeninde de etkileyici duran omuz ve göğüs genişliğini koruyordu. İnsan kalçaları pürüzsüz, poposu ve bacakları sıkı

ve biçimliydi. Çırılçıplak bedeninin bütün uzantıları gibi. Üstelik beni gördüğüne sevinmişe benziyordu, ne demek istediğimi anlamışsınızdır.

Havaya kalkan kaşıyla bana azmış ve çıplak bir Spock'ı hatırlattı (hayal edin!). "Her şey..." Başını eğip vücuduna baktı. "Yerli yerinde mi?"

Şaşkınlıktan nefesimin kesildiğini hissettim. "Değiştiğin zaman bir şeylerin yeri değişebilir mi?"

"Elbette." Kahkahası, tıpkı onu havuzun kenarına taşıyan güçlü ve kendinden emin adımları gibi güven vericiydi. "Ben sadece... sen nasıl diyordun? *Seninle takılıyorum.*" Derin, lirik sesiyle, Oklahoma aksanımı taklit etmeye çahşıyordu.

"Seninle değil, sana takılıyorum, aptal şey." Sabun şişesini almak için eğilince, üstüne biraz su attım. Ardından havuza inen taş basamakları kullanarak yanıma geldi. "Ayrıca Okie[7] aksanımdan kurtulmaya çalıştığımı biliyorsun." Neyse ki Epona'nın Kıymetlisi olmanın sayısız ayrıcalığından biri de halkımın sorgulamasına maruz kalmadan eksantrik olabilmemdi. Partholon tuhaf konuşma şeklime alışmıştı. Hatta gereğinden fazla "Hepppiniz" ve "Evvvet"lemem üstüne, bazı hizmetkârların aralarında, "Epona'nın bir dokunuşu daha," diye mırıldandıklarını duymuştum.

"Sakın aksanımı kaybetme. Kelimelere kattığın o uzun ve tembel tınıyı seviyorum."

"Nassıl istersen, hayatıım," dedim uzatarak. Ciddiydim. Bir ay uzun bir süreydi ve eve döndüğüne seviniyordum. (Ve midemin kusmaktan fazlasını yapmayı düşünebileceğim kadar yatışmasına iki kat seviniyordum.)

"İyi." Yanıma uzanıp havuzun kenarında duran kalın süngeri aldı. Üstüne bolca sabun döktükten sonra şişeyi tekrar yere bıraktı. "Şimdi senden gevşemeni ve kendini ellerime bırakmanı istiyorum." Duraksadı ve bakışlarını suyun koyulaştığı ama

7 Okie: Oklahoma'ya özgü (ç.n.)

kenara yaslı duran vücudumu tamamen örtemediği yerlerime kaydırdı. "İkinizin de."

"Durumumun" gerçekliğini hatırlatan sözleri sus pus olmama neden oldu. Uyuşmuş bir halde, yavaş ve dairesel hareketlerle omuzlarımı sabunlamasına izin verirken içimde bir can daha taşıdığımı düşünmeye başladım.

ClanFintan ellerimdeki kabuklaşmış pirinç kalıntılarının tamamını temizlemeye özen göstererek köpüklü süngeri kollarımdan aşağı kaydırırken düşünmeme izin vermek ister gibi sessizliğini korudu. Sonra diğer kolumda da aynı yolu izledi. Dokunuşu gevşeticiydi ve pirincin son kalıntılarıyla birlikte uyuşukluğumun da kaybolduğunu hissettim. Kaygan süngeri usulca boynumun etrafından kaydırıp yumuşaklığı hassaslaşan memelerime sürtünecek şekilde aşağı indirdi.

"Seni rahatsız eden bir şey yaparsam söyle."

"Yaptığın her şey çok iyi geliyor." Sesim nefessiz kalmışım gibi çıkmıştı.

"İyi, o zaman devam edeyim." Sünger uyluğuma, oradan baldırıma ve ayağıma kadar inen bir yolu takip etti ve orada ayağımın altına masaj yapacak kocam tarafından bir kenara bırakıldı. Dokunuşunun gücü ve sıcaklığı zevkle inlememe neden oldu. "Ayaklarının ovulmasından ne kadar hoşlandığını unutmadım." Bir ayağımı bırakıp diğerini aldı ve beni gevşetme hizmetine devam etti.

Her hecesini hissederek, "Teşekkürler, Tanrıçam," dedim. Bir öğretmenin, ayak masajından daha çok sevdiği çok az şey vardır. (Belki maaş artışı ama ayak masajına ulaşmak daha kolaydır, en azından Oklahoma'da.)

Süngeri bana göre biraz fazla çabuk aldı ve diğer bacağımı sabunlayarak yukarı tırmandı. Omzuma ulaştığında, böyle pis düşüncelere sahip bir kadın için fazla temizlenmiş hissediyordum.

Islak ve köpüklü göğüslerimi okşayan bakışlarını seyrederek kaykıldığım yerden doğruldum ve oturur konuma geçtim.

"Güzel bir kadınsın," dedi.

"Ve tertemiz." Vücudumu ileri doğru kaydırdım ve bacaklarımı iki yana açıp kucağına yerleştim. Kollarımı boynuna dolayıp göğüslerimi göğsünün baştan çıkarıcı sıcaklığına sürttüm ve göğüs uçlarımın teninde sertleşmesinden zevk duydum. "Alanna dikkat etse iyi olur. Sıkı bir banyo yardımcısısın."

Cevabını beni kendine çekip dudaklarımı yutarcasına öperek verdi. Ellerim sırtının ve kalçalarının kıvrımlarında keşfe çıkarken kaslarının harika dokusundan vücuduma haz yüklü bir heyecan dalgasının yayıldığını hissettim. Tanıdık tadı duyularıma dolarken bedenim o kadar sıcak ve o kadar ıslaktı ki benim nerede bittiğimi, onu nereden başladığını ayırt edemiyordum.

"Seni o kadar çok özledim ki aşkım." Şehvetle sertleşen sesi, karnımın alt kısmında bir sıcaklık ve ağırlığın oluşmasına neden olmuştu.

Omzunu dişlerken, "Sıcaklığını nasıl olup da unutmuşum?" diye inledim.

"Ah, Tanrıçam, sana karşı yumuşak olmam lazım ama..."

"Yumuşak olma, söz veriyorum kırılmam."

Saf arzuyla dolu bir inlemeyle kalçalarımı kavradı. Beni tek bir hamleyle kaldırıp kendini içime itti. Ben de kendimi ona doğru bastırarak karşılık verdim. Dilini emerek ve dişleyerek kocama sımsıkı sarıldım. Ayrı geçirdiğimiz süre bir ay değil, bir ömürmüş gibi birbirimize duyduğumuz açlıktan ölürcesine birleştik. Tempomuz kısa sürede hızlandı ve ikimizden biri matematik problemlerini ya da vergileri düşünemeden orgazmım tırmandı ve içime boşaldığını hissederek patladım.

ClanFintan hızla solumaya devam ederek benimle yer değiştirdi ve bu kez kendisi kaya çıkıntısına yaslanıp beni kucağına

çekti. Kendimize bedenlerimizin birbirine ne kadar uyduğunu hatırlama fırsatı vererek sımsıkı sarıldık.

"Niyetim, bunu banyo yapıp kurulandıktan ve seni *marshmallow* yatağımıza götürdükten sonra yapmaktı." Konuşurken göğsünün titreştiğini görebiliyordum.

"*Marshmallow* deyişine bayılıyorum. Sihirli bir halı gibi, özel ve gizemli bir şey olduğu hissini uyandırıyorsun."

"Benim için özel ve gizemli." Elini uzatıp parmağıyla burnumun ucuna dokundu. "Hiç gerçek *marshmallow* görmedim."

"Pasta aşçısına nasıl yapılacağını anlatabilmek için kafamı zorlayıp bir tarif bulmaya çalışmalıyım."

Şaşkınlıktan gözleri açıldı. "Devasa bir ateş gerekir."

"Yenilebilir bir *marshmallow* yumruğumdan daha küçük olur. Büyük olan yatağımız." Kıkırdamaya başladım ama tam suratına doğru hayli büyük ve utanç verici bir geğirmeyle susmak zorunda kaldım. "Ah." Elimi ağzıma örttüm. "Özür dilerim, ben..." Ve bir kez daha geğirdim.

"Miden mi?" ClanFintan'ın endişesi, utancımı bir nebze olsun azaltmıştı.

"Belki de kurulanıp Alanna'nın hazırlattığı çaydan biraz daha içsem iyi olacak." Midem yine kıpırdanmaya başlamıştı.

ClanFintan hiç zorlanmadan havuzdan çıktıktan sonra eğilip beni de yanına çekti. Islak adımlarla kalın havlu yığınına doğru yürüdük ve ClanFintan beni hararetle kurulamaya başladı.

"Hey ovalarken derimi kaldıracaksın," diye cırlayarak havluyu elinden çektim.

"Sudan çıkınca üşümüş olabilirsin diye düşündüm."

"Ben iyiyim, gerçekten. Sen kendini kurula." Bir anda, tenim kurcalanmayı kaldıramayacak kadar hassaslaşmış gibi huylanmıştım. Hormonlar gerçekten acayip şeylerdi.

"Değişim beni kurular." Gülümsemesi, ruh halimdeki değişikliği anladığını ve alınmadığını anlatıyordu. Sabrının dokuz

ay boyunca sürmesini umdum. Vücudumun bana daha neler yapacağını kimbilebilirdi ki?..

"Teşekkürler, ben..."

"Şişşt..." Benden birkaç adım uzaklaştığım ve değişimi çağıran sözcükleri mırıldanmaya başladığını fark etmemiştim.

"Üzgünüm" kelimesinin aradan kaçmasına fırsat bırakmadan dudaklarımı sımsıkı kapadım. Havlunun ucunu gözlerime siper ederek, tekrar dönüşmesini izledim. Sanki Kentaur biçimine dönmesi, her defasında insan şekline dönüşmesinden daha hızlı oluyordu. Teni ışıldıyor ve dalgalanıyordu. Bu kez ışık patlamasından hemen önce gözlerimi sımsıkı kapattım. Kapalı göz kapaklarıma vuran ışık kaybolunca bakmamın (ve konuşmamın) artık sorun olmayacağını anladım.

"Seni gerçekten özlemişim." Kocam olan muhteşem varlığa bakarken kelimeler dudaklarımdan dökülüverdi.

"Ben de seni. Seni sevmek için doğmuşum." Yanıma gelip beni sevgiyle kucaklarken gülümsüyordu. Beni iri kollarının arasında tuttu ve gözlerimin içine bakarak, "Sensiz eksiğim," dedi. "Evde olmak güzel."

Bu dünyanın sihrine, gerçeği söylediğini bilecek kadar tanık olmuştum. Kaderin bir takım hayret verici cilveleri sayesinde, ben henüz bu dünyanın parçası bile değilken, Tanrıçam onu bana eş olarak seçmişti.

"Evet." Onun sözcüklerini tekrarladım. "Evde olmak güzel."

"Gel!" Ayaklarımı yerden kesti ve beni bir çocuk kadar hafifmişim gibi kolayca kucakladı. (Ah, sizi temin ederim bir çocuktan çok daha ağırım!)

"Yürüyebilirim." Ancak sözlerim yarım ağızlı bir yakınmaydı. Kollarında hissettiğim güven duygusunu seviyordum.

"Bana anlayış göster. Eve daha yeni döndüm."

Büyük kapıyı tekmeleyince toynağı meşede canlı bir kapı zili gibi donuk bir tınlamaya neden oldu. Savaşçılarım kapıyı derhal

açtılar. Bakışlarını havluya sarılı bedenimden uzak tutmaları dikkatimden kaçmadı. Ama onlara ClanFintan'ın omzu üstünden neşeyle el sallamaya özen gösterdim ve yüzlerini hızla kaplayan sırıtışlarla ödüllendirildim.

"Onları şımartıyorsun."

"Harikalar. Hem ayrıca, endişelenmeni gerektiren bir şey olmadığını biliyorsun. Savaşçıların hepsiyle uyuma ihtiyacı duyan ben değil, diğer Rhiannon'du."

"Pek fazla uyuduğunu sanmıyorum."

"Neyi kastettiğimi biliyorsun." Omzuna vurdum. "Senin de fazlasıyla farkında olduğun gibi, ben sadık bir eşim. Tanrıça aşkına, ikinci adım Sadık!"

"İkinci adının *merlot* olduğunu sanıyordum." Kendi esprisine şen bir kahkahayla karşılık verdi.

Benzim attı. "O kelimeyi anayım deme." Şaraba duyduğum yeni tiksinti, Epona'nın doğmamış kızımı tehlikeye atmayacağımdan emin olma yöntemi olsa gerekti. Sanırım ona minnet duymalıydım ve bu acınası kusma olayından arınır arınmaz duyacaktım da. (Kelime oyunu için beni affedin. Ve ses tekrarı için.)

Görünüşe bakılırsa biz çıktıktan sonra odam elden geçirilmişti. Yatak olarak kullandığımız kaz tüyüyle doldurulmuş döşek yapılmış ve özel bahçeme açılan kadife perdeli cam kapıların önündeki girintiye iki kişilik küçük bir akşam yemeği masası kurulmuştu. Kokuların kusma refleksimi tetiklemesinden korkarak şüpheyle havayı kokladım. İtiraz edilebilir bir koku almayınca tereddütle masaya yaklaştım. Kocamın kıkırtısını bastırma çabası dikkatimden kaçmadı.

"Neye gülüyorsun?" diye sordum.

"Bir yemek masasma korkuyla yaklaşacağın günün geleceğine hiç ihtimal vermezdim."

İyi yemeğe olan düşkünlüğüm kocamın bitmek bilmeyen eğlence kaynağıydı. Hatta birkaç kez bir Kentaur Avcı'nın iştahına

sahip olduğuma dair yorumlar yapmıştı. Bu nedense çok cazip bulduğu bir fikirdi.

Bense o kadar cazip bulmuyor, bu yüzden kendimi düzenli egzersiz yapmaya zorluyordum.

"Çok komik. Bu akşam bir Kentaur'un üstüne kustuğumu aklından çıkarma." Masaya ulaşınca rahat bir nefes aldım. Alanna'nın narin ustalığı ve beni idare etmedeki şaşmaz becerisi yine kendini gösteriyordu. Dumanı tutan kâse, belli belirsiz bir tavuk kokusu saçan neredeyse şeffaf bir çorbayla doluydu. Üzeri bezle örtülü bir sepette ince kızarmış ekmek ve muz dilimleri vardı. Bir çaydanlık dolusu sıcak bitki çayı fincanlara doldurulmayı bekliyordu. ClanFintan içinse peynir ve soğuk tavuk tabağı hazırlamıştı. Pilav ya da leş gibi kızartma, baharat kokan ya da tereyağı damlayan (ıyk) bir şey yoktu.

"Alanna çok akıllı," dedi ClanFintan sandalyesine yerleşip mutlu bir tavırla tavuğuna dalmaya hazırlanırken.

Bir kaşık çorba ve kızarmış ekmekten çekingen bir ısırık aldım. "Onu biraz tanıyorsam, bebek kıyafetleri dikmeye başlamıştır." Birbirimize gülümsedik.

Çorbayı, ayaklanmaya dünden hazır olan midemin yiyeceğe alışması için yavaş yavaş içtim.

"Yani başarılı bir yolculuk olduğunu söyleyebilir miyiz?" dedim sıcak çayıma üflerken.

"Biz ayrılırken Laragon Kalesi gelişmeye başlamıştı. Baharda tarlaları yine eskisi gibi mahsuller ve çiçeklerle kaplanacak. Kadınlar yerleştikten sonra Koruyucu Kale'de hayat yeniden başladı ve her şey yolunda gidiyor. Yeni savaşçılar tetikteler." Söylemek üzere olduğu şey rahatsızlık veriyormuş gibi gırtlağını temizledi. "Düşündüğümüz gibi, kalenin eski sakinlerinin nöbetçi ve savunmacı olarak görevlerinde umursamaz davrandıklarına dair işaretler bulduk."

Partholon'un eski düşmanı şeytani Fomorian'ların dağların arasındaki tek geçit olan sözüm ona girilmez Koruyucu Kale'ye sızmayı başardıklarının anlaşılması şok etkisi yaratmıştı. İstilanın başlangıcıyla ilgili bir sürü söylenti yayılmıştı. Devam etmesi için meraklı bir ifadeyle kaşlarımı kaldırdım.

"Silahları paslı, kırık dökük ve bakımsızdı. Turnuva sahalarını yabani otlar bürümüştü. Silah kullanımı ya da savaş halinde ihtiyaç duyulan beceriler konusunda hiç pratik yapılmadığı besbelliydi." Kaşları daha da çatıldı. "Ama şarap ve bira sıkıntısı yoktu. Daha yanımızda götürdüğümüz erzakları boşaltmadan mutfakların yiyecekle dolup taştığını gördük."

"Yani tek yaptıkları yiyip içmek miymiş?"

"Ayrıca çok sayıda *rahatsız edici* resim bulduk. Tasvirlerde..." Cümlesini tamamlamadı.

Merakım kesinlikle uyanmıştı. Tapınağım, üzerimde sadece minicik bir külotun olduğu, sadece belden aşağımı sergileyen gerçek ölçümden daha büyük duvar resimleriyle doluydu. Ortalıkta yarı çıplak bir halde dolaşıp eğlenen (resimlerde ve tapınağın etrafında) milyonlarca hizmetkârdan bahsetmiyordum bile. Bariz bir şekilde anaerkil bir dünyanın sıradan çıplaklığına ve açık cinselliğine alışık bir Kentaur'u ne tür görüntülerin şoke edebileceğini hayal bile edemiyordum.

"Tamam, söyle. Resimlerde ne vardı?"

"Birbirlerine acı çektirmekten zevk alıyorlardı." Sanırım yüzüme çok fazla şaşkınlık yansımamış olsa gerekti (benim aksime –ne yazık ki– ClanFintan'ın hiç MTV seyretmemiş olduğunu unutmayın) çünkü anlatmayı sürdürdü. "Cinsel eylemlerde birbirlerine acı veriyorlardı. Ve karanlık bir tanrıyla uğraştıklarına dair kanıtlar bulduk."

Gün içinde Alanna'ya yönelttiğim sorunun rastgele bir düşünceden fazlasından kaynaklandığına dair huzursuz edici bir hisle doldum. Bu işin sonunun nereye çıkabileceğinden pek hoşlanmayarak yutkundum. Ancak Tanrıça'nın elinin değdiği içgüdülerimi

kullanmam gerektiğini de biliyordum. "Karanlık bir tanrı mı? Ne demek istiyorsun?"

ClanFintan sesi kadar tiksinti doluydu. "Sapkınlarının resimlerinin arasında, Karanlığın Üçlü Yüzü'nü gösteren çizimler de vardı."

"Dur bir dakika, ne demek istediğini anlamıyorum. Karanlığın Üçlü Yüzü nedir?"

Sesini alçaltması, huzursuzluğumu daha da artırdı. Yani zaten tamamen yalnızdık. Sesini neden alçaltıyordu?

"Bu tür şeyleri konuşmayı sevmem. İster Başşaman olsun, ister Yüce Tanrıça'nın Seçilmişi, insan karanlık bir tanrıdan bahsederken dikkatli olmalı. Ancak Epona'nın Kıymetlisi olarak Fomorian'ların ve çöküşteki Koruyucu Savaşçıların Partholon'a tam olarak neyin girmesine izin verdiklerini öğrenmeye hakkın var."

"Söyle." Sesim hissettiğimden daha cesur çıkmıştı.

"Pryderi, Karanlığın Üçlü Yüzü'dür. Eski çağ hikâyeleri bir zamanlar onun da Cernunnos gibi bir tanrı olduğunu ama hükümdarlık için dağları ve kuzeydeki toprakları seçtiğini anlatır. Efsanelerde ayrıca Epona'nın refakatçisi olduğundan ve Epona'nın ona aşkından bahsedilir. Sonraları Pryderi daha fazla güç elde etmenin peşine düşmüş. Epona'yı kendi iradesine boyun eğdirecek kadar büyük bir gücün peşine."

Pryderi'nin Epona'yı gasp etme girişiminin ne kadar yanlış olduğunu ruhumun derinliklerinde hissettim. Partholon anaerkil bir dünyaydı. Tanrıçaların refakatçisi olarak tapınılan tanrılar vardı ama kesinlikle geri planda kalıyorlardı. Partholon'da erkeklere baskı yapılmaz, zorbalık edilmezdi. Tanrıça'ya doğumu sağlayan varlık ve yaratıcı olarak saygı duydukları gibi, kadınlara da saygı duyarlardı. Bunun dışındaki her şey, Partholon'u bu denli inanılmaz kılan güzel dengeyi mahvederdi.

"Epona ne yapmış?" Cevabı kalben bilmeme rağmen sordum.

"Tanrıçanın öfkesi ve kırgınlığı inanılmazmış. Onu Partholon'dan öyle büyük bir gazapla kovmuş ki nasıl bir ruh büyük bir travmaya uğradığında paramparça olabiliyorsa, Pryderi de öyle parçalanmış. Tasvirlerde üç yüzlü olarak gösterilmesi bu yüzden." ClanFintan bunu söylerken bakışlarını kaçırınca daha fazlasını anlatmak istemediğini anladım ama bilmem gerekiyordu. Bu yüzden üsteledim. "Yüzleri neye benziyor?"

Derin bir iç çekti. "Yüzlerden birinde gözlerden başka bir şey yok. Ağzı mühürlenmiş. Geri kalan kısmı hatsız. Bir diğerinde aralık, köpek dişli, bakılması korkunç bir kursak var. O yüzün gözleri boş deliklerden ibaret. Üçüncüsünün güzelliği inanılmaz. Bu yüzün, Epona'ya ihanet etmesinden hemen önceki haline benzediği söyleniyor."

Çayımdan bir yudum alırken elimin titrediğini görmezden gelmeye çalıştım. "Peki Partholon'da ona tapınan birileri var mı?"

"Hayır. Ya da varsa bile sadece ülkenin en ücra köşelerinde vardır."

"Ama Koruyucu Kale, Partholon'un ücra bir köşesi değil ki."

"Hayır, değil. Ama oradaki insanlar ya Fomorian'lar tarafından ya da onların kaleye sızmalarından önceki açgözlülük ve miskinliklerinden ötürü yozlaşmışlar. Olayların hangi sırayla gerçekleştiği hiçbir zaman tam netlik kazanmadı. Aşikâr olan, Pryderi'nin onları bir süredir etkiliyor olması." Güven vermek ister gibi yanağıma dokundu. "Endişelenme, aşkım. Pryderi'nin, ruhlarını ele geçirebilmesi için insanların onun zehirli fısıltılarına açık olması gerek ve Epona'nın Partholon'u kendini böyle bir karanlığa o kadar kolayca açmaz."

"İyi." Pryderi'den bahsetmenin neden olmaya başladığı ürkütücü hislerden silkindim. "Yani fikrimin işe yarayacağını mı düşünüyorsun?"

Gülümsedi. "Evet, Koruyucu Kale'yi savaşçı eğitecek, işleyen bir okula dönüştürme emrin yeni sakinlerinde yankı buldu."

"İhtiyat ve eğitim, her zaman mükemmel bir karışımdır."

"Koruyucu Kale'nin Partholon'u bir kez daha hayal kırıklığına uğratmayacağı kesin," dedi ciddi bir tavırla.

"Bize saldırmaya yetecek kadar çok Fomorian'm sağ kurtulduğunu düşünmüyorsun, değil mi?" Onlar cehenneme ait kötü ve vampirimsi yaratıklardı. Evet, Koruyucu Kale'nin koruma amacıyla inşa edildiği dağ geçidinden geri dönmeyi planladıklarını düşündükçe tenim ürperiyordu.

"Çiçek salgını ve savaştaki kayıplarının onları soylarının tükenmesi noktasına kadar güçsüzleştirdiğine inanıyorum ancak yeniden dirilmeleri ihtimaline karşılık tetikte olmalıyız."

"Hamile kadınları da beraberlerinde götürdüklerini düşünüyor musun?" diye sordum dehşetle.

"Götürmemiş olmaları için dua ediyorum."

Bu bana olumlu bir cevap gibi gelmemişti.

"Bu durumda, hazırlıklı olacak ve gözümüzü açık tutacağız."

"Evet," diye onayladı.

"Tamam." Ben esneyince kulakları dikildi (mecazi anlamda).

"Vücudun sana dinlemeni söyleyince dinlenmelisin," dedi müstakbel baba.

"Bu kez seninle didişmeyeceğim." Ayağa kalkıp bir kedi gibi gerindim. Can sıkıcı karanlık tanrı konusuna rağmen, sıcak çorba ve çay ve ölümcül bir hastalığım olabileceği endişesinden kurtulmam uzun bir gece dinlenmesine hazır hissetmeme neden olmuştu. Harika seksten bahsetmiyorum bile.

"Belki de bana itiraz etmemek, hamileliğinin hoş bir yan etkisi olacak," dedi peşimden yatağımıza yürürken.

Yeni bir esnemenin arasından, "Yerinde olsam bu kadar güvenmezdim," dedim çıkışırcasına.

Önce ClanFintan döşeğimize yerleşti, sonra da ben rahat bir şekilde ona sokulabileceğim pozisyonu aldım. Tuhaf bir çift görüntüsü verdiğimizin farkındaydım: dişi bir insanla birlikte

uyuyan yarı at bir varlık. Ama öyle değildi. Nasıl yatarsam yatayım, ellerinden biri bel boşluğumu ya da bacağımın kıvrımını illa buluyor ve nazik dairesel hareketlerle tenimi okşuyordu. Sıcak dokunuşu uyku hapı gibiydi. Dokunuşunun beni uyutmasına bayılıyordum. Sesi puslu düşüncelerimin arasına daldığında gözlerim neredeyse kapanmıştı.

"Beni ziyaret etmek için sihir uykusunu kullanmamana şaşırdım." Duraksadı ve ekledi: "Yoksa geldin de ben mi varlığını hissedemedim?"

"Hayır..." Sorusu beni tamamen uyandırmıştı. "Nuada'yla savaşından sonra o rüya olayını hiç yaşamadım."

Hızlı bir onay homurtusundan başka ses çıkarmadı. İkimizin de Fomorian'ların lideri Nuana'nın ClanFintan'ı öldürmesine ramak kaldığı o korkunç, son çarpışmayı düşündüğümüzü biliyordum. Bilincimi kaybetmiştim ve Tanrıçam, Nuada'nın dikkatini dağıtmam için ruhumu bedenimden ayırmıştı. ClanFintan yaratığı öldürerek Fomorian'ların karmaşık bir panikle tepki vermesini ve savaşın lehimize dönmesini sağlamıştı. Öncesinde Epona rüyalarını kullanarak beni vücudumdan çıkarmış ve düşmanlarımıza casusluk edip sataşarak tuzağa düşürmem için spritüel keşif yolculuklarına göndermişti.

Ancak Fomorian'lar yok edildiğinden beri, ClanFintan'ın gitmesinden sonra kendi irademle çıkmak için çabaladığım zamanlarda bile, Epona'nın geceye has spritüel yolculuklara çağrılmamıştım. Bugün zihnime, *Oynamıyorsun, Kıymetlim* kelimelerini fısıldayana dek, tuhaf bir şekilde alıştığım sesinin fısıltısını da duymamıştım. Sessizliğinin canımı ne kadar sıktığını anlamak için sesini duymam gerekmişti.

"Ruhumu bedenimden çıkarıp ziyaretine göndermeye çalıştım ama olmadı. Epona'dan seni ziyaret etmeme izin vermesini istedim. Daha önce o kadar kolay oluyordu ki. Hatta bıkacak kadar çok seyahat ettim."

"Evet, hatırlıyorum." Başını onaylarcasına salladığını hissettim.

"Ve benimle konuşmuyor," dedim kısık sesle.

"Rhea, Tanrıçan seni asla terk etmez, buna inanmalısın."

"Bilmiyorum, ClanFintan. Şu Enkarne Tanrıça olayı hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Unutma, ben Rhiannon değilim."

"Evet ve olmadığın için Tanrıça'ya her gün teşekkür ediyorum." Sesi sertti. İşin aslı, kimse Rhiannon'dan hoşlanmıyordu. Pekâlâ, daha doğrusu, onu tanıyan pek çok insan Rhiannon'dan nefret etmişti. İlk başlarda bu benim için sürekli bir sıkıntı kaynağı olmuştu. Ayrıca bu kadar farklı bir insana dönüşen birine benzemek kafa karıştırıcıydı.

"Bazen acaba Epona'nın Seçilmişi olduğumu sadece hayal mi ettim diye düşünüyorum."

"Epona'yı bu kadar mı hafife alıyorsun?" Öfkeli değildi, sadece sorguluyordu.

"Hayır." Cevabım kolayca gelmişti. "Varlığını hissettim ve gücünü tecrübe ettim."

"O zaman kendini hafife alıyor olmalısın."

Buna cevap veremezdim. Her zaman sağlıklı bir egoya ve kusursuz bir özgüvene sahip güçlü bir kadın olduğumu düşünmüştüm. Ama belki de kocam haklıydı. Belki de şüphe ve zayıflığı Epona'da değil, kendi içimde aramalıydım.

Acaba bu, Rhiannon ve benim birbirimizden bu kadar farklı olmamızın nedenlerinden biri olabilir miydi? Kişinin kendisine duyduğu şüphenin yıkıcı ve hayat değiştirici olabileceğini biliyordum ama kendini biraz da sorgulamak sağlıklı değil miydi? Rhiannon her tür öz sorgulamaya bağışıklık kazanacak kadar şımarık ve inatçı biri miydi? Buna Epona'nın Seçilmişi olmanın getirdiği gücü de ekleyince, belki de Julius Caesar gibi Rhiannon da "bir yılan yumurtasına" dönüşmüştü. "Cinsi gereği yarın zehirli olacak bir yumurtaya." Epona, Brütüs'ün tasarladığı şeyi mi yapmıştı? Rhiannon'la benim yerlerimizi değiştirerek,

Rhiannon'un yumurtasından çıkacak kötülük Partholon'u yok etmeden kabuğunu mu ezmişti?

Yoksa İngilizce öğretmeni beynimi dağıtma eğilimindeki gereksiz edebiyatın bana kafayı yedirmesine izin veren ben miydim?

"Artık dinlen." Eli bir kez daha hipnotize edici bir okşama tutturdu. ClanFintan'ın tamdık dokunuşu susmak bilmeyen zihnimi sakinleştiriyordu. "Tanrıçan şüphelerine yanıt verecektir."

Gözlerim bir yorgunluk dalgasıyla kapanırken, "Seni seviyorum," diye mırıldandım ve derin bir uykuya daldım.

*Esintiyle dalgalanan bir buğday tarlasının tam ortasına yerleştirilmiş menekşe rengi, kaz tüyü bir divana uzanmış, Godiva'nın bitter çikolatalarından yiyordum. Divanın ucunda, 007 tarzı bir smokin giymiş olan Sean Connery oturuyordu. Ayaklarım kucağındaydı ve bir yandan güçlü ve sert eliyle, erotik daireler çizerek ayaklarıma masaj yaparken, diğer eliyle de "*Seni Neden Seviyorum*" adlı bir şiir kitabını tutuyordu. Seksi İskoç mırıltısıyla şiirler okurken bana hayranlığını gizlemediği bakışlar atıyordu.*

Ve bir anda muhteşem rüyamdan ve Epona'nın Tapınağı'nın tavanından dışarı çekildim.

"Vay canına! Midem bulanıyor!" Ruh sesimin tanıdık, hayaletimsi bir tınısı vardı. Bir miktar gece havası yuttum. Tanrıçamın bir kez daha ruhumu yönlendirdiğini fark edince hissettiğim heyecan, midemdeki isyanla savaşa tutuştu. Ruhum Epona'nın Tapınağı'nın üstünde asılı duruyor, ben kendimi toplayıp aslında uyku değil de bir ruh seyahati olduğu için olağanüstü sihirli olan sihir uykusuna alıştırırken, hiç kıpırdamadan duruyordu.

Baş dönmem azalırken, gevşeyip inanılmaz manzaranın tadını çıkarabildim. Ay neredeyse dolunaydı ve temiz gümüşi ışığı tapınağın duvarlarını öpüyor, onları mermerin içten vuran pembeliğiyle parlayan canlı bir varlığa dönüştürüyordu.

Aşağıda şölenin sona yaklaştığını görebiliyordum. Uykulu karaltılar ikişerli, üçerli, dörderli gruplar halinde hareket ediyor ve sevecen şakalaşmalar ile şen şakrak sohbetler eşliğinde, biraz yalpalayarak tapınağın ön girişinden çıkıp duvarların dışında kalan küçük evlerine doğru ilerliyorlardı. Çiftlerin bir kısmının kuytulardan çıkmakta zorlandığını ve çıkabildikleri zaman da yollarına kolları manidar bir şekilde birbirlerine dolanmış halde devam ettiklerini görünce gülümsedim.

Sanırım halkım benden ilham alıp durumuma özenmişti.

Spritüel röntgenciyi oynamayı sürdürürken bir Kentaur çiftin tapınaktan ayrılan kalabalıktan uzak ve diğerlerinin yolun dışında kaldığını fark ettim. Bedenim onlara doğru süzüldü ve dişi olanın arkasında asılı kaldım. Varlığımın fark edilmeyeceği kadar uzak ama aşağıdaki Kentaur'ların, dostlarım Victoria ve Dougal olduğunu görecek kadar yakında durmaya özen göstermiştim.

Victoria'nın yüzünü göremiyor ve söylenenleri duyamıyordum ama Douglas'ın konuştuğunu duyabiliyor ve sözlerinin Victoria'yı mest ettiğini görebiliyordum. (Onları gizlice seyretmemem gerektiğini biliyordum ama ruh bedenimin uzaklaşmıyor olması bana gözetlemek için harika bir bahane sağlıyordu.) Ben seyrederken, Victoria elini kaldırdı ve parmağını Dougal'ın dudağına bastırarak onu susturdu. Sonra öne doğru bir adım attı ve zarif bir hareketle başını omzuna yaslayıp evet der gibi bir kez salladı.

Âşığını kollarının arasına alırken Dougal'ın yüzünün parlaklığının yanında ayın ışığı sönük kalmıştı.

Alanna'ya Dougal ve Vic'i birbirlerinden ayrı tutan her neyse tamamen hallolmuş gibi göründüğünü söylemek için sabırsızlanıyordum.

Ruh bedenim arkadaşlarımı mahremiyetleriyle ve beni boğazımda mutlu bir yumruyla baş başa bırakarak ağır ağır ilerlemeye başladı. Gece göğünde tapınak platosunun batı sırtının ötesine uzanan yola doğru ilerledim. Sırtı aşınca hız kazandım ve yolun kuzeyinde, bakımlı bir asma bahçesinin ortasında kalan derli toplu

bir eve doğru kararlılıkla yol aldım. Ana evin bir yanında kendisinin eşi bir ağıl da barındıran bir ambar, diğer yanında ise büyük olasılıkla şarap mayalama ve depolamada kullanılan bir başka büyük yapı vardı. (Tanrıça onları kutsasın ve ben doğum yapıp asmanın meyvesine olan aşkımı geri kazanana kadar korusun.)

Bir an için tam evin üstünde asılı kaldım, sonra altımdaki zemin açıldı ve kalın sazdan yapılma çatıdan içeri düştüm.

Tanrıçama, "Keşke bunu yapmadan beni uyarsaydın," diye mırıldandım ama altımdaki manzarayı gördüğüm anda homurtum kesildi.

Yüzlerce parlak beyaz mumla aydınlanan genişçe bir yatak odasının tavanı yakınında süzülüyordum. Pencereli bir duvarın önünde geniş bir karyola duruyordu. Bir başka duvara ise oymalı bir gardırop ve onu tamamlayan bir tuvalet masası yaslanmıştı. Diğer iki duvarın önüne küçük bir tabure ve masalar sıralanmıştı. Bütün mobilyalar yumuşacık kumaşlarla ve yanan mumlardan yansıyan ışıkla kaplıydı.

Altımda ayakta duran ama tapınakta kullandıklarımıza çok benzeyen minderli bir divana yaslanmış çıplak bir dişinin etrafına toplanmış bir grup kadın vardı. Çıplak kadının hamile olduğu besbelliydi. Başı öne eğik ve gözleri dikkatini tek bir şeye toplamış gibi, sımsıkı kapalıydı. Dolgun karnının dalgalanmasını ve nefeslerinin belirginleşmesini seyrettim.

Altımdaki sahneyi incelerken diğer kadınların odaklanmış, tek bir birim halinde hareket ettiklerini fark ettin. Bir kadın avucunu doğum yapan kadının beline bastırıyordu. Diğeri önünde diz çökmüş, onunla aynı tempoda nefes alıp veriyordu. Diğer ikisi, doğum yapan kadına sürekli bir esinti sağlamak için ellerini yelpaze gibi sallıyordu. Odadaki diğer kadınlar ise ya mırıldanıyor ya da usul usul şarkı söylüyordu.

Bedenim süzülerek iyice yaklaşınca kadının sancısı son buldu. Bir anda başını kaldırdı; dolgun dudaklarında hoşnut

bir gülümseme görünce sevindim. Yüzüne düşen nemli bir saç tutamını eliyle itti.

"Zamanı geldi sayılır!" Sesi neşeliydi, beklediğim gibi acı ve sıkıntıyla dolu değildi.

Anonsu, sevinç gösterileri ve kahkahalarla karşılandı.

Uzun boylu, güzel bir kadın müstakbel anneye yaklaşıp bir kadeh uzattı. Bir başka kadın –bu seferki henüz ergenlik çağındaydı– kalın bir bezle alnını sildi. Diğer kadınların hepsi heyecanı içlerinde tutmalarının imkânsız olduğu bir olayın parçasıymış ve mutlulukları içlerinden taşıyormuş gibi gülümsüyorlardı.

"Pozisyon almama yardım edin..." Hamile kadının sesi yumuşacıktı ama odanın her köşesine yayılmıştı. Kadınlardan yaşça daha büyük olan üç tanesi öne çıktı. Biri hamile kadının önünde diz çöktü. Diğer ikisi çömelir pozisyona geçerken ona iki yanından destek verdiler. Kadının vücudu yeni bir sancıya teslim oldu. Derin bir nefes alıp ıkınmaya başlarken kaslarının gerildiğini görebiliyordum.

Grubu çevreleyen kadınlar bir çember oluşturdular ve bana Loreena McKennitt'in şarkılarını anımsatan sözsüz bir ezgi mırıldanarak el ele tutuştular.

"Başını gördüm!"

Kadının yuvarlak karnı bir an gevşedi; sonra daha derin bir nefes aldı ve tekrar ıkındı.

Bu ıkınmanın ardından bacaklarının arasından ıslak, kıpır kıpır bir şey çıktı ve bekleyen kadın tarafından ustalıkla yakalandı.

"Kızın doğdu!" diye haykırdı kadın.

Ve diğer kadınlar da sevinç gösterilerine başladılar.

"Hoş geldin, ufaklık!"

Gözyaşlarımın arasında bir yerde sesimi bulmayı başardım ve neşeli haykırışlarına katıldım. Bir ruh yolculuğundayken varlığım sadece arada sırada hissedilirdi. Bu yüzden yeni annenin göksel sesime tepki vererek kafasını kaldırmasına hem şaşırdım hem

sevindim. Gözleri mutluluk gözyaşlarıyla parlarken ruh bedenimin değişerek ona görünür hale geldiğini hissettim.

"Epona'nın Kıymetlisi kızımın doğumuna şahit oldu!" Yorgun sesi coşkuluydu.

Diğer kadınlar gülerek el çırptılar. Hatta aralarında doğaçlama bir dansa başlayanlar ve elleriyle havaya birtakım desenler çizerek kendi etraflarında dönenler oldu. Sevinçleri bulaşıcıydı; kadınlar bebeği ve anneyi temizlerken, ruh bedenimin yeni hayat şarkılarına uyarak dans ettiğini hissettim.

Ve o an kafama dank etti. Doğum mucizesi, altımda yaşanan sahnede olduğu gibi, bütün kadınlar için bir güçlenmeydi ve öyle de olmalıydı. Belki de bu antik çağ dünyasının, geldiğim modern dünyaya öğreteceği dersler vardı. Sezaryenler ve epidural, kadınlar için bir lütuftu ama bir an, bir nesil annenin elinden doğum gücünün sihrini çalan araçlara dönüşmüş olabileceklerini düşündüm.

Aklımda biçimlenen bu düşünceyle ruh bedenimin yükselmeye başladığını hissettim. Yeni anne başını kaldırdı ve uzaklaşan biçimimi el sallayarak uğurladı.

Keyifli bir halde tapınağa ve yatak odamın tavanından içeri süzülürken kalbim huzurla doluydu. Ruhum bedenimle birleşip tekrar derin bir uykuya dalarken, zihnimin içinde, Dinlen, Kıymetlim ve her zaman yanında olduğumu bil, *sözleri yankılandı.*

Sabah güneşi, özel çiçek bahçeme açılan boydan boya pencereleri örten kalın perdelerin arasındaki boşluktan biraz fazla yoğun bir bakış attı.

"Ah..." diye homurdanarak örtüleri kafama çekmeye hazırlanırken bir hareket hissettim ve odamın diğer ucuna bakınca, bir divanda oturan ve ışıl ışıl gözler ve yayvan sırıtışlarla beni izleyen Alanna ile Victoria'yı gördüm.

Gözlerimi kırpıştırıp ovalarken henüz tam uyanmamış hayal gücümün ürünü olmalarını umdum.

Kaybolmadılar. Hatta sinir bozucu sırıtışları daha da genişledi.

"Siz ikiniz ne yapıyorsunuz?" diye homurdanarak misafirlerime baktım ve dilimi dudaklarımın üstünde gezdirdim. Ağzımda bir kuş kafesinin tabanı gibi bir tat vardı.

Sabah insanı değilimdir. Hiçbir zaman olmadım, olmak da istemem. Aslında çılgın köpek yavruları gibi erkenden yataktan fırlayan insanlara biraz kuşkuyla yaklaşırım. Saat dokuzdan önce uyanmak barbarlıktır.

"Sana bir kızın olacağı için mutluluk dilemeye geldik!" diye şakıdı Alanna.

"Evet, uyanmanı beklemeye çalıştık ama neredeyse öğlen olacak ve daha fazla bekleyemedik!" Victoria'nın tatlı sesi bile bu sabah biraz tiz geliyordu. "Ve" diye ekledi utangaç bir tavırla, "benim de seninle paylaşmak istediğim haberlerim var."

"Sen ve Dougal evleniyorsunuz," dedim yatağımın ayak ucunda duran uzun, ipekli geceliğime uzanırken. Geceliği başımdan geçirirken Victoria'nın şaşkın ifadesini gördüm.

"Sen nasıl?.."

Mahcup bir tavırla, her şeyi kapsayan standart cevabımı verdim. "Epona."

Aynı anda başlarını sallayarak, "Ah..." dediler.

"Bence bu harika bir şey, Vic. İkiniz birlikte harika olacaksınız." Tepki olarak kıkırdayan Alanna'ya göz kırparak, "Ve zavallı Dougal'ı daha sık gülümserken görmek de çok hoş olacak. Sen onu terk ettikten sonra sefil, mutsuz bir Kentaur'a dönüştü," diye ekledim.

İnanması güçtü ama Bayan Kendinden Emin Avcı Victoria gerçekten kızardı. Bu haliyle utangaç bir kız çocuğuna benziyordu.

"Sana çay getirdim, Rhea." Alanna bana dumanı tüten bir fincan bitki çayı uzattı. Fincanı alıp karşılarındaki divana oturdum.

"Teşekkürler." Çaya üfledikten sonra bir yudum aldım.

"Senin sözlerin beni dinlemeye zorladı," diye anlattı Avcı ağır ağır. "Bir süredir bana söylemeye çalıştığı şeyi sonunda gerçekten dinledim. Beni gerçekten seviyor. Beni." Yüzü ışıl ışıldı. "Daha genç olmamı istemiyor. Değişmemi ve evinin yakınında kalacak bir eş olmamı da. Başavcı olarak konumumun hayatım olduğunu ve öyle kalacağını anlıyor." Yüzünü kaplayan mutluluk nefesimi kesti. "Sadece beni istiyor."

"Ah, Vic," dedim. "Alanna ve ben ne zamandır sana bunu anlatmaya çalışıyorduk. Sanırım üzerine daha önce kusmalıymışım."

Bu sözüm Alanna'ya, ziyaretlerinin asıl nedenini hatırlattı. "Bir kız!" diye haykırdı neşeyle.

"Bir çocuk! Ne büyük bir armağan," dedi Victoria.

"Siz ikiniz artık öyle sırıtmayı kesebilirsiniz. Beni geriyorsunuz."

Kapıya iki kez vuruldu.

"Girin!" dedim. İpekler içinde üç hizmetkâr ellerinde kahvaltıya benzer bir şeyle donatılmış tepsilerle içeri girdiler. Üçü aynı anda ve bir çırpıda konuşmaya başladı.

"Tebrikler, Leydim!"

"O kadar sevindik ki!"

"Bu çok güzel bir haber!

Bu dünyaya ilk geldiğimde halk bana hürmet edilmesi ve onurlandırılması gereken, gerçek anlamda kaidenin üstüne yerleştirilmiş biriymişim gibi davranmıştı. Bana yakın olan ve günlük hayatta Rhiannon'la uğraşan insanlar bana canlı bomba muamelesi yapmıştı. Bana temkinle yaklaşıyor, her an tanrıça düzeyinde bir sinir kriziyle patlamamı bekler gibi davranıyorlardı. Düzenli olarak temas halinde olduğum insanları değiştiğime ikna etmek için istikrarlı bir çaba harcamak zorunda kalmıştım (ne yazık ki onlara gerçekten başka bir insan olduğumu söyleyememiştim). Son altı ay içinde hizmetkârlarımı çevremde rahat hareket etmeye ikna edebildiğimi bilmekten ne kadar mutlu olsam da bu sabah tanıdık ilgileri başımı ağrıtıyordu. Sabah kahvaltımı hazırladıktan sonra, etrafımda dört dönüp bana saygıyla dokunmaları beni iyice sersemletmişti.

"Teşekkürler, kızlar." Gülümsemeye çalıştım. "Çıkabilirsiniz."

"Evet, Leydim." Zarif hareketlerle yere kadar eğildiler. Telaşla kapıdan çıkarlarken içlerinden birinin diğerlerine, "Leydimiz sabah insanı değil," diye fısıldadığını duydum.

"Başımı ağrıtıyorlar," dedim kapı kapanınca.

"Sana hayranlar," diye düzeltti Alanna.

"Yine de başımı ağrıtıyorlar," diye homurdandım.

"Bir şeyler ye. Keyfin yerine gelir," dedi Alanna.

"Umalım da öyle olsun," diye ekledi Victoria.

Ona yüzümü buruşturduktan sonra bakışlarımı yiyeceklere çevirdim. Çok hoş bir meyve salatası, fırından yeni çıkmış gibi görünen yulaflı kekler, altın sarısı renkte kızartılmış incecik

ekmek dilimlerinin yanı sıra bir çaydanlık dolusu bitki çayı ve soğuk su ve sütle dolu sürahiler vardı.

"Yiyebilecek miyim, bilmiyorum." Midem tehlikeli bir şekilde kıpırdanıyordu.

"Önce kızarmış ekmekle başla. Sonra meyve salatasındaki muzları ye. Aşçıya sade ve sağlıklı oldukları için özellikle bu kekten yapmasını söyledim. Hamileliğin ilk aylarındaki mide bulantısını kontrol etmenin yolu annenin midesini neyin yatıştırdığını keşfetmekten geçer," dedi müzikal sesiyle, vaaz verir gibi.

Derin bir nefes alıp bir parça kızarmış ekmeğe uzandım. Kokladıktan sonra ucundan birazcık ısırmaya koyuldum. Midemin vücudumun içinde kalması iyiye işaret olsa gerekti.

"Aslında, kekler bir Kentaur tarifinden," dedi Vic servis tabaklarından birinin üstünü açarken.

"Hamile kaldıkları zaman Kentaur'lar da sabah bulantısı çekiyor mu?" diye sordum Vic'e. Her zamanki gibi bu inanılmaz derecede ilginç varlıklar merakımı uyandırmıştı.

"Hayır." Vic mahcup bir tavırla gülümsedi. "Ama yavrularımızı tam dört mevsim boyunca içimizde taşırız."

Bakışlarım hızla Alanna'ya çevrildi. "Bu benim de..." Sesim endişeli çıkmıştı (çünkü kesinlikle endişelenmiştim).

Alanna'nın, "Hayır," cevabıyla yeniden nefes alabildim. "Clan-Fintan seninle sadece insan bedenindeyken çiftleşiyor."

"Gebeliğin ve doğumun diğer insan dişilerle aynı kurallara uygun seyredecek," diye ekledi Vic.

Sözleri bana dün gecenin ruh yolculuğunu hatırlatmıştı. Yüzümün bir gülümsemeyle kaplandığını hissettim.

"Epona dün gece sihir uykusu sırasında bir doğuma şahit olmama izin verdi," diye anlattım arkadaşlarıma. "Müthişti."

"Gerçek bir lütuf." Alanna'nın gülümsemesi ışıl ışıldı.

"Büyük bir mucize," dedi Vic, ağzı Kentaur kekiyle doluyken. "Gerçekten çok sevi..."

Midem hiç beklemediğim bir şekilde dönüverdi. Başımı son anda arkadaşlarımdan öteye çevirdim ve yarı çiğnenmiş, kızarmış ekmeğimi ve bitki çayını yere püskürttüm.

"Ah, iğrenç." Titrek bir elle ağzımı sildim ve yanıma koşan Alanna'ya çaresiz gözlerle baktım. "Ölmediğimden emin misin?"

"Eminim," diyerek sürahiden bir kadehe su doldurdu ve bana uzattı.

Minnetle içerek ağzımdaki pis tadı temizledim.

"Haydi, benimle gel." Alanna beni ayağa kaldırdı. "Banyonu yapıp giyininceden daha iyi hissedeceksin." Bana bir kek ve çay fincanımı uzattı. "ClanFintan onu tapınak arazisinde bulabileceğimizi, yeni Kentaur dairelerinin inşaatını ve kışlık erzakı kontrol edeceğini söyledi."

"Benim de yeni dairelerin olduğu yerde biraz işim var." Vic beni kucakladı ve yüzünü ekşiterek, "Kokuyorsun, Rhea," dedi.

"Dile getirdiğin için teşekkürler." Bilerek ona doğru hohlayınca, aceleyle kapıya yönelip omzunun üstünden seslendi: "Seni toparlanıp tanrıça haline döndükten sonra göreceğim."

"Bunun için baharı beklemen gerekebilir!" diye bağırdım arkasından.

Arkama dönünce Alanna'yı gizli gülümsemesini bir öksürükle saklamaya çalışırken yakaladım. "Biliyorsun," dedi. "Mide bulantısı hamileliğin sadece küçük bir kısmında yaşanıyor. Ve..." Kötücül bakışıma aldırmadan devam etti: "Fark ettim ki başlangıçta midesi çok bulanan kadınlar en sağlıklı ve en mutlu bebekleri doğuruyor."

"Şey, sanırım bu da bir şey." Hâlâ huysuzlanıyordum ama gerçekten daha iyi hissetmeme neden olmuştu. Elimdeki keki kokladım ve birden aç hissettiğimi fark ettim. Bir ısırık aldım ve ağzıma yayılan enfes, fındığımsı tada şaşırıp mutlu oldum. Banyoma doğru yürürken, "Sence hamile bir kadının bir gün içinde kusma sınırı var mıdır?" diye sordum umutla.

"Hayır," diye yanıtladı Alanna neşe içinde.

"Brrr!" Kürk astarlı pelerinime iyice sarılırken binicilik kıyafetlerimi –pürüzsüz deri bir binici pantolonu, önden bağcıklı deri bir gömlek ve yürüdüğüm zaman arkamda güzel izler bırakması için tabanlarına yıldızlar oyulmuş diz hizasında çizmeler– giydiğime sevindim. Enkarne Tanrıça olmak cidden iyi bir şeydi. "Hava gerçekten soğuyor." Alanna ve ben ahırlar ile tapınağın arasında kalan arka avluda yan yana yürüyorduk. Günün puslu ve nemli olması, havayı daha da soğutmaktan başka bir işe yaramıyordu (ve saçlarımı kabartmaktan).

"Tebrikler, Leydi Rhiannon!"

"Tanrıça sizi ve kızınızı kutsasın, Leydim!"

Yanımızdan geçen herkes iyi dileklerini sunuyordu. Kalın bir ilgi, sıcaklık ve sevgi battaniyesine sarılmak gibiydi... Bunaltıcıydı ve başımı döndürüyordu. Gerçi Alanna haklı çıkmıştı, banyo yapıp giyindikten (ve üç enfes kek yedikten) sonra gerçekten daha iyi hissetmiştim.

Yeni Kentaur daireleri tapmağın kuzey tarafında, ahırların hemen doğusunda yer alacak ama tapınak duvarlarının içinde kalacaktı. Aylar önce öğrendiğim üzere, Epona savaşçı bir tanrıçaydı ve tapınağı, koruma ve savunma önceliklerini yansıtacak şekilde inşa edilmişti. Tapınak duvarları güzel ama kalın ve yüksekti. Epona'nın Tapınağı'nın etrafındaki araziler bakımlı ve düzenliydi fakat diğer yandan Fomorian ordusunun başarısızlıkla sonuçla-

nan tapınağı ele geçirme girişimi ve bizim canımızı kurtarmak için tapınak çevresindeki açık alanda savaşmak zorunda kalmamız sırasında gerekliliği ispatlandığı üzere, herhangi bir saldırı ordusuna yardım edebilecek her tür engelden de arındırılmıştı.

Bu nahoş anıyı aklımdan çıkardım ve karşımızdaki enerjik kalabalığa baktım. Kentaur'lar ve insanlar, harıl harıl taşları kesiyor ve diziyorlardı. Yeni binanın ana iskeleti, bambudan yapılma inşaat iskelesi labirentinin arasından bile neredeyse net bir şekilde görünür hale gelmişti. Bu mermer yapının inşaatını izlemek insana Cesar'm Roma'sına ve Forum'un inşasına göz atma fırsatı yakalamış gibi bir zamansızlık hissi veriyordu.

"Bu kadar hızlı biçim kazanması inanılmaz," diye fısıldadım Alanna'ya. "Teknolojinin yardımı olmadan böyle bir yapının inşaatının onlarca yıl süreceğini sanırdım."

"Eski dünyanın *teknolojisine* sahip olmayabiliriz." Alanna bu yabancı kelimeyi telaffuz etmekte zorlanıyordu. "Ama Sidetha gibi taşla bağlantılı olanlarımız var."

Ona şaşkın bir bakış attım. "Bağlantılı mı? Ve Sidetha da neyin nesi?"

Alanna güldü. "Sidetha madenci bir ırkıdır. Tier Dağları'nın en seçkin mermerlerinin bulunduğu en uç kuzeydoğu kısmında yaşarlar. Epona'nın Tapınağı Sidetha madenlerinden gelen mermerlerle inşa edildi."

"Ah. Hiç bilmiyordum."

"Mağaralarını nadiren terk eden, utangaç, gizemli insanlar."

Utangaçlıkları dışında kulağa Tolkien'in cüceleri gibi geldiklerini düşünerek bir kez daha, "Hah," dedim. "Taş olayıyla bağlantılı derken neyi kasettin? Sidethalar'ın bu kadar iyi madenciler olmasının sebebi bu mu?"

"Şey, sanırım Sidetha'ların bir kısmı taşla bağlantılı olabilir ama genel olarak tecrübeli madenciler olduklarını düşünüyorum. Bu onların hayatı. Hayır, demek istediğim, bizim dünyamızda

bazı insanların belli hayvanlara, ruhlara ya da elementlere yakınlığı var. Mesela senin atlara olan yakınlığın. Özellikle Epona tarafından seçilen kısrağa."

"Tamam, bunu anladım." Epi'yle aramızda normal insan-at ilişkisinin ötesinde bir bağ vardı. Başımla devam etmesini işaret ettim.

"Ruhlar için de aynı şey olabilir. ClanFintan büyük bir Şaman; bu onun ruhlar âlemiyle özel bir bağlantısı olduğu anlamına geliyor. Ruhlar âlemine senden ya da benden daha mahrem bir şekilde dokunabiliyor. Bu ona senin de çok iyi bildiğin gibi fiziksel biçimini dönüştürme imkânı sağlıyor."

Elim (göreceli olarak) düz karnımı okşamaya uzanırken manidar bir kız arkadaş gülümsemesi paylaştık.

"Bazen insanlar, elementlere yatkınlıkla ödüllendirilmiştir. Kentaur Bölgesi'nde gizli suların çağrısını duyabilen insanlara hürmet edilir. Onların su elementine yatkınlıkları vardır ve her zaman kuyu kazılacak en mükemmel noktayı bilirler. Demircilerimizin metalle özel bir bağlantısı vardır. Sıklıkla müziğe ya da dansa yatkınlığı olan kadınlar ruhlarıyla rüzgâra dokunup şekil verebilirler ve alevin ruhuyla yakınlık kurarlar."

"Yani bazı insanlar taşa karşı özel bir şeyler mi hissediyor?" diye sordum.

"Evet, ama genelde taşla bağlantısı olan insanlar aynı zamanda toprağın kendisiyle de bağlantılıdır. Toprağa ve ürettiği her şeye uyumlular. Toprakla bağlantılı bu insanların bazılarının taş oyma ve şekillendirme konusunda özel yetenekleri var. Hayatlarını duvarcılık sanatına adıyorlar. Taşın içinde saklanan biçim, onların aracılığıyla yaşıyor."

"Ve bu insanlardan biri bizim için çalışıyor, öyle mi?" İşçileri kısık gözlerle ve taşla bağlantılı bir insanın neye benzeyeceğini merak ederek süzdüm.

"Evet, yeni yapıya uygun en mükemmel taşları bulup getirmek için Sidetha madenlerinin derinlerine yolculuk etti ve binanın yapımı sırasında burada kalacak. Seni onunla daha önce tanıştırırdım ama iyi hissetmiyordun."

"Ne demezsin," diye mırıldandım. "Pekâlâ, beni onunla tanıştır. Bu adamı merak ettim."

Biz inşaat alanına varınca adamların ve Kentaur'ların beni selamlayabilmesi ve tebrik edebilmesi için inşaat geçici bir süreliğine durdu. Seslenişleri binanın altyapısından çıkan küçük bir grubun dikkatini çekti. Grubun en uzun boylusu, sırtına sayısız kez tebrik amaçlı vurulan ve inşaatçıların kutlama çılgınlığına dâhil edilen kocamdı. Dougal ve Victoria da yanındaydı.

Alanna kaşlarını oynatarak beni dürttü. Avcının gırtlaktan gelen sesini taklit ederek, *"Benim de yeni dairelerin yakınında işim var,"* dedi.

"Gittikçe utanmaz oluyor," diye fısıldadım.

ClanFintan, Dougal ve Vic'in yanında, tanımadığım sırık gibi uzun boylu bir adam vardı. Grup bize doğru yürüyüp adam iyice yaklaşınca ilk bakışta sandığımdan daha genç olduğunu fark ettim. Kısacık bir atkuyruğuyla toplanmış gür, kahverengi saçları, on altı yaşından daha büyük olmadığı gerçeğiyle şaşırtıcı bir tezat yaratıyordu.

"Günaydın, aşkım." ClanFintan elimi tuttu ve dudaklarımı usulca öpmek için eğildi. "Bu sabah nasıl hissediyorsun?"

"Daha iyi," dedim onu rahatlatmayı amaçlayan sıcacık bir gülümsemeyle.

Elimi sıktı.

"Tebrikler, Leydim." Dougal'ın yüzü ışıldıyordu ve ışıltısının tek nedeninin benim haberim olmadığını biliyordum. Onu bu kadar mutlu görmenin harika bir şey olduğunu düşündüm. Doğal olarak sokulgan kişiliğinin, biricik kardeşinin birkaç ay önce kollarının arasında ölmesinin ardından karanlık ve üzgün

birine dönüşmesinden endişelenmiştim ama yaşama sevincini yansıtan tatlı dışadönüklüğünün etkileyici yüzüne ayna tuttuğunu görebiliyordum.

"Teşekkürler, Dougal. Ve inatçı Victoria'yı nihayet ikna edebildiğin için sana da tebrikler."

Vic bana bakıp homurdansa da Dougal'ın koluna girdi. Dougal da ona hayranlık dolu bir gülümsemeyle baktı.

"Bağlılık törenini sizin yönetmenizi istiyoruz, Leydi Rhiannon," dedi Dougal.

"Bizi çok mutlu edersin." Vic bana gülümsüyordu.

Bir duygu hücumu hissettim ve ağlamamak için gözlerimi kırpıştırma ihtiyacı duydum. Hormonlarımın atağa geçtiğine hiç şüphe yoktu. "Beni daha fazla mutlu edecek bir şey düşünemiyorum."

Çift bana gülümseyerek baktı. Gırtlağımdaki yumrudan kurtulmak için yutkundum. Alanna mutlulukla burnunu çekti. İğrençtik. Kusmama şaşmamak gerekirdi.

Burnunu çekmesi sona erince, "Leydi Rhiannon," dedi Alanna. "Sizi baş duvar ustamız Kai'yle tanıştırmama izin verin. Kai, Leydi Rhiannon, Epona'nın Seçilmişi." Cümlesini abartılı bir tonlamayla tamamladı.

Uzun boylu, genç adam bir adım öne çıktı ve beni iyice eğilerek selamladı.

"Leydi Rhiannon, Epona'nın hizmetinde olmaktan çok mutluyum."

Sesi benzersizdi. Derin ya da fazla yüksek değildi ve erkeksi olmak için fazla gençti ama ilgimi çekmişti. Bana onu bir şeyler okurken dinlemekten keyif alacağımı düşündürdü.

"Belki de daha önemlisi, taşlar Epona'nın hizmetinde olmaktan hoşnutlar mı?" Bunu merakımı gizlemeyi imkânsız bularak (ve gaf yapmadığımı umarak) sormuştum.

"Kesinlikle, Leydim!" Aydınlanan yüzü, öğrencilerimin imrenmesini isteyeceğim bir hevesle canlandı. Elbette öğrencilerim imrenmenin ne anlama geldiğini bilmezlerdi. İç çekiş. "Siedetha madenlerini Tanrıça'nın adını fısıldayan maden damarını bulana dek aradım. Yapının destek kolonları o mermerden yapılıyor."

Taşın bir tercihi olabileceği kavramı ilgimi çekmişti. "Mermeri görmek isterim," dedim.

"Beni takip edin, Leydim. Size göstermekten onur duyarım."

"Rhea, Dougal ve benim işimiz bitti. Kışlık tahıl tedarikini görmemiz gerek." ClanFintan elimi dudaklarına götürdü.

"Pekâlâ, ben de şu taşa baktıktan sonra Epi'yi görmeye gitmeliyim. Son zamanlarda çok huzursuz. Onu biraz dışarı çıkarmak istiyorum. Egzersiz onu yatıştırıyor sanki." Oklahoma'da sözüm ona hassas durumumda güvenli olup olmayacağından endişelenmeyecek kadar çok at binen hamile kadın görmüştüm. Ayrıca Epi diğer atlar gibi değildi. Benimleyken daha dikkatli davranacağını biliyordum.

"Ahırlarda buluşuruz."

"İyi günler, Leydi Rhiannon." Dougal beni hızlı bir reveransla selamladı ve Vic'in yanağını şefkatle okşadıktan sonra kocamın arkasından yürüdü.

"Burada beklerseniz, Leydim, ana taşıma kolonunu daha iyi görebilmeniz için işçilere iskelelerin bir kısmını kaldırtayım," dedi Kai sesinde sevimli bir çatlamayla. Aceleyle uzaklaşırken mermer sevgisini paylaşma fırsatı bulduğu için heyecanlı olduğu her halinden belliydi. Onu cesaretlendirmek için başımı onaylarcasına salladım.

Kai gittikten sonra Alanna bana dirsek attı ve başıyla Vic'i işaret etti. Avcı hâlâ olduğu yerde duruyor, giden Dougal'ın arkasından aşk hastalığına tutulmuş bir ergen gibi bakıyordu. Alanna'yla göz göze geldik ve hızla Avcı'nın etrafını sardık.

"Kızım, sen abayı fena yakmışsın," diye takıldım.

Victoria gözlerini kırpıştırdı ve bakışlarını yeniden odaklandı.

"Neden bahsettiğin konusunda hiçbir fikrim yok." Sesi Bayan Priss gibi çıkmıştı ama yanakları pespembeydi.

"Tek söyleyebileceğim, genç olması iyi bir şey." Vic'e sırıttım.

"Gençlerin sonu gelmez bir enerjisi olduğunu söylerler," dedi Alanna.

"O kadar da genç değil." Vic alınmış gibi görünmeye çalışsa da her zamanki başavcı görüntüsünün arkasına saklanan gülümsemeyi duyabilmiştim.

Ona iyice sokuldum ve sır paylaşır gibi, "Söylesene," dedim. Aylardır, Vic'e Kentaur seksi hakkında sorular sormak için ölüyordum. Kusursuz bir fırsat yakalamışım gibi hissediyordum. Sonuçta hepimiz kadındık ve kadınlar seks konuşmayı severlerdi. (Şoke olmamaya çalışın.) "Zavallı Dougal'm ne tür ve ne kadar enerjiye ihtiyacı olacak?" Göz kırparak Vic'i dürttüm. "Düğün gecenizde yani."

Bana bakarken Vic'in dudakları minik bir gülümsemeyle kıpırdandı.

"Evet." Alanna sahte bir masumiyetle konuştu. "Anlatsana."

"Şey..." Vic bize ona iyice yaklaşmamızı işaret etti (isteğini neşeyle yerine getirdik). "Hiç çiftleşen at gördünüz mü?"

Başımızı evet anlamında salladık.

"O zaman arzuları şiddetlendiğinde ısırdıklarını, kişnediklerini ve çifte attıklarını biliyorsunuzdur?" Sesi bir anda Mae West'i[8] anımsatmıştı.

Heyecanla başlarımızı salladık.

"Bazen arzu çok hararetlenince, çiftleşmelerinin şiddet ve kontrolsüz şehvet içerdiğini de biliyorsunuzdur." Sesi âdeta titriyordu.

Büyük heyecanla başımızı salladık.

---

8 1893-1980 yılları arasında yaşamış, seks sembolü olarak da ün yapmış Amerikalı aktris, şarkıcı, oyun ve senaryo yazarı. (ç.n.)

Derin derin soluyarak duraksadı. Bakışları Alanna'yla benim aramda gidip gelirken gülümsemesi iyice büyüdü. "Pekâlâ, bununla alakası bile yok."

Ve hemen ardından bir kahkaha patlatıp kuyruğunu mağrur bir tavırla savurarak yammızdan uzaklaştı.

"Bize anlatmayacak, değil mi?" Alanna'nın sesi arzu ve özlem doluydu.

"Anlatacak gibi durmuyor." İç geçirdim. "Kahretsin."

Alanna benimkinin benzeri bir hüsranla iç geçirdi. (Kendime not: ClanFintan'a Kentaur seksini sormamın zamanı geldi de geçiyor.)

"Leydim, bu tarafa gelirseniz." Kai geri dönmüştü ve bana onunla birlikte inşaat alanının ortasına gitmemi işaret ediyordu.

Alanna'yla birlikte ona yetişmeye çalışırken, arkadaşımın kulağına, "Bu kadar genç olması normal mi?" diye sordum. "Demek istediğim, kahrolası ergenin teki. On altı yaşmda bile olamaz! Peh."

"Taşın ruhu, içinde çok yüksek sesle konuşuyor. Genç olmasının bir önemi yok, asıl önemli olan, dinlemeye istekli olması. Göreceksin."

Çoktan tamamlanmış mermer basamakların tepesinde Kai'nin yanında durduk. Dört bir yana kimi ham, kimi işlenip pürüzsüzleştirilmiş devasa mermer parçalarının yayıldığı kocaman bir alandı. Yapının etrafı, kalın sütunların tabanları görülüyordu. Bu sütunlar henüz tamamen biçimlenmemişti ama inşaat alanının içinde ilerledikçe, çoktan tamamlanmış merkez sütunları görmeye başladım. Diğerlerine iyi örnek olmaya azmetmiş gibi, yüksek ve mağrurdular. Üçümüzün etrafında durup kollarımızı tamamen uzatsak bile, parmak uçlarımızı birbirine değdiremeyeceğimiz kadar geniş olan merkez sütunun tam karşısında durduk. Mermer, geniş yüzeyine derin, pürüzsüz oyuklar açılmış, ışık saçan, sedefli bir renkteydi. Tepesine şaha kalkmış Kentaur savaşçıları

çevreleyen, birbirine dolanmış düğümlerden oluşan dairesel bir desen oyulmuştu.

"Bu merkez destek kolonu," dedi Kai. Yeni dikilmiş sütuna hayranlıkla bakarken sıradışı sesi çok uzaklardan gelir gibiydi. "Bu sütunu inşa ederken kullandığım taşların her biri Epona'nın adını seslendi. Onları eve getirdim."

"Mermerin sesini mi duyuyorsun?" Kendimi sormaktan alamamıştım.

Bana gülümsedi. "Tam olarak ses değil. Daha çok zihnimdeki bir fısıltı."

Epona'nın sesini düşünerek başımı salladım. "Bir duygu ama dile getirilmiş gibi duyabiliyorsun."

"Evet!" dedi.

"Sesini hâlâ duyabiliyor musun?" Alanna benden önce davrandı.

"Elbette, mermer benimle her zaman konuşur." Kai çalışmaktan kabalaşmış ve geri kalan her yerinden daha yaşlı duran elini sütuna yaslayıp gözlerini yumdu. Eli mermerle buluşunca taşta bir titreşim oldu. Gözümüzün önünde sütunu okşadı. Devasa taş, bir an avucunun altında sıvıya dönüştü sanki. Dokunuşu taşı kilimsi ve şekil alabilir bir kıvama getirmiş gibi, Kai'nin eli içine gömüldü. Kai'ye dikkatle bakınca vücudunun etrafını, Değişimi çağırdığı zamanlarda ClanFintan'ı sarmalayan sihirli ışık gibi, ışıltılı bir parlaklık çizgisinin sardığım gördüm. Sonra elini taştan çekip gözlerini açtı. Gördüklerim hayal gücümün ürününden başka bir şey değilmiş gibi ışıltı solup gitti.

"Mermer sizi selamlıyor, Epona'mn Seçilmişi." Sesi müthiş dingindi.

"Gerçekten mi?" Nefesim hızlandı. "Dokunabilir miyim?"

"Elbette, Leydim." Belli ki bu isteğim hoşuna gitmişti.

Sütuna yaklaştım ve ellerimi yavaşça pürüzsüz yüzeye yerleştirdim.

"Ah, şey..." Gergin bir tavırla gırtlağımı temizledim. Kocaman taşın yanında kendimi çok ufak hissederek, "Merhaba," dedim.

Mermerin avuçlarımda bıraktığı yumuşak hisse şaşırmıştım. Ve bu kadar yakından bakınca görüntüsünün değiştiğini fark ettim. Tek bir renk değil, harmanlanıp belirgin bir inci rengi yaratan farklı tonlar ve damarların karışımı olduğunu görebiliyordum. Mermeri incelerken bir sezi hissettim, bir varlık bizi dinliyordu sanki. Ve ellerim taşın kendisinden gelen sıcaklığı fark etti. Sonra sıcacık bir duygu havuzuna dalmışım ya da anne kucağındaymışım gibi yoğun bir duygu selinin içine çekildiğimi hissettim. Ellerim korkudan değil ama saf hayretten titriyordu.

Aklıma Shakespeare'in bir dizesi geldi. "Kullanmak için fazla güzel, toprak için çok sevgili bir güzellik!"

Sonra o duygu dağıldı ve taşa son bir veda dokunuşunun ardından elimi çekince Alanna ve Kai'yi beni dikkatle izlerken buldum.

"Sizinle konuştu!" dedi Kai.

"Tam olarak değil." Gözlerim hâlâ müthiş mermerin üstündeydi. "Ama bir şey hissettim." Nasıl tarif edeceğimi bilmiyordum. Sözlerimi beceriksizce "Harika bir şey," diyerek tamamladım.

"Doğum gününüz ne zaman?" Kai'nin sesi heyecanlıydı.

"Nisan'ın son günü." Alanna benden önce davranmış ve doğru cevabıyla beni şaşırtmıştı.

Kai'nin anlamlı yüzü aydınlandı. "Ah, bir Boğa. Elbette! Toprağa Tanrıçanız kadar bağlı olmalısınız."

Neden bahsettiği konusunda bir fikrim yoktu. Evet burcum boğaydı ve terk ettiğim birkaç sevgilimin inatçılığım konusunda nutuklarını dinler gibi yapmak (kim gönderdiği bir erkeği gerçekten dinler ki?) zorunda kalmıştım. Ama burçlara ve o tür şeylere hiçbir zaman çok aldırış etmemiştim. Pekâlâ, altı ay öncesine kadar böyleydi.

Alanna mutlu bir ifadeyle başını sallıyordu.

"Şey, bunu bilmek çok hoş," dedim sessizce.

Bir erkek Kentaur'un geldiğinin habercisi toynak seslerini duyup bakınca kocamın habercilerinden birini gördüm.

"Leydim." Zarif bir Kentaur selamıyla eğildi. "ClanFintan sizi ahırlarda bekliyor."

"Epi iyi mi?" İçim kaygıyla dolmuştu.

"Çok huzursuz. Şaman, varlığınızın onu sakinleştireceğine inanıyor."

"Hemen geleceğimi söyle." Kai'ye dönüm. "Bu..." Yanlış bir sözcük seçimi yapmaktan çekinerek bocaladım. "Bu sihri benimle paylaştığın için teşekkür ederim."

"Benim için zevkti, Leydim." Gülümsemesi kelime seçimimin doğruluğunu gösteriyordu.

Gitmek için dönerken durdum ve pürüzsüz taşı son bir kez okşayarak veda ettim. Hâlâ sıcacıktı.

İnşaat labirentinin arasında ilerlerken, "Rhea," dedi Alanna. "Samhain şöleni için hazırlıklara göz atmam gerek. Yapılacak çok iş var ve yemek seçimine senin bakmak istediğini hiç sanmıyorum."

"Ah," diyerek onayladım. "Hiç durma. Bol bol Kentaur keki ve pirinç lapası olsun. Gidip Epi'ye bakayım. Sonra öğle yemeği için seni ve Carolan'ı bulurum." Sırıttım. "Tabii eğer ben yakınlardayken yemek yeme riskini almaya hazırsan."

"Hazırım." Gülümsedi. "Ama yakınına oturmam."

"Ukala," diye mırıldandım. Sonra alçak sesle ekledim: "Hey, doğum günümün 30 Nisan olduğunu nereden biliyorsun?"

"Rhiannon'un da doğum günü," diye fısıldadı kurnaz bir gülümsemeyle.

"Tuhaf bir tesadüf," dedim.

"Pek çok tuhaf tesadüften biri," diye mırıldanırken düşünceliydi.

Kısaca, "Hımm," dedikten sonra beni bekleyen Kentaur'a döndüm. "Yolu göster," dedim ve hızlı adımlarla ahırın süslü girişine yöneldik.

Epona'nın ahırı daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemeyen inanılmaz bir binaydı. İşinin ehli duvar ustaları tarafından oyulup yerleştirilmiş ışıltılı mermerlerden yapılmıştı. Az önce eğitimden geçmiş gözlerimle, güzel bir kubbenin tamamladığı binanın devasa sütunlarını incelerken bu binaya ilk girdiğimde hissettiğim dinginlik ve kabul duygusuna harika atların varlığından fazlasının neden olup olmadığını düşündüm. Epi sakinleştikten sonra mermerleri biraz daha hissetmek için geri dönmeyi bir kenara yazdım.

Orta koridor geniş ve uzundu. İki tarafında, her birinde güzellik ve huy olarak eşsiz kısrakların barındığı geniş ve pırıl pırıl ahırlar vardı. Koridorda hızlı adımlarla ilerken boğuk kişnemelerle selamlandım. Durup parlayan yüzlerini tek tek okşayacak zamanımın olmamasına hayıflanarak hepsine isimleriyle seslendim.

"Merhaba, Pasiphae, harika kızım benim."

"Lilith, seni tatlı şey, şu saman ağını aşağı çekmeye çalışmaktan vazgeç."

"Heket, bebeğim, bana böyle hüzünlü gözlerle bakmak için fazla güzelsin."

Ve türlerinin en iyi örneklerini barındıran kısrak bölmeleri tek tek geride bıraktım. Bölmelerin sonunda, koridor sola doğru ani bir dönüş yaptı. Fakat daha Epona'nın atına ayrılmış özel alana girmeden, Partholon'un en iyi atlarından oluşan bu grubun içinde bile sıradışılığıyla öne çıkan kısrağın huzursuz kişnemelerini ve yeri eşelediğini duyabildim.

Sola dönüp bitişiğinde geniş bir bölme ve ona bağlı özel bir ağılın olduğu devasa ve yuvarlak odaya girdim. Kocam ve Dougal, darmadağın haldeki birkaç ahır görevlisiyle birlikte kapalı bölmenin önünde duruyorlardı. Bütün dikkati geniş bölmenin içinde durmadan gidip gelen nevrotik tavırlı kısrağa odaklanmıştı.

Epi'nin ilahi bir güzelliği vardı. Bir cıva birikintisi gibi parlayan inanılmaz gümüş rengiyle harmanlanan gri-beyaz derisi, göz çevresinde ve narin bacaklarının alt kısmında koyulaşarak kömür grisine çalıyordu. Yaklaşık bir buçuk metrelik yüksekliğiyle

çok uygun ölçülerde bir kısraktı ve duruşu mükemmel ötesiydi. Her şeyine bayılıyordum.

Varlığımı hissetme becerisine sahipmiş gibi (işin ash, sahipti) hızla döndü ve derin gözleriyle bana baktı. Gırtlağından yükselen dolu bir kişneme havayı kapladı.

"Merhaba, hayatım." Neşeyle güldüm ve hızlı adımlarla yanına gittim. "Duyduğuma göre ortalığı birbirine katmışsın."

"Seni gördüğümüze sevindik." ClanFintan da diğer herkes kadar rahatlamış görünüyordu. Yarım kapıyı çekip bölmeye girebilmem için küçük grup iki yana ayrıldı.

"Ouranos geldiğinden beri böyle," dedim güzel yelesini okşayıp kadifemsi burnunu öperken. "Tapınağın diğer ucunda barındırılmasına rağmen, Epi onun burada olduğunu biliyor ve günlerdir kendisi olmaktan çıktı." Epi başını bana sürttü ve pelerinimin kenarını dudaklarının arasına aldı.

"Eşine ihtiyacı var," dedi ClanFintan.

"Ona kavuşacak ama yarın akşama kadar bu mümkün değil." Haftalardır Samhain törenine hazırlanıyordum ve bu ülke ve halk için gelecek üç yılın bolluğunu garantilemesi beklenen bu incelikli çiftleşme ritüeli konusunda ben de gergindim. Alnımı Epi'ninkine yasladım. "Biraz dolaşmaya ne dersin? Seni biraz gevşetir mi acaba?"

Epi pelerinimin omzunu dudaklarının arasında tutup yüzüme doğru usulca üfledi. Bunu evet olarak değerlendirdim.

Hizmetkârlardan biri yumuşak eyer battaniyesini sırtına yerleştirmek için öne atılırken, bir diğeri süslü başlığım başına geçirmişti bile. Alışılmadık derecede gergin olmasına rağmen, huysuzlanmamasına ve tipik bir at krizine girmemesine sevindim. Epi olanların farkındaydı ve her zamanki uslu tavırlar sergiliyordu.

"Al bakalım..." ClanFintan arkamdan yaklaşıp kısrağın sırtına binmem için bacağımı kaldırmama yardım etti.

Ben iyice yerleşene kadar hiç kıpırdamadı, sonra kararlı adımlarla ağılın bir hizmetkârın çoktan açmış olduğu kapısına yürüdü. ClanFintan hemen arkamızdaydı. Epi kuzey istikametinde akıcı ve yüksek tempolu bir yürüyüş tuttururken ahır hizmetkârlarına ve Dougal'a omzumun üstünden el sallayacak fırsatı ancak bulabildim.

"Sanırım bu tarafa gidiyoruz," diye seslendim yanımızda koşan kocama. "Kontrol onda." Başımla Epi'yi işaret ettim, ClanFintan gülümsedi. Epi'nin bacaklarını açma hevesinde olduğunu hissedebiliyordum; bu yüzden yerime iyice yerleştim, bacaklarımı pürüzsüz karnının iki yanına bastırıp öne eğildim ve "Gidelim, güzellik," diye fısıldadım.

Epi beni duymak için kulaklarını dikti; hemen sonra adımlarının büyüdüğünü hissettim. Tapınak arazisini çevreleyen ormanlık alana girdik ama geniş ve düz patikaya giriş ne Epi'nin hızını kesti ne de beni kaygılandırdı. Epi sıradan, aklı bir karış havada bir at değildi. Sadece gerektiği zaman yavaşlardı. Tek yapmam gereken arkama yaslanıp yolculuğun tadını çıkarmaktı.

Gün ilerledikçe hava da serinliyordu ve yağmur yağmasa da arazinin üstüne inen alçak sis perdesi görüş mesafesini kısaltıyor ve ağaçlara tuhaf, hayaletimsi bir görüntü veriyordu. Ağaçların çoğunun yapraklarını kaybetmiş olduğunu gördüm. Gizemli kusma hastalığım için endişelenmekle meşgul olduğum için yaprakların çok hoş olduğundan emin olduğum değişim gösterisinin tadını çıkaramadığımı hoşnutsuzlukla fark ettim.

Yol biraz ileride ikiye ayrıldı. Sol kolun yukarıdaki üzüm bağlarına uzandığını, sağ kolun da sonunda bizi Ufasach Bataklığı'na çıkaracağını biliyordum. Hoş bir yer değildi. ClanFintan ve ben, bataklığı Fomorian'lardan kaçmak için kullanmak zorunda kalmıştık ve bu, az kalsın canımıza mal oluyordu. Ne yazık ki Epi sağ kolu seçti.

Ufasacah'ı ziyaret etmek istiyorsa benim de veto yetkimi devreye sokmam gerekirdi. Bataklığın başlangıcının birkaç kilo-

metre ötede olduğu bilgisiyle avundum ve Epi'nin oraya varmadan yorulacağını biliyordum. O yorulmazsa da ben yorulacaktım.

ClanFintan omuz omuza koşacağımız kadar yaklaşmıştı. Sakin ve canlı görünüyordu ve toprağı yutan bu süratte hiçbir yorulma belirtisi göstermeden saatlerce yol alabileceğini biliyordum.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sorarken nefesi hızlanmamıştı bile.

James Brown'un eski şarkısının melodisiyle "İyi hissediyorum!" deyince kocam gözlerini devirerek derin bir iç çekti. (Müziğe pek yatkın değilim ama olmak istediğim için denemekten vazgeçmiyorum.) Sonra zihnim otomatik cevabımı algıladı ve doğru olduğunu fark ettim. Gırtlağımda hâlâ tuhaf ve ağır bir his vardı. Tıpkı gribi def etmeye çalıştığınız zamanlarda hissettiğiniz türden bir histi ama keklerle doldurduğumdan beri midem kesinlikle daha iyiydi. Aslında hastalığımın ve tuhaf sanrılarımın hormonal nedenini öğrendiğimden beri kesinlikle daha rahat ve sadece arada sırada aksileşen gerçek ben gibi hissediyordum.

"Durmak için yorulmayı bekleme. Sen bitkin düşmeden dönmeliyiz."

"Tamam tamam." Onu taklit ederek gözlerimi devirdim. "Dikkat ederim."

Sanırım homurdandı ama toynaklarının sesi homurtusunu bastırdı.

Sessizce ilerlerken Epi'nin dörtnala koşusu yerini akıcı ve sakin bir tempoya bıraktı. Pürüzsüz gümüş rengi derisi kadar kusursuz hız değişiminden büyük keyif alıyordum. Ardından koşu, yerini sadece kısa bir süre dayanabileceğimi düşündüğüm hızlı bir yürüyüşe bıraktı.

"Hey," dedim dizginleri geri çekme ihtiyacı duymadan. Sesimi duyan Epi'nin kulakları arkaya döndü ve hızını derhal kesti. ClanFintan bana soran gözlerle baktı.

"Çok fazla zıplatıyor," diye açıkladım.

Bir kez daha homurdandı. Epi de onu taklit etti.

"Bekle," dedim Epi'nin dinleyen kulaklarına. "Yakında sen de benim durumumda olacaksın."

Epi hiçbir şey demedi ama ClanFintan kıkırtısını bastırmaya çalıştı.

"Epi aniden durarak beni şaşırttı. Beni dinlemek için arkaya yatırdığı kulaklarını patikanın sağ tarafına doğru sivriltti. ClanFintan durduğumuzu fark edene kadar birkaç adım önümüze geçmişti. Epi'nin heykel gibi durduğu yere döndü.

"Neye bakıyor?" diye sordu ClanFintan.

"Anlamadım." Gözlerimi kısarak pusun arasından görmeye çalıştım. "Ne oldu, Epi?" diye sordum ama kısrak cevap vermedi. Bütün dikkati patikanın sağ tarafında bir noktaya odaklanmıştı.

"Kuşlar sessiz." ClanFintan'ın sesi ciddiydi ve yanından hiç ayırmadığı kılıcını kınından çekerken çıkardığı ölümcül tıslamayı duydum. "Burada kal." Derin sesi emrediciydi.

"Burada tek başıma kalmak istemiyorum!" Hormonlarım (bir kez daha) ayaklanmış olmalıydı çünkü kendimi çok çaresiz hissetmekten alamıyordum. Bir anda mezuniyet balosu için kavalyesi olmayan Barbie'ye dönüşmüştüm.

"Kısrak seni korur," dedi önümüzden geçip ormanın içine doğru ilerlerken. "Ve harekete geçmeni söylersem geçersin." Sis, ClanFintan'ı yoğun bir grilikle yutarken, zihnimde babamın mezarı başında karanlığın sinsice yaklaştığını hissettiğim anın rahatsız edici amsı canlandı. Ürperdim ve ClanFintan'ın arkasından Epi'nin, bırakın beni korumayı, yerinden bile kıpırdamadığını haykırmak istedim ama konsantrasyonunu bozmak istemiyordum. Ayrıca sesimizin duyulabileceği bir mesafede pusu kurmuş herhangi bir yaratığa Epi'nin Taş At'a döndüğüne dair ipucu vermek istemezdim.

"Orada ne var?" diye fısıldadım ve Epi tek kulağını hızla geri yatırınca cesaretlendim. "Öcü canavar falan mı?"

Cevap vermedi.

"Hayalet?" diye sordum.

Homurdandı ama bu pek "evet" homurtusuna benzemiyordu. Daha çok, sesini kes ve dikkatini topla homurtusuydu.

İç geçirerek bekledim. Büyük olasılıkla sadece birkaç dakika geçmişti ama sisin ve ormanın ortasında, Küçük Adamlar tarafından kaçırılmışız gibi hissediyordum. Tam zamanın karmaşık açıları ve Rip Van Winkle gibi şeyler için endişelenirken... ClanFintan sis arasında göründü. Tekrar nefes aldım.

"Tehditkâr bir şey bulamadım." Epi'ye sıkkın bir bakış attı. "Çiftleşme olayı kısrağın muhakeme yeteneğini etkiliyor olmalı. Buraya yakın bir mesafede küçük bir açıklık var. İçinden bir kaynak geçiyor ve iki eski ağaç var..."

"Bir kaynak!" diyerek sözünü kestim. Müthiş susamıştım. "Şey, bir şey bizi yemeyecekse biraz su içmek isterim." Elim kendiliğinden kalkıp karnıma uzandı. "Sonra da dönsek iyi olur." ClanFintan'a özür diler gibi baktım. "Yoruluyor olabilirim."

Neyse ki ben demiştim, demedi. Başını sallamakla yetindi ve peşinden gitmemizi işaret ederek tekrar ormana döndü. Epi'yi harekete geçirmek için dilimi damağıma vurup bir "klak" sesi çıkardım ve dizlerimi hafifçe sıktım. Bir an için bana itaat etmeyeceğini düşündüm, garip bir şekilde bacaklarımın arasında soğuk ve metalik bir şey gibi duruyordu. Parmaklarımı ışıldayan yelesinde ve gergin boynunda dolaştırırken usul usul sevgi sözcükleri mırıldandım. Sonra vücudundan bir dalgalanma geçer gibi oldu ve demir halinden at biçimine geri döndü. Öne doğru çekingen bir adım attı, sonra bir tane daha ve ardmdan sisle kaplı ormana doğru patikada ilerleyen ClanFintan'm peşine düştü.

Birkaç adımda ağaçların arasından çıkıp tuhaf bir şekilde sisten arınmış, çok hoş bir açıklığa girdik. Puslu bir günde pırıl pırıl bir vaha gibiydi. Açıklığın kenarında sessizce duran iki devasa ağaç hemen dikkatimi çekti. Devlerin arasından yoldan uzağa, ormanın içine doğru bir akarsu uzanıyordu. Su davetkâr ve serin görünüyordu.

"Gidip su içelim," diyerek dizimle Epi'yi dürterken sıradışı suskunluğuna bir kez daha şaşırdım. Tereddüt içinde ırmağa doğru ilerledi ve avuçlarından su içmek için dizlerinin üstüne çöken ClanFintan'm yanına gittik.

"Sana yardım edeyim," dedi. Hemen Epi'nin yamna geçti ve sıcacık ellerini belimin iki yanıma koyup beni kısrağın sırtından koparark yüzümü kendisine çevirdi. Gülümseyerek beni iyice kendine çekti ve vücudumu vücuduna sürterek yere indirdi. Kıkırdadım ve göğsünün alt kısmına, deri yeleğinin kaslı bedenini açıkta bıraktığı yere bir öpücük kondurdum (önünde, ayakta durduğum zaman dudaklarım oraya denk geliyordu.)

"Suyunu iç." Sesi duygu doluydu. "Seni bir an önce tapmağa geri götürmek istiyorum. Bebek taşıyan bir kadın gün içinde bol bol mola vermeli ve molalarda *dinlenmek* için yatak odasına çekilmeli. Dinlenmek kelimesini ne demek istediğini açıkça belli edecek şekilde, âdeta okşarcasına söylemişti.

"Ayaklarımı ovacak mısın?" diye mırıldandım göğsüne doğru.

"Başka şeylerin arasında, onu daha yapacağım." Sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordum.

"Anlaştık." Onu iyice sıktım ve ırmağa dönmeden önce, göğsüne ıslak bir öpücük daha kondurdum. Su içmek için eğilirken omzumun üstünden kısrağıma baktım. Kendisinin gümüşten bir heykeliymiş gibi hareketsiz duruyordu. Kulakları öne doğru eğilmişti. Bütün dikkati ırmağın biraz yukarısında kalan iki devasa ağaçtaydı.

"Epi!" dedim keskin bir sesle. Kulakları bana doğru kalktı. "Gel, su iç."

Kulaklarını (ve dikkatini) ağaca çevirmek dışında hiçbir hareket yapmadı. ClanFintan'a baktım. Omuzlarım silkerken en az benim kadar şaşırmış görünüyordu. Omuz silkişini taklit ettim ve suya eğildim.

Su âdeta sıvı buz gibiydi. Tatlılığı bana Roma'nın tazeleyici halk çeşmelerini anımsatmıştı. (Evet, öğrencilerimi deniz aşırı ülkelere götürürdüm ve evet, bana gerektiği gibi eşlik etmeye çalışırlardı.) Kana kana içtim. Nihayet susuzluğumu geçtiğinde bacaklarımın üstüne oturdum ve bakışlarımın kısrağı mest eden ağaçlara kaydığını fark ettim.

Kocaman ve belli ki çok yaşlı ağaçlardı. Dalları nereden baksanız heybetli boylarının altı metre yüksekliğinden başlıyordu. Bir an bir tuhaflık hisseder gibi oldum ve hemen sonra anladım. Yaprakları dökülmemişti. Gözlerimi kırpıştırarak etrafa baktım ve sisle kaplı ormanda, açıklığın kenarına en yakın duran ağaçlara odaklanmaya çalıştım. Diğer ağaçların yapraklarını çoktan döktüğünü görmemiş miydim? Pusun arasında seçemediğim için bakışlarımı yeniden iki dev ağaca çevirdim. Su meşesi. Ağaçların geldiğim eyalete, Oklahoma'ya has bitki örtüsünün parçası olduğunu hatırlayınca irkildim. Yaprakları ön bahçemizden tırmıklayarak büyüdüğüm sivri uçlu yapraklara benziyordu. Tek fark, bunların hâlâ dalda ve yeni su yosunlarının canlı renginde olmasıydı. Gözlerim birbirine geçmiş dallarının yaratığı ağır sayvandan, halı kalınlığında nilüfer yaprağı rengi yosunla kaplı heybetli gövdelerine indi. Ani bir hareketle ayağa kalktım. Sanki yosundan, saten kumaşın altından parlayan ışık gibi boğuk bir ışıltı geliyordu. Ona dokunulması için ağlıyordu.

Ve sonra bir kuş tüyü bilincime sürtünmüş gibi, bir duygu gıdıklanması hissettim. Ağaçlara odaklandım ve aynı duygu kıpırtısı geri geldi. O anda anladım. Biraz önce mermer sütunun varlığında yaşadığıma benzer bir his yaşıyordum. Kai bir toprak burcunda doğduğum ve toprakla aramda bir bağ olduğu için öyle hissettiğimi söylemişti. Yüzümü bir hayret gülümsemesi kapladı. Belki ben de ağaçlarla "konuşabiliyordum."

Bu düşünceyle hevesle yürümeye başladım ve Epi'den yükselen keskin bir kişnemeyle durdum. Şaşırarak arkama dönünce az kalsın dibimde yürüyen kısrağa çarpıyordum.

"Epi!" Arkaya doğru sendeledim ama Epi başını bana değdirdi. "Senin neyin var?"

Başını göğsüme sürterken verdiği tek cevap boğuk bir kişneme oldu.

"Tanrım, her şey yolunda. Sadece şu yaşlı ağaçlara bir bakacağım. Sonra geri döneriz." Bizi keyifle seyreden kocama baktım.

"Beni deli ediyor," dedim. "Yarınki tören bitip kendine geldiği zaman çok sevineceğim."

"Biraz şey gibi görünüyor..." ClanFintan duraksadı. Aklına ilk gelen *paranoyak, isterik* ve *yapışkan* gibi kelimeleri bir kenara ittiğinden emindim. *Duygusal* demekle yetindi ve aslında ne demek istediğini ikimizin de anlamamız için kaşlarını oynattı.

Göz kırptım ve gülümseyerek onayladım. Kısrağın başını okşayarak onu yatıştıracak sevgi sözcükleri mırıldandım. "Hey, tatlı kız. Bir şey yok. Her şey yolunda." Gevşer gibiydi. "Ağaçlara biraz daha yaklaşmak istiyorum." Sır verir gibi kulağına fısıldadım. "Kai topraktan bir şeyler duyabildiğimi söyledi; teorisini test etmek istiyorum."

Son bir okşayışın ardından döndüm ve kararlı adımlarla ağaçlara doğru yürüdüm. Epi'nin beni takip etmek için birkaç adım attığını duyabiliyordum ama sonra durdu. Arkama baktığımda hiç kıpırdamadığını gördüm. O sırada vücudundan minik bir dalgalanma geçti.

"Her şey yolunda!" dedim donakalan kısrağa neşeyle el sallayarak ve tuhaf davranışının neden olduğu endişeyi yok sayarak. Büyük olasılıkla Epi'yle aynı hormon değişimini yaşıyorduk. İkimizin de bu kadar gergin hissetmemize şaşmamalıydı. Ağaçlara dönünce Epi'ye dair bütün düşünceler aklımdan çıkıverdi.

Dev meşelere dokunacak kadar yakında duruyordum ve bu kadar yakındayken onlardan bir şeylerin yayıldığını net bir şekilde hissedebiliyordum. Başımı yana yatırıp dikkatle dinledim.

"Rhea?" ClanFintan endişeyle seslendi.

"Şişşt," dedim başımı çevirmeden ve susması için elimi kaldırdım.

Öne doğru bir adım daha attım. Islak toprak binici çizmelerime yapışıyordu ve neredeyse iki ağacın arasında akan küçük ırmağın içinde olduğumu fark ettim. Irmak burada daralmıştı, belki de en çok bir metre genişliğindeydi ve su yuvarlak çakıl taşlarının üstünden yuvarlanıyordu. Adımlarımı dikkatle atarak ayaklarımı iki yana açtım ve kollarımı ellerim her iki ağaca da değecek şekilde uzattım.

Yosun kaplı kabuğa dokunurken açık bir elektrik kablosuna dokunmuşum gibi acı verici bir sarsıntı hissettim. İçimi bir korku dalgası kapladı. Ellerimi çekmek istedim ama kabuklarına çivilenmiş gibi ağaçlara sabitlenmişlerdi. Dizlerim titremeye başladı (ağaçlar beni bir anda bırakmış gibi); öne doğru düştüğümü ve küçük ırmağın içine tepeüstü yuvarlanmak üzere olduğumu fark ettim. Zaman bir anda, gözümün önünde kare kare geçecek kadar yavaşlamıştı. Başım öne eğildi ve suda dalgalanan yansımamı gördüm. Sonra yansımam parçalandı ve suyun içini görebilir halde geldim. Daha iyi görmek için gözlerimi kırpıştırdım ve görüşüm bir anda odak kazandı. Suyun içini ve ötesinde, diğer taraftaki dünyayı gördüm. Gökyüzünde bir hareketin gözüme takıldığı dünyayı. Uzak, mavi ufuktan geçen dar metal silindiri tanıyınca dudaklarımdan şaşkın bir haykırış koptu. Bir uçak. O anda kafama dank etti. Çılgın gibi, tekrar ellerimi ağaçtan çekmeyi denedim ama beni bırakmak şöyle dursun, ağaçların kabukları bileklerime, dirseklerime kadar içeri gömüleceğim bir yarı-geçirgenlik kazanmıştı. Ve vücudum öne doğru devrilip diğer dünyada çözülürken kötücül aurasıyla zifirî, fazlasıyla tanıdık ve ürkek bir karanlığın beni içine almaya çabalayarak etrafımda zonkladığını gördüm... Kocamdan kopan o dehşetli haykırışın hemen ardından Epi'nin kulakları sağır eden panik dolu kişnemesini duydum.

Çığlık atmak için ağzımı açtım ama bilincimi kaybettim.

İKİNCİ KISIM

Midem ağzıma geldi ve vücudum acı verici spazmlarla sarsılırken yana çevrildiğimi hissettim. Tuhaf bir ses ve bir sızlanma duydum ve bunun kendi hıçkırıklarımın sesi olduğunu anladım.

"Her şey yolunda, Shannon," dedi derin, tanıdık bir ses beni yatıştırmaya çalışır gibi. "Güvendesin."

Gözlerimi açmaya çalıştım ama görüşüm o kadar bulanıktı ki baş dönmesinin midemin daha fazla bulanmasına neden olmasından korkarak gözlerimi kapattım. Öğürmem ağır ağır yatıştı ve serin, nemli havadan nefesler çekerek kıpırdamadan yattım. Yanağımın altındaki çimlerin nemli olduğunu hissedince bir kez daha gözlerimi açıp görüşümü odaklamayı denedim. Çizgi halinde aralanan uykulu gözlerle etrafa baktım. Yeşil ve gri bir silüet görüyordum ama henüz tam netlik kazanmadan görüş alanıma koyu renk gölgeli bir karaltı girdi. Dikkatim karaltıya çekilirken bir duyguyla sarsıldım. Tanıdık bir duyguyla. Hormonlar ya da hayal gücüm değildi. Kötülük izimi sürüyordu. Yeşil ve yumuşacık gri tonları yutarak ve geriye bir merminin çıkış yarası gibi karışık, eğri büğrü renk kırıkları bırakarak tam üstümde asılı durur gibiydi.

Aynı ses, yatıştırma çabasıyla, "Shannon, sakin ol," dedi. "Her şey yolunda."

Sözleri renksiz gölgeyi yok edici etkiye sahip gibiydi. Koyu renk nokta dağıldı, ışıltılı gri, solan görüşümde bir delik açarak orman yapraklarının yeşilliğinin arasına kaçtı.

Sonrasını bilmiyorum.

Bilincim, göz kapaklarımda gece göğünü aydınlatan ama bulutları terk etmeyen bir şimşek gibi çaktı. Kıpırdamaya ve harap haldeki bedenime daha fazla acı verebilecek ya da daha önce bir an için bile olsa gördüğüm karanlığı geri çağıracak herhangi bir şey yapmaya korkarak, hiç kıpırdamadan yattım. Kalbimin delicesine çarpıntısını yatıştırmaya çalışarak yavaş yavaş nefes alıp verdim.

Artık nemli otların üstünde olmadığımı fark ettim. Altımda rahat bir yatağın yumuşaklığını, üstümde boynuma kadar çekilmiş kaz tüyü bir yorganın kalınlığını hissediyordum. İliklerime kadar işleyen bir ürpertiyle titredim.

Bana doğru yaklaşan ayakların hışırtısını duydum. Sonra bir el almma dokundu. Soğuk tenimde nasırları hissettim.

"Gözlerini açma. Gözlerini kapalı tutup dinlenirsen vücudunun kendine gelmesi daha kolay olur."

Sesinde yine o kaçamak aşinalık vardı.

"Şunu iç, faydası olacaktır. Güçlü bir el, sıcak ve tatlı içecekten bir yudum alabilmem için oturur pozisyona geçmeme yardım ederken gözlerimi sımsıkı kapah tuttum. Mideme hareketsiz kalmasını telkin ederek yavaş yavaş içtim. Fincan tamamen boşalınca harcadığım çabadan bitkin düşerek kendimi yastığa bıraktım.

"Dinlen," dedi ses. "Her şey yolunda. Evdesin."

Beni içine çeken bir uykuyla sarmalanırken, sesin ClanFintan'a ait olduğunu ama biraz tuhaf çıktığını fark ettim. Bilincimi açık tutup ondaki farklılığın ne olduğunu anlamak için direndim ama gözkapaklarım ağırlaştı. Mücadeleyi uyku kazandı.

Kahve... duyularımı gıdıklayan koku, hafızamda kendime iyice kavrulmuş kahvaltılık çekirdeklerden bir termos kahve demleyip *Irish Cream*'le tatlandırdıktan sonra dumanı tüten bir fincan ve iyi bir kitapla tekrar yatağıma döndüğüm o tembel cumartesi sabahlarını canlandırdı.

Ama Partholon'da kahve yoktu ki.

Hızlı bir nefesle hafızam yerine geldi. Gözlerim açıldı ve bulanık bir görüntüyle karşılaştım. Gözlerimi kırpıştırıp ovalarken, emirlerime ancak uyuşuk bir şekilde itaat edebilen kaslarımın güçsüzlüğünden rahatsız oldum.

Kulübedeki tek ışık, yatağımın tam karşısında kalan şöminede usul usul yana ateşten geliyordu. Vücudumu yeni bir ayaklanmaya sevk etmekten korktuğum için, başımla ani hareketler yapmamaya özen göstererek etrafa baktım. Ateşin önüne yerleştirilmiş, yanlarında birer ıvır zıvır sehpası duran rahat görünümlü iki sallanan koltukla ayrılmış bir tür oturma bölümü de olan, geniş bir yatak odasına benziyordu. Sehpaların her birinde eski tarz gaz lambalarının modern versiyonları duruyordu ama lambaların ikisi de yanmıyordu. Yakındaki sallanan koltuğun yamnda yüz üstü kapatılmış, açık bir kitap vardı. Başımın üstünde bir tür çatı katı ve sol tarafımda, biraz uzakta kulübenin geri kalanından bir duvarla ayrılmış bir oda daha olduğunu görebiliyordum. Kahve kokusu oradan geliyordu; mutfak olmalıydı. O taraftan gelen, yere sürtülen yorgun ayak sesleri gittikçe yaklaştı. Kendimi hazırladım.

Ve duvarın arkasından ClanFintan çıktı.

Yaralıymışım gibi bir ses çıkarmış olmalıydım çünkü irkilerek elindeki sıvının bir kısmının dökülmesine neden oldu. Sonra aşinalığıyla hayaletimsi bir his uyandıran yüzünü bir gülümseme kapladı.

"Daha iyi misin?" diye sordu.

Sesinin aynı anda hem tanıdık hem tuhaf gelmesinin nedenini anladım. Ses onun, ClanFintan'm sesiydi. Ama bir Kentaur'un

güçlü ciğerlerinin gücünden ve Partholon aksanının müzikal tınısından yoksundu.

"Neredeyim?" Çatallı sesim, düz ve duygusuzdu.

Gülümsemeyi sürdürerek kahvesini küçük sehpaya bıraktı ve yatağa yaklaştı. Kendimi yastıklarıma iyice gömülmekten alamadım. Bunu fark etmiş olmalıydı çünkü yatağın kenarına birkaç adım kala duraksadı.

"Evdesin, Shannon?"

"Peki sana göre *ev* hangi cehennemde oluyor?"

Şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. "Oklahoma," derkenki ciddiyeti kalbimi yerinden kopardı.

Yüzümdeki kanın çekildiğini hissedebiliyordum ve oda dönmeye başladı.

"Hayır," diye fısıldadım ve odanın sabit durmasını dileyerek gözlerimi sımsıkı yumdum.

Birkaç dakika sonra gözlerimi yeniden açtığımda ClanFintan bana birkaç adım daha yaklaşmıştı. "Daha fazla yaklaşma!" diye çıkıştım.

Durdu ve beni yatıştırmak istercesine ellerini kaldırdı. "Canını yakmayacağım, Shannon."

"Adımı nereden biliyorsun?" Midemi ve odayı sabit tutma çabam yüzünden sesim titriyordu.

"Karmaşık bir hikâye." Duraksadı.

"Bir cevap istiyorum." Sesimin artık titremiyor olmasına sevindim.

Tereddütlüydü.

"Adımı nereden biliyorsun?" diye ağır ağır, üstüne basa basa tekrarlayarak soruyu ancak bir İngilizce öğretmeninin yapabileceği şekilde açıklayıcı bir cümleye dönüştürdüm.

"Rhiannon söyledi," dedi belirgin bir isteksizlikle.

"Rhiannon!" İsim ağzımdan bir küfür gibi çıkmıştı. Her an gölgelerin arasından sıçramasını bekleyerek bakışlarımı odanın içinde dolaştırdım.

"Hayır, burada değil," dedi beni sakinleştirmek ister gibi. "Ait olduğu yere, Partholon'a döndü," derken kendinden hoşnut görünüyordu.

Gözlerimi gözlerine kilitledim ve dişlerimi sıkarak konuştum. "O Partholon'a ait değil. Partholon *benim* evim. O *benim* kocam. Halk *benim* halkım."

"Ama..." Kafası karışmış gibiydi. "Ben ikinizin yerlerini tekrar değiştirirsem her şeyin yoluna gireceğini sandım." Devamını getirmedi.

Kararlılıkla doğruldum ve ayaklarımı yatağın yanından sarkıttım. Başımı eğip kendime bakınca bir erkek pijamasının üstünden başka bir şey giymediğimi fark ettim ve ona yüzümü buruşturarak baktım.

"Kahrolası kıyafetlerim nerede?"

"Ben..." Kekeledi. "Onları..."

"Ah, unut gitsin. Bana bir pantolon ve bir çift çizme ver ve değiştirmeyi yaptığın yere götürüp yerlerimizi tekrar değiştir."

Cevap vermek için ağzım açtı ama çalan telefon araya girdi. Telefonun sesi, Partholon'un teknoloji yoksunu ortamına uyum sağlayan duyularımda tuhaf bir etki yaratmıştı. Telefon bir kez daha çalınca adam şöminenin yanına, duvara monte edilmiş kitap raflarından birinde duran telefona doğru harekete geçti.

Gözlerini benden ayırmadan, "Alo?" dedi. Sonra ahizenin diğer ucunda patlama olmuş gibi gözlerini kırpıştırarak geri kaçtı.

"Rhiannon!" İsim, odaya inen karanlık bir örtü etkisi yarattı.

Sırtımdan aşağı bir ürpertinin indiğini hissettim ve birbirlerine vurmalarına engel olmak için dişlerimi sıktım.

Tıpkı benim hissettiğim gibi, adamın da rengi atmıştı. Ahizeye seri ve sert sözcükler sıralarken gözlerini benden ayırmıyordu.

"Sana bitmesi gerektiğini söyledim." Bir an duraksadıktan sonra devam etti. "Yalanlarını daha fazla dinlemeyeceğim." Sesi buz gibiydi. "Hayır, ben..." Cümlesi yarıda kesildi. Birkaç nefes boyunca sessiz kaldıktan sonra, ClanFintan'ın ölümcül bir durumda emir yağdırırken takındığını öğrendiğim düz tonla devam etti. "Shannon burada."

Cevap olarak yükselen cırlamayı odanın diğer ucundan duyabildim. Adam sesin yüksekliği karşısında yüzünü buruşturdu ve kararlı bir klik sesiyle telefonu yuvasına yerleştirdi. Elini gözlerinin üstünde dolaştırırken, göz çevresindeki ince kırışıklıkları ve koyu renk gür saçlarındaki gümüş telleri ilk kez fark ettim. Bir an sevgili kocama fazlasıyla benzeyen bu adama karşı içimde bir kıpırtı hissettim ama sonra saçlarının kısacık, neredeyse asker tarzı tıraşı beni kendime getirdi. ClanFintan'dan koparılmamın nedeni bu adamdı. Dost değildi.

"Rhiannon'un Partholon'a döndüğünü söylediğini sanmıştım."

"Döndüğünü sanıyordum." Sesi bitkindi.

"En baştan başlasan iyi olur. Her şeyi öğrenmek istiyorum."

Gözleri yeniden benimkilere kilitlendi ve başını ağır ağır salladı, ardından, "Önce biraz kahve ister misin?" diye sordu.

"Sen anlatırken biraz kahve isterim." Midem vahşice guruldayınca, "Midemi yatıştırmak için biraz ekmek ya da onun gibi bir şey de iyi olur," diye ekledim.

Başını onaylarcasına salladı ve duvarın arkasında gözden kayboldu. Çıplak bacaklarımı dikkatle örterek sırtımı yastıklara dayadım. Kısa bir süre sonra, dumanı tüten bir fincan kahve ve çeşit çeşit ev yapımı minik keklerle geri geldi. Bana dokunmamaya özen göstererek tepsiyi kucağıma yerleştirdikten sonra birkaç tane yeni odun atarak ateşin harlanmasını sağladı. Yatağa yakın olan sallanan koltuğu çekip yüzü bana dönük halde oturdu ve kahvesinden bir yudum aldı. Konuşmaya başlamadan önce beni dikkatle süzdü ve ilk sözcükleriyle beni şaşırttı.

"Aranızdaki benzerlik inanılmaz. Birbirinize ikizlerden, bugüne gördüğüm her şeyden daha çok benziyorsunuz. Kelimenin tam anlamıyla birbirinizin aynası gibisiniz."

"Partholon'daki bazı insanlar bu dünyadakilerin aynası gibi." Duraksadım ve ona gönülsüz, yarım bir gülümsemeyle baktım. "İlk başta bana da çok kaygı verici geldi. Ama bunun aklını karıştırmasına izin verme. Birbirimize o kadar benzememiz, içimizin birazcık bile benzediği anlamına gelmiyor."

Gözlerini gözlerimden ayırmadı ve seçtiği kelimelerin gücüyle beni sarstı. "Kendi iyiliğin için, o..." Devam etmeden önce bir an duraksadı. "... kadınla en ufak bir benzerliğin olmamasını umarım."

"O kaltakla uzaktan yakından alakam yok," dedim boşluğu onun yerine doldurarak. Sonra ona kendimi anlatma zahmetine girdiğim için sinirlendim. "Ama ne olup olmadığım seni ilgilendirmez. Ben sadece neler olduğunu ve bu durumun eski haline nasıl döndürüleceğini bilmek istiyorum."

"Korkarım, bu soruna sadece kısmen cevap verebilirim," derken sesi üzgündü.

Midemin gerildiğini hissettim ve kendime kusmamayı telkin ederek ıslak kekten zoraki bir ısırık aldım.

"Lanet hikâyenin en başından başla ve bırak kendim değerlendireyim," dedim kekle dolu ağzımla.

"Önce kendimi tanıtmama ne dersin?" dedi hafif bir gülümseme ve yayvan bir Oklahoma aksanıyla.

İfadesinin aşinalığı karşısında çenemi sıktım. "Pekâlâ. Her neyse. Anlat yeter."

"Adım Clint Freeman," dedi hayali bir şapkayı hafifçe öne eğerek. "Hizmetinizdeyim, efendim."

Clint Freeman. Kocamınkine çok benzeyen ismi zihnimde dönmeye başladı.

"Shannon?"

Soran sesi beni kendime getirdi. "Pekâlâ, artık adını biliyorum. Sen benimkini zaten biliyorsun, bu yüzden anlatmaya devam et. Rhiannon ve benden nasıl haberin oldu?"

"O anlattı."

Sabırsızlıkla devam etmesini bekledim ve ayağımı huzursuz bir şekilde yere vurduğumu fark ettim.

İç geçirdi ve burun kemiğini sıvazladı. "Haziran ayının ortasında bir akşam çıkageldi."

Bu noktada sözünü kestim. "Şimdi hangi aydayız?"

"Ekim. Ekimin son günü."

"Demek zaman aynı hızla ilerliyor." Rahat bir nefes aldım.

"Çok mantıklı. İki dünya birbirinin aynadaki yansıması gibi." Sesi, Oklahoma'mn hava durumunu tartışıyormuşuz gibi umursamaz çıkmıştı.

"Sen olup bitenler hakkında çok rahat görünüyorsun."

"İnanmamış gibi yapmak için çok fazla şey gördüm." Sesi sertleşmişti.

"Bana 'çok fazla'yı açıklamayı dene."

Derin bir nefes alıp devam etti. "Rhiannon bir gece vakti, berbat bir yaz fırtınasından hemen önce geldi."

"Hiç şaşırmadım," diye homurdandım. Yorumumu duymazdan geldi.

"Bir orman cini gibi kapımda belirdi." Başını sallarken, kendine duyduğu öfke sesine yansımıştı. "Vahşi ve güzel görünüyordu. Onu içeri davet ederken, bir yanım lambalarımın ışığında kaybolmasını bekliyordu." Kötü bir espri yapmış gibi kuru kuru güldü. "Keşke kaybolsaydı.

"Tabii kaybolduğunu ve benden yardım istediğini sandım." Birden gözlerime bakamaz oldu. "Kaybolmadığını, sihrimi takip ettiğini ve benim için geldiğini söyledi."

"Sihrini mi?" diye sorunca gözlerini tekrar bana çevirdi.

"Ormanla aram iyidir," dedi usulca.

Kaşlarımı kaldırdım ve sabırsızlıkla açıklamasını bitirmesini bekledim.

"Her zaman burada yaşamadım." Eliyle kulübeden daha fazlasını içine alan bir hareket yaptı." Beş sene önce Tulsa'da yaşıyordum. "Toplumun normal kabul edeceği bir şekilde yaşıyor ve çalışıyordum." Duraksadı ve kelimelerini özenle seçerek, "Kamp yapmayı hep çok sevmişimdir. Kırlık alanda kendimi çok iyi hissederim," dedi. "Beş yıl önce bu hoşnutluk hissi değişti, büyüdü ve sadece bir his olmaktan çıktı." Derin bir nefes aldı. "Etrafımdaki araziyi duyabilmeye başladım." Biraz mahcup bir ifadeyle gülümsedi.

"Belirgin kelimelerle mi, yoksa sadece bir his gibi mi?" diye sordum.

Onu delilikle itham etmediğim için rahatlamış gibiydi. Telaşla yanıtladı: "Çoğu zaman, sadece bir his." Bakışları dalgınlaştı. "Arazi beni sevinçle karşılıyor gibiydi. Medeniyetten ne kadar uzaklaşırsam o kadar hoşnut hissediyordum. Boş bulduğum her anı kamp yaparak ya da doğada yürüyüş yaparak geçirmeye başladım."

"Sonra işte bir kaza geçirdim ve sırtımı sakatlayarak kariyerime nokta koydum." Bu fikir onu çok üzmüşe benzemiyordu. "Maluliyet tazminatımı alıp buraya geldim."

"Burası tam olarak neresi?"

"Oklahoma'nun güneydoğusu." Gülümsedi. "Okie hiçliğinin ortasında bir yer."

"Harika," diye mırıldandım. "Arazinin seninle konuştuğunu buraya taşındıktan sonra mı duymaya başladın?" Kendimi sormaktan alamamıştım. Arazinin konuşması konusundaki samimi merakım bir yana, burada, Gerçek Dünya'da bulabileceğim her tür ipucuna ulaşmak zorundaydım. Sihrin olduğu bir yerde, Partholon'a ulaşmanın da bir yolu olmalıydı.

"Evet." Bakışları yine dalgınlaştı. "Ağaçlar fısıldar, toprak keyiflenir, rüzgâr şarkı söyler..." Bakışları tekrar beni buldu. "Kulağa aşırı şairane ve şizofren gibi geldiğini biliyorum ama hissedebiliyorum."

"Rhiannon da seni bu yüzden hedef aldı."

"Evet." Kelimeyi âdeta hırlar gibi söylemişti. "Bir enkarne tanrıça olduğunu, toprak ve elementler gibi tapınılması ve hayranlık duyulması gereken bir şey olduğunu söyledi."

Gırtlağımda oluşan alaycı homurtuyu bastırmaya çalıştım.

"Dur tahmin edeyim," dedim. "Aklını başından aldı ve sen de ona inandın."

Sadece bir anlık bir tereddüdün ardından, "Evet, inandım," dedi. "Onda, inanma *isteği uyandıran* bir şey vardı."

"Evet." Öksürdüm. "Kalça."

Kaşlarını çatarken ifadesinde utanç ya da kızgınlıktan çok hayal kırıklığı vardı. "Belki de öyle ama aynısından sende de olduğunu bilmelisin."

"Ah, lütfen." Gözlerimi devirerek ona inanmadığımı belirttim.

"Sen de aynı hissi uyandırıyorsun." Bunu bana asılır ya da bahane uydurur gibi değil, âdeta özür diler gibi söylemişti.

"Saçmalık. Aramızda bir kaçamak zırvalığı falan yok. Ben evli bir kadınım ve seni tanımıyorum."

"Konu o değil." Sözünü kesmeme engel olmak için elini kaldırdı. "Evet, onunla yattım. Evet, onu istedim. Ama hepsi bu değildi." Bocaladı, doğru sözcükleri bulmaya çalışır gibiydi. "Sana saçma gelebilir." Keskin, kuru bir kahkaha attı. "Bana geldiği kesin. Ama ben, senin yanında *doğru* hissediyorum, ait olduğum yerdeymişim gibi. İkinizle de böyle."

Saçmaladığını söylemek için ağzımı açtım ama bir anda zihnimde ClanFintan'ın sözleri canlandı. *Seni sevmek için doğdum*, diye ısrar etmişti. Zamanla kocama inanmıştım. Ve karşımda oturan adamın, kocamın aynadaki yansıması olduğu şüphe götürmezdi. Rhiannon ve ben aynı şekilde davranmıyorduk ama tanıdığım yansımaların çoğu, Suzanna ve Alanna, Gene ve Carolan, farklı olmaktan çok birbirlerine benziyorlardı. Daha şimdiden bariz bir şekilde, bu adamın kocamla huzursuz edici bir benzerliğe sahip olduğu izlenimine kapılmıştım.

Rahatsız hissederek, "Pekâlâ, her neyse," diye geçiştirdim. "Ondan bu kadar hoşlandıysan, seni ne uyandırdı?"

"İlk başta, senin deyişinle uyanmadım."

"Yani bir süre seni yataktan çıkarmadı." Rhiannon'un çalışma tarzını iyi biliyordum.

Clint üzgün görünüyordu.

"Öyle de denebilir," dedi. "Yatakta olmadığı zamanlarda ya ormanda olurdu ya da internette takılırdı."

"Bilgisayar kullanabiliyor mu?"

"Hem de nasıl," dedi kuru bir sesle.

"Yani o kafayı internete takmışken, seni avucunda tutabilmek için ormanla ilgileniyormuş gibi yaptı, öyle mi?"

"Aslında araziye yatkınlığı rol değildi. Ormandan bir şey çeker gibiydi. Tek başına yürüyüşe gidiyor, beni yamnda istemiyor ve saatler sonra enerjik bir halde geri geliyordu."

"Hımm." Bunu daha sonrası için zihnime not ettim. Eğer Rhiannon bu çevredeki araziden bir tür güç çekebiliyorsa belki ben de çekebilirdim. Belki bu beni eve ulaştırabilirdi. "İnternette ne arıyordu?"

"Para. Bana internet ticareti işinde olduğunu, hisselerini kontrol etmesi gerektiğini söyledi ama peşinde olduğu mal, hisselerden ve internette satılan şeylerden daha fazlasıydı." Devamını getiremedi.

"Ee?" diye üsteledim.

"Erkeklerin peşindeydi. Zengin, yaşlı, bekâr erkeklerin."

Şaşkınlık içinde gözlerimi kırpıştırdım. "Bulabildi mi?"

"Evet, 3. Sinclair Montgomery. Yetmiş iki yaşında, dul ve Tulsa petrolünden para basan bir adam. Bir hayırsever ve yetmişli yıllardan bu yana seks yapmamış, gerçekten iyi bir adam."

"Rhiannon için kolay lokma gibi görünüyor." Bu isim belli belirsiz bir çağrışım yapmıştı. *Tulsa World*'ün Tanrı'dan Bile Çok Param var bölümünde okuduğumdan neredeyse emindim.

Ağırbaşlı bir tavırla başını salladı. "Rhiannon onunla bir e-posta ilişkisine girdi. Halka hitap konusunda kariyer yapmak isteyen yerel bir öğretmen olduğunu söyledi."

"Tanrı aşkına! Rhiannon ve halka hitap ha? Ne konuşacakmış ki?" Olası konu başlıkları beynimi dumur etmeye yetmişti.

"Genç insanlara yaratıcı olmak ve okulda kalma konusunda ilham verici konuşmalar."

"Sormaya çekiniyorum ama Rhiannon devlet okulundaki çocuklara nasıl *ilham verecekmiş*?"

"Sanırım konuşmasının taslağını gerçekten hazırlaması hiç gerekmedi. Anladığım kadarıyla halka hitap/Tulsa'lı öğretmen yemini attı, adam da yutup ona randevu verdi."

"Ve o yaşlı alabalığı oltaya getirmesi için *yüz yüze* görüşmesi yeterli oldu." Benzetmesini tamamladım.

Ciddi bir tavırla başını salladı.

"Ve sen onu yatağından Bay Montgomery'nin yatağına kutsayarak gönderdin, öyle mi?" ClanFintan'la en ufak bir benzerliği varsa, bunu asla onaylamazdı.

"Aslında *arkadaşından* nefret etmekle öylesine meşguldüm ki neler olduğunu her şey olup bitene kadar anlamadım." Arkadaş kelimesini büyük bir tiksintiyle telaffuz etmişti.

"Bir dakika." Kafam karışmıştı. "Burada bir arkadaşı mı vardı?" Zihnimden eski arkadaşlarımın bir listesini geçirdim ama Ruh Hastası Kaltak Rhiannon'a dayanabilecek tek bir isim bile bulamadım.

"Kendinden Bres diye bahsediyor ve inanır mısın bilmem ama Rhiannon'un müridi olduğunu söylüyordu."

"Uzun boylu, sıska ve nefesi pis kokan biri mi?" diye sordum kuru bir sesle.

"Evet." Şaşırmıştı.

"Gerçekten kahrolası bir mürit. Rhiannon'un peşine takılıp geldi. Hayır, düzeltiyorum, yolculuğun kusursuz bir şekilde tamamlanması için önce o geldi. Rhiannon da peşinden." Karanlık tanrılara tapınma eğilimini de beraberinde getirerek (ClanFintan'ın açıklamasından sonra bir anlam kazanmıştı), Alanna bana Bres'in Rhiannon'a olan tuhaf tutkusunu ve bu dünyadan bir yansımayla yer değiştirmesinin, Rhiannon'a yolculuğunu sapasağlam tamamlatacak kurbanı sağladığını anlatmıştı.

"Piç onu neredeyse gözünün önünden hiç ayırmıyordu."

"Yani Bres seni kıskançlık kriziyle oyalarken, Rhiannon'un yaşlı adamla düzüştüğünü anlamadın?"

Çenesi gerildi ve bir an fazla mı ileri gittim (ya da en azından fazla mı alaycı davrandım) diye düşündüm. Sonra büzdüğü dudaklarının arasından nefesini bıraktı. "Hayır, sadece kahrolası bir hamam böceği gibi Rhiannon'un etrafından ayrılmayarak beni kızdırdı. Yaşlı adamla düzüştüğünü bilmiyordum çünkü onunla birlikte Tulsa'da kalmıyordum."

Bu, meraklanmama neden oldu. Bres, Rhiannon ve Clint arasında ne geçti? Clint neden hayran olduğu kadınla birlikte Tulsa'da kalmamıştı? Ve Rhiannon'da erkeklerin aletlerini kaldırıp her isteğini yerine getirmelerini sağlayacak ne vardı?

Ani bir kendimi çimdikleme (ya da tokatlama) isteğiyle doldum. *Kimin umurunda?* Akılcı yanım haykırıyordu. Tek istediğim buradan bir an önce gitmekti. Mini bir *Peyton Place*'e[9] dâhil olmak istemiyordum.

"Bak," dedim sertçe. "Bütün bunlar çok ilginç ama ben sadece nasıl olup da kahrolası Oklahoma'ya döndüğümü öğrenmek istiyorum." Clint konuşmaya yeltenince elimi kaldırdım. "Hayır. Sadece şunları öğrenmeye ihtiyacım var: Bir..." Maddeleri parmaklarımla gösterdim. "Beni neden buraya sürükledin? İki, beni buraya nasıl sürükledin? Üç, oraya nasıl geri dönebilirim?" Parmaklarımı üçüncü vuruşu işaret eden bir beyzbol hakemi gibi açtım. (Evet, sembolizmi severim.)

"Seni buraya geri getirdim çünkü seni Rhiannon'la değiş tokuş etmek ve onu bu dünyadan uzaklaştırmak istiyordum."

"Sırf seni yaşlı bir herif için terk etti diye mi?"

"Hayır, kötü olduğu için. Adamı öldürdü. Ve öldürmeye daha yeni başladı. Onun için anlam ifade eden tek hayat kendisininki."

Gözlerimi şaşkınlıkla kırpıştırdım. "Sinclair öldü mü?"

"Evlenmelerinden bir ay sonra. Kalp krizi."

"Ah, lanet olsun. Adam yaşlıydı ve Seabiscuit gibi biniliyordu. Büyük olasılıkla mutlu bir adam olarak öldü. Neden onu öldürdüğünü düşünüyorsun?" (Clint Oklahoma'lıydı, etten yapılma

9 *Peyton Place*, Grace Metalious tarafından 1956 yılında kaleme alınan ve daha sonra filme de uyarlanan bir romandır. Üç kadın kahraman üstüne kurulu, ensest, zina, şehvet ve cinayet gibi konuları içeren roman. "Peyton Place" ifadesinin, kirli sırlara ait toplumlar için bir deyime dönüşmesine neden olmuştur. (ç.n.)

her erkeğin eyer üstünde ölme hayali kurduğundan haberdar olmalıydı.)

"Bana onu öldürdüğünü kendisi söyledi."

İşte *şimdi* dikkatimi çekmeyi başarmıştı. "Ne?"

"Kendisi anlattı. Şu anda konuştuğumuz kadar sakindi. Bu işi planladığım; onu sadece yaşlı ve zengin olduğu ve vasiyet için kapışacak çocukları olmadığından seçtiğini anlattı. Aşırı heyecana kapılmış bir halde bulunması için adamı önce tahrik etmiş." Clint duraksadı. Hatırlamak onu rahatsız etmişe benziyordu. "Sonra Bres'in adamı tuttuğunu ve kendisinin adamın şah damarına havayla dolu bir şırınga enjekte ettiğini söyledi. Hatta iğne izini gizlemek için, sert ve bol ısırmalı sekste ısrar ettiğini itiraf etti. Adamın sağlık sorunlarıyla dolu bir geçmişi olduğunu ve yakılmayı vasiyet ettiğini söyledi. Rhiannon için daha kolay olamazdı."

"Bunları neden sana itiraf etti?" İnanamıyordum. Sürtük olmak bir şeydi, katil olmaksa bambaşka bir şey.

"Rhiannon ona hayır diyebileceğimi sanmıyordu. Bana ihtiyacı olduğunu söylerse onunla birlikte hareket edeceğimi düşünüyordu." Yüzü duygusuz bir maskeye dönmüştü. "Bana bu dünyanın sihrini toplamasına yardım edebileceğimi söyledi." Gözlerimin içine baktı. "Rhiannon bu dünyadaki her şeye sahip olabileceğini düşünüyordu. Hem sihre de hem de teknolojiye. Bana anlattı, hatta diğer dünyaya kısa da olsa bakmamı..."

"Partholon'a bakmanı mı?" diye haykırdım.

Başını yavaşça salladı.

"Nasıl?" diye sordum.

"Tam olarak emin değilim. Sanki beni hipnotize etmişti ve ben..." Doğru kelimeyi bulabilmek için duraksadı. "Uyurken ya da baygınken, bilinç durumumu nasıl ifade etmem gerektiğini bilmiyorum, sanki ruhum bedenimden ayrıldı ve ateşli bir tünele benzeyen bir şeyin içine çekildi." Hatırladıkları yüzünden ürpererek durdu. "Tünelin sonunda müthiş bir binanın üstüne

çıktım. Geceydi ama ortalıkta dolaşıp birbirleriyle konuşan yarı insan yarı at varlıklar gördüm." Hayret ve hayranlıkla başım salladı. "Müthişti."

"Tapınak krem rengi mermerden, kalın, kavisli duvarlı bir bina mıydı?" Sesim gözyaşlarım yüzünden boğuktu.

"Evet." Başını onaylar gibi salladı. "Ve bir de devasa bir çeşme vardı."

"Öne atılan atlara benzeyen..." diyerek onun yerine tamamladım.

"Yine evet," dedi.

"Epona'nın Tapmağı." Bu iki kelimeyi telaffuz etmek büyük bir ev hasretiyle dolmama neden oldu.

"Rhiannon da öyle dedi."

Konuşmadan önce gırtlağımı temizledi. "Buraya nasıl geri döndün?"

"Hiçbir fikrim yok. Orada sadece birkaç saniye kalmış olabilirim, sonra tünelden geri çekilip tekrar ve hızla vücuduma girdim. Benim hiçbir etkim yoktu. Sonrasında iyi hissediyordum ama Rhiannon bitkin düştü. Hiç kıpırdamadan on altı saat boyunca uyudu."

"Ve 'Dünyayı Yönetelim' planına senin de dâhil olmanı umarak uyandı?"

"Aslında," dedi Clint tatsız bir sesle, "dünyaya hâkim olmakla ilgili yanılgıları yoktu. Böyle bir yanılgıya düşmeyecek kadar akılcıydı. Tek istediği paraydı. Çok para. Ve paranın satın alabileceği güç."

"O yaşlı adamdan çok para kalmadı mı?"

"Evet ama Rhiannon için birkaç milyon dolar yeterli değildi. İnternette dersine iyi çalışmıştı."

Kafam karışmış gibi bakmış olmalıyım ki hemen açıklamaya girişti.

"Bugünün standartlarında birkaç milyon doların bile servetten sayılmayacağını ve bunun, ona özlemini çektiği gücü ve özerkliği sağlamayacağını öğrenmişti. Daha fazlasına ihtiyacı vardı ve buldu."

"Hazine mi buldu?" Bunu sadece şakayla karışık sormuştum.

"Uyuşturucu," diye yanıtladı.

"Uyuşturucu mu? Ne demek istiyorsun?"

"Rhiannon bu dünyanın uyuşturucuya düşkünlüğünü ve uyuşturucu ticaretindeki kâr payını öğrenince sadece bir aptahn zengin olmak ve zengin kalmak için bu kadar kolay bir yöntem kullanma fırsatını pas geçeceğini söyledi."

"Rhiannon uyuşturucu ticareti mi yapıyor?" Yansımamın Scarface'in dişi versiyonu olabileceğini bir türlü aklım almıyordu.

"Uyuşturucu satıyor," diye doğruladı. İlk başta nasıl bir işe girdiğinin farkında olmadığını sandım. Uyuşturucu kullanmanın tehlikelerini ve çocuklara, ailelere, toplumlara neler yaptığını gösteren bir sürü site buldum." Clint yüzünü buruşturdu. "Güçsüzlerin kendilerine ne yaptığının onun sorunu olmadığım ve bu dünyada zaten gereğinden fazla çocuk olduğunu söyledi. Birkaçım öldürmek iyi bir fikir bile olabilirdi. Rhiannon güçlü olamn hayatta kalmasına inanır."

Midemin bulandığını hissettim ve elim otomatik olarak karnımdaki minik şişliğe uzanıp koruyucu bir şekilde üstüne örtüldü. Clint sözlerine ara verdiyse de hareketimle ilgili bir yorum yapmadı.

"Ona uyuşturucu sattığı için hapis cezası alabileceğini anlattım. Güldü ve yakalanmayacağını söyledi. O zaman polisten daha fazlası için endişelenmesi gerekeceğini, bizim dünyamızın o kısmında yaşarsa hırsızlarla, katillerle, uyuşturucu bağımlılarıyla ve yalancılarla muhatap olacağını söyledim." Konuşmaya devam etmek istemiyormuş gibi durdu.

"Ve bunu onu rahatsız etmedi, öyle mi?"

"Hayır. Bu olasılık onu heyecanlandırdı. Benim bu noktada devreye girdiğimi, kötülüğün bu modern versiyonunu kontrol altına almak için ikimizin birlikte bir şeytanı kullanabileceğimizi söyledi." Clint benim hissettiğim kadar tiksinmiş görünüyordu.

"Bununla ne demek istedi?" ClanFintan'ın bana Pryderi'den bahsettiği zamanki bulantının aynısını hissediyordum. Rhiannon'un kullanmak istediği o şeytan, o korkunç üç yüzlü tanrı olabilir miydi?

Clint başını salladı. "Bilmiyorum. Ona anlatması için fırsat bırakmadım. Sanki birden gözlerimden pullar döküldü ve gerçek yüzünü, ahlaksız bir sosyopat olduğunu gördüm. Defolmasım ve bir daha asla dönmemesini söyledim. Sonra da onu ve müridini evimden attım."

Bir an ikimiz de konuşmadık. Zihnim hızla işliyor, öğrendiğim her şeyi kavramaya çabalıyordu.

"Ve bu beni, senin ilk soruna getiriyor."

Aklım karıştığı için ona gözlerimi kısarak baktım.

"Neden ikinizin yerini değiştirmek istedim?" diye hatırlattı. "Çok basit. O kötü biri. Bana senden bahsetmişti. Bir lise öğretmeninin uyuşturucu satabilmek için eski bir şeytanı kullanacak bir tanrıça olmasının düşük bir ihtimal olduğuna karar verdim. Ayrıca hep seni orada bir iblis keşmekeşinin ortasında bıraktığını anlatıp gülerdi."

Rhiannon'un halkını uyarması ve koruması gerekirken terk eden bir hain ve korkak olduğunu düşünerek dişlerimi sıktım.

"Oradan kurtulmanın seni mutlu edeceğini sandım. Yer değiştirmeniz iyi bir fikir gibi geldi," diyerek sözlerini tamamladı.

"Tamam. Anlattıklarından sonra akıl yürütme şeklini anladım ama şunu anlamalısın ki Partholon olmak istediğim yer. Sonsuza dek. Onun ihanet ettiği halkı ben seviyorum. Onun kullandığı Tanrıça'ya tapıyorum. Onun reddettiği kocayı benimsedim."

"Bilmiyordum," dedi üzgün bir sesle.

"O zaman, ikinci ve üçüncü sorulara geçelim. Beni buraya nasıl getirdin ve nasıl geri döneceğim?"

"Şey..." Öne eğildi ve dirseklerini dizlerine dayayıp parmak uçlarını odaklanmaya çalışır gibi kule biçiminde birleştirdi. "Rhiannon bana seninle yer değiştirirken kullandığı büyüden bahsetmişti. Temelde vazoyu kullandığını söyledi. Önce kendisi bu dünyaya gelmiş." Duraksadı ve yeni bir kavrayışla başını salladı. "Öyle görünüyor ki Bres, Rhiannon'dan önce buraya gelirken vazoyu da yanında getirmiş. Bu dünyaya gelince, Rhiannon vazoyu ikinize yer değiştirecek gücü çekmek için kullanmış."

"Kulağa mantıklı geliyor. Devam et."

"Bu yüzden ben de üstünde çalışabileceğim bir güç objesine ihtiyaç duyacağımı düşündüm. Her iki dünyada da olan bir şeye."

"Ağaçlar," diye fısıldadım.

"Evet." Mahcup bir ifadeyle gülümsedi. "Sıradışı bir enerji barındırdıklarını biliyordum. Bunun gibi enerjiyle dolu bir ormanda bile."

"Partholon'da da ağaç olduğunu nereden bildin?" diye sordum.

"Bana söylediler," dedi basitçe. "Güçlerine dokundum ve seni çağırmaya çalıştım." Kaşlarını çattı. "Önce işe yaramayacak sandım. Seni hissedebiliyordum ama boğuk ve paramparça bir histi. Sanki sen çağrımı gerçekten duymuyormuşsun gibi."

"Çünkü seni ben değil, Epi duydu." Hüsranımın sesine yansımasına engel olamamıştım.

"Epi kim?"

"Atım. Düzeltiyorum, Epi evcil hayvan ya da onun gibi bir şey değildir. Tanrıçamız Epona'nın at olarak cisimlenmiş halidir. Ve sanırım o bana ne kadar aitse benim de ona o kadar ait olduğumu söyleyebiliriz. Su meşesi korusuna çekilen oydu, ben değil." Epi'nin tepkisini düşündüm. "Ama oraya varınca bir şeylerin yolunda olmadığını biliyormuş gibi tuhaf davranmaya başladı."

"Bu sana kilitlenmekte neden zorluk yaşadığımı açıklıyor."

"Kilitlenmek mi?"

"Rhiannon'u tanıdığım için nasıl hissettiğini biliyordum." Ben sözünü tekrar kesmeden önce telaşla devam etti. "Evet, birbirinizle hiçbir benzerliğiniz olmadığını söylüyorsun ve itiraf ediyorum sende onun sert soğukluğu yok. Ama ikiniz bir bütünün parçaları gibisiniz. Bunu başka nasıl anlatabileceğimi bilmiyorum."

Ona şüpheci bir bakış attım.

"Şöyle düşün. Herkesin bir aurası var. Pek çok biliminsanı bile bunu kabul ediyor."

Başımla onayladım.

"Ormanla aramda bir bağ kurduğumda, auraları net bir şekilde görebilirim. Hatta tanıdığım bir aurayı arayabilirim. İkinizin aurası neredeyse birbirinin aynısı," diyerek bitirdi.

Midem bulanmıştı. "Pekâlâ, yani beni auram sayesinde buldun. Ona *kilitlendiğine* ve onu çağırdığına göre, Epi'nin aurası da bizimkilere benziyor olsa gerek. Sonra beni buraya nasıl getirdin?"

"Seni ağaçlar aracılığıyla çağırdım. Rhiannon iki dünya arasında katlar olduğunu anlatmıştı. Jaluzi perdelerin aralıkları gibi tarif etti. O aralıklardan birini bulunca boyuttan boyuta geçmenin mümkün olabileceğini söyledi."

"Ve ağaçlar bir kat mı yaratıyor?"

"Onlar mı kata neden oluyor, yoksa katlar mı ağaçlara bilmiyorum ama evet, ağaçların arasında boyutsal katlar var. Oraya gittim ve senin aurana ve ikinizin yerlerinizi değiştirme nedenime odaklandım. Sen ağaçlara dokununca bu boyuta dokunmuş oldun. Ben de seni tutup çektim."

"Beni ağaçların arasından mı çektin?" Kendimi ağaçların içine çekiliyormuşum gibi hissetmeme şaşmamalıydı. Gerçekten de çekilmiştim!

Başını özür dilercesine salladı. "İki ağaca dokunarak konsantre oluyor ve seni buraya getirecek, Rhiannon'u oraya atacak bir tür

sapan gücü hayal ediyordum. Bir anda ellerim kabuklarından içeri gömülür gibi oldu, ellerini hissettim ve seni çektim."

"Tamam, beni buraya böyle getirdin. Aynı şekilde de döneceğimi varsayıyorum." Cevabını beklerken midem huzursuzlukla çırpındı.

Sessizliği midemi bulandırıyordu.

"Clint?" diye bastırdım.

"Bilmiyorum."

"Pekâlâ, öyle olup olmadığını öğreneceğiz," diyerek ayağa kalkmak için bacaklarımı sarkıttım. Beklenmedik bir şekilde, kulaklarım okyanusun sesiyle doldu ve oda aniden eğilen bir eksende tehlikeli bir şekilde sallanırken kararmaya başladı.

"Vay canına!" Yankılanan sesin arasına Clint'in derin sesi eklendi ve beni tekrar yatırıp güçlü elleriyle yatakta tuttuğunu fark ettim. "Ağaçlar sabah hâlâ orada olacak."

Başımı kaldırınca görüntüsü bulanıklaştı ve vücudumun güçsüzlüğü karşısında afallayarak gözlerimi sımsıkı kapadım. "Tek istediğim eve dönmek," diye fısıldadım.

"İstediğini biliyorum, Shannon, tatlım." Sesi nazikti. "İlk boyutsal yolculuğunu yaptıktan sonra kaç gün hareket edemedin?"

Müthiş derecede yorgun beynimi odaklanmaya zorladım. "En az birkaç gün. Hafızam hayli puslu." Ve ekledim. "Ben senin tathn değilim."

Yorumumu duymazdan geldi.

"Gözlerini kapalı tut ve uyu. Kendine iyileşmek için zaman tanı. Ve unutma, dönüş yolculuğunu sapasağlam tamamlamak için güçlü olmalısın."

İstemsizce ürperdim. Boyut değiştirmek korkunçtu. Üzerime bitkinlik çökmüştü ve Clint'in haklı olduğunu fark ettim. Ve zihnim artık kendimden fazlası için endişelenmem gerektiğini fısıldadı. Bir an korkuyla doldum. Bu *Uzay Yolu* tadında dünya değiştirme olayıyla, bebeğe zarar verebilirdim. Ardından bir mide bulantısı hissettim ve ironik bir rahatlama duygusuyla doldum.

İçim dışıma çıkacak kadar kusma dürtüsü geldiği sürece, kızımın iyi olduğuna inanmak zorundaydım.

Gözlerimi sıkıca kapayıp gevşemeye ve derin derin nefes almaya odaklandım. Sıcak bir el, asi bir saç buklesini yüzümden çekerken irkilmemeye çalıştım.

"Uyu, Shannon," diye fısıldadı.

Cevap vermedim. Çay ve kek tepsisini kaldırdığım duydum. Yarı kapalı göz kapaklarımın arasından mutfak duvarının arkasında gözden kaybolmasını ve tazelenmiş sıcak bir fincan kahveyle geri çıkmasını izledim. Sallanan koltuğu önceki yerine, eski model gaz lambasının yanına çekti. Yüzünü buruşturarak dikkatli hareketlerle oturdu ve lambayı yaktı. Gözle görülür derecede kaskatı hareketlerle yüzüstü duran kitaba uzandı. Savaşta yaralandıktan sonra aynı acı ifadesini ClanFintan'da da gördüğümü hatırladım ve ister istemez Clint'i emekli olmaya iten sakatlığı merak ettim. Belli ki hâlâ sıkıntı veriyordu.

İnanılmaz derecede ağırlaşan göz kapaklarım titreşerek kapandı. Aklımda kalan son görüntü, Clint'in okuduğu kitabın kapağı oldu. Oklahoma'lı yazar Connie Cronley'nin *Sometimes a Wheel Falls Off*[10] adlı kitabıydı.

Tanrım, öyle miydi gerçekten?

10 (İng.) İlişkilerin bittiğini ima eden bir deyim. (ç.n.)

Başlangıçta uyku, karanlık ve aldatıcı bir pustu. Ben onun içine iyice gömülürken boşta gezen bir Shakespeare alıntısı –*Ah, ölüm saçan uyku hali*– değişen bilinç halimden içeri süzüldü. Kötü bir önsezi uykulu beynimle alay ediyordu ama kendimi uyanmaya zorlayamadım ve genelde arsızca keyfini çıkardığım Rüya Ülkesi'ne balıklama daldım. Ancak daha ilk saniyeden itibaren kapalı göz kapaklarımın altında rüya görüntüleri biçimlenmeye başladı; bu tecrübenin daha önce bildiklerimden farklı olacağını anladım. Gece göğüne kopuk sahneler yansıyordu. Bunlar uyuyan gözlerimin önünden geçip giden hayaletimsi, kısmen biçim kazanmış –yarı Kentaur, yarı iblis, yarı insan– görüntülerdi; tanıdığım ya da anlam verebildiğim şeyler değildi.

Uyuyan ruhum ürperdi ve geçmişte olduğu gibi, görüntüler üstünde kontrol kurmaya çalıştı ancak genelde eğlence ve hayalle dolu olan sahne bu kez farklıydı. Çarpılıp kâbuslarla dolu bir manzaraya dönüşmüştü.

Uyuduğumu biliyordum ve kendime istediğim zaman uyanabileceğimi söyledim ancak kopuk görüntüler birleşip tuhaf biçimde tanıdık bir şeye dönüştüler. Hotel California'da delice bir film gösterimi izler gibi Partholon ve Fomorian'lar arasındaki son savaşın kan ve irinle kaplı bir tekrarını gördüm. Aradaki tek fark, bu kez Epona'nın müdahalesi eksikti ve sonunda galip gelen biz olmadık. Daha önceki savaşlarda öldüğünü bildiğim Kentaur ve

insanların cesetleri canlanmışlar, zombiler gibi tekrar katledilmek üzere ayaklanıyorlardı.

Bazılarının sadece gözleri vardı. Bazılarınınsa sadece köpek dişli ağızları. Ve bazıları ilahi bir el dokunmuş gibi inanılmaz bir güzelliğe sahipti. Ruhum her biri karşısında irkildi.

Kendi ölümüme şahit olmadım ama önce Alanna, sonra Carolan, Dougal ve Victoria'nın Fomorian'ların dişleri ve pençeleri altına düştüğünü gördüm. Savaş durmaksızın sürerken yeniden katledilmek üzere tekrar tekrar dirildiler. Ardından görüş alanıma Fomorian'ların şeytani lordu Nuada girdi. Bu kez kocam onu yenemedi. ClanFintan'ın karnını acımasızca deşmesini çaresizlik içinde seyrettim.

Nuada, Kentaur'un cesedine arkasını döndü ve kendi babamın yansıması ve Rhiannon'un babasının canlanmış vücudu olduğunu hemen anladığım yalnız bir savaşçıyı gözüne kestirdi. Kanatlı yaratık bir zafer tıslamasıyla MacCallan'ın gırtlağını deşip kafasını vücudundan neredeyse ayırdı.

Zihnimde oluşmaya başlayan çığlık rüyamın içine süzüldü ve babamın adının korkunç rüyamın çevresinde yankılandığını duydum. Karanlık Lord hızla döndü ve birini arar gibi etrafındaki alanı taradı. Gözleri kısıldı, doğrulup kanatlarını açtı. Kurtçuklar kusarak, *"Evet, dişi! Çağrını duydum. Birbirimizden asla kurtulmayacağız. Her neredeysen peşine düşeceğim!"* diye haykırırken ağzından kan ve köpük saçtı.

Nefes aldım ve dehşet dolu çığlığım beni bir anda uyandırdı. Güçlü kollar beni sarsarken kaygı dolu, derin bir ses duydum.

"Shannon! Shannon, uyan!"

Gözlerim hızla açıldı ve karşımda Clint'in endişeli yüzünü buldum. Hatlarının aşinalığı kalbimi yerinden oynattı. ClanFintan'm özlemi içimi delip geçti.

"Bir şey yok. Ben iyiyim." Kollarımı ellerinden çekerken gülümsemeye çalıştım.

İstemeyerek de olsa beni bıraktı. "Sadece kötü bir rüya mıydı?" diye sordu.

"Evet." Başımı salladım. "Bir kâbus." Kelime dudaklarıma, en az tecrübeme olduğu kadar yabancıydı.

"Sana bir şey getireyim mi? Belki biraz su ya da çay?" Sallanan koltuğuna dönmeyi istemeyerek yanımda duruyordu.

"Hayır, iyiyim." Hayal kırıklığına uğramış ifadesi beni, "Yine de teşekkürler. Sadece çok yorgunum. Geri uyusam iyi olacak," diye eklemeye zorladı.

Koltuğuna döndüğünü duydum ve bütün geceyi beni izleyerek mi geçirecek diye merak ettim. Gerçi umurumda değildi. Geceyi canı nasıl istiyorsa öyle geçirebilirdi; zaten yarın buradan gidecek, kocamın ve halkımın yanına dönecektim. Ama endişem güvenimi zedeliyordu.

Ben hiç kâbus görmemiştim. Asla.

Herkesin rüyalarını benim gibi yönetemediğini öğrendiğimde üçüncü sınıftaydım. Rüya Ülkesi'nde kontrol her zaman bendeydi ve Epona ruhumu uyuyan bedenimden çekip Partholon'un dört bir yanında onun gözü ve kulağa olmama yine rüyalarım aracılığıyla izin vermişti. Ancak bu gece farklıydı. Yaşadığım, Sihir Uykusu olarak bilinen, Tanrıça tarafından teşvik edilen türden bir rüya değildi. Bundan emindim. Uyuyan zihnimde canlanan görüntüler gerçekten yaşanmamıştı. Hiçbir boyutta. Bir kâbustu, kötü bir rüyaydı, öcü adam ya da diş perisi kadar gerçek dışı uyku hali görüntüleriydi. Dünyalar arasında gidip gelmek, beynimde bir şeyi yerinden oynatmış olmalıydı ve şimdi herkes gibi ben de kötü rüya görüyordum.

Hepsi bu kadardı. Gerçekten.

Gözlerimi sımsıkı kapatıp Partholon'da hissettiğimi sandığım kötülüğü unutmaya çalıştım. Clint beni ağaçlar aracılığıyla Oklahoma'ya çekerken hissettiğim aynı karanlığı. Bres ve Rhiannon'un son derece ilgili göründükleri şeytanı. Şu anda

hiçbiri için yapabileceğim bir şey yoktu. Uyumalıydım. Kendimi gevşemeye zorladım.

Neyse ki yorgunluğum paranoya ve endişeye galip geldi de kendimi yeniden uyku âlemine dalarken buldum. Kötücül önseziler gibi bana kâbusumu bütün canlılığıyla hatırlatan şeyleri düşünmeyecektim.

Scarlett O'Hara misali derin bir nefes alarak kendimi rüyasız bir uykuya teslim ettim. Bunu yarın düşünecektim...

Bir alaycıkuşun kesintisiz ötüşüyle uyandım.

"Tanrım, ne sinir bozucu yaratıklar," diye homurdanarak gözlerimi ovaladım. (Oklahoma'ya dair özlemediğim bir şey varsa o da alaycıkuşlar ve bitmek bilmeyen şakımalarıydı.)

"Günaydın, Shannon, tatlım." Clint başından aşağı kalın el örgüsü bir kazak geçirirken dinlenmiş ve zinde görünüyordu.

"Ben senin tatlın değilim," diye homurdandım.

İçten bir gülüşle yetindi.

Harika. Clint sabah insanıydı. Dosyaya kocamla arasında bir benzerlik daha kaydettim. En azından bu sevimli değil, sinir bozucu bir benzerlikti.

Ayaklarımı yataktan aşağı sarkıttım ve kalın yorgam yarı çıplak bedenime sarılı tutmaya dikkat ederek ayağa kalktım. "Tuvalet nerede?"

"Mutfağın içinden geçeceksin." Başıyla kapının girişini işaret etti. "Dolapta fazladan bir diş fırçası var. Rhiannon'dan kalan birkaç parça eşyayı da çıkardım." Beni (daha da sıkı yapıştığım) yorganın içini görebildiği hissini uyandıran bir bakışla süzdü.

"Sana uyarlar. Kendini evinde hisset," dedi neşeyle.

"Hah," diye homurdanarak banyoya doğru yürüdüm.

"Kahve yapıp yumurta haşlayacağım."

Yemekten bahsedilince midem kalktı. Ancak bu kez sabah bulantısı yüzümü gülümsetti. Demek ki bebek iyiydi.

"Kızarmış ekmek ve çaydan başka bir şey istemem. İkisini de kendim hazırlayabilirim. Zahmet etmene gerek yok." Omzumun üstünden seslenirken yatağımı toplamaya girişmesinden biraz rahatsızlık duydum. Bir tür düzen manyağı falan mıydı yoksa? Cevap beklemeden başımı salladım. Küçük ve derli toplu mutfağın içinden, zeminin soğuğunu fazlasıyla hissederek çabucak geçtim.

Banyo şaşırtıcı derecede geniş ve rahattı. İçinde kocaman bir duş kabini, pençe ayaklı bir küvet ve evet, hatırı sayılır bir tuvalet kâğıdı bolluğu vardı. Zevkle iç geçirdim.

Modern boru sistemi, özlediğim şeylerden biriydi.

Lavabo tezgâhının üstünde, gereksiz pahalılıklarını daha dokunduğum anda hissettiğim kıyafetler katlı halde duruyordu. Silkeleyip açtığım deri pantolonu parmaklarımla yokladım, etiketinde Giorgio Armani yazıyordu. V yakalı, kahverengi kaşmir kazak sonbahar yapraklarının rengindeydi ve sadece mink olabilecek bir kürkle astarlanmıştı. Rhiannon'nun Tulsa'mn Saks Beşinci Cadde'siyle samimi bir arkadaşlık kurmakta gecikmediğini tahmin edebiliyordum. Bu pahalı kıyafeti siyah dantel bir sütyen ve külot takımı tamamlıyordu. Yok denecek kadar küçük külotu parmağımda çevirirken başımı salladım.

"Rhiannon, Rhiannon, tangalara özel bir merakın olduğu kesin." Bu da sayısız farklılıklarımızdan biriydi. Rhiannon minicik tangaları, açıkta bırakılmış göğüsleri ve olabildiğince az giyinik olmayı takıntıya dönüştürmüştü. Erdem timsali olmamakla birlikte, Rhiannon'un bayıldığının aksine teşhirci olmaktan çok uzaktım. Ayrıca, lütfen, popomun arasına kaçmayan külotları tercih ederdim. (Yani dürüst olalım, kim etmez ki?)

Duş beni kendine çağırdı ve iri damlaların altından bir türlü ayrılamadım. Dişlerimi diş ipiyle temizledikten sonra diş macunuyla iki kez fırçalamak neredeyse dinî bir ritüele dönüştü benim için. Lavabonun altındaki dolapta bir saç kurutma makinesi ve

Rhiannon'un makyaj zulasını buldum. Görünüşe bakılırsa Chanel tezgâhını silip süpürmüştü. Makyaj çantasının dibinde vahşi kızıl saçlarımı kontrol altına alacak kusursuz tokayı buldum.

Vücuda oturan yumuşacık pantolonu giyerken sesli güldüm. Modern fermuarın yerinde deriden yapılma çapraz bir bağcık vardı. Büyük olasılıkla Rhiannon bunu özellikle yaptırmıştı. Sanırım kızı Partholon'dan çıkarsanız bile, Partholon'u kızın içinden çıkarmak mümkün olmamıştı.

Pantolon gibi kazak da tam üstüme göreydi. Aynada kendime baktım ve yansımama gülümsedim. Rhiannon konusunda inkâr edemeyeceğim bir şey varsa o da en iyi özelliklerimizi öne çıkaracak şekilde giyinmeyi iyi bildiğiydi.

Çorap olmamasına hayıflanarak çıplak ayaklarla sıcacık banyodan aydınlık mutfağa çıktım. Clint'in sırtı dönüktü ve kıpır kıpır midemin peynirli çırpılmış yumurta gibi koktuğunu söylediği bir şeyi karıştırmakla meşguldü. Kızarmış ekmeğin, dumanı tüten bisküvilerin ve çeşit çeşit sosların yanına istiflendiği meşe masaya yöneldim. Kuru bir kızarmış ekmeği ufak ufak ısırırken gırtlağımı temizledim. Clint yerinden sıçradı ve omzunun üstünden bana bakıp gülümsedi. Ve donakaldı. Gülümsemesi yüzünden bir mumun yağlı yüzeyi gibi kayıp gitti. İfadesi eriyerek değişti ve ani yoğunluğuyla beni âdeta yakmaya başladı. Vücudumun çok yakından tanıdığı o bakışa tepki verdiğini fark edince ağzıma götürdüğüm elim yarı yolda durdu. Arzusunun bütün sıcaklığıyla bana bakan, kocamın yüzüydü.

Hayır! Beynim isyana geçti. O, ClanFintan'a *sadece* benziyor. Gözlerimi ondan ayırıp kızarmış ekmeğimden büyük bir ısırık aldım. Dolu bir ağızla, "Çay var mı?" diye sordum.

Sesinin bastırılmış bir şehvetle yüklü olduğunu fark etmemeye çalıştım. "Evet, suyu ısıttım."

"İyi. Biraz alırım."

Buzları çözülen Clint, ocağın arka tarafında bir kancada asılı duran çaydanlığı alıp masaya getirdi ve bir fincanın yanına bıraktı.

"Büfede çay var." Eliyle köşedeki büfeyi işaret etti ve yumurtaları karıştırma işine döndü.

"Teşekkürler," dedim ısırıklar arasında.

"Yumurta ister misin?"

"Sanırım kızarmış ekmek, biraz bisküvi ve belki reçelle yetineceğim." Nedenini bilmiyordum ama hamileliğimi belli etmekten kaçınma ihtiyacı duyuyordum.

Kendine tepeleme yumurta doldururken, "Keyfine bak," dedi.

Yakından bakınca yumurtanın arasında yağlı kokusunu aldığım peynirin yanı sıra jambon ve mantar parçaları da olduğunu gördüm. Mideme de aynısı yapmasını emrederek görmezden geldim.

Kahvaltımızı rahatsız edici bir sessizlikte ettik. Ne Clint bana baktı ne de ben ona.

O ikinci kahve fincanını doldurup ben ekmeğime reçel sürerken ona yan gözle bakma riskini aldım. Benden başka her yere bakıyordu.

Canayakın bir tavırla, "Ekmekler çok güzel," dedim.

Bir homurtuyla karşılık verdi.

İç çektim. Gerçeklerle yüzleşebilir ve saklambaç oynamaya bir son verebilirdim. "Sanırım Rhiannon'a bu denli benzemem şok etkisi yarattı. Özellikle de onun kıyafetlerini giyince."

Bakışları yeniden beni buldu. "Kullanacağım kelime şok olmazdı."

"Şey, şoke olmuş gibi bir halin var."

"Öyle mi dersin, Shannon, tatlım?" Sesi bu kez keyifliydi. "Hissettiğim şok değildi."

Ah. Yutkundum.

Gözlerimiz buluştu ve öyle kaldı. Onunkiler koyu renk, samimi ve göğsümü acıtacak kadar tanıdıktı. İfadesi ClanFintan'ınkinin yansımasıydı; aşkıma o kadar çok benziyordu ki.

Sıcak çayımdan bir hanımefendiye yakışmayacak kadar gürültülü bir yudum alırken kendime, *ama aşkım değil*, diye hatırlattım.

Burnumdan itici bir sümük parçasının sarktığını umarak neşeyle, "Çay da çok güzel olmuş!" dedim.

"Teşekkürler," dedi ve gülümseyerek, "Sanırım dişlerinin arasında bir şey var," diye ekledi.

"Bundan nefret ediyorum," dedim gülümseyerek ve bir Oklahomalı gibi emerek dişimin arasını temizlemeye çalıştım.

Gülümsedi ve yumurtalarına dönmeden önce başını salladı.

Gerilimin dağıldığını fark edince rahat bir nefes aldım. Kahvaltımızı daha idare eder bir sessizlikte tamamladık. Zorunlu bir tabak sıyırma faaliyeti ve hızlı bir temizliğin ardından, Clint mutfak ile banyo arasındaki boşluğa yerleştirilmiş dolaba gitti.

"Al bakalım." Bana bir çift kalın çorap ve pürüzsüz görünümlü İngiliz binici çizmeleri uzattı.

"Teşekkürler." Yatağın kenarına tünemeden önce ona gülümsedim. "Ayaklarım dondu."

"Daha önce söylemeliydin," dedi aksi bir tavırla ve iki kalın ve kaz tüyü mont çıkarmak için tekrar dolaba döndü.

"Sorun değil," dedim çizmeleri ayağıma geçirirken. İyiliğim için bariz bir şekilde endişelenmesinden rahatsız olarak umursamaz bir tavırla, "Zeminin soğukluğu beni şaşırttı, hepsi bu," dedim.

"Bu yıl alışılmışın dışında bir soğuk oldu. Hatta bu gece ya da yarın için kar bekleniyor."

"Tanrım, Oklahoma'da kasım ayında kar!"

Tuttuğu montu sırtıma geçirirken kendime sadece montumu giymeme yardım ettiği için rahatsızlık duymamın saçma olduğunu telkin ettim. Bir beyefendinin yapması gerekeni yapıyordu.

Tanrım, vücudu fazla yakındı.

"Evet," dedi soluyarak. "Kasımda kar," diye tekrarlarken, ağzı kulağımın dibindeydi.

Clint'in sıcak nefesiyle ürperdim ve hızla uzaklaşarak kendimi montun fermuarıyla uğraşmaya verdim.

"Hazırım!" dedim neşeli bir sesle.

"Acelen olduğunu unutuyorum." Sesi sıkıntılıydı. Bir kez daha göz çevresindeki kırışıkları ve koyu renk saçlarındaki gümüş telleri fark ettim.

Arsız bir yorum dudaklarımda öldü. Hüzünle gülümsedim. "Ben o değilim, Clint."

"O olmanı istemiyorum."

Sıkıntıyla burnumdan soludum. "Pekâlâ, beni tanımıyorsun, bu yüzden seni çeken her neyse kahrolası Rhiannon'un bir yansıması ya da anısı falan olsa gerek."

"Gerçek yüzünü gördüğümden beri Rhiannon'u hiç istemedim."

Nasıl tepki vereceğimi bilemedim. Gözlerimiz buluştu. Onun gözlerinde inanılmaz derinlikte bir hüzün gördüm. Tanrım, yakınında olup hissettiklerine aldırmamak o kadar zordu ki! ClanFintan'a sadece dış görüntüsüyle sınırlı kalmayan benzerliğini sürekli fark etmemek elimde değildi. Kendime Clint'in daha ciddi ve mesafeli olduğunu söyleyebilirdim ama sadece altı ay öncesini düşünmem, ilk başlarda bana karşı son derece ciddi ve aşırı mesafeli olan yakışıklı Kentaur'u hatırlamam için yeterliydi.

Zihnim, *ta ki ben onu sevene kadar,* diye hatırlattı. Ona Rhiannon olmadığımı gösterene kadar. Ve Clint'e gösterilmesi gerekmiyordu; zaten biliyordu.

Asi beynimi dizginledim.

"Eve dönmeliyim." Gözlerimi gözlerinden ayırdım ve dönüp kararlı adımlarla kapıya yürüdüm.

"Dönmen gerektiğini biliyorum, Shannon." Uzun adımlarıyla beni geçti ve bana kapıyı açtı.

Hiçbir şey demedim ve anlamasını dileyerek tereddütlü bir bakış attım. Sonra soğuk bir Oklahoma sabahının puslu ışığına adım attım.

"Bırr..." Montumun yakasını kaldırdım. "Henüz kasımın biri olduğundan emin misin?"

"Samhain gecesi yeni geçti."

"Cadılar Bayramı mı demek istedin?" Üstünlük taslayan bir ifadeyle kaşlarımı kaldırdım.

"Hayır, Shannon, tatlım." Beni bir kez daha geçti. Küçük ve hoş verandaya çıkan basamakları neredeyse uçarak indi. Önceki gece tanık olduğum kaskatı hareketlerinden sonra, bu ani çevikliği beni hayli şaşırtmıştı.

Bahçe yoktu. Orman neredeyse evin bittiği yerden başlıyordu. Clint ciğerlerini nemli sabah havasıyla doldurdu ve manidar bir ifadeyle bana döndü. "Samhain'i kastediyorum. Mevsimlerin değiştiğini anlamak ve doğanın gizemlerine saygı duymak için Partholon'lu olmam gerekmiyor."

"Bir şey kastetmemiştim," derken yeni züppeliğim canımı sıkmıştı (ve bana sürekli tatlım demesini duymazdan geldim). "Ben sadece Samhain kelimesinin burada eski moda kaldığını kastettim." Peşinden ormana indim.

"Bu ormanla uyumlu olan hiçbir şey eski moda olamaz," dedi yumuşak bir sesle ve eliyle sağ tarafımızdan ormanın içine uzanan, göze çarpmayan patikayı işaret etti. "Bu taraftan." Uzun adımlarla yürümeye başladı, ayak uydurmak için koştururken içimden erkeklere ve onların egolarına söyleniyordum.

"Ne?" diye sordu omzunun üstünden bakarak.

"Hiç," dedim çabucak ve "Boyutsal baloncuğun olduğu yer ne kadar uzakta?" diye sordum.

Tarifime kahkahayla karşılık verdi. "Baloncuk, bayağı yerinde bir tarif. Çok uzak değil." Alçak bir dalın altından başını eğerek geçti. "Yaklaşık bir saatlik tempolu bir yürüyüş mesafesinde."

Harika. Acaba çok uzak ne kadar uzak olurdu? Tanrım, doğada yürüyüşten/kamp yapmaktan/zorlu şartlardan nefret

ederdim. Bir anda Oklahoma bana Partholon'u anımsattı. Pek nostaljik bir hatırlama olduğu söylenemezdi.

"Arabayla gidemez miyiz?" Örümcek ağı olduğundan emin olduğum bir şeyi saçlarımın arasından çektim ve vahşi buklelerimin arasında çılgın gibi örümcek aramaya başladım.

"Oraya araçla gitmek imkânsız."

"Bir atının olmaması çok yazık," dedim özlemle.

"Atları sevmem." Savunmaya geçmiş gibi konuşmuştu.

"Ne?" Onu doğru duyduğumdan emin değildim.

"Atları sevmem. Hiçbir zaman sevmedim. Hiç at binmem," dedi kısaca.

Kıkırdamaya başladım ve ben kontrol altına alamadan kıkırtılarım kişnemeyle karışık bir kahkahaya dönüştü.

"Bu kadar komik olan ne?"

"Rhiannon," dedim kahkahaların arasında. "Sana Partholon'daki insanların neye benzediğinden hiç bahsetmedi mi?"Acayip komik gelmişti. Yani hadi ama. Atları sevmiyordu ve yansıması yarı attı.

"Orada olmayı sevmediğini çünkü sevmediği biriyle çiftleşmeye zorlandığını anlattı. Ayrıca o dünyaya saldıran şeytani varlıklar varmış. Hepsi bu kadar." Kahkahamı her tutamayışımda bana sıkkın bakışlar atsa da meraklanmışa benziyordu.

"Clint, Rhiannon, ClanFintan'la çiftleşmek istemiyordu çünkü ClanFintan onun istediği kadar eğlenmesine engeldi. Rhiannon tam olarak tek erkekle yetinecek kadınlardan sayılmaz." İçimden, o erkek biçim değiştirebilen bir Kentaur ve halkının Başşaman'ı bile olsa, diye ekledim.

"Evet, bunu ben de öğrendim."

Sesindeki tatsızlık beni kendime getirdi. Bu adamın yansımam tarafından kullanılıp incitildiğini hatırlamak benim için o kadar zor olmamalıydı. Rhiannon'un kepazeliklerinin sonuçlarıyla baş etmeye çoktan alışmış olmam gerekirdi.

"Söylesene, komik olan neydi?"

"Şey..." Bocaladım. "Şey, şöyle diyelim, Partholon'daki yansıman bir atlı." Kelimenin tam anlamıyla at-lıydı. Yeni bir kıkırtı dalgasını bastırmak zorunda kaldım. Tanrım, kendi kendimi gülmekten kırıp geçiriyordum.

"Bu, başından beri sen ve Rhiannon hakkında söylediklerinin ispatı. Yansımalar çok farklı olabiliyor." Omzunun üstünden tek kaşını kaldırarak baktı. Bu ifadesi ClanFintan'a o kadar benziyordu ki kendimi gülümsemekten alamadım.

"Kesinlikle."

Kesinlikle çok şirindi.

Gözlerimiz kilitlenirken Clint tökezledi. Az kalsın kafa üstü bir ağaca çakılıyordu. Fark etmemiş gibi yaparak hızla gözlerimi kaçırdım (ve gülmemek için yanağımın içindeki kanlı bir deliği ısırdım).

Küçük patika sağa ani bir dönüş yaptı ve dikleşerek dağılan konsantrasyonumuzu bana göre fazla sıkıntılı olan bir tırmanış sürecine kaydırdı.

Sırt çantalı Barbie diye bir şey olmamasına şaşırmamalıydı.

Patika yokuş yukarı kıvrılırken Clint iyi bir tempoya sabitlendi. Oflayıp puflamadığım, düzenli nefes alabildiğim ve ona ayak uydurmakta sıkıntı çekmediğim için halimden memnundum. Hatta ormanın içinde ilerledikçe canlandığımı hissediyordum. Sanki yorgunluğun ardından gelen ikinci, üçüncü, dördüncü canlanışı yaşıyordum. Clint'in geniş sırtının arkasından, sabit bir hızla tırmanırken bacak kaslarımın pürüzsüz pompalanışın yarattığı hisse bayılarak kendi kendime sırıttım.

O kadar iyi hissediyordum ki etrafıma bakacak zamanım bile oldu. Sık ve gür ağaçlar bana *National Geographic*'teki fotoğraf karelerini hatırlatmıştı. Meşeler ve çitlembikler büyük bir uyum içinde çamlara ve ardıçlara karışıyor, birbirlerine dolanmış dalları arasından arduaz rengi sabah göğü ara ara seçilebiliyordu. Zemin ölü yapraklar, kırık dallar ve bir tür böğürtlen çalısının iğnemsi

öbeklerinden oluşan bir halıyla kaplıydı. Orman perileri ortalığı süpürmeyi unutmuş gibi görünüyordu.

Sonra fısıltıyı duydum. Önce, boş dalların arasından esen rüzgârın sesi sandım. Ama kafamı kaldırınca dalların kıpırdamadığını gördüm. Çok hafif ve çıplak dalların ses çıkarmasına yetmeyecek bir esinti vardı.

Kalın kütüğü patikanın neredeyse tamamını kapladığı için etrafından dolaşmak zorunda kaldığım oldukça büyük bir ağacın yanından geçtim. Kolum yıpranmış gövdesine sürtündü.

"Hoş geldin, Kıymetli." Alaycı esinti zihnimin içinde sözcüklere dönüşünce aniden durdum.

"Shannon?" Birkaç metre önümde Clint de durmuştu.

"Bir şey duydum," dedim boş boş.

Clint cevap vermeden önce keskin gözlerle etrafına baktı. "Burada kimse yok."

"Hayır," dedim usulca ve başımı işaret ettim. "Burada bir şey duydum."

"Ne duydun?" Hızlı adımlarla patikayı inip yanıma gelirken sesinde heyecan vardı.

"Bir şey bana hoş geldin dedi." Sesim titredi. "Ve bana Kıymetli dedi." Tanrıça'nın bana verdiği isim diye düşündüm ama bunu yüksek sesle dile getirmedim.

Gözleri etrafımızda dolaştı ve az önce yanından geçtiğim büyük ağaçta durdu. "Belki de bu yaşlı olandır." Ağacın yanına gitti ve sağ elindeki eldivenini çıkardı. Açık avucunu ağacın kaba kabuğunun üstüne yerleştirerek gözlerini yumdu; yüzü gerilmişti. Sonra alnındaki çizgiler gevşedi ve dudakları yumuşacık bir gülümsemeyle kıvrıldı. Gözlerini açtı ve cesaret verici bir tavırla ona katılmamı işaret etti.

Bir ağacı "dinlemeyi" son deneyişimde yaşadığım elektrik çarpmasını hatırlayınca durdum.

Ben kıpırdamayınca, Clint uzanıp elimi tuttu ve ağaca iyice bastırdı.

Bilinçsizce korkunç bir şey olmasını bekleyerek gerildim. Ama bu sefer farklıydı. Önce elimin altında, canlı bir hayvanın derisi üstünde duruyormuş gibi hoş bir sıcaklık hissettim. Sonra sıcaklık avucumdan vücuduma yayıldı ve arkasından, beklemediğim bir anda eski bir dostla karşılaşmışım gibi harika bir duygu seli geldi.

"Hoş geldin, Epona'nın Kıymetlisi!" Bu kez sesi rüzgârla karıştırmama imkân yoktu. Sözcükler zihnimde net bir şekilde çınlamıştı.

Hayranlık dolu bir "Ah" sesi çıkararak diğer elimi de yaşlı kabuğa bastırdım. "Kim olduğumu biliyorsun!"

"Evet..." İç sesin yankısı bana sevinçli bir kadın kahkahasını hatırlatmıştı.

"Ah, Clint..." Ağaca iyice sokulup yanağımı sert gövdesine yasladım. "Beni tanıyor." Bir kez daha Epona'nın Kıymetlisi olarak selamlanmanın verdiği arsız mutlulukla yaşaran gözlerimi kırpıştırdım.

"Orman seninle konuşuyor." Clint çok hoşnut görünüyordu.

Ağaçtan ayrılmayı hiç istemeyerek mutlulukla başımı salladım.

"Kim olduğumu biliyorlarsa, Partholon'a dönmeme mutlaka yardım edeceklerdir." Derin bir nefes aldım ve yaşlı ağacın ruhuna sessiz bir rica gönderdim.

"Öyleyse harekete geçsek iyi olur." Sesindeki hoşnutluk yerini ağırbaşlı bir kararlılığa bırakmıştı.

Clint'in hüznünün yankısını ağaçta hissedince şaşırarak gözlerimi kırpıştırdım.

Ağacı son bir kez okşarken, zihnim ona Clint'in kocam olmadığını fısıldadı. O benim kocam değil... Benim kocam değil. Ağaçtan usulca uzaklaştım.

"Haklısın." Çok yakınımda duran bu adamın uyandırdığı hislere kendimi kapatarak, "Gitmeliyim," dedim.

Clint başını salladı ve dönüp hızla yürümeye başladı. Zihnime süzülen fısıltıları hayretle dinleyerek tekrar arkasına takıldım.

"Selam sana, Epona!"

"Hoş geldin, Kıymetli!"

"Tanrıça seni kutsasın!"

"Hoş geldin, Epona'nın Kıymetlisi!"

Bu kabulleniş ve onaylanma karşısında kendimi tepeden tırnağa sevince boğulmuş gibi hissediyor ve parmaklarımla patikanın en yakınındaki ağaçların gövde ve dallarını okşamak için hiçbir fırsatı kaçırmıyordum. Daha yaşlı ve daha kalın devler başta olmak üzere, ağaçlara her dokunuşumda parmak uçlarımdan vücuduma bir sıcaklık dalgası yayılıyordu. Kısa süre sonra, bu sıcaklık dalgasıyla birlikte bir enerjinin geldiğini fark ettim.

Clint'in arkasından, "Hey!" diye seslendim. "Bu ağaçlardan bir tür güç alıyorum."

"Biliyorum," dedi dönüp bana bakmaya ya da hızını düşürmeye gerek duymadan.

Parmağımı bir başka boğumlu gövdenin üstünde dolaştırmama yetecek kadar duraksadım. Zap! Sıcaklık vücuduma aktı. "Ah, Tanrım. Sanki kahrolası *Wonder Woman* falanım!" Ellerimi soğuk yanaklarıma yerleştirdim ve vücudumdan kaynaklanmayan sıcaklığı hissettim. Yemin ediyorum, saçlarımı açsam çatırdayarak ayağa kalkarlardı (her zamankinden daha fazla demek istiyorum).

Clint birden durup yüzünü bana döndü. "Bir süper kahraman gibi değil, tanrıça gibi."

"Evet," dedim nefes nefese. Sözleri karşısında kalbim yerinden oynamıştı. "Evet," diye tekrarladım. "İlahi. Ve bir hata yüzünden değil, kendi tercihimle ilahi."

Clint elini kaldırdı; neredeyse yüzüme dokunacaktı. Tanıdık hatlarından özlem dolu bir ifade geçti. İçim sızladı ama ona doğru hamle yapmadım. Yapamazdım. Eli yanına düştü ve gözlerini kaçırdı. Patikanın sağ tarafına bakarak işaret etti.

"Bu taraftan. Beni takip et."

Patikadan çıkıp ormanın iyice derinliklerine dalma hevesiyle, heyecanla başımı salladım. Kendimi Clint'in tatsız ifadesini ve omuzlarının çöktüğünü görmezden gelmeye zorladım.

Yüz adım daha gitmeden, ağaçları ve orman bitkilerini geride bırakarak bir açıklığa çıktık. Yutkundum ve hayretle etrafa baktım.

"Vay canına! Partholon'dakinin aynısı!"

Açıklığın içinden aynı berrak, sakin ırmak köpürüyor, parlak suları bizden uzağa, ormanın içine doğru akıyordu. Ama gözlerim, kaynağa odaklanmak yerine, kaynağın iki yanındaki kocaman su meşelerine kaymıştı. Partholon'daki gibi, heybetli dalları kasım soğuğunu yalanlayan yemyeşil yapraklarla kaplıydı. Dalları birbirine öylesine dolanmıştı ki hangi ağacın nerede bittiğini, diğerinin nerede başladığını ayırt etmek imkânsızdı. Sanki zaman, iki ağacı birbirine kaynaştırmıştı. Kalın gövdeleri ışık saçan, davetkâr bir yosun tabakasıyla kaplıydı.

Clint ve ben, tek kelime etmeden yan yana ağaçlara doğru yürümeye başladık. Havanın nasıl durağanlaştığını ve kış seslerinin tuhaf yokluğunu fark ettim. Yaklaştıkça ağaçları daha fazla hisseder oldum. Sanki etrafa bir uyarı ışığı saçıyorlardı ve ben o ışığı çeken mıknatıstım. Dokunabileceğim bir mesafede durdum ve dikkatimi ağaçlardan Clint'e çevirdim.

"Şimdi ne olacak?" Sesim sıkıntılıydı.

"Daha önce yaptığım şey, ormandaki gücü içime çekmek için odaklanmaktı," dedi kilisedeymişiz gibi alçak sesle.

Şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırınca bana hızla kaybolan bir gülümsemeyle baktı.

Evet, ben de bu ormanın gücünü hissediyorum. Senin kadar olmasa da. İçime özgürce akmıyor ama ondan kuvvet alabiliyorum. Genelde kendimi fiziksel olarak güçlendirmek için kullanıyorum."

"*X-Men*'deki Storm'un uçmak için falan rüzgârdan güç alması gibi mi?" Sadece kısmen espri yapıyordum. Ve evet, ahmağın teki olduğumu biliyorum.

"Tam olarak değil." Gülümsemesi iyice genişledi. "Daha çok kaskatı sırtım için süper Tylenol gibi."

Ormana girdikten sonra o kadar çevikleşmesine şaşmamalıydı. Anlayışla başımı salladım. Anlatmayı sürdürdü.

"Çekebildiğim kadar gücü kendime çektikten sonra, Rhiannon'a ve neden bu dünyada olmaması gerektiğine konsantre oldum. Sonra aurana odaklanıp seni bana çağırmaya çalıştım. Daha önce söylediğin gibi, aslında seni değil, atını açıklığa çağırdım."

"Buraya varınca ağaçların bana seslendiğini duyabildim," dedim.

"Böylece Rhiannon'u oraya, seni de buraya fırlatmaya konsantre oldum ve sen ağaca dokununca seni tuttuğum gibi çektim." Eliyle koparır gibi bir hareket yaptı. "Rhiannon neden etkilenmedi de sen buradasın, hiçbir fikrim yok."

"Tamam, pekâlâ." Ellerimi ovuşturarak kararlı adımlarla ağaçlara doğru yürüdüm. "En azından bu kez Rhiannon'a odaklanma konusunda endişelenmemiz gerekmiyor. Burada canı istediği kadar kalabilir. Beni eve döndürelim, yeter."

Buraya çekilmemden önce de yaptığım gibi, ayaklarımı suyun iki yanına açtım. Kararlı bir tavırla ellerimi açıp ağaçların zümrüt yeşili yosunlarına dayadım. Ellerimden geçtiğini hissettiğim sıcaklık akımının yoğunluğu karşısında büyük heyecan duydum.

Dişlerimi sıkarak Clint'e, "Yeterli güç bulmanın sorun olacağını sanmıyorum," dedim. "Tek bir sıçrayışta kocaman binaların tepesine atlayabilecekmişim gibi hissediyorum."

"Partholon'a odaklan."

Clint'in derinleşen sesi ClanFintan'ınkine öylesine benzemişti ki neredeyse kocamı görmeyi bekleyerek hızla kafamı kaldırdım.

Fazlasıyla insan hatlarını incelerken zihnim, *hayır,* diye hatırlattı. Karşımdaki sadece yansıması, kocam değil.

"Haydi, Shannon, tatlım." Sesini o kadar alçaltmıştı ki ağaçların güçlü vızıltısı arasında onu duyabilmek için kulağımı dört açmam gerekti. "Ona dön. Evine dön."

Beklenmedik gözyaşları arasında, "Teşekkürler," diye fısıldadım ve dikkatimi yeniden ağaçlara çevirdim.

Başımı öne eğip ellerimi yosunlu gövdelerine iyice bastırdım ve küçük akarsuyun berrak suyuna baktım. Bu dünyayı o suyun derinliğinde gördüğüme göre, Partholon'un anahtarının bir kısmını da saklıyor olması akla yatkındı.

Konsantre oldum. Aklıma önce Epi geldi ve hafızamın, bir hoş geldin kişnemesinin ardından yüzüme sürttüğü burnunun sıcaklığını canlandırmasına izin verdim. Sıvı kahverengi gözlerinin ruhumun en iyi yanlarını yansıtır gibi göründüğünü. Ve Alanna'yı bu dünyadaki en yakın arkadaşımın yansıması olarak değil, kendisi olarak sevdiğim haliyle hatırladım. Kendine has benzersiz tatlılığını, mizah duygusunu ve beni idare etmeye bayılmasını.

Ardından ClanFintan'a ait görüntülerin zihnime akmasına izin verdim. İlk başta Rhiannon olduğuma inanarak bana âşık olmamak için nasıl mücadele verdiğini ve duygusuz mesafesini korumakta nasıl başarısız olduğunu. Beni nasıl koruyup sevdiğini. Çenemi avuçlamadan önce, buklelerimi yüzümden itişini ve dudaklarını dudaklarıma indirirken vücudundan yayılan sıcaklığı.

Ellerimin altında yumuşadıklarını hissetme umuduyla, ağaç gövdelerini yavaşça iterek yokladım. Serttiler ve yerlerinden kıpırdamıyorlardı. Sıkıntıyla iç geçirdim ve ellerimi ağaçlardan indirdim.

"Olmuyor." Clint'e döndüm. "Belki de yardımın gerekiyordur. Yani beni buraya sen getirdin, belki geri dönüşüme de dâhil olman gerekiyordur." Ağaçların diğer tarafını işaret ettim. "Neden sen de benim bu tarafta durduğum gibi tam karşımda durmuyorsun?

Şu sapan olayını düşünmeye çalış. Ağaçlar yumuşamadan ve beni onlar sayesinde tutup çekmeden hemen önce yaptığın gibi.

Clint başıyla onayladı ve meşenin arkasına geçip bacaklarını akarsuyun iki yanına açarak pozisyon aldı.

"Hazır mısın?" diye sordum.

Başını bir kez daha salladı ve birlikte ellerimizi kaldırıp avuç içlerimizi ağaçların karşılıklı yüzlerine bastırdık. Yüz yüzeydik ve gözlerimi gözlerine çevirince bakışlarındaki yoğunlukla karşılaştım. Ağaçların gücü aramızda akarken, arada Clint'in kalp atışını ve kanının pompalandığını hissedebildiğimi fark ettim. Hayat enerjisine bağlanmışım gibiydi. Gözlerimi hızla kırpıştırdım ve beklenmedik bir şekilde Clint'i çevreleyen aurayı görebildim. Kenarları fasetli kehribar ve altın tonlarına çalan, mücevher mavisi bir rengi vardı. Ve hipnotize ediciydi.

Clit'in sesi zihnime süzüldü. Duygu yüklüydü. "Seni buradan göndermeyi düşünmemi istiyorsan bana öyle bakmayı bırakmalısın."

"Üzgünüm!" Gözlerimi sımsıkı kapayarak görüntüsünü zihnimden atmaya çalıştım.

ClanFintan! Anılarıma seslendim. Bana karşı yumuşaklığını, hayatım boyunca yaşadığım her şeye fazlasıyla yabancı bir varlığı sevmenin gerçekliğine kendimi alıştırmama nasıl izin verdiğini. Daha kalbini ve ruhunu tanımadan doğruluğuna ve dürüstlüğüne nasıl âşık olduğumu. Sevişmemizden önce ona büyük bir acıya katlanmasına neden olan Değişimi ve keskin güzelliğini hatırladım.

Avuçlarımın altında yosunun titreştiğini hissettim. Başımı öne eğik tutarak gözlerimi açtım ve altımdaki akarsuya odaklandım. Ben bakarken, su iyi yağlanmış bir pencerenin kalkması gibi, kayarak kırıldı.

Yansıyan açıklığı görebiliyordum. Buna tıpatıp benziyordu, sadece boştu. Hiç tereddütsüz, içimde akan gücü çağırdım ve bir enerji kordonunun ucuna tutturulmuş bir uzun mesafe yön belirmeme cihazı gibi suyun içinden Partholon'a savurdum. Bir

kez daha ağaçlardan akan enerjiyi hissettim ve birkaç saniye önce Clint'i çevrelediğini gördüğüm auraya konsantre oldum. Yansımasını kendime çağırmaya odaklandım.

Zamanın geçtiğine dair bir algım yoktu, tek bildiğim bütün benliğimi o çağrıya odaklı tutmam gerektiğiydi. Kısa süre sonra, alnımdan süzülüp gözlerimin etrafına biriken ter damlalarından kurtulmak için gözlerimi hızla kırpıştırmak zorunda kaldım. Bir yanım nefesimin hızlandığını, kıyafetlerimin sırılsıklam olduğunu ve nemli katlarla vücudumdan döküldüğünü hissediyordu.

Yoğunluğu gittikçe artan bir ses duyduğumda kollarım titremeye başlamıştı. Neredeyse hipnotize olmuş bir halde akarsuyun içinden baktım ve ClanFintan zemindeki bitki örtüsünü ezerek hışımla açıklığa daldı. Safir mavisi aurası açıkça görünüyor, dış kenarlarındaki altın rengi vahşice dalgalanıyordu.

"Shannon!" Sesindeki güç akarsuyun içinden ürkütücü bir şekilde yankılandı.

"Buradayım!" diye karşılık verdim.

Kentaur vücudu, bir insanınkini aşan bir hızla ağaçların arasına atıldı. Tam bu dünyada Clint'in durduğu noktada fren yaptı.

"Sana nasıl yardım edebilirim?" Sesindeki sıkıntı, benimkinin bir yansımasıydı.

"Konsantre ol. Ellerini ağaçlara daya ve beni düşün."

Derhal ellerini kaldırıp ağaçlara dayadı. Gözlerinin kapandığını gördüm ve cevabının yankısını duydum. *"Aşkım, başka hiçbir şey düşünmüyorum ki."*

İttim ve ellerimin artık sıcak jöle gibi gelen yosunların içine kaydığını hissettim. Bir kez daha öne doğru kabardım ve sıvı kütle kollarımı dirseklerime kadar içine aldı. Daha da öteye kaydım ve birden avuçlarımın bir başkasının ellerine değdiğini hissettim. Bu eller bir insanın ellerinden daha büyük ve sıcaktı.

Akarsuyun içinden ClanFintan'ın gözlerinin açıldığını gördüm ve çılgın gibi, ellerime onun ellerini tutmalarını emrettim.

Sonra ClanFintan'ın arkasında bir yerde, açıklığa bir karanlık perdesi girmiş gibi bir kıpırdanma fark ettim. Ve o anda ağaçların arasında bir değişim hissettim. Yardım aldığım güç, bir şey onu benden çekip alıyormuş gibi cızırtılar çıkararak bocaladı.

Kafamı hafifçe çevirip dikkatimi ClanFintan ve artık Partholon'daki açıklığa tamamen girmiş olan şey arasında paylaştırdım. Ormandan dalgalanan ve sızan karanlık, zemine bir petrol sızıntısı gibi hızla yayıldı. Karanlık yaklaşırken fazlasıyla tanıdık bir hisle sarmalandım. Ürperen vücudum o tanıdık hissin kaynağını teşhis etti. Ne olduğunu anlayınca onu daha önce tanımadığıma şaşırdım. Kötülük. Fomorian ordusuyla birlikte seyahat eden türde bir kötülük.

Gölge yaklaştı. Gerçek bir biçimi yoktu ve gölge içinde gölge gibi, net olarak görmek zordu.

Birbirine değen avuç içlerimizden ClanFintan'ın ürperdiğini hissettim.

"Bir şey..." Sözcükleri bizi ayıran sınırın üstünden yankılanırken ClanFintan omzunun üstünden arkaya bakmak için kafasını kaldırdı.

Ardından karanlık şekil tamamen sıvılaştı ve yapışkan bir halde berrak akarsuya döküldü. Karanlık bir dünyadan diğerine püskürürken, ayaklarımın dibindeki suyun tiksinti uyandıran yağlı bir siyaha dönmesini dehşet içinde izledim.

"Shannon! Neler oluyor?" ClanFintan'm sesi çok uzaklaşmış gibiydi.

"Bilmiyo..." O şey ayaklarımın dibinden dönerek geçip kıyıya yapışırken sözümü tamamlayamadım. Yerden doğruldu ve nefesimin vücudumu tek bir kelime eşliğinde panikle terk etmesine neden olacak kanatlı bir şekle büründü.

"Nuada!"

"Evvet, dişi." Yaratık, ağzının olduğu yerdeki karanlıktan çağıldar gibi konuşmuştu. "Çağrına cevap verdim. Şimdi oyunumuza sıfırdan başlayacağız."

"Hayır!" diye haykırdım. Konsantrasyonum dağılmıştı. Artık ClanFintan'ı hissedemiyordum.

Ağaçlar ellerimi sıvı haldeki iç kısımlarından dışarı atarken, ismimin kocamın göğsünden vahşi bir haykırışla koptuğunu duydum. Bir dev akarsuyun yüzeyine üflemiş gibi su dalgalandı ve ClanFintan'ın yansıması kayboldu. Sendeleyerek ağaçlardan birkaç adım uzaklaştım.

Yaratık akışkan bir tıslama sesiyle bana doğru hareket etti.

"Beni çağırmana memnun oldum." Sesi karanlık ve kötü bir kahkaha taklidini andırıyordu. Sonra yarı biçim kazanmış kollarını kaldırarak erimiş ellerini pençelere dönüştürmeye çalıştı.

Karşımdaki şeye, gördüğümün ne olduğunu kavramakta zorlanarak bakıyordum.

"Ama sen ölüsün," dedim tam bir aptal gibi.

"Artık değilim," diye tısladı. "Birbirimize bağlıyız. Beni uyandırmak ve buraya çağırmak için karanlık gücü kullanmamışsın gibi yapma." İyice yaklaşırken pençelerinin biçim kazanmasını dehşetle izledim. "Seni, en az hayatı içimde hissetmeyi özlediğim kadar özledim, dişi."

"Geri çekil." Clint'in sakin sesi havayı bir anda kapladı. Hemen ardından koruyucu bir tavırla önüme geçti.

Nuada durup ona baktı. "Mutant eşinin güçsüz yansıması senin ona ait olduğunu sanıyor." Sözcükleri Clint'e doğru savururken, ağzından karanlık parçaları püskürtüyordu. Yaratığın aurasının Tanrıça'nın mutlak yokluğunu temsil eden bir karanlıkla nabız gibi attığını görebiliyordum. Doğrularak kanatlarını iyice açtı. "Onu öldürmek zevk olacak."

"Hayır!" diye haykırdım.

Nuada, Clint'in üstüne atıldı. Gölge içinde bir gölge gibi, eriyip insana karışmıştı sanki. Şoka girmiş gibi donakaldım. Tek yapabildiğim, yaratığın Clint'i emişini izlemek oldu. Ancak tam karnını deşmek için pençesini indireceği anda Clint'in aurası parıldamaya başladı ve en dıştaki altın halka çatırdayarak Nuada'nın karanlığına temas ettiği yerlerde kıvılcımlar saçmaya başladı.

Yaratık bir çığlık atarak geri çekildi.

"İnsan!" Nuada'nın sesinde ölümün tınısı vardı. "Sihrini hissediyorum ama bana karşı koyacak gücün yok." Yaratık, suları süzülen kollarını göğe kaldırdı ve ormandan kopan gölgeler ona doğru uçtular. Nuada'nın ölüm rengi aurası deli gibi atmaya başladı. Yaratık bir kez daha öne atıldı.

Bu kez, Clint'le temas kurduğunda parlak, altın rengi kıvılcımları solup bir mumum sarı alevine dönmüştü. Bu, Nuada'nın bir kez daha geri çekilmesi için yeterli oldu. Ancak sadece auranın ulaşamayacağı kadar uzaklaşmıştı. Clint'in terle kaplı yüzündeki belirgin sıkıntıyı şeytan gibi ben de görebiliyordum.

"Acınası gücün gittikçe azalıyor." Nuada tıslayarak tekrar öne atıldı.

Clint'in yanına atıldım ve elini, ağaçlarla temaslarından olağanüstü bir şekilde ısınan iki elimle sımsıkı tuttum. Dikkatimi toplayarak o sıcaklığı, tıpkı akarsuyun içinden Partholon'a savurduğum gibi, Clint'e savurdum. Aynı anda Nuada titreşen mavi kalenin duvarlarından içeri girdi.

Kıvılcımlar Nuada'nın karanlık vücudunda şimşek gibi çakmaya başladı ve çığlığı ormanın kıyısında yankılandı. Geriye doğru savrulurken, Nuada'nın biçimi kendi içinde çöker gibi oldu.

"Sen benimsin. Sana sahip olana dek, ister bu dünyada, ister diğerinde, sevdiğin her şeyi yok edeceğim." Gölgemsi biçimi ormanın içinde dağılırken, sözleri havada asılı kaldı.

Başımın içini kaplayan bir sersemlik dalgası, görüşümü de bulanıklaştırdı. Dizlerim çözüldü. İnleyerek Clint'in elini bıraktım ve soğuk zemine düştüm.

"Shannon!" Clint yanıma çöküp beni kollarının arasına çekti.

"Ba-ba-bacaklarımı hissedemiyorum." Dişlerim birbirine vuruyor ve kontrolsüz bir şekilde titriyordum. Clint'in solgun yüzüne baktım ve yanağına dokunmak için elimi kaldırmayı denedim ama kolum bu basit emre bile itaat etmedi. Tuhaf bir şekilde, artık birbirimize ait değilmişiz gibi vücudumdan kopuk hissediyordum.

"Konuşma," dedi. Çılgına dönmüş gibi, ellerini koltuk altlarımdan geçirip göğsümde birleştirdi. Derin derin soluyarak ve beni de yanında sürükleyerek su meşelerinden geri geri uzaklaştı.

Görüş alanım, her şey kalın, gri bir şeritle çevrelenene kadar daraldı. Tuhaf bir ses duydum ve bunun kesik kesik çıkan nefesim olduğunu fark ettim.

Clint bir homurtuyla ağaçlarla aramızdaki son boşluğu da kapadı. Benden yavaşça uzaklaştı ve sırtım yosunlu gövdelerden birine yaslanacak şekilde beni oturur pozisyona getirdi.

Başka birinin başına geliyormuş gibi, ağacın ısısını sırtımda hissediyordum ancak bu sıcaklık artık ulaşılabilir gibi gelmiyordu. Vücudumdaki soğuk fazla baskındı ve bilincimin kuvvetli rüzgâra maruz kalmış bir mum gibi titreştiğini hissettim.

Gri bir sis perdesinin arkasından Clint'in dizlerinin üstüne indiğini ve bacaklarını iki yana açıp kucağıma çıktığını gördüm. Başımın iki yanından uzattığı avuçlarını ağaca dayadı.

"Ona yardım et!" dedi. "Ölüyor."

Telaşla vücuduma dolan sıcaklık beni şoka uğrattı ve uzuvlarım yeniden his kazanırken uyuşmuş dudaklarımdan acı dolu bir inleme yükseldi. Kollarıma ve bacaklarıma yüzlerce sivri iğne batıyordu. Derin nefesler alırken şişen göğsümün gerildiğini hissediyordum. Beni hayata döndürecek bir nefes aldım ve sersem-

liğimin arasında, nefes almayı bıraktığımı fark ettim. Felç edici bir korkuyla çocuğumu düşündüm ve feci bir mide bulantısıyla sarsıldım. *Ah, Epona, lütfen iyi olsun.*

Gri pus, girdap gibi dönerek görüş alanımdan çıktı. Clint'in yüzü odağıma girdi. Bu kez kalkmasını söylediğimde kolum bana itaat etti ve yanağından süzülen bir damla yaşı başparmağımla silebildim.

"Artık iyiyim." Sesim güçsüz bir fısıltıdan ibaretti.

Boğuk bir sesle, "Tanrıça'ya şükürler olsun," diye inledi. Kollarının titrediğini fark ettim.

"Ve sana." Elim yanıma düştü ve sırtımı can veren meşeye iyice yasladım.

Clint topuklarının üstünde doğruldu ve yanıma oturup sırtını meşeye yasladı. Beni izlediğini hissedebiliyordum ama başımı çevirip ona bakmadım. Bunun yerine gözlerimi, biraz önce olanları anlamaya çalışarak açıklığa diktim.

O anda gökyüzü açıldı ve narin kar taneleri sessizce yere düşmeye başladı.

"Kar yağıyor," dedim usulca.

Clint'in şaşkınlıkla irkildiğini hissettim. "Sence artık ağaçtan çekilebilir misin?"

Havanın soğuğunu ve terden sırılsıklam olan kıyafetlerimin nemini hissederek güçsüz bir şekilde başımı salladım. Clint kaskatı hareketlerle kendini ayağa kalkmaya zorladı. Ellerimi uzattım, beni çekip kaldırdı ve ikimize de eldiven giydirdi.

"Yürüyebilecek misin?" diye sordu.

"Evet." Sesim hâlâ tuhaf çıkıyordu ama en azından vücudumla bağlantım yeniden sağlanmıştı. Biraz titrek ve sersemdim ama yürüyebileceğimden emindim.

Şişkin gökyüzüne baktım. Narin kar taneciklerinin yerini alan parmak büyüklüğündeki kalın taneler, şiddetlenen rüzgâr

yüzünden keskin bir açıyla düşmeye başlamışlardı. Ürperdim ve montumun nemli yakasını boynuma iyice sardım.

"Kulübeye dönmeliyiz." Clint'in sesi, kaygılı ifadesinin bir yansımasıydı. Kolunu koluma geçirdi ve birlikte iki ağacm korumasından rüzgârla savrulan kara adım attık.

Bacaklarım güçsüzdü, tüm ağırlığımı Clint'in koluna verdim. Açıklığın kenarına ulaşıp yaprakların altına sığınırken nefes nefese kalmıştım. Küçük patikayı bulana dek ormanın bitki örtüsünde ağır adımlarla ilerledik. Clint beni bir an bile duraksama fırsatı tanımadan, özellikle yaşlı görünen bir meşeye varana dek patika boyunca âdeta sürükledi. Sonra beni patikanın birkaç adım uzağındaki heybetli ağaca yönlendirdi ve şifa veren gövdesine uyuşuk bir halde yaslanmama izin verdi. Ağacın sıcaklığını ve gücünü içime çekerken gözlerimi kapadım.

"Dinlen, Epona'nın Kıymetlisi." Sözcükleri yorgun zihnimde titreşti.

"Hazır mısın?" Clint beni ileri doğru itmeye başlamıştı bile.

Eve dönüş yolculuğu gerçek dışı bir hal aldı. Clint'in güçlü koluna yapışmış bir halde patikadan aşağı sürükleniyordum, takatim kesilince beni eski ve yaşlı bir ağaca yönlendiriyordu. Kısmen şarj olan bir cep telefonu gibiydim, düşüncelerim darmadağındı.

Hiç eksik olmayan Oklahoma rüzgârı şiddetini kar ormanın kalın tavanını zorlayana dek arttırdı. Gün ışığı soldu ve parçalanan düşüncelerimin arasında, Partholon'un kapısını açmak için ne kadar uğraştığımızı merak ettim. Soruyu yüksek sesle dile getirmiş olmalıydım çünkü Clint'in cevabı sessizliği bozdu.

"Saatlerce." Yorgunluğu ses tonuna da yansımıştı. "Birazdan hava kararacak."

Şaşkınlıktan nefesim kesilir gibi oldu.

"Başarabilirsin, Shannon, tatlım. Eve geldik sayılır."

Ev... Kelime kar kokan havada asılı kaldı. Ev benim, ormanın içindeki açıklıkta geride bıraktığım şeydi. ClanFintan'ın gittikçe uzaklaşan sesindeki hüzün hâlâ kalbimde yankılanıyordu.

Bir basamakta tökezledim ve allak bullak bir halde başımı sallayarak hızla toparlandım. Clint'in kolu belimi sardı ve beni yarı taşıyarak yarı sürükleyerek basamaklardan yukarı, kapıdan içeri taşıdı.

"Şuraya otur. Ben ateşi yakayım."

Sallanan koltuğa çöktüm ve Clint'in şöminenin önüne diz çöküşünü seyrettim. Eldivenlerini koparır gibi çıkardı ve titreyen parmaklarla hemen kibrit çakmaya koyuldu. Kulübenin buz kesen havasında nefeslerimiz net bir şekilde görülebiliyordu.

Ateş hemen tutuştu ve kısa süre içinde çatırdamaya başladı. Ancak ısı henüz bana ulaşmıyordu. Dişlerim birbirine vuruyordu, yüzüm uyuşmuştu.

Clint önce montunu ve ıslak kazağını, ardından gömleğini, çizmelerini ve pantolonunu çıkardı. Hızlı hareketlerle yatağın yanında duran şifonyere gitti ve çekmecelerden birini hızla çekti. İçinden aldığı *sweatshirt*'ü başından geçirdi. Aynı hızla, temiz bir kot pantolon giydi. Sonra çekmeceyi karıştırıp bir *sweatshirt* ve bir eşofman altı daha buldu. Boştaki eliyle, yatağın ayakucundaki el örgüsü battaniyeyi çekip aldı. Hızla yanıma geldi. Ben artık kontrolsüz bir şekilde titriyordum.

Fermuarımı açmak için bir süre uğraştıktan sonra montumu hızla çekip çıkardı ve kaşmir kazağıma uzandı.

"Hey!" diye çıkıştım ama bana aldırmadı bile. Aksine beni ayağa kaldırmadan önce çizmelerimi çıkardı ve ben sarhoş gibi sallanıp dururken deri pantolonumu indirdi. Sistemli hareketlerle battaniyeyle bacaklarımı kuruladıktan sonra, *sweatshirt* ve eşofmanı giydirdi.

"Ben içecek sıcak bir şeyler hazırlarken sen otur." Beni tekrar koltuğa oturtup koltuğu ateşe yaklaştırdı. Battaniyeyi kucağıma örtüp mutfağa yöneldi.

Mor olduğundan emin olduğum dudaklarımla, "Adam kahrolası bir kasırga gibi," diye mırıldandım. Çaydanlıkları tangırdattığını, buzdolabının kapağım açıp kapattığım duyabiliyordum. Ağırlığımı sallanan koltuk yanan ateşe doğru kaykılacak şekilde öne verdim ve artık kontrolsüzce titremediği için rahat bir nefes aldığım ellerimi sıcağına tuttum.

Clint çok geçmeden geri geldi ve dumanı tüten fincanı elime tutuşturdu. Ben fincanı alınca tekrar mutfağa döndü.

Omzunun üstünden, "İç," diye seslendi.

Fincanı parmaklarımla sarıp bir yudum aldım. Dolgun sıcak çikolata gırtlağımdan tehditkâr bir şekilde guruldayan boş mideme kayarken vücudumun canlandığını hissettim.

Ben seslenmeden, Clint aceleyle yapılmış sandviçler, ikinci bir fincan ve dumam tüten bir sıcak çikolata cezvesiyle dolu bir tepsiyle ortaya çıktı. Diğer koltuğu yanıma çekip yerleşmeden önce bana bir sandviç uzattı.

Ev yapımı ekşi mayalı ekmek dilimlerinin arasına yerleştirilmiş jambon ve peynirden bir ısırık aldım. Neyse ki sabah bulantım (en azından bugünlük) kendini sabahla sınırlamaya karar vermişe benziyordu ve sandviç bugüne kadar yediğim en lezzetli şeydi.

Ağzım enfes sandviçle dolu bir halde, "Çok iyi," dedim.

"Yemene bak." Sesi sertti ve sandvicini yerken ateşe bakıyordu. Ardından ses tonundan pişman olmuş gibi gözlerini ateşten ayırdı. Bana yöneldiğinde bakışları yumuşamıştı. "Daha iyi hissetmeni sağlayacak."

Sıcak çikolatadan bir yudum daha alırken başımı onaylarcasına salladım. "Daha şimdiden iyi hissediyorum."

Gülümsemesinden rahatladığı anlaşılıyordu. Yemeğimizi sessizlikte tamamladık.

Sıcak çikolatamın sonunu içerken uyku bastırdı.

"Uyuman gerek."

Yorgun zihnim korkuyla doldu. "Ya Nuada geri gelirse?" Bu ihtimali ancak şimdi düşünebildiğime inanamıyordum.

Clint elimi tutup beni sallanan koltuktan kaldırdı. "Nuada. Açıklıktayken de böyle hitap ettin."

Elini sıkıca tuttum. "Savaştığımız yaratıkların lideriydi. Ölmüş olması gerekiyordu."

Clint bir parmağını dudaklarıma bastırarak beni susturdu.

"Biraz uyduktan sonra anlatabilirsin. Ayrıca bu gece döneceğini sanmam. Sadece kısmen biçim kazanmıştı, toparlanması bizden daha yavaş olacaktır."

"Ama ya olmazsa?" Vücudumu saran korku dolu titremeye engel olamadım.

"Bu kulübeye herhangi bir şey yaklaşırsa anlarım."

"Nasıl?" diye sordum.

"Bana güven," dedi beni yatağa götürüp üstümü kalın, kaz tüyü yorganla örterken. Yorganın yumuşaklığına gömülürken daha fazla uyanık kalamayacağımı fark ettim. Yan döndüm. Clint üstümü örttü ve ateşin yanındaki koltuğuna dönmek için hamle yaptı. Elini yakaladım.

"Orada bir yatak daha var mı?" Başımla üstümüzdeki çatı katını işaret ettim.

"Yok," dedi usulca. "Sadece bir masa ve bilgisayar var."

"O zaman burada uyu. Sen de yorgunsun."

Clint duraksadı ve dikkatle gözlerime baktı. Sonra yorgun bir tavırla başını sallayıp yatağın diğer tarafına geçti. Yatağın, ağırlığıyla çöktüğünü hissettim. Sırtım ona dönüktü ama tek kelime etmeden kolunu belime attı ve beni sıcak bedenine doğru çekti. Yapmamam gerektiğini biliyordum ama kalp atışlarının verdiği güven duygusunu vücudumda hissederek derin bir uykuya daldım.

Rüya gören zihnim tuhaf ve bulanıktı; kolayca kayıp gitmeye alışık olduğum Rüyalar Ülkesi'nin habercisi gibi değildi Uykudaki ben bir önceki gecenin kâbuslarının tekrarlanmasını bekleyerek korkuyla sindim. Aksine gözlerimin önünde çocukluğumdan kalmış olabilecek bir sahne bir süre titreştikten sonra netlik kazandı.

Çiftlik tarzı tuğla ev arazide yumuşak bir eğimin tepesinde oturuyordu. Ön kapı, vahşice açmış petunyaların taştığı ev yapımı çömlek saksıların arasına serpiştirilmiş mis kokulu kelebek çalılarının çevrelediği beton bir avluya açılıyordu. Paslanmanın farklı safhalarındaki yarım düzine kadar ferforje sandalye Oklahoma'ya özgü kocaman bir kum taşı kayanın etrafına serpiştirilmişti. Ön bahçede heybetli bir meşe ağacı nöbete durmuştu. Yumuşacık bir esintinin yaprakları okşamasını izlerken uykumda gülümsedim. O ön bahçeden esinti eksik olmazdı.

Tel kapı gürültüyle açıldı ve babam sahneye girdi. Omzundan bir at kemendi sarkıyordu ve elinde buz kıracağına benzeyen bir alet tutuyordu. Sandalyeden birine oturdu ve öne eğilip kemendi kayanın üstüne yaydı. Sonra elindeki aletle kemendin üstünde çalışmaya başladı. Geniş omuzları kavislenmiş, futbolcu kollarındaki kaslar, saçındaki gri telleri yalancı çıkararak bir güçle şişmişti.

Açık zihnim rüya gördüğümü biliyor olsa da ruhum sevinçle doldu. Babam bu dünyada hayattaydı!

"Tatlım!" Evin içinden seslenen üvey annemin sesi tatlı ve yayvan bir Oklahoma aksanıyla yumuşacıktı. "O eski şeyle uğraşacağına yeni bir kement alabileceğini biliyorsun."

"Hayır, hayır," diye mırıldandı babam. "Bu idare eder."

"Pekâlâ, soğuk bir biraya ne dersin?"

"Kulağa hiç kötü gelmiyor," dedi babam yüzünde bir gülümsemeyle.

Ve rüya sahnesi dondu. Dikkatim babamın donmuş görüntüsünden avluyu çevreleyen yemyeşil araziye çevrilirken uykudaki zihnim derhal gerildi. O donuk rüya görüntüsü içinde karanlık, arazinin kıyısından süzülür gibiydi.

Sana sahip olana dek, hem bu dünyada hem de diğerinde sevdiğin her şeyi yok edeceğim.

Kelimeler zihnimde pürüzsüz taşlar gibi döndü, durdu. Ta ki babamın rüyadaki görüntüsü bir hiçlikte karanlığa gömülene kadar.

Gözlerim bir anda açıldı ve gürül gürül yanan ateşe odun atmakla meşgul olan Clint'in geniş sırtına odaklandı. O arkasına dönmeden nefesimi kontrol altına almaya ve deli gibi atan kalbimi sakinleştirmeye çalıştım.

Önceki geceki rüyada da olduğu gibi bu görüntünün, temel olarak gerçekten yaşanan olayları görebilmem için Tanrıçamın lütfettiği, ruhumun bedenimden ayrıldığı Sihir Uykusu yolculuklarımdan biri olmadığını biliyordum. Bu, içinde kâbus dokusu da barındıran bir rüya hissi yaratmıştı. Ancak olaylara gerçekleştikleri sırada tanıklık etmiyor olmam, Tanrıçamın burada iş başında olmadığı anlamına mı geliyordu? Belki de Epona'nın gücü bu dünyada aynı netlikle tanımlanmamıştı. İç sesim beni yanıltmıyorsa bu kötülükte Pryderi'nin parmağı olmalıydı. Ya Epona beni uyarmaya çalışıyorsa? Bu düşünceyi izleyen duygu yoğunluğu basit bir önseziden daha incelikliydi.

Ben yatakta doğrulurken Clint uyanmama şaşırarak arkasına döndü.

"Nuada babamın peşinde," dedim tatsız bir kesinlikle.

Clint başını salladı. "Bundan şüphem yok." Duraksadı. "Babanın Partholon'daki yansımasını tanıyor muydu?"

"Nuada onu öldürdü," dedim alçak sesle. "Gözlerimin önünde oldu."

"O zaman babanı uyarmamız gerekecek." Bakışları telefona çevrildi.

Gülüşümde neşeden eser yoktu. "Bunun telefonda anlatılabilecek bir şey olduğunu sanmıyorum. Onu görmem gerek."

"Nerede yaşıyor?" Clint pencereye yürüyüp kareli kalın perdeyi açtı.

"Broken Arrow'un birkaç kilometre dışında. Tulsa'ya uzak sayılmaz."

"Eskiden Tulsa'da yaşardım. BA'yı bilirim," dedi omzunun üstünden. Dışarıdaki manzarayı başını sallayarak inceledi. "Orman beni bu sene kışın uzun süreceği konusunda uyarmıştı ve son zamanlarda alışılmadık bir soğuk olduğunun farkındaydım ama yine de bu kadar erkenden böylesine çok kar yağabileceğine inanmazdım."

Kaskatı hareketlerle yataktan kalktım ve aksak adımlarla yanına gittim. Kasım ayında Oklahoma'da değil, şubat ayında Wisconsin'de yaşanması gereken sahneye baktım. Ayın masal gibi ışığı hâlâ devam eden kara karışıyordu. Dışarıdaki ağaçlık dünya, bu erken kar fırtınasını kucaklamak için kollarını açmıştı. Ağaçlar ve çalılıklar kürkler içindeki yaşlı adamlar gibi çoktan kalın, beyaz bir örtüye bürünmüştü.

"Tanrım! Kahrolası donmuş bir tundraya benziyor." Ateşin sıcaklığına ve ödünç kıyafetlerimin kalınlığına şükrederek ürperdim.

"Yolculuk yapabilir misin?" Clint dışarıdaki değişmiş manzaraya bakmayı sürdürüyordu.

"Dışarıda yürüyüp yürüyemeyeceğimi mi soruyorsun?" İliklerime kadar yorgun hissediyordum.

"Hayır. O kadar da münzevi değilim. Bir aracım var. Ancak korkarım, biraz daha beklersek yollar geçilmez olacak ve yürümemiz gerekecek."

Her yanıma sinen bitkinlikten sıyrıldım. "O zaman hemen yola çıkalım." Ayak bileklerime yığılan bol eşofman altına baktım. "Herhalde Rhiannon başka kıyafet bırakmamıştır, değil mi?"

Clint bana bakıp başını salladı. "Hayır." Sesinde bir gülümsemenin izi vardı. "Sana yeni bir şeyler alana kadar benim kıyafetlerimle idare etmen gerekecek. Broken Arrow'da bir Wal-Mart yok mu?"

"Wal-Mart mı?" Şöminenin önünde kurumaya bırakılmış çizmelerimi alırken Clint'e yan gözle baktım. "Bu kadar klas bir adam olduğunu bilmiyordum."

"Sadece yardımcı olmaya çalışıyorum, hanımefendi." Kendi çizmelerini giymek üzere eğilmeden önce, hayalî bir şapkayı öne eğer gibi yaptı.

Ağzımın içinde bir şeyler homurdandım. Ah, şu erkekler.

Clint yanımıza sandviç almanın akıllıca olabileceğini söyleyene kadar acıktığımın farkında bile değildim. Dışarıdaki dünyayı halı misali örten kocaman kar tanelerinin cama aralıksız vuruşuna bakmamaya özen göstererek yiyecek hazırlarken aceleyle bir şeyler atıştırdım.

"Hazır mısın?" dedi beni ön kapıya doğru götürürken.

Başımı evet dercesine salladım ve montumun fermuarını çektim. Clint kapıyı açınca buz gibi bir esinti taze karın gevrek kokusunu da beraberinde getirerek içeri doldu. Verandaya çıktık.

"Vay canına!" Nefesim mini bir bulut gibi önümde asılı kaldı. "Bu müthiş bir şey."

Kar yağmaya devam ediyordu ve arazi, beyazlık sesi tutmuş gibi, kar yağışının yarattığı o dikkat çekici sessizliğe gömülmüştü. Rüzgâr dindiği için kar aheste aheste, dümdüz ve üst üste düşüyordu. Dingin ve zararsız görünen bir sahneydi.

Sağ tarafımdaki bir ağacın dalı karın ağırlığıyla bir anda çatırdayarak yere yığılıp huzurlu kar fantezimi dağıtınca, şaşkınlıkla yerimden sıçradım.

"Gitmemiz gerek." Clint'in sesi ciddiydi. "Haydi, Hummer kulübenin diğer tarafındaki park yerinde."

Hummer mı? Tanrım. Maluliyet ikramiyesi gerçekten yüklü olmalıydı; o araçlar bir servete mal olurdu. Gerçi diz hizasındaki karın içinde, kulübenin etrafında kararlı adımlarla ilerleyen Clint'in uzun adımlarına ayak uydurma mücadelesi verdiğim için yorum yapma fırsatım olmadı. Ayın cılızlaşan ışığı kalın bulut tabakalarının arkasında boğulduğu için üstü karla kaplı garajdaki Hummer'ı tam karşısında durana dek göremedim ve görünce şaşkınlıkla irkildim. Üst orta sınıf zenginler arasında çok popüler olan şu şık, yarı askerî, yeni dört çekerlerden değildi. Aksine donuk grimsi yeşile boyanmıştı ve Jeep, kamyon ve tankın tuhaf bir karışımıydı. Clint arka kapılardan birini açtı ve aceleyle hazırlanmış yiyecek çantamızı arka koltuğa bıraktı. Sonra yolcu tarafına geçip kapının kilidini açtı. Soğuk koltuğa yerleştim ve karanlığın içinde bu tuhaf aracı inceledim. Clint kontağı çevirince araç anında canlandı.

Ben, "Buna ne demiştin?" diye sorarken, vitesi geriye takıp aracı ayak basılmamış karın üstünde kaydırmaya başladı.

"Bu bir Hummer," dedi direksiyonu düzeltip vitesi bire taktıktan sonra, sol tarafında ağaçların arasında kalan boşluğa girerken. "Bu bir Hum-V. Ve hayır, satıcıların yüksek fiyatlara sattığı o süslü püslü şeylerden değil. Bu hakiki bir askerî araç." Ormana girerken vitesi ikiye yükseltti.

"Lüks olmadığı kesin," dedim emniyet kemerimi takarken.

Güldü. "Hoş değildir ama neredeyse bir tankın gidebileceği her yerde gidebilir. Ve bu kar fırtınasında bizi götürebilir."

Clint aracı kullanırken karla kaplı patikanın ortasında kalmaya odaklanabilsin diye sustum. Yarım saat kadar yol aldıktan sonra kar azalır gibi oldu. Ağaçların arasından gökyüzünü görebildiğim zamanlarda bulutların aralıksız griliğinden arta kalan yerlerde şafağın ilk ışıklarını seçiyordum.

"Orada gerçekten bir yol var mı?" Son birkaç kilometredir ağaçlar Hummer'ın iki yanına neredeyse sürtündüğü için Clint aralarına kaymayalım diye hız kesmek zorunda kalmıştı.

"Gerçek bir yol var ama kulübeye neredeyse elli kilometre mesafede. Birazdan çıkarız." Şaşkın ifadem karşısında gülümsedi. "Bu, son beş altı yılda ormanda benim açtığım patika."

"Gerçek yola elli kilometre uzakta mı yaşıyorsun?" Bir de Partholon'un köy gibi olduğunu sanmıştım! Epona'nın eski tapınağı, bu yabaniliğin yanında ihtişamlı, hayat dolu bir büyük şehir gibi kalıyordu.

"Ormanın kalbinin yakınında olmayı seviyorum," dedi şifreli konuşur gibi. Ses tonu, nedenini söylemek istemediğini anlatıyordu. Ve beklediğim gibi bir anda konuyu değiştirdi.

"Açıklığa gelen o Kentaur kocan mı?" Sesi tutuktu.

"Evet. Adı ClanFintan."

"O ve ben..." Cümlenin ucu rahatsızlık verici bir şekilde açık kaldı.

"Birbirinizin yansımasısınız," diye tamamladım.

Kıskançlık dolu bir onaylamaya karşılık gelecek bir homurtu çıkardı. Sonra sessizliğe gömüldü. İnsan beyninde cirit atan milyonlarca soruyu düşünebilmesi için onu kendi haline bırakmaya karar verdim.

"Yarı attı," dedi sonunda.

"Evet."

"O zaman onunla nasıl evli olabiliyorsun?"

"Çok kolay. Bir tören yaptık. Birbirimize yemin ettik. Bilirsin işte, normal evlilik ritüelleri." Sorusunun altında yatan bariz imayı kasten anlamazlıktan geldim. Mahrem detayları bu kadar önemsiyorsa sorması gerekecekti.

Bana yorgun bir bakış attı. Masum bir ifadeyle gözlerimi kırpıştırdım.

"Kahretsin, Shannon! Neyi kastettiğimi biliyorsun. Rhiannon bu adamla evlenmek istemediğini söyledi ama nedenin insan olmaması olabileceği aklımın ucundan geçmedi. Ve sen geri dönmek için çırpınıyorsun, hem de o..." Doğru sözcüğü bulmak için duraksadı. "Hayvana!"

Öfkem alevlenirken yanaklarımın ısındığını hissettim. "Şu kadarını söyleyeyim, Bay Freeman, ClanFintan kesinlikle bir hayvan değil. Bir erkekten çok daha fazlası, hem de her açıdan!" Âdeta haykırıyordum. "Daha soylu! Daha dürüst! Daha *her şey!* Ve Kentaur olmasının, o kaltağın onunla çiftleşmek istememesiyle hiçbir ilgisi yoktu. Rhiannon onu istemiyordu çünkü önüne geleni bacaklarının arasına almak için can atıyordu! Seninle düzüşerek de ispatladığı gibi!"

"Onu gerçekten seviyorsun," dedi hayretle.

"Elbette seviyorum. Ve Nuada sadece bir konuda haklıydı. Sen onun güçsüz bir taklidinden başka bir şey değilsin!" Daha sözcükler ağzımdan çıkar çıkmaz pişman oldum. Elbette, Clint yarı insan yarı hayvan bir yaratıkla çiftleşmeme şok olacaktı. Kahretsin, ilk başta ben de şok olmanın ötesine geçmiştim. Üstelik ClanFintan'ın insan bedenine bürünebildiğinden habersizdi. Öfkeli tepkimin bir kadının kocasını savunmasından daha fazlası olduğunu fark ettim. Yan gözle sımsıkı kapalı ağzı ve karlı yola sabitlenmiş gözleriyle taş gibi bir ifadeye bürünen Clint'e baktım.

Onu önemsiyordum. Elimde değildi. ClanFintan'a o kadar çok benziyordu ki. Derin bir nefes aldım. Hayır, onu gerçekten sevmiyordum; henüz. Ama arzu vardı ve arzu sadece aklını başından alacak şekilde sevişmekten çok, yakınlıkla ilgiliydi (gerçi

kendi kendime, Rhiannon için onu yatağında tutmanın hiç zor olmadığını itiraf ediyordum). Onunla olmak doğru geliyordu; ona âşık olmak basit olurdu. Ancak bu, gerçekleri değiştirmiyordu. O kocam değildi. O sadakat yemini ettiğim erkek değildi. Bir dünya ötede de olsa başka birine aittim. Ve o söze ihanet etmeyecektim.

"Clint," dedim yumuşak bir sesle. Cevap vermemesine rağmen devam ettim. "Öyle dediğim için özür dilerim. Kasti değildi. Ne sorduğunu biliyorum ve bu kadar... şey, kafan bu kadar karıştığı için seni suçlamıyorum." Yüzü biraz yumuşadı ve dönüp bana baktı. "Sana ClanFintan'ın başşaman olduğunu ve istediği zaman insan vücuduna bürünebildiğini söylememin faydası olur mu?"

"Bu mümkün mü?" Şaşkınlığı öfkesine baskın gelmişti.

"Fazlasıyla," dedim kararlı bir sesle.

"Yani fiziksel olarak Kentaur'dan insana dönüşebiliyor, öyle mi?" İnanamayarak sorusunu tekrarladı.

"Kesinlikle."

"Bana bunu ilk başta söyleyebilirdin."

"Biliyorum. Ben... sadece... Birbirinize bu kadar benzemeniz çok zor." Sesim titredi.

"Benziyor muyuz?" Sesi duygu yüklüydü.

"Evet." Bir solukta cevapladım.

Gözleri gözlerimle buluştu ve uzanıp yanağımı tuttu. Bir an için yüzümün elinin sıcaklığında kalmasına izin verdim.

Sonra Hummer yana kaydı ve Clint aracı tekrar yolun ortasına çekmeye çalışırken homurdandı.

"Şu yol mu?" Farlarımızla aydınlanan kömür grisi şeridi işaret ederken elimin titremesini görmezden geldim.

"Evet," dedi ve yol kenarındaki hendeğe kaymadan yavaşlayabilmemiz için vitesi düşürdü.

"Tanrım, şuna baksana!" diye haykırdım.

Clint, Hummer'ı durdurdu ve bakakaldık. Karşımızda sağ ve sol istikamette asfalt bir yol uzanıyordu ve arazinin aksine

karla kaplı değildi. Pürüzsüz, dokunulmamış yüzeyi batan ayın göksel ışıksızlığını içine hapsetmiş gibi görünüyordu. Yol parlıyordu. Gözlerimizin önünde parlayan yüzeyinden siyah tepeli mezarlardan firar eden ruhları anımsatan hayaletimsi buharlar yükseliyordu. Kar onları dağıtıp gecenin içinde kaybolmadan önce, bir süre incecik perde gibi etrafımızda asılı kaldılar.

Birden terk edilmişim ya da kaybolmuşum gibi, inanılmaz yalnız hissettim. Elim bilinçsizce Clint'inkine uzandı. Parmakları benimkilere kenetlendi.

"Bunlar ne?" diye fısıldadım hürmetle.

"Unutulmuş savaşçıların ruhları," diye yanıtladı hiç tereddüt etmeden.

"Amerikan Kızılderili Savaşçıların mı?"

Başını onaylarcasına salladı. "Bu topraklarda sihir ve gizem var. Bir kısmı gözyaşlarıyla oluştu."

"Nereden biliyorsun?"

"Bana anlatıyorlar." Şaşkın ifadem karşısında omuz silkti ama dikkatini karşımızdaki hayaletimsi varlıklardan ayırmadı. "Ruh dünyasına bir yakınlığım var."

Şaman kocamı ve ruh dünyasıyla nasıl sıkı bir ilişki halinde olduğunu düşündüm ve uzun "ClanFintan ve Clint arasındaki benzerlikler" listesine bir madde daha ekledim.

"İşte..." Yolu işaret etti. "Bu akşamlık işleri bitti."

Bunu demesiyle birlikte hayalet gösterisi son bulmuştu. Dolgun kar taneleri gözlerimin önünde boş kalan asfalt yolu kaplamaya başladı.

"Ne istiyorlardı?" Melankoli hissi, yerine merakı bırakarak ruhlarla birlikte gitmişti.

"Tanınmak. Unutulmamayı diliyorlar."

Son altı aydır gerçekleştirdiğim törenleri düşündüm. Çoğu hayatını kaybeden savaşçıların anısına adanmıştı. "Ben onları

hatırlarım," dedim otomatik olarak. "Partholon'un rahibeleri savaşçıları unutmaz."

"Başka bir dünyadan olsalar bile mi?"

"Önemli olanın dünya olduğunu sanmıyorum. Bence önemli olan hatırlamak." Büyük olasılıkla hayal etmiştim ama konuşurken bir an, etrafımızı saran gecenin içinden bir ışıltının geçtiğini görür gibi oldum.

Clint elimi sıktı. Hummer'ı vitese taktı ve artık normal görünen yola çıkıp sola döndü. Sessizce yol alırken düşüncelerim Oklahoma'nın sihri ve yanımdaki adamın etrafında dönüyordu. Dokunuşunun bıraktığı sıcaklığın avucumda soğuduğunu hissedebiliyordum.

Burnumu çektim ve yanaklarımın ıslak olduğunu fark ettim. Tanrım, hormonlar.

"Kâğıt mendiller torpidoda." Derin sesi öyle yumuşaktı ki boğazım düğümlendi.

"Teşekkürler," dedim ve bir mendil alıp burnumu hiç de romantik sayılmayacak bir şekilde sildim.

"Neredeyiz?" diye sordum ıslak mendili eşofmanımın/eşofmanının cebine tıkarken.

"Bu asfalt yolun belli bir adı yok. Ama yerliler Nagi Yolu diyorlar."

"Nagi mi? Bir kır yolu için tuhaf bir takma ad."

"Buranın eskilerine göre ölünün hayaleti anlamına geliyor."

Ürkütücü bir şekilde uzanan yola ilgiyle baktım. Bana uygun gelmişti.

"Nagi Yolu bir süre sonra, 259 Nolu eski Eyalet Yolu'yla birleşiyor. Oradan itibaren, senin de bildiğin gibi bizi doğrudan Broken Arrow'a çıkaracak olan Muskogee otoyoluna varana dek yol gittikçe modernleşiyor."

"Ne kadar sürecek?"

"Normalde üç buçuk ya da dört saat." Gökyüzüne dikkatle baktı. "Bugünse arkama yaslamr ve hiç telaş etmem. Sekiz saatte ulaşırsak şaşırırım."

Hızlı hızlı ve aralıksız yağan kara baktım. "*Ulaşırsak.*"

"Ulaşacağız, Shannon, tatlım," dedi.

İç geçirdim ve pencereden tuhaf manzaraya baktım. Oklahoma'nın bu kadar güneydoğusuna hiç inmemiştim ve sık orman ve tepelik arazinin vahşi görüntüsü karşısında şaşkındım. Kar, manzaranın gerçek üstü havasını güçlendiriyordu. Güneş sabaha cılız ve sedefli bir ışıltı katarak doğarken Clint ve benim yabancı bir kış ülkesine ışınlandığımıza ve artık Oklahoma'da olmadığımıza kolayca inanabilirdik. Son altı ayı nerede geçirdiğim düşünülünce, bu çok da abartılı bir düşünce sayılmazdı. Gerçekten endişelenmeye başlarken, ismi kar yüzünden okunmayacak şekilde kapanmış küçük bir kasabanın kıyısına geldik. Yolun sağ tarafında, yanıp sönen parlak pembe harflerle Beton Dünyası Fabrika Mağazası'nın önünden geçtiğimizi haber veren kocaman bir ışıklı tabela vardı. Karla kaplı beton kazları görünce rahat bir nefes alarak gülümsedim. Büyük olasılıkla, ayrı satılan mevsimlik minik kıyafetleri de vardı. Evet, kesinlikle Oklahoma'daydık.

İki şeritli "otobanın" sol tarafında Billy Bob'un Barbeküsü vardı (gerçekten uydurmuyorum). Hemen yanında ise Hillview Cenaze Evi. Barbekü restoranı cenaze evinden daha iyi durumda görünüyordu. Rahat bir nefes daha aldım. Burası Oklahoma'dan başka bir yer olamazdı.

Küçük kasabayı arkamızda bırakmamız çok sürmedi (hemen bitişiğinde boyaları soyulan tabelasında *Camelot Villa, boş yer mevcuttur* yazan bir karavan parkı vardı). Tam *fakir bir beyaz* olmakla ilgili bir espri yapacakken, tek kuruşu olmayan işsiz bir lise öğretmeni olduğumu hatırladım ve karavan parklarının adreslerini zihnime not etmenin iyi bir fikir olabileceğine karar verdim. Ve bu düşünce canımı sıkıp çenemi tutmama neden oldu.

Kuzeye doğru hiç mola vermeden yol alırken havadan sudan sohbet bile etmiyorduk. Clint bütün dikkatini bizi yolda tutmaya vermişti ve dışarıda sürekli değişen manzarayla ilgileniyordum. Ormanlık ve tepelik vahşi manzara yerini bembeyaz ve dümdüz bir çayır görüntüsüne bırakarak değişti. Oklahoma'nın bu kısmını daha iyi tanıyordum çünkü birlikte kısrakları yetiştirilmeleri için bırakırken babamla birlikte uğradığımız at çiftlikleri bu bölgedeydi.

Çok az trafik vardı. Oklahoma halkı kardan çekinme eğilimindedir. Saklanmalarına şaşmamalıydı. Bu tür bir fırtına Oklahoma için kesinlikle anormaldi. Aslına bakarsanız, üstünde düşündükçe buna benzer bir kar yağışı daha hatırlamadığımı fark ettim.

Clint'e, "Ne zamandır Oklahoma'da yaşıyorsun?" diye sordum.

Dikkatini hem bana hem de karla kaplı boş yola verdi. "İşim beni zaman zaman eğitim ve seyahatler için uzaklaştırdı ama onun dışında, hayatım boyunca."

"Ve o hayat ne kadar uzun?"

"Kırk beş yıl."

Hımm... Benden on yaş büyüktü. Kibirle gülümsedim. Otuzların ortasına varınca daha genç olduğunu bilmek insanın hoşuna gidiyor.

"Sen burada ne kadar yaşadın?" diye sordu.

"Illinois'da üniversite okumam ve başka bir dünyada yaşadığım altı aylık süre dışında..." Sırıttım. "Hayatım boyunca."

Kaşlarını kaldırarak bana baktı.

"Yirmi beş yıl yani," dedim muzip bir tavırla. Alnını kırıştırdıysa da matematik becerimle zıtlaşmayacak kadar beyefendiydi. Gülümseyerek kendimi düzelttim. "Yirmi beş mi dedim? *Otuz* beş demek istemiştim." Gülümsememi karşılıksız bırakmadı. "Sormaktaki amacım gerçekten yaşını öğrenmek değildi. Hiç böyle bir fırtına hatırlıyor musun diye merak ettim." Aralıksız düşmeyi sürdüren Colorado dostu şişko kar tanelerini işaret ettim.

"Hayır. Hiç hatırlamıyorum."

"Ben de." Akıp giden manzaraya dikkatle baktım. "Normal değil, Clint."

"Hayır. Ama arazi geleceğini biliyordu."

"Bunu daha önce de söyledin. Tam olarak neyi kastediyorsun?"

"Ağaçlarda hissettim. İlk başlarda her yıl olduğu gibiydi. Ağaçlar enerjiyi toplar ve bütün sonbahar ve kış için saklarlar ama bu kez bariz bir farklılık olduğunu anlamakta gecikmedim." Kelimelere dökmekte zorlanıyordu. "Orman kendi içine kapanır gibiydi; enerjiyi yutuyor ve derinliklerine stokluyordu. Hayvanlar azaldı. Hatta her yürüyüşe çıktığında birkaç tanesine mutlaka rastladığın geyikler bile eksildi. İpucum onlar oldu. Erzak ve odun depoladım ve yaklaşan buz fırtınasını beklemeye karar verdim."

Bilmiş bakışlarına başımı sallayarak karşılık verdim. Oklahoma'da genellikle öyle olurdu. Çok kar yağışı nadir yaşanılan bir durumdu. Tipi neredeyse duyulmuş şey değildi ama elektrik hatlarını ve ağaçları deviren ve araba kullanmayı imkânsız kılan buz fırtınaları, ihtiyacımız olsun, olmasın (ki genelde olmazdı) neredeyse 2,5 yılda bir yaşanırdı.

"Hayır, hiç böyle bir şey görmedim. Akşam itibarıyla her yer bembeyaz olacak. Bu öyle on beş-yirmi santimlik bir kar olmayacak. Durmazsa, arabaları kaplayacak kadar çok kar olacak."

"Yolunda olmayan bir şey var," diyerek yüksek sesle düşündüm.

"Nuada," dedik ikimiz aynı anda.

"Ve bu olayda Rhiannon'un da tamamen masum olmadığına iddiasına girebilirim," dedi Clint.

"Rhiannon ergenliğe girdiğinden beri hiç masum olmadı," diye mırıldandım. Düşününce, Nuada'nın onu benim çağırdığımı söylediğini hatırladım ve öyle bir şey yapmadığımdan adım gibi emindim. Derin bir nefes alarak, söylemek zorunda olmamayı bütün kalbimle dilediğim sözcükleri mırıldandım. "Rhiannon'la konuşmak zorundayız."

"Ne yazık ki ben de aynı şeyi düşünüyordum." Clint'in sesinde teslimiyet vardı.

"O nerede?"

Başını salladı. "Bilmiyorum. Dünkü telefon konuşması, aylardır ondan aldığım ilk haberdi."

"Tulsa'da yaşamıyor mu?" Rahmetli Bay Petrol Zengini'nin ona yuva yapabileceği muhteşem bir ev bıraktığından adım gibi emindim.

"Bildiğim kadarıyla Tulsa'ya sadece düzenli aralıklarla geliyor." Yüzünü buruşturdu. "Genelde ona tapmam gerektiğini hatırlatmak için arar. Şikago'da göle bakan bir ev satın aldığını ve New York ve Los Angeles'da zaman geçirdiğini biliyorum."

"Tanrı aşkına, buraya geleli sadece altı ay oldu."

"Zamanın Rhiannon'un istekleri karşısında hiçbir önemi yok."

"Benim için var. Nuada'yı cehenneme ya da her neresiyse nasıl geri gönderebileceğimizi öğrenmek ve Partholon'a dönmek istiyorum." Başka bir dünyaya ait olan bebeğimi doğurmadan *önce*. Biri aradaki sınırı benimle birlikte geçebilir mi, bunu bile bilmiyordum. Benim için bile yeterince zor bir tecrübe olmuştu; küçük bir çocuğa neler yapardı? Gözlerimi yumdum ve hormonların tetiklediği sıkıntı dolu gözyaşlarıma karşı koymaya çalışarak iç geçirdim.

"Hâlâ geçişin etkilerini yaşıyorsun." Clint'in derin sesi rahatlatıcıydı. "Biraz dinlen. Babanın evini tarif etme zamanın gelince seni uyandırırım."

Koltuğunda kıpırdanarak kumaşların hışırdamasına neden oldu.

"Bunu yastık yap."

Montunu bana uzatınca ona baktım. "Teşekkürler." Katlayarak şişkin bir yastığa dönüştürdüğüm montu Hummer'ın kapısına dayayıp başımı yasladım. Kumaş yumuşaktı ve hâlâ Clint'in vücudunun sıcaklığını taşıyordu. Derin bir nefesle kokusunu (birazcık tıraş losyonu da barındıran temiz ve güçlü erkek kokusu) içime çektim. Uyku ile uyanıklık arası o yerde kokuyu tanıdım. Stentson kolonyası. Beyaz şapkalı adam. Anlaşıldı. Uyku beni içine çekerken dudaklarımın bir gülümsemeyle kıvrıldığını hissettim.

Hugh Jackman ve ben, kabarık mor bulutların arasından ülkenin bir ucundan diğerine uçuyorduk. Hugh kollarını bana sarmıştı ve Cayman Adaları'ndaki Hyatt'da bizim için ayırttığı, kumsal tarafına bakan gösterişli daireyi anlatırken usul usul boynumu dişliyordu.

Ve rüyadan bir ateş tünelinin içine çekildim. Artık fiziksel olarak bedenimle bağımın kalmadığını biliyordum ama yine de kalbim göğsümün içinde gerçekten sıkılıyormuş gibi hissediyordum. Nefes alamıyordum. Tam bir panik halinde çığlık atmak için ağzımı açtım ve ruh biçimim tünelin içinde patladı. Yönsüzlük hissi ve mide bulantısıyla sarsıldım. Serin havayı hızlı hızlı solurken, ruhtan ibaret bir vücudun kusmaya nasıl bu kadar yakın olabildiğini merak ettim. Ancak kısa süre sonra, alışık olduğum havada asılı durma hissi beni yatıştırdı ve baş dönmemin azaldığını hissettim. Aşağıdan gelen bir ses, dikkatimi o yöne çevirdi.

Devasa tapınağın görüntüsü bir duygu seline neden oldu. Evim! Epona'nın Tapınağı. O harika ve tanıdık manzarayı içime çekerken bedenim usulca süzülüyordu. Akşamüstüydü ve gökyüzü çoktan bir Partholon gün batımının sulu boya renklerine bürünmeye

başlamıştı. Tapınağı çevreleyen krem rengi pürüzsüz duvarlar, değişen ışığı tutuyor ve sedefli bir parıltıyla yansıtıyordu. Altımda tapınak muhafızlarının Epona'nın Tapınağı'nı gece boyunca aydınlatan sayısız meşale ve apliği tutuşturduğunu gördüm.

Kolları şık çarşaflardan, mis kokulu otlarla dolu sepetlere kadar her şeyle yüklenmiş bir halde avludan avluya koşturan hizmetkârlarımı tanımıştım.

İlk başta sahne gözyaşlarıyla puslanan gözlerim için sevecen bir aşinalıkla dolu gibi görünse de içten bir ilgiyle izlerken bir şey zihnimi kurcalamaya başladı. Yolunda gitmeyen ya da en azından farklı olan bir şeyler vardı. En genç hizmetçilerimden ikisinin, birbirlerinin yanında sessizce geçip gittiklerini görünce ne olduğunu anladım. Konuşmuyorlardı. Hayır, dahası da vardı. İyice sokuldum. Bu, tapınağa bir şekilde yapılmış tuhaf bir sessizlik büyüsünün etkisi değildi. Terlikli ayaklarının mermerden zemindeki tıkırtısını duyabiliyordum. Muhafızlardan biri (kürk astarlı, kalın bir pelerinin kaslı bedenini ancak kısmen gizlediğini beğeniyle fark ettim) fazla hızlı alev alan bir meşaleyi tutuştururken elini yakınca boğuk bir küfür savurdu. Sorun, konuşamamaları değildi. Birbirleriyle konuşmamayı tercih ediyorlardı. Tapınakta tatsız bir hava hâkimdi. Havanın kendisi yoğun ve boğucuydu.

Ne olmuştu böyle?

Düşüncelerim, bedeninim uyulması gereken talimatlarıymış gibi, ruhum tapınağın merkezine doğru süzülmeye başladı. Güneş ufukta alçalırken kubbeli tavandan içeri süzüldüm.

Banyom hiç olmadığı kadar loştu ve çok uzun süre boş kalınca yuva hissini kaybeden evler gibi terk edilmiş bir his veriyordu. Pek çok mutluluğun ve kahkahanın kalbi olan bir odanın terk edilmiş, içi boş bir kabuğa dönüşmesi beni müthiş hüzünlendirdi.

Kukuletalı bir cüppe giymiş bir karaltı, pürüzsüz duvarlardaki girintilere ortalanmış kafatası biçimindeki altın şamdanlara yerleştirilmiş mumları dikkatle yakıyordu. Mumdan muma geçerken narin elleri titriyordu. Kadının üstünde âdeta asılı duran çare-

sizlik havası neredeyse elle tutulur cinstendi. Metodik hareketleri kibrit yerine kullandığı ince çubuğun çok aşağı kadar yanmasıyla bozuldu. İç çekerek dumanı tüten çubuğu yere attı. Hâlâ ışıldayan ucunu söndürmek için hızla hareket ederken pelerinin kukuletası kaydı ve Alanna'nın yüzünün yumuşacık kıvrımları açığa çıktı.

Gözlerinin çevresindeki onu son görüşümde orada olmayan incecik çizgileri fark edince, "Ah, arkadaşım," diye inledim. Ruh sesime tepki vermedi. Derin bir iç çekerek elini cübbesinin cebine daldırdı ve yeni bir tutuşturma çubuğu bulup görevine aynı otomatik hareketlerle devam etti.

Vücudumun sıcak ve dumanlı buhar katmanları arasında yükseldiğini hissettim. Tanrıçama, "Hayır, izin ver, onunla konuşayım!" diye yalvardım.

Sabır, kıymetlim.

Sözcükler zihnime süzüldüler ve asfalt yoldan yükselişlerine tanık olduğum hayaletler gibi kayboldular. Hızla tavandan geçtim ve kararlılıkla kuzey istikametine doğru süzüldüm. Kontrolün tanrıçamda olduğunu bilecek kadar çok rüya keşfi yaşamıştım. Görmemi istediği bir şey olmalıydı. En iyisi arkama yaslanıp isteğinin yerine gelmesini beklemekti. Ancak bu aşinalığın işimi kolaylaştırdığı söylenemezdi.

Karanlık gecenin hızla ve tamamen çöktüğünü fark ettim. Bu, Partholon'a has olduğunu öğrendiğim kademeli bir kararma değildi. Sanki güneşin yokluğunda, karanlık rakipsiz hüküm sürüyordu. Bu benzetme beni nedense ürküttü. Ve bedenim durdu.

Altımda sık orman, bir açıklıkla kesintiye uğramıştı. Dikkatim titreşen bir kamp ateşine çevrildi. Aşağı doğru süzülmeye başladım. İlk başta, sadece bunun her iki dünyamda gördüğüm açıklık olduğunu anladım ama zamanda yolculuğu ve burada ne halt ettiğimi tahlil edemeden, gözlerim büyük kamp ateşine kaydı. Yumuşacık safran ya da dost canlısı alevlerin altın rengi yerine, patlamaya ve yok etmeye hazır, şaşırtıcı bir kızıllıkla yanıyordu.

Onu ateşin sadece bir iki metre üstüne alçalana dek görmedim. Sonra yan tarafında duran deri bir keseye sokup içinden kuma benzeyen bir şey çıkarmak için hareket etti. "Mo muirninn" kelimelerini gırtlaktan gelen, sıkıntılı ve sert bir sesle peş peşe tekrarlayarak alevlere savurdu. Gözleri vahşi kan kırmızı ateşe sabitlenmiş bir halde, bronz bir heykel gibi dimdik dururken ClanFintan'ın göz çevresi kırmızıydı. Alevlere o kadar yakın duruyordu ki gür, koyu renk saçlarının uçlarının tutuşmamasına şaşırdım. İnsan göğsü çıplak ve terden sırılsıklamdı, aynı şekilde vücudunun at kısmı günlerdir hiç durmadan koşuyormuş gibi beyaz köpükle beneklenmişti.

"ClanFintan!" Özlemimin bütün gücüyle adını haykırdım.

Başını hızla kaldırdı ve dikkati derhal benim olduğum tarafa odaklandı.

"Rhea aşkım! Sonunda beni duydun mu?" Sert sesi geceyi âdeta yırtmıştı.

"Evet!" diye haykırırken, Tanrıçamın onunla, bir süreliğine de olsa iletişim kurmama izin vereceğini umdum.

Onu rahatlat, Kıymetlim. Sözcükler usulca zihnime süzüldü.

"Buradayım! Eve dönmeye çalışıyorum!" Konuşurken, göksel vücudumun yarı görünür hale gelmesinin yarattığı heyecanla doldum. Kentaur kocamın gözlerinin şaşkın bir zevkle açıldığını gördüm. Başımı eğip neredeyse maddeleşmiş vücuduma bakınca utanarak neredeyse tamamen çıplak olduğumu gördüm.

"Seni görüyorum." Sert sesi sıvılaşmış ve özlemle boğuklaşmıştı.

"Epona beni hiçbir zaman doğru düzgün giydirmiyor sanki." Ruh sözcüklerim havada kıymetlime doğru süzüldü.

"Ve bunun için Epona'ya minnettarım." Sözlerindeki duygu yoğunluğu, giyim kuşamımdan daha fazlasını kastettiğini anlatır gibiydi.

Yumuşacık bir gülümsemeyle, Tanrıçamın zihnime fısıldadığı sözcükleri tekrarladım. "Ve Epona eve dönmemi sağlayacak."

"Ne zaman?" Acı çeken bir ifadesi vardı.

"Bi-bilmiyorum..." diye kekeledim.

"Dönmelisin," dedi kısaca. "Epona'nın Kıymetlisi'nin yokluğu dünyamız için ağır bir darbe oldu."

"Hayır!" diye haykırdım. "Sonsuza dek gitmedim. İnsanlara Epona'nın onları terk etmeyeceğini söyle." Konuşurken gerçeği dile getiriyor olmanın verdiği güveni hissettiğimi fark ettim.

"Ne zaman?" diye tekrarladı.

"Eski dünyamda bir şey oldu." Derin bir nefes aldım. "Nuada peşimden buraya geldi."

ClanFintan'ın gözleri kısıldı. Ruhlar dünyası hakkında ölü düşmanımızın bir şekilde canlandığı gerçeğini sorgulamayacak kadar bilgi sahibiydi.

"Tanrıçan o yaratığın sana zarar vermesine izin vermez."

"Hayır! Kendim için endişelenmiyorum." Ellerimi yakarır gibi kaldırdım. "Sevdiklerimin peşinde. Partholon'a nasıl dönebileceğimi bildiğimi sanıyorum ama şunu anlamalısın ki geride bıraktığım insanların güvende olduklarından emin olana dek buradan ayrılamam."

Yakışıklı yüzünden bir gölge geçti. Konuşurken sözlerinin arkasındaki gerilimi hissettim. "Açıklıktaki adamı gördüm. Benim yüzümü taşıyan adamı."

"Evet." Başka ne diyeceğimi bilemiyordum.

"Senin dünyandaki yansımam mı?"

"Evet, öyle."

"O zaman korunaklı ve güvendesin." Sözcükleri dişlerinin arasından öğütür gibi telaffuz ederken çenesi gergindi.

"Evet." Sadakatsiz, beceriksiz ve fena halde suçlu hissederek tekrarladım.

Gözlerini gözlerime kilitledi. "Kızımız iyi mi?"

Gülümserken yüzümün gevşediğini hissettim. "Bana hâlâ hem iyi hissettiriyor hem de midemi bulandırıyor."

"O zaman iyi demektir." Kolunu kaldırdı ve elini ateşin üstünden bana uzattı. "Bana geri dön, Shannon."

"Döneceğim, aşkım." Bedenim dalgalanmaya ve maddeselliğini kaybetmeye başlarken gırtlağımda bir hıçkırık hissettim. "Alanna'ya iyi olduğumu söyle. Umudunu kaybetmemesini..." Sesim gecenin karanlığında buharlaşarak kesildi.

Alev tüneli önümde belirdi. Kendimi dönüş yolculuğuna hazırladım ama korku içindeki ruhumdan kopan çığlığa engel olamadım.

...Ve Hummer'ın yolcu koltuğunda hızla doğruldum.

"Shannon!" Clint omzumu sarsıyordu. Yüzünde paniğe yakın bir ifade vardı. "Tanrım, Shannon! Uyandın mı?"

"Ben... ben iyiyim," diye mırıldandım. İki dünya arasında hareket etmenin sonucu olan korkunç yön kaybını yaşıyordum.

"Önce biri seni boğmaya çalışıyormuş gibi çığlık attın. Sonra da hareket etmez oldun." Yüzü bembeyazdı. "Neredeyse nefes almıyordun."

"Sadece Sihir Uykusu'ydu; Epona'nın beni zaman zaman çıkardığı uyku keşfi."

Ekmeğe yağ sürmek kadar basit bir şeyi anlatır gibiydim. "Burada daha farklı, daha zor. Hâlâ onun Seçilmişi olmama rağmen, burası Epona'nın dünyası olmadığı için sanırım," diye yüksek sesle akıl yürüttüm. Tanrıçamın beni terk etmediğine dair daha fazla kanıt elde etmenin getirdiği büyük rahatlamayı yaşıyordum.

Clint doğru sözcükleri bulmaya çalışır gibi duraksadı. Kıpırdamadan oturup derin derin nefes almaya karar verdim çünkü midem dönmeye başlamıştı.

"Kahretsin, Shannon! Sihir Uykusu, bu da neyin..."

"Kenara çek!" diye haykırdım.

"Ne?"

"KAHROLASI ARACI KENARA ÇEK! BİRAZDAN..."

Açıklama cümlemi tamamlamama gerek yoktu. Büyük olasılıkla yeşeren suratıma bakmak Clint için yeterli ipucu olmuştu. Clint durmak için kavis çizerek yolun kenarına çekilirken Hummer yalpaladı. Kapıyı açtığım gibi çeyreklik büyüklüğündeki kar tanelerinin yaylım ateşine atladım. Araca iki adım mesafede öne eğilip öğürmeye başladım.

Sümük-kusmuk dolu bir ağız, titreme, sızlanma, ölecekmişim gibi hissetme. Kusmaktan nefret ediyordum.

"Sakin ol, her şey yolunda." Kar ve kusmuk kaplı yol kenarına kafaüstü düşmek yerine bağırsaklarım çıkana kadar kusmaya konsantre olabilmem için Clint güçlü kollarıyla beni tuttu. Saçlarımın toplu olmasına minnettardım. Açık ve her yerde (ve kusmukla kaplı) olduklarını düşünmek bile içimde kalan her şeyi kusmam için yeterliydi.

"Al..." Öğürmelerim yatıştığında Clint bana bir tomar kâğıt mendil uzattı.

"Te... teşekkür..." Kelimeleri çıkaramıyordum ama Clint'in uzattığı mendilleri alıp ağzımı, burnumu sildim.

"Lafı bile olmaz, Shannon, tatlım." Beni Hummer'ın açık kapısına yönlendirirken sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordum.

"Hayır!" Onu ittim. "Temiz havaya ihtiyacım var. Biraz dışarıda kalayım."

"Fazla sürmesin." Beni aracın yan tarafına yasladıktan sonra içeri kar dolmasın diye açık kalan kapımı kapattı. "Hava çok soğuk, ıslanacaksın."

Başımı salladım ve normal nefes almaya çalıştım.

"Tek başına ayakta durabilir misin?" diye sorunca kollarımı sıkıca tutmaya devam ettiğini fark ettim.

"Evet." Sesim çok uzak ve titrek çıkmıştı.

"Hemen döneceğim." Kolumu hafifçe sıktıktan sonra beni bırakıp aracın arka tarafına geçti.

Bu, bebeğin iyi olduğunu anlamına geliyordu. Bebek iyiydi. Bebek iyiydi. Sözcükler zihnimde sürekli tekrarlanan ve başıma saplanan ağrıyla eş zamanlı zonklayan bir nakarat gibiydi.

"Ağzını çalkala ve iç." Clint bana sandviçlerle birlikte yanımıza aldığımızı hatırladığım su şişelerinden birini uzattı. Hâlâ soğuktu ve ağzımdaki çürük tadı giderirken, pürüzsüz ve tazeleyici bir his bıraktı.

"Daha iyisin ya?" diye sordu.

"Teşekkürler, evet." Tutarlı konuşmayı başarabilmiştim. "Sadece burada bir saniye daha durmaya ihtiyacım var."

Suyu yudumlayarak durdum. Kar öyle yoğundu ki varlığımızı kendi dünyamızdan bir cebin içinde sürdürür gibiydik. Sadece Clint, Hummer ve ben. *Tanrıların fısıltısını duyabilmek için sessiz olalım.* Emerson'un[11] sözleri zihnime süzüldü. Keşke o kadar basit olsaydı.

Başımı eğince dizlerimize kadar kara gömülü olduğumuzu gördüm. Yolda başka araçlar varsa bile, onları ne görebiliyor ne de duyabiliyorduk.

"Bu güvenli değil," dedim. "Ya biri bize çarparsa?" Kirpiklerimdeki karlardan kurtulmak için gözlerimi kırpıştırarak Clint'e baktım. Uzamp omzumdaki bir kar yumağım silkeledi.

"Paralı yol kapalı. Bir saatten uzun süredir tek bir araç görmedim."

"Kapalı!" Yeniden insan gibi hissetmeye başlamıştım. "Kapalıysa buraya kadar nasıl gelebildik?"

"Bu hanımefendi kum fırtınaları ve savaş gördü, biraz kar ona vız gelir." Clint bana ergen gibi gülümsedikten sonra çirkin arabasına sevgi dolu bir bakış attı.

---

11 Ralph Waldo Emerson (1803-1882) Amerikalı deneme yazarı ve şair (ç.n.)

Başımı sallamakla yetindim. Erkekler ve arabaları. Sonra güzel Mustang'imi hatırladım ve insafa gelerek gülümsemesine karşılık verdim.

"İyileşiyor olmalısın." Üstümdeki karları silkelemeye koyuldu. "Haydi, gidelim buradan." Kapıyı açıp beni yolcu koltuğuna ittikten sonra, karların arasından kendi tarafına yürüdü ve direksiyona geçmeden önce üstündeki ıslak, beyaz öbekleri silkeledi.

"Montunu geri ister misin?" Hummer'ı vitese takıp yeniden yola çıkarırken titrediğini görünce montsuz olduğunu hatırladım.

"Hayır, iyiyim." Elini nemlenen koyu renk saçlarının arasından kaydırdı. Saçları ıslak olduğu için, elini tekrar direksiyona koyduktan sonra da arkaya yapışık kaldı. ClanFintan'ın saçı gibi. Düşünmemek elimde değildi. Kentaur kocam, uzun ve koyu renk dalgalarını sık sık arkaya tarar ve deri bir kayışla toplardı. Bu saçın ona bir İspanyol istilacının hovarda havasını verdiğini söyler ve yarı insan yarı at olduğu için beni kimseden yardım almadan hem kendimden geçirip hem de kaçırabileceğini söyleyerek takılırdım.

Karlı ve güneşsiz günün ışığında Clint ve ClanFintan arasındaki farklar bütünlüğünü yitirmiş gibiydi. İçimde, derinlerde bir şeyin titremeye başladığını hissettim.

"O rüya görüntüleri seni her zaman bu kadar çok mu etkiliyor?" Bana bakmadan konuşmuştu. Cevap vermeden önce kendimi toplayacak vaktimin olmasına sevindim.

"Her zaman değil." Kaçamak cevap vermem gerektiğini bilecek kadar kendimdeydim.

"Tanrıçan seni nereye götürdü?"

"Eve." Sesimin titrek çıkmasına engel olamadım. "Partholon'a."

"Ah." Hafif ve meraklı ses tonu bir anda değişti. "Epona sana ne gösterdi?"

"Bensiz, tapınağımda işler yolunda değil. Onlar... Bunu kulağa bencil gelmeyecek şekilde nasıl ifade edeceğimi bilmiyo-

rum." Omuz silktim ve sadece doğruyu söylemeye karar verdim. "Epona'nın Kıymetlisi'ne ihtiyaçları var."

Clint anlamaya çalışır gibi başını salladı. Gözlerini yoldan ayırmadan, "Onu..." dedi. İsmini telaffuz etmekten çekinir gibiydi. "ClanFintan'ı gördün mü?"

"Gördüm ve konuştum." Tepki vermeyince anlatmayı sürdürdüm. "Biz Nuada sorununu halleder halletmez ona döneceğimi söyledim."

"Biz?" Sesi keskindi.

"ClanFintan da seni görmüş." Dudaklarımın sevgi dolu bir gülümsemeyle büküldüğünü fark ettim ve "Senin bana zarar gelmesine izin vermeyeceğini düşünüyor," diye ekledim.

"Doğru düşünüyor."

"Buna minnettar." Başka ne diyeceğimi bilmiyordum. Demek istediğim, haydi ama. Durum *Night Gallery*[12] ya da *Alacakaranlık Kuşağı*'nın hiçbir bölümünün olmadığı kadar acayipti. Ve onları yapmak bayağı bir çaba gerektirmişti.

"Ya sen?" dedi sertçe.

"Ne?" Düşüncelerim bölünmüştü ve ses tonundan pek hoşlanmamıştım.

"Sana zarar geldiğini görmektense ölmeyi tercih etmemi takdir ediyor musun?"

Ses tonunun nedenini şimdi anlamıştım.

"Evet." Cevabım dürüst ve dobraydı ama beni daha fazla sorgulamasına fırsat bırakmadan konuyu değiştirdim. "Neredeyiz?"

Clint bana taktiğimin farkında olduğunu anlatan bir bakış attıysa da üstelemedi. "Broken Arrow çıkışma yaklaşık on dakika mesafede. Sonra ne tarafa gideceğim?"

---

12 1969-73 yılları arasında ABD televizyonlarında yayınlanan, *Alacakaranlık Kuşağı* benzeri bir dizi. (ç.n.)

"Babam Kenosha sapağının yaklaşık on altı kilometre doğusunda yaşıyor." Tuhaf görünen, kusmuk içinde ve nemli olan kıyafetlerime iç geçirerek baktım. "Lanet olsun. Karşısına böyle çıkmak hiç hoşuma gitmiyor."

"Daha önce şaka yapıyordum ama otoyol çıkışında bir Wal-Mart yok muydu?"

"Eveettt." Düşüncelerimi Partholon'un mitolojik dünyasından Oklahoma'nın ticari dünyasına çevirirken, kelimeyi özellikle uzattım. "Sence bu havada açık olur mu?"

"Wal-Mart mı?" Güldü. "Nükleer Savaş bile kapısını kapattıramaz."

"O zaman Kenosha'yı birkaç çıkış geç, sonra 145. Cadde çıkışından dön." Yolu hatırlamam zor olmamıştı. "Otobanın yaklaşık iki kilometre güneyinde bir Wal-Mart var. Oraya uğrayıp biraz kıyafet alır ve Kenosha'ya dönebiliriz. Akşam yemeği saatine evde oluruz." Akşam yemeği düşüncesi midemi yeniden kıpırdatsa da en iyi Okie aksanımla konuşmaktan geri durmadım.

"İsteğin emirdir." Bana muzip bir bakış attı. "Burada Tanrıça sensin."

Ona gergin bir gülümsemeyle karşılık verdim. Ona *burada* tanrıça *olmadığımı* söylemek istiyordum.

145. Cadde girişi en az yolculuğun geri kalan kısmı kadar ıssızdı ama otobanın sol tarafında kalan Johnson's Motel'in otoparkı karla kaplı arabalarla doluydu. İki kilometre ötede Wal-Mart, etrafı bir fast-food restoranlar çemberiyle çevrili beton bir muhafız gibi ayaktaydı.

"Haklısın. Lanet olası yer açık." Konuşurken başımı salladım. Wal-Mart'in azmine şüphe yoktu.

Hummer, Wal-Mart Süper Katedrali'ne çıkan hafif yokuşu kolayca tırmandı ama kısa süre sonra, alışveriş yapmak için bugünü seçen kişilerin karda yol alma konusunda bizim kadar şanslı olmadıkları ortaya çıktı. Eski bir Ford pikap park yerinde

dönüp duruyordu. Kayarak (kelimenin tam anlamıyla) girmeye niyetlendiği park yerini kesinlikle ıskalamıştı. (Tamponundaki Silahlı Okie çıkartması dikkatimden kaçmadı ve yaradılıştan gelen bir eskiye özlemle doldum.) Lastikleri patinaj çeken eski bir Impala, mağazanın ön kısmını kapatmıştı. Elbette bir süper Wal-Mart'ın birden fazla girişi olduğu için kimse paniğe kapılmıyordu. Oklahoma Güney Baptistleri bunun için ellerini kaldırıp "Teşekkürler, İsa," diyebilirlerdi.

Clint kara saplanan aracın etrafından zorlanmadan geçerken birkaç sürücünün adama yardım etmek için yolda kalan arabanın bagajından kar zinciri çıkardıklarını gördüm. (Söylememe gerek yok, kar zincirleri Oklahoma'da yasa dışı değil, aksine kış için uygun görgü kuralı olarak görülüyor, tıpkı kamyonetinizin camındaki bir tüfek gibi. Tek fark silahların her mevsim geçerli aksesuarlar olması.)

"Kıpırdama. O tarafa gelip inmene yardım edeceğim." Clint'e montunu uzattım ve itiraz etmedim. Her şeyden önce, beyefendiliği takdir ederdim. İkinci olarak, kıçımın üstüne düşmek istemiyordum. Görünüşe bakılırsa kar ne kadar derin olursa olsun söz konusu olan hâlâ buz tabakalı Oklahoma karıydı. Böylece montumun fermuarını çektim, saçlarımı düzeltme girişiminde bulunup bekledim.

Soğuk hava beraberinde yüzümü acıtan sert kar tanelerini de getirdi. Clint inmeme yardım ederken nefesim kesildi.

Tatsız bir sesle, "Gittikçe kötüleşiyor," dedi ve birbirimize tutunarak mağazanın neon ışıklı güvenli kollarına yürüdük. Sonra ortamı neşelendirmek için, suç ortaklığına hazırlanır gibi fısıldadı. "Unuttuysan diye söylüyorum, tecrübeli Wal-Mart müşterilerinde aranan özelliklerden biri esnek moda anlayışıdır. Bu mağazada modayı takip eder gibi görünen ama beli lastikli kot pantolon giymiş en az altı-yedi müşteriye rastlarsın. Kendini hazırla, her zaman hoş bir manzara değildir."

Güldüm ve fısıldayarak cevap verdim: "Okul malzemeleri bölümüne uzun süre maruz kalmanın bende çığlık atma ya da intihara teşebbüs isteği uyandırdığım hatırlıyorum."

"Uyarmadı deme." Kolumu sıktı ve birbirimize gülümsedik. Wal-Mart espri anlayışına sahip erkekleri severim.

Dükkânın ön tarafına yaklaşırken patinaj çeken bir motorcunun etrafını geniş bir yuvarlak çizerek dolaştık. Görünüşe bakılırsa, tek yaptığı karda yanık bir oyuk açmak ve altındaki buzu cilalamak olmuştu. Gülümsedim ve elinde zincirle yardıma gelen bir sürücünün, "Kahretsin, Gordy, ayağını biraz gazdan çek!" diye bağırdığını duyunca kıkırtımı bastırdım. "Hiçbir yere gidebileceğin yok zaten."

Şaşırtıcı derecede kesintisiz bir insan akını mağazanın girişine doğru ilerlerken, asgari ücretle çalışan zavallı bir işçinin dinmek bilmeyen kara karşı bir kürek ve yüklü bir buz çözücü tuz tedarikiyle verdiği mücadele bilek hizasında, erimiş karla karşılık buluyordu. Clint'e hayatını bu tür pis işlerle kazanmak zorunda kalmamak için iyi bir eğitim almasının şart olduğuna dair ukalaca bir yorum yapmaya hazırlanırken melodik bir kahkaha dikkatimi çekti. Bir çift mağazadan çıktı ve vücudumun taş kesildiğini hissettim. Ayaklarımın durduğunu biliyordum çünkü ilerlemez olmuştuk. Kol kola olduğumuz için Clint de sendeleyerek durdu ama kıpırdamadan durduğumun bilinçli olarak farkında değildim.

"Suzanna!" Onu görmenin neden olduğu bütün o sevinç tek bir kelimede yankılanmıştı.

Tepkisi benimkinin çarpık bir yansımasıydı. Onun ayakları da durdu. Kol kola yürüdüğü adam da, benim yanımdaki adam gibi durmak zorunda kaldı. Ancak benzerlik burada bitiyordu. Yüzümün Suzanna'yı görmenin tarifsiz hazzını saçtığını biliyordum ama onun ifadesi hemen gölgelendi. Bakışları yasadışı bir ping-pong karşılaşmasını izlerken yakalanmış gibi kaygıyla kocasından bana, sonra tekrar kocasına kaydı.

Hiç düşünmeden, boynuna atılma niyetiyle ona yöneldim ama sırtını dikleştirişi ve bir adım geri çekilişi hamlemi yarıda kesmeme neden oldu. Kendimi ona yarım adım uzaklıkta, aptal gibi iki yana açılmış kollarla dururken buldum.

"Suz... ben, şey..." Ne diyebilirdim? *Seni altı aydır görmedim! Özledim! Seninle konuşmam lazım! Bir kentaurla evliyim, onun bebeğini taşıyorum ve bu arada yansıma bir dünyada Enkarne Tanrıçayım...* "Suz... ben..." Hayır, bunların hiçbirini söyleyemezdim. Burada olmazdı. Şimdi olmazdı. Beceriksizce ama samimiyetle, "Seni görmek ne güzel," dedim.

"Gerçekten mi?" Kocasının sesi kristalleşen kar tanelerinden daha soğuktu. "Suzanna'yı son görüşünde onu bir daha asla görmek istemediğini söylediğini sanıyordum." Suz bir şey söylemeye kalkışınca Gene o sert bir bakış atıp devam etti. "Ona dedin ki... Dur bakalım, tam doğru sözcükleri hatırlayabilecek miyim?" Alaycı bir tavırla çenesini kaşıdı. "Evet, hatırladım. Haddini bilmediği için ona senin gözünde bir köle bile etmediğini söyledin. Ona şöyle söyledin. Hayır, *söylemek* uygun kelime değil. Ona şöyle emrettin: Kaybol ve bir daha asla yaşam alanıma girme." Gene'in gözleri nefret dolu iki çizgi halini aldı. "Ve şimdi de onu görmenin harika olduğunu mu söylüyorsun?"

Ah, harika. Bunu neden düşünememiştim? Elbette Rhiannon dostlarım ve ailemle iletişime geçmişti. Elbette herkesi gücendirmiş ve incitmişti. Silkindim. Altı ayımı başka bir dünyadaki pisliklerini temizleyerek geçirmiştim. Ve buna Gene'in yansıması Carolan'ı KAHROLASI RHIANNON OLMADIĞIM ve Alanna'yı asla incitmeyeceğim için benden nefret etmesine gerek olmadığına ikna etmek de dâhildi. Bu dünyada da her şeyi mahvetmiş olması çok mantıklıydı.

"Suz, açıklayabilirim." Gene'in nefret dolu bakışını görmezden geldim ve benim için bir kız kardeşten farksız olan kadına odaklandım. "Bunları söylerken kendimde değildim. Kahretsin..." Pir kız arkadaş gülümsemesi denedim. "Aylardır *kendim* değil-

dim." Sözcüğü vurgulamaya özen göstermiştim. Gözlerinin içine bakarak Rhiannon'la aramızdaki farkları görebilmesi için sessizce dua ettim. "Gerçekten açıklayabilirim. Bir yere gidip bir fincan kahve falan içebilir miyiz?" Hatırlayınca gözlerim parladı. "Bu caddede bir Panera yok muydu?" Olduğunu biliyordum. Suz ve ben pek çok sabah orada buluşup pikan cevizli enfes çöreklerini mideye indirmiştik.

Yüzünün yumuşayıp tanıdık ve sevgi dolu ifadesine büründüğünü gördüm. Cevap vermek için ağzını açtı.

"Hayır." Gene ondan önce davrandı. "Seninle hiçbir yerde buluşacak değiliz."

Ona baktım. Yani bu kez gerçekten baktım. Her zaman orta boylu, sıradan görünüşlü tıknaz ve yaşça büyük gösteren bir adam olmuştu. Tam olarak ifade etmek gerekirse on beş yaş büyüktü. Yusyuvarlak, yüksek tansiyonlu bir ellilik olmuştu. Sıkıcı ve sıradan görünüyordu. Özellikle de Suz'un kıvılcımlar saçan şirinliğinin yanında. Öne çıkan tek özelliği zekâsı ve en yakın arkadaşıma tapmasıydı. Bunun için pek çok şeyi affedebilirdiniz.

Aslında, Carolan'a Gene'den çok daha fazla sevgi ve saygı duyar olmuştum. Hah. Carolan gerçek bir doktordu. İnsanlara şifa veriyordu. Gene ise akademisyen ve üniversitedeki bir ahmaktı. Doktorası vardı (hatta iki doktorası vardı) ama doktor değildi. Ne demek istediğimi anlıyor musunuz? Gene hımbıldı, Carolan ise sırım gibi ve inceydi ve bu Gene'in on yaş genç görünmesini (ve öyle davranmasını) sağlıyordu. O ana dek aralarındaki farka kafa yormamıştım ve Gene, Suz'un aşkı olduğu için Carolan'ı da Alanna'nın aşkı olarak kabullenmiştim.

Şimdi Gene'in yüzünü çirkin bir şeyin, kıskançlığın kapladığını fark ettim ve Carolan'ın Rhiannon olduğumu sandığı için benden "nefret ettiği" zamanlarda bile o nefretin kıskanç ya da gıpta yüklü olmadığını düşündüm. Sadece Rhiannon'un Alanna'yı kullanıp incitmesine dayalıydı. Carolan, Gene'den daha iyi bir adamdı ve bunun tek nedeni Partholon'da fiziğini daha iyi koruması ve aşırı

eğitimli akademik bir inek yerine iyi bir doktor olması değildi. Carolan, Alanna'yla yakınlığımı asla kıskanmazdı, tam aksi. Önseziyle birlikte gelen bir netlikle, Gene'nin kıskançlığını bu kadar çabuk teşhis edebilmemin onu daha önce algılamamdan kaynaklandığını düşündüm. Hem de bir kereden fazla. Bir cumartesi günü öğle saatinde Suz telefonda ona ikimizin perşembe akşamlarını bizim zamanımız olarak belirlediğimizi ve birkaç saat onsuz kalmak zorunda olduğunu hatırlatınca telefonda sesinin buz kesmesi gibi. Suz ve benim kalçadan yapışık olmaya itiraz etmeyeceğimizi söylediği zamanlarda sesinin büründüğü o küçümseyici tını gibi. Ancak şu ana dek, her tür tuhaf durumdan yırtmayı başarmıştı. Demek istediğim, sanırım hiçbir zaman Gene beni gerçekten seviyor mu yoksa bana sadece tahammül mü ediyor diye düşünmemiştim. Suz'a karşı iyiydi ve bu benim için yeterliydi. Bunca zamandır kıskanç gıcıklığını kamufle ettiğini ve sahtekâr Rhiannon'un ona bu duygusunu salması için geçerli bir bahane sağladığını görmek beni öfkelendirmişti. (Geri yansımaların farklı olabileceklerine dair bir örnek daha görmekten hoşnuttum... nedeni her neyse... yetiştirilme tarzına karşı başka bir şey... falan filan.)

"Sana değil, Suzanna'ya sordum." Öfkeli bakışlarına sükûnetle karşılık verdim. "Ne zamandan beri onun adına cevap veriyorsun?" Sesimin alçak çıkmasına özen gösterdim. Saçma sapan bir Jerry Springer sahnesinin, Wal-Mart alışverişçilerinin dikkatini, düşen fiyatlardan bize çevirmesini istemiyordum. Etrafıma baktım ve insanların bizim küçük gerilimimiz yerine buzda kaymamaya odaklandığını görünce rahat bir nefes aldım.

"Shae..." Suzanna'nın tatlı sesiyle altı yıl gibi gelen ay boyunca duymadığım takma adımı mırıldandığını duyunca kalbim sıkıştı. Gergin bir ifadeyle bir Gene'e bir bana bakarak, "Belki daha sonra buluşabiliriz?" dedi çekingen bir tavırla.

"Seninle gerçekten şimdi konuşmalıyım, Suz. Çok önemli." Ona yıllar boyunca başarıyla paylaştığımız bir *bu bir acil durum*

bakışı gönderdim. Bu, elinde *ne varsa bırak, yolunda gitmeyen bir şey var* demekti. Gerçek bir arkadaş imdat çağrısıydı.

Dehşet içinde omuz silmekle yetinmesini ve gözlerini kaçırarak, "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum," demesini izledim.

"Sanmıyor musun?" dedim dişlerimi sıkıp Gene'e sert bir bakış atarak.

"Bak, Shannon," dedi Gene küçümseyici bir gülüşle. "Kabul etmen gerek. Hayatın değişti. Suzanna'nın yeni hayat tarzına uymadığını açıkça belirttin. Çok farklılaştınız. Gerçi hiçbir zaman aynı türde insanlar değildiniz zaten."

Suratıma bir tokat yemiş gibi oldum. Elbette Suz ve ben aynı türde insanlar değildik. Bu yüzden bu kadar iyi dost olabilmiştik. O ve ben durumlara ve hayata farklı bakış açılarıyla yaklaşırdık. O daha tutucuydu, her şeyi enine boyuna düşünürdü. Ben daha dışa dönüktüm, düşünmeden bir şeylere atlardım. Birbirimizi tamamlıyorduk. Ben onu daha kısa etekler giymeye ve düşüncelerini dile getirmeye cesaretlendirirdim. O ise beni bir düğmemi daha iliklemeye ve çenemi kapalı tutmaya (zaman zaman) iterdi.

Gene'in kibirli suratına haykırmak istedim. Sonra Suzanna'nın ifadesini fark ettim. Hiçbir şey dememem için yalvarıyordu. Gözleri dökülmeyen yaşlarla parlıyordu. En yakın arkadaşı ve kocası arasında seçim yapmak zorunda kalan bir kadına benziyordu.

Gene, hâlâ Suzanna'nın kolunda sıkı sıkı duran elini sıktı. Suzanna da kocasına güvence vermek için otomatik olarak yaptığını iyi bildiğim bir hareketle onun elini sıktı. Seçimini yapmıştı, başka ne bekleyebilirdim ki? Hayatım Suzanna'nın takip edemeyeceği bir yöne gitmişti. Ne yapmasını istiyordum? Benim için çocuklarının babasını terk etmesini mi? Hayır, bunu istemezdim. Partholon'a bir daha asla dönemeyecek olsam bile.

Sesimin normal çıkmasına özen göstererek, "Anlıyorum," dedim.

Gene alay eder gibi homurdandı.

Onu yok sayarak, gözlerimi Suzanna'nınkilere kilitledim. "Bu son aylarda yaşadığın acı için üzgünüm." Ona bu acıyı verenin ben olmadığımı, bir gün açıklayacağımı, bir gün anlayacağını eklemek istedim ama bunun büyük olasılıkla gerçekleşmeyeceğini biliyordum. Suzanna gibi, benim de hayattaki amacım kaymıştı. Hayatlarımız geri dönülmez bir şekilde değişmişti. Bu yüzden hüzünle gülümsedim ve ona söyleyebileceğim tek gerçeği söyledim. "Seni özleyeceğim. Seni seviyorum."

Ağzının gerildiğini gördüm. Ve Gene onu neredeyse sürükleyerek uzaklaştırırken Wal-Mart'ın parlak ışıkları yanaklarından süzülen ve dinmek bilmeyen kara karışan yaşları aydınlattı.

Ben sendeleyerek ilerlerken kara saplanan Impala'nın yanına duran Broken Arrow polis arabasının dönen kırmızı ve mavi ışıkları kara vuruyordu. Clint'in güçlü kolu omzuma sarılıp sağlam durmamı sağladı. Otomatik kapılar kayarak açıldı ve ayaklarım beni fazla uzağa götüremediği için arkamızda açık kaldı. Sırtımdaki soğuk hava tepemizdeki havalandırmanın üflediği sıcak havayla sert bir tezat oluşturuyordu. Ağladığımı Clint bir mendil uzatana kadar fark etmedim. Başımı eğerek teşekkür ettim ve burnumu sildim.

"O benim en yakın arkadaşımdı," dedim aptal gibi.

"Üzgünüm," dedi. Etrafımız elleri alışveriş torbalarıyla dolu insanlarla dolunca Clint beni kolumdan tutup cam girişin kenarına çekti. Başımı hızla iki yana salladım.

"İnanamıyorum onun..." Durdum. Neye inanamıyordum? Öne atılıp bir çırpıda, *Ah, Shae, sen olmadığını en başından beri biliyordum. Başından beri senin başka bir boyut tarafından emildiğin gerçeğinden şüpheleniyordum!* demediğine mi? Hadi ama. Hayal dahi edemezdi ki.

Derin bir nefes alarak salya sümük ağlamanın her zaman neden olduğu burun çekme olayını engellemeye çalıştım. Burnumu gürültüyle silerek Clint'e baktım.

"Sanırım özür dilemeliyim. Çirkin bir sahneydi." Mahcup bir tavırla gülümsedim ama Clint bana bakmıyordu. Otomatik kapıların iki yanındaki camlardan dışarı bakıyordu; dikkati oraya odaklanmıştı.

"Clint?" diye soracak oldum ve sonra o alaycı, yoğun ve mide bulandırıcı iç kıpırtısını hissettim. Bir farenin bir köşeye kıvrılıp öldüğü ve kokmaya başladığı bir odaya girmişim gibi... Hızla dönüp yüzümü pencerelere çevirdim.

Akşamın loş karanlığında aralıksız yağan kar beyaz boncuklardan örülü bir duvak gibi görünüyordu. Son birkaç saattir ışık gittikçe azalıyordu ve gri gün, park alanındaki insanları âdeta hayalete dönüştürmüştü. Polis memuru Impala'nın lastiklerine son zincirlerin takılmasına yardım ediyordu. Şaşkınlıkla, Suzanna ve Gene'nin biraz önce konuştuğumuz yerin biraz uzağında durduklarını gördüm. Artık birbirlerine dokunmuyorlardı. Suz savunmaya geçmiş gibi kollarıyla kendi bedenini sarmıştı. Gene sıktığı yumruğunu yana sarkıtmış, diğer eliyle de öfkeli hareketler yapıyordu. Suzanna kararlı bir tavırla başını salladı ve Gene'den uzaklaşıp binaya doğru bir adım attı. Gene uzanıp onun kolunu tuttu. Yanlarından geçen telaşlı insanların dikkatlerini üstlerine çekiyorlardı.

Sonra göz ucuyla gece göğünde kanat çırpan bir yarasayı andıran bir kıpırtı gördüm. Başım hızla yana çevrildi ve var gücümle yanıldığımı dileyerek ve gözlerimi kısarak orada gördüğümü sandığım şeyi anlamaya çalıştım.

"Orada..." Clint kara saplanan aracın arkasında bir noktayı işaret ediyordu. Önce bir arabanın gölgesi sandım. Ta ki kendime güneşin battığını ve kocaman, mürekkep lekesini andıran bir gölge yaratamayacağını hatırlatana kadar.

Ardından gölge dalgalandı ve arabanın patinaj çeken tekerleklerinin altına süzüldü. Motor gürledi.

Sonrasında olanlar mide bulandırıcı bir hızla gerçekleşti. Öne atıldım ama floresan ışıklar titreşip sönerken kapılar bir

türlü açılmadı. Aynı anda Suzanna'nın silkinip Gene'in elinden kurtulduğunu gördüm. Otomatik kapılara doğru yürürken hâlâ Gene'e bakıyor, ona omzunun üstünden bir şey söylüyordu. Boşa dönen tekerleklerin kötülükle kararan buza mucizevî bir şekilde tutunduğunu göremedi. Impala, Suzanna'nın üstüne fırladı. Suzanne çarpmanın etkisiyle havaya uçmadı. Aksine ileri doğru düştü ve araba sallanarak ve zıplayarak üstünden geçti.

Gırtlağımdan kopan çığlıkta safranın tadım aldım. Cama yasladığım yumruklarımla sonuçsuzca vurmaya başladım. Sonra ışıklar tekrar kırpışarak yandı. Kapı usulca açıldı. Ben aceleyle kaza alanına koşan insanların arasma karışırken Clint de yanımdaydı.

"Ben hemşireyim, yolu açın!" Güvenilir görünümlü, sarışın bir kadına ait ses Suzanna'nm çevresinde oluşan çemberin aralanmasına neden oldu. Hemşire dizlerinin üstüne inerek görüş alanımdan kayboldu. Ambulans çağıran polis memurunun telsizinin kopuk ve hışırtılı mırıltılarını duyuyordum.

"Geri çekilin! Geri çekilin!" Polis kalabalığın arasma daldı ve insanları uzak tutmak için kollarını iki yana açtı. Gözleri izleyici çemberinin ortasında yaşanan sahneye odaklanmıştı. Grubu iterek kendime yol açtım.

Suzanna hiç kıpırdamadan yan yatıyordu. Vücudu bana baktığına göre yüzü de bana dönük olmalıydı. Ama boynu imkânsız bir açıyla büküldüğü için yüzü yerine başının arka tarafına bakıyordum. Gördüğüm şeyi tam olarak anlayamayarak gözlerimi kırpıştırdım. Başının ve omuzlarının etrafında oluşan kan gölü giderek yayılıyordu. Vücut ısısındaki kanın donuk zeminle buluştuğu yerden buhar yükseliyordu.

Ve karşımdaki dehşetin ortasında, karanlık bir gölge geceye karışırken boğuk bir kahkaha duydum.

Uyuşmuş dudaklarımdan, "Ne çok kan," diye bir fısıltı dökküldü. "Suzanna!" Çığlık bağrımdan kopmuştu.

Suzanna'nın yanında, dizlerinin üstünde duran adam başını kaldırdı. Gene'in yüzü grinin soluk bir tonuna bürünmüştü. Şoktan moraran dudakları çizgi halini almıştı.

"Bunu sen yaptın," diye tısladı.

"Gitmeliyiz." Clint'in sesi en az omuzlarımı saran kolu kadar güçlüydü.

"Onu bırakamam," diye hıçkırdım.

"Ona yardım edemezsin, Shannon. O öldü."

O öldü. Kelimeler vücuduma inen fiziksel bir darbe etkisi yaratmıştı.

"Geri çekilin, millet! Geri çekilin!" Başka polisler de gelmişti.

"Ah, Tanrı aşkına!" Impala'nın şoförü olarak tanıdığım adamdan acılı bir çığlık yükseldi. Yalpalayarak Suzanna'nın cesedini çevreleyen grubun içine daldı.

"Efendim! Lütfen orada kalın." Polislerden biri onu çekerek uzaklaştırdı.

"Ah, Tanrım! Araba durmadı." Adam kontrolsüz bir şekilde hıçkırıyordu. "Ayağımı frene gömdüm ama hiçbir şey olmadı. Yemin ederim!"

"*Hemen* gidiyoruz!" dedi Clint çelik gibi bir kararlılıkla.

Şok evrelerinin başlangıcı olduğunu ayırt edebildiğim bir kopukluk yaşıyordum. Clint'in beni uzaklaştırmasına engel olmadım.

"O yaptı!" Gene'in sesi nefretle doluydu. Arkamdan haykırdı: "Buna o sebep oldu!"

Clint'in omzunun üstünden bakmak için başımı çevirdim. Gene, Suzanna'nın yanında, ayaktaydı. Kıyafetleri kan içindeydi. Çenesi ve ağzından tükürükler saçıyordu ve isterik bir halde beni işaret ediyordu.

"Bayım!" Şoförü ortağına teslim eden polis memuru derhal Gene'in yanına geçti ve koluna dokunarak onu sakinleştirmeye çalıştı. "Ben olayın tamamını gördüm. Aramızda yarım metre

bile yoktu. Bir kazaydı. Hiç kimse..." Biz uzaklaşırken sesi duyulmaz oldu.

"Durma," dedi Clint kulağıma. "Nefes al ve yürü. İlerlemeye devam et. Aferin sana, tatlım, aferin sana." Clint usulca fısıldamayı sürdürdü.

Safir mavi aurasının ışıldadığını ancak beni Hummer'in yolcu koltuğuna yerleştirip emniyet kemerimi taktıktan sonra geri çekilince fark edebildim.

Hummer buzun kayganlaştırdığı karda gün boyu sergilediği dinginlikle ilerledi. Clint ısıtıcıyı açtı ve montunu bir kez daha çıkardı.

"Şuna sarın." Gözleri, karanlık ve endişeliydi.

"Ne... neden kalamadık?" Gözyaşlarımın aralıksız döküldüğünü ve şiddetle titrediğimi daha sonra fark ettim. "Bana ihtiyacı olabilirdi."

"Artık hiçbirimize ihtiyaç duymayacağı bir boyuta geçmişti, Shannon ama o şey hâlâ oradaydı." Clint bir bana bir buzlu yola bakıyordu. "Ya bize tekrar saldırsaydı? Burada güç alabileceğimiz bir orman yok." Sözlerini düz bir sesle tamamladı. "Daha fazla insan ölebilirdi."

"Yine mavi oldun," dedim.

"Mavi mi?" Bana aklımı tamamen kaçırmışım gibi baktı. "Auran. Kenarları altın rengi, mavi bir auran var. Genelde görmüyorum ama sen beni Hummer'a bindirirken göründü." Konuştukça sesim normalleşiyordu.

Bana şaşırmış gibi baktı. "O şeyin bize yaklaştığını hissedebildim; sanırım auram savunmaya geçmiş olmalı. Ama Nuada'nın hedefindeymişiz gibi hissetmedim. Bu kez değil."

"Sen benimsin. Sana sahip olana dek ister bu dünyada ister diğerinde sevdiğin her şeyi yok edeceğim." Bu sözcükleri uyuşuk dudaklarla mırıldandım. "Nuada benim peşimde değildi," dedim kendimden emin bir şekilde. "Suzanna'nın peşindeydi çünkü bir

şekilde onu sevdiğimi biliyor." Clint'e baktım ve bir anda etrafımdaki her şey netlik kazandı. Anlayış zaman zaman korkutucu bir şey oluyordu. "Bu sadece babamın peşinde olmadığı anlamına gelir. O yok edilene dek, önem verdiğim kimse güvende değil." Clint cevap veremeden titreyen elimle işaret ettim. "Buradan sağa, Kenosha Caddesi'ne dön."

Clint, Kenosha'ya saparken Wal-Mart'ın park alanına sapan ambulansın yanıp sönen ürkütücü ışıklarını gördüm.

"Öldüğünden emin misin?"

"Öldüğünü sen de biliyorsun, Shannon." Clint'in sesi yumuşadı ve elini vites kolundan çekip güven vermek istercesine dizimin üstüne yerleştirdi. "Kimse o tür bir yaralanmadan sağ kurtulamaz."

Benim hatam. Benim hatamdı. Ürperdim ve içimden bir mide bulantısı dalgası daha yükselirken monta iyice sarındım. Alnımı soğuk cama yaslayarak gözlerimi yumdum ve kusmamaya odaklandım. Şu anda Suzanna'yı düşünemezdim. Zamanı ve dışarıdaki dünyayı unutarak saatlerce susmak bilmeden nasıl konuştuğumuzu hatırlayamazdım. Sadece telefondaki sesimden mutlu ya da üzgün olduğumu anlayabildiğini. Yıllar önce, en iyi öğrencim olan en büyük kızının, "Annem ve siz en yakın arkadaş olmalısınız," diye karar verdiğini. Sonra işi "aramızı yapmaya" kadar götürmüştü. Aynen öyle. Annesiyle tanışıp arkadaş olmamızı sağlayarak ikimizi de mutlu etmişti.

Ve Shannon artık yoktu. Üç güzel kızı annesiz kalmıştı. Benim yüzümden.

"Shannon!" Clint'in sesi kırık hıçkırıklarıma karıştı. "Kes şunu. Yine kusacaksın."

Bütün gücümü toplayıp ona bana emir vermeye hiç hakkının olmadığını haykırmak istedim ama sadece başım cama yaslı halde oturacak enerjiye sahiptim.

"Bana hangi cehenneme gideceğimizi söyle."

Başımı çevirdim ve ona gözlerimi kırpıştırarak bakarken yanaklarımı montumun koluna kuruladım.

"Yol tarifi, Shannon." Sesi sertti. "Babanın evine nasıl gideceğim?" Öne uzandı ve torpido gözünü açıp çektiği bir tomar kâğıt mendili bana uzattı. "Burnunu montuma silme."

Lanet olsun! Ben en yakın arkadaşımı kaybetmiştim ve o kıçı kırık montu için mi endişeleniyordu? Bay Obsesif-Kompulsif'in canı cehennemeydi. Burnumu gürültüyle silip sırtımı dikleştirdim. Etrafıma bakıp nerede olduğumuzu anlamaya çalıştım. Kasabanın dış mahallelerindeydik ve sokaklar bomboştu. Aslında sokak lambalarının aralıksız düşen kar tanelerini aydınlattığını görünce biraz şaşırdım. Normalde kışın fırtına çıktığında önce elektrik kesilirdi. Hafif bir yokuşa doğru ilerliyorduk. Sağ tarafımızda Forest Ridge Country Club'ı çevreleyen beyaz çitleri ve bakımlı çalılıkları gördüm. Olağanüstü golf sahası ve mükemmel kulüp restoranıyla noksansızdı.

"Dümdüz gitmeye devam et." Sesim üzgün ve ağlamaklıydı. "Dört şerit ikiye düşünce sağa dön. Pak Grove Yolu'na sapmış olacağız."

"Ne zaman döneceğimizi senin söylemen gerekecek. Yol ile banketi ayıramıyorum; ne zaman dört şeritten iki şeride düşeceğini görmem imkânsız."

Başımı tamam der gibi sallayarak gözlerimi ovuşturdum ve karla kaplı manzaraya odaklandım. Çocukken oynadığım kırlık mahalleler yanımızdan geçip gidiyordu. Evlerin arasındaki mesafe gittikçe açılmaya başladı.

"Yavaşla, geldik sayılır." Vitesi düşürdü. "Şurası. Gecekonduyu andıran beyaz binayı görüyor musun?" İşaret ettim. "Şuradan dön." Hummer sağa kıvrıldı. Biz dönerken etrafımızdaki bütün çiftlik evlerinin ışıklarıyla birlikte sokak lambaları da titreşerek söndü.

"Ah, Tanrım!" Tekrar titremeye başladığımı hissettim. Çok tuhaf, titrememin kesildiğini o ana dek fark etmemiştim. "Yine Nuada mı?"

Clint hayır der gibi başını salladı. "Hayır. Nefes al ve düşün, Shannon. Varlığım hissediyor musun?"

Kısa ifadelerine öfkelenmek yerine gözlerimi yumdum ve derin derin nefes alıp verirken düşüncelerime odaklandım. Nuada'nın varlığına her zaman eşlik eden o tatsız önseziyi hissediyor muydum? Hayır. Rahat bir nefes aldım.

"Onu hissetmiyorum."

"Fırtına. Işıklar bu yüzden söndü. Zaten bu kadar uzun süre dayanmalarına şaşırmıştım." Belirsiz yolda kalmaya konsantre olurken sesindeki sıkıntıyı duymamak imkânsızdı. Ona daha dikkatli bakınca sırtı rahatsızlık veriyormuş gibi, geniş omuzlarını garip bir şekilde dikleştirerek tuhaf bir açıyla oturduğunu fark ettim. Kendime bu berbat havada sekiz saati aşkın bir süredir direksiyon başında olduğunu hatırlattım. Bitkin olmalıydı.

"Yaklaştık sayılır. Yoldaki şu yükseltiyi aşınca dur işareti var." İşarete geldik, Clint durmadı.

"Bu akşam hiç trafik yok diyebiliriz." Bana doğru bakıp sırıttı.

"Pekâlâ, şimdi sağ tarafına bakmaya başla. Şu çalı sırasının kesildiği yeri görüyor musun?" Clint neredeyse duracak kadar yavaşladı. "Sağda bir yan yol var. Ona sap." Clint talimatıma uydu ve Hummer kar yığınlarını bir tank gibi yararak geçti. "Tepeye doğru ağaç sırasını takip et. Babamın evi şurada, sağda." Küçük tepenin zirvesinde iki yemyeşil çayırı birbirinden ayıran dar yolu işaret ettim. "Neyse ki bahçe kapısını açık bırakmışlar." Rahat bir nefes aldım.

Clint dar yola girdi. Babamın en azından günün bir kısmında yolu açık tutmak için çabaladığı belli oluyordu. Zihnimde babamın kalın, hırpani parkasına sarınmış ve avcı beresini (hani şu kürk astarlı ve yanlardan sarkan kulak kısımlarıyla özellikle komik duran şapkalardan) aşağı kadar çekmiş bir halde pulluğu eski John Deere'nin arkasına takmaya çalışırken kendi kendine söylenen görüntüsü canlanınca gülümsedim.

Komşu evlerin aksine, burada, ön kapının üstünde tek bir ışık yanıyordu. Clint bana soran gözlerle baktı.

"Babamın yıllardır güneş enerjisi sistemi var. Sanırım 70'lerin ortasında bir tür vergi dümeni olarak taktırmıştı. Kusursuz bir yatırıma dönüşmesi kimseyi onun kadar şaşırtmadı." Hatırlarken başımı sevgiyle salladım. "Saat kaç?"

"Sekizi biraz geçiyor."

"İki kamyonetin arkasında bir yere park et." Her zamanki gibi ailem kamyonetlerini garaja çekmemişlerdi. Garajı araçlar için sığınak olarak değil, genel bir alet deposu, marangozluk atölyesi, makine tamir dükkânı vs. olarak kullanırlardı. Orayı her zaman, en rahat hissettikleri yer olarak düşünmüşümdür. (Oysa benim Mustang'im bir "içeri" arabasıydı. Garajda yaşardı ve geceleri sokağa ancak yetişkin gözetiminde çıkabilirdi.)

"Kıpırdama. O tarafa gelip inmene yardım edeceğim."

Clint'in sürücü koltuğundan kaskatı hareketlerle inişini seyrettim. Bir elini bel boşluğuna yerleştirerek sırtını yavaşça dikleştirdi. Dikkatli adımlarla benim tarafıma yürüyüp kapımı açtı.

"Sırtın seni rahatsız mı ediyor?"

"Endişelenme. Arada böyle olur."

Nasıl olduğunu sormak istedim ama bana kısaca inmemi işaret etti.

Hummer'dan inerken titrediğimi hissettim. Clint kolumu tuttu ve karları yararak ön kapıya yürümeme yardım etti. Orada bir ışık dairesinin içinde durduk.

"Ee..." Gırtlağımı temizlerken gergindim. Nasıl başlayacağımı bilmiyordum. Genelde sadece, *"Baba! Selam, benim!"* diye seslenip içeri girerdim. Ancak şimdi nasıl karşılanacağımdan emin değildim. Ya Rhiannon onları da yabancılaştırdıysa? Ya babam beni görmek istemezse? Başımı eğince üstümün kusmuk içinde ve kırış buruş olduğunu gördüm.

Clint yüzüme düşen bir bukleyi iterek "Shannon, iyi misin tatlım?" diye sordu.

"Emin değilim." Daha cevabımı bitiremeden kapı tokmağı tıkırdadı. Kalm iç kapı açıldı ve içerideki iri yarı karaltıyı seçebilmek için ikimiz de gözlerimizi kıstık.

"Shannon?"

"Evet, baba, benim. Yanımda bir arkadaşım var. İçeri gelebilir miyiz?" Sesim altı yaşıma geri dönmüşüm gibi çıkmıştı.

"Evet, evet." Babam kapının sürgüsünü açtı. "Hatırlayabildiğim en berbat fırtına. Neredeyse Illinois'ya döndüğümü sanacağım."

Küçük hole adım attık. Kapının yanındaki bir ıvır zıvır masasının üstünde büyük bir gaz lambası duruyordu. Babam eğilip alevi canlandıracak şekilde fitili ayarladı ve bir anda yumuşacık sarı bir ışıkla aydınlandık. Babamın üzerinde lacivert üstüne turuncu Illinois Üniversitesi baskılı bir eşofman altı ve bir *sweatshirt* giymişti. (Bir Illini, her zaman Illini kalırdı.) Ayaklarında parmak uçları sünmüş kalm çoraplar vardı. Saçları dağınıktı ve okuma gözlüklerini takmıştı. Harika görünüyordu; sağlam ve güvende. Kollarına atılıp bebek gibi ağlamak istedim.

Oysa gergin bir şekilde ayaklarımı kıpırdattım ve aklıma ilk gelen şeyi söyledim. "Şey, köpekler neden havlamadı?" Babam İrlanda kurdu ile tazının gösterişli bir kırması olan köpekler yetiştirirdi. Onları yarıştırmaz, sadece bakmaktan keyif alırdı. Ve arazisindeki çakal nüfusunu minimumda tutmalarından çok hoşlanırdı. Genelde bütün misafirlere delice havlayan yarım düzine kadar gösterişli ve rengârenk köpeği olurdu. (Kendime not: kuyruklarının kamçıdan farksız olduğunu hatırla, dikkatli ol.)

"Hepsini ambara kapattım. Dışarıda çok soğuk ve pis bir hava var. Isı lambalarını açtım, koca bir kova yiyecekle atların yanına kapattım." Kıkırdadı. "Büyük olasılıkla öldüklerini ve köpek cennetine gittiklerini sanıyorlar."

"Ah, baba seni o kadar çok özledim ki." Parmak uçlarımda yükselip sımsıkı sarıldım. Yanağıma kısa bir öpücük kondurdu.

"Pekâlâ, işte evdesin."

Ona sevinç gözyaşları arasından bakarken, Tanrıçama, Rhiannon her ne yapmış olursa olsun, babamla ilişkimi mahvetmediği için teşekkür ettim. Babamın meraklı bakışları ona takılınca Clint derhal elini uzattı.

"Bay Parker, tanıştığımıza memnun oldum."

"Baba, arkadaşım Clint Freeman." Nezaket kurallarını unuttuğum için kıpkırmızı kesilerek araya girdim. "Clint, babam Richard Parker."

El sıkışmalarının ardından babam oturma odasını işaret etti. "İçeri buyurun ve rahatınıza bakın. Shannon neden kendine ve Clint'e içecek bir şeyler almıyorsun? Her şeyin yerini biliyorsun."

Mutfaktan bir ızgara ve bir sürü mutfak dolabı barındıran bir orta tezgâhla ayrılan oturma odasına girdik. Babam, Clint'e kanepeyi işaret etti ve kendisi de üzeri kitaplar ve at yarışı dergileriyle dolu bir sehpanın yanında duran her zamanki rahat koltuğuna yerleşti. Ben mutfağa çekildim.

"Sana ne hazırlayayım, Clint? Kahve, çay ya da daha sert bir şey?" diye sordum fincanları ararken.

"Çok sorun olmazsa kahve alırım."

"Biraz yapmıştım," dedi babam. "Umarım sert seviyorsundur, Clint."

"Severim." Clint gülümsedi.

"Bugs, zevkin geri geldiyse sanırım o dolapta altı aydır elini sürmediğin bir viski var."

Takma adımı duymak gözlerimin yaşlarla dolmasına neden oldu ve Clint'in kahvesini doldurmaya odaklanmakta zorlandım. Ta ki diğer söylediklerini algılayana kadar. Viskiyi severdim. On yıldan uzun süre önce İskoçya'ya yaptığım ilk seyahatten beri. Ancak Partholon'da geçen zamanımda Rhiannon'un viskiden nefret

ettiğini öğrendim. Avam olduğunu düşünüyordu. Babamın yorumu, Rhiannon'un buraya geldiğinin somut bir hatırlatmasıydı; hayatımın bir başka yönüne daha burnunu sokuyor ve kurcalıyordu. Öfkelenmeme ve saldırıya uğramışım gibi hissetmeme neden oldu.

Çayım için biraz su ısıttım ve fincanları oturma odasına götürdüm.

"Senin bir şeye ihtiyacın var mı, baba?"

"Hayır. Ben hâlâ Baileys[13] ve kahvemi bitirmekle meşgulüm." Bana meraklı gözlerle bakarak ekledi: "Bilirsin, genelde bu kadar geç saatte kahve içmem ama içimden bir ses bu gece uyanık kalmam gerektiğini söyledi."

Clint'in yanına, kanepeye oturdum ve tatsız bir halde çay poşetimi çekiştirmeye başladım.

"Demek canın hâlâ viski çekmiyor ha? Sanırım o zaman getirdiğin o pahalı kırmızı şarapların tamamını içtin..." Cümlesi, anıyı tamamlamak ister gibi yarıda kaldı.

"Hayır! Yani evet!" Zihnimi netleştirmeye çalışarak başımı salladım. Demek istediğim, viskiyi hâlâ seviyorum. Sadece bu gece için sıcak bir çayın daha akıllıca olacağını düşünüyorum." İçimden ve önümüzdeki yedi ay boyunca diye ekledim.

İçeceklerimizi sessizlikte yudumladık. Nereden başlayacağımı bilmiyordum. Tanıdık bir odada olmak bile daha iyi, daha güçlü ve gün içinde yaşanan dehşetlerle baş etmeye daha yatkın hissetmemi sağlamıştı.

Gözlerimi kırpıştırıp bir anda, "Parker anne nerede?" diye sordum. Bir anda üvey annemin yokluğunu derinden hissetmiştim. Oradan oraya koşturuyor, bize yiyecek bir şeyler hazırlamak için ısrar ediyor ve beni bu kirli, ıslak kıyafetlerden kurtarmak için uğraşıyor olması gerekirdi. Yani genel anlamda bana her zaman

13 İrlanda viskisi ve krema bazlı bir likör. (ç.n.)

sevildiğimi hissettiren, annelere özgü şeyler. Nerede olduğunu gelir gelmez sormadığım için utandım.

"Phoenix'te kardeşini ziyaret ediyor."

"Sensiz mi?" İnanması güçtü. Yıllardır evliydiler ama hâlâ her şeyi birlikte yapıyorlardı. Tatlı ama iğrenç bir şeydi.

"Aylar önceden planlanmış bir ziyaret. Ben de onunla gitme niyetindeydim ama şu aptal taylardan biri çitten kaçıp bacağını koparmayı denemesi gerektiğine karar verince kuşbeyinli aptala doktorluk etmek için kaldım."

Atlarla ilgili bu tanıdık şikâyet nakaratı karşısında başımı onaylarcasına salladım. Babamın yarış atlarından daha aptal bulduğu ve daha çok sevdiği çok az şey vardı.

Ziyaretimin nedenine giriş yapmam gerektiğini biliyordum ancak bu rahat sohbet sadece geçici bir yamlsama da olsa normalliğe hasretimin büyüklüğünü fark etmeme neden olmuştu.

"Okul nasıl gidiyor?" Başka bir boyutta başrahibelik hayatına sürüklenmeme kadar, babamın da otuz yılı aşkı süredir bir öğretmenlik/koçluk efsanesi olduğu Broken Arrow Lisesi'nde İngilizce öğretmenliği yapmaktan çok mutluydum. Öğretmenliğe âşıktım. Ergenler bana sonsuz bir komedi malzemesi sağlıyordu. Gerçekten. Bir devlet lisesinden başka nerede her gün yüzden fazla yarı-insansı (ergen) karşısında sahne alma, işe ne kadar utanç verici görünürseniz o kadar "havalı" olduğunuz ve karşılığında para aldığınız Pijama Günü'nden, En Sevdiğin Süper Kahraman Günü'ne kadar bir sürü günde, (bahar haftaları süresince) defalarca kostümlü gelme şansına sahip olabilirdiniz? (Pekâlâ, Oklahoma'da bunun için para aldığımız *söylenebilir*.) Diyorum ya, sadece devlet lisesinde.

Ah, babam ve benim her zaman tam görüş birliğinde olduğumuz tek şey ergenlerin atlardan daha az sağduyuya sahip sayılı yaratıklar arasında olduğudur. Yüzüne bir gülümsemenin yavaş yavaş yayılmasını izledim.

"Küçük moronlar her yıl biraz daha aptallaşıyor." Kıkırdadı. "Ve bu yıl şu sevgi-dokunma safsatasına kafayı takmış ortaokullardan birinden berbat, kadın mı erkek mi belli olmayan bir müdür yardımcısı aldık. O kafasız piç, disiplin gelip de kıçını ısırsa tanımaz. Tek yaptığı mobilyaların yerlerini değiştirmek, öğretmenler odasındaki termostat ayarıyla oynamak ve koridorlarda sinsi sinsi dolaşıp kahrolası bir fincan kahve almaya gittiğimiz sınıflarımızı gözetimsiz yakalamak. Yemin ederim, oturarak işiyor." Başını salladı ve bana azap dolu bir ifadeyle baktı. "Tanrım, fırsat yakalamışken kurtulman iyi oldu."

Kariyerimdeki değişime değindiği anda, tanıdık sohbetin hissettirdiği sıcaklık bir anda kayboldu. Üzüntüyle çayıma baktım.

"Kötü görünüyorsun, Bugs." Babam şakalaşır gibi konuşmaya çalışmıştı ama konuşurken alnındaki çizgiler daha da derinleşti. "Bana neler olduğunu anlatmak ister misin?"

Gözlerim hızla gözlerine çevrildi. Ondan bir şey saklama konusunda hiçbir zaman başarılı olamamıştım. Aslında bunu hiç denememiştim. Gençliğimde bile babama her şeyi anlatırdım. Aklıma düşen ani bir düşünceyle gözlerimi kırpıştırdım. Belki de Rhiannon da gerçek doğasını ondan saklamayı başaramamıştı. Belki de babam Rhiannon'un ben olmadığımı *anlamıştı*.

Derin bir nefes alıp omuzlarımı dikleştirdim.

"Nereden başlayacağımı bilemiyorum. Çok karmaşık."

"Hayat karmaşık," dedi basitçe. "En baştan başla, bir şekilde yolu buluruz."

"Baba, altı aydır ben, ben değilim."

Babam başım sallayarak onayladı. "Evet, evet. Parker Anne'ye feci kaba davrandın. İyi ki seni çok seviyor. Artık normale dönmene sevindim, böylece..."

Onu susturmak için elimi kaldırdım.

"Hayır, demek istediğim kendim gibi *davranmıyorum* değildi. Yani ben, *ben değildim. Gerçek anlamda.*"

Yüzümü dikkatle incelerken, yapmaya hazırlandığı yorum dudaklarında dondu.

"Ne demek istediğini açıkla, Shannon Christine."

İkinci ismimi de söylemesi beni ciddiye aldığı anlamına gelirdi.

"Altı ay önce kaza geçirdiğimi hatırlıyor musun?"

"Araba kazası, elbette hatırlıyorum. Günlerce kendinde değildin. Bizi ölümüne endişelendirdin. Bir gün o lanet olası Mustang'le başına iş açacağını biliyordum. Fazla hızlı..." diyerek hoşnutsuzlukla başını sallarken eski bir tartışmayı yeniden ateşlemeye hazırdı.

"Normal bir kaza değildi, baba. Ve ben başıma iş falan açmadım," diye ekledim bitkin bir sesle. "Bir açık artırmadan bir çömlek aldım. Eski bir gömü vazosuydu. Üstünde Epona'nın Başrahibe Enkarne Tanrıçası'nın bir resmi vardı."

"Kelt at tanrıçası." Başını salladı. (Oturma odasındaki kitap dağlarının da şahitlik edeceği üzere, babam çok okuyan bir adamdı.)

"Tanrıça bendim. Ya da daha doğru bir ifadeyle, benim yansımamdı." Doğru anladığından emin olmak için duraksadım. "Başka bir boyuttaki başka bir dünyadan. Teknoloji yerine mitolojinin var olduğu ve insanların bir kısmının buradaki insanları yansıttığı."

"Shannon, bu şakası bile yapılmayacak kadar aptalca bir saçmalık."

"Şaka yapmıyorum!" O ana kadar sessiz kalan Clint'e döndüm. "Anlat ona," diye bastırdım.

"Efendim..." Clint'in sakin sesi benimkine destek verir gibiydi. . "Onu dinleyin. Size gerçeği söylüyor ve bunu ispatlayabilir."

Bir an gözlerim kısıldı ve ona bir sen-neden-bahsediyorsun bakışı attım. İspatlamak mı? Clint başını cesaret vermek ister gibi salladı.

Gırtlağımı temizleyip babama döndüm. "Kazama ve daha fazlasına o vazo neden oldu. Başka bir dünyaya çekilmeme ve

yansımamla yani Tanrıça Epona'nın vücut bulmuş haliyle yer değiştirmeme."

Gözleri iri iri açılsa da babam sözümü kesmedi.

"Yani son altı aydır hayatımla, arkadaşlarımla ve ailemle oynayan o kaltak ben değildim!" diye telaşla bitirdim.

"Yani fiziksel olarak bu dünyada olmadığını mı söylüyorsun?"

Başımı evet dercesine salladım.

"Ve işinden ayrılan, evlendiği milyoneri gömen ve Amerika'yı jetle baştan aşağı dolaşan o kadın aslında sen değil miydin?"

"Ben de bunu söylüyorum."

"Shannon..." Başını sallamaya başladı. "Bütün bunların kulağa ne kadar delice geldiği konusunda bir fikrin var mı?"

"Elbette var!" Çığlık atma isteğimi güçlükle bastırıp normal bir sesle devam ettim. "Bunları yaşayan benim ve bana bile saçma geliyor." Gözlerimi yumdum, midem bulanmaya ve başım bir ağrıyla zonklamaya başlarken şakaklarımı ovuşturdum. Babam bana inanmayacaktı.

Clint güçlü eliyle boynumdaki düğüm düğüm olmuş kasları ovmaya başladı. Son derece sakin ve akılcı bir sesle, "Bay Parker," dedi. "Saat geç oldu ve Shannon bugün çok şey yaşadı. Belki de şimdi uyuyup anlatmaya yarın sabah devam etmemiz daha iyi olur."

"Gerçekten de berbat görünüyorsun, kızım."

Gözlerimi açtım. "Baba, Suzanna öldü."

Şaşkınlıkla irkildi. "Küçük Suzanna! Tanrım, bu nasıl oldu?"

Clint araya girdi. "Bu hikâyenin sadece bir bölümü, Bay Parker. Şimdilik bu gece olduğunu ve Shannon'ın arkadaşının ölümünü izlemek zorunda kaldığını bilmeniz yeterli." Sesine beni şaşırtan bir koruyuculuk sinmişti.

Babamın yanımda oturan adama kısık ve şüpheli gözlerle baktığını gördüm. "Pekâlâ, evlat. Kızımızı yatıralım." Babam kanepeye yürüdü ve alnımdaki elimi tutup beni ayağa kaldırdı.

Bana sarılıp sırtımı sıvazladı. Sonra beni kokladı. "Tanrı aşkına, Bugs, berbat kokuyorsun."

"Biliyorum," dedim mutsuz bir sesle.

Elimi tutmaya devam ederek beni yatak odalarına uzanan koridora götürürken, gaz lambasını holde durduğu yerden aldı. Sol taraftaki ilk oda misafir odasıydı. Babam kapıyı açıp içeri girdi ve şifonyeri süsleyen vanilya kokulu mumları yakmak için başucu komodininin çekmecesinden kibrit çıkardı. Sonra dönüp Clint'e anlamlı bir bakış attı.

"Burası Shannon'ın odası. Sana çalışma odasındaki kanepeyi açayım. Senin için uygun mu?"

"Evet, efendim." Clint gözlerini babamınkilerden ayırmadı.

Babam başını salladı ve bana dönmeden önce bir homurtu çıkardı. "Eski geceliklerin ve birkaç eşyan şifonyerde duruyor ve sanırım hızlı bir duş alman için yeterince sıcak su var." Burnunu kırıştırdı. "Duş alman lazım. Geri kalanını sabah hallederiz."

Minnetle kollarının arasına girdim ve göğsüne doğru, "Seni seviyorum, baba," diye fısıldadım.

"Ben de seni seviyorum, yaşlı Bugsy." Sonra döndü ve Clint'i kapıdan dışarı itti. "Benimle gel, evlat," dedi kapıyı sıkıca kapatmadan önce.

Şifonyerin en üst çekmecesini karıştırırken babamın tipik koruyuculuğu yüzümü gülümsetti. Söylediği gibi eski bir kot pantolonumun ve çok giyilmiş bir *sweatshirt*'ümün yanı sıra, üzerinde bacadan içeri tuvaletini yapan Noel babanın olduğu en sevdiğim eski geceliklerimden birini buldum. Önünde *Gerçekten kötü olduğunuz nasıl anlaşılır?* yazıyordu. Bir öğrencimin Noel hediyesiydi.

Gerçekten popo kısmı olan bir külot –Victoria's Secret'tan mor, ipek bir külot– bulunca mutlulukla iç geçirdim. "Ne güzel bir manzara! Tanrım, bu tangadan kurtulduğuma çok sevinece-

ğim." Stres altındayken bu kadar küçük şeylerle mutlu olabilmem inanılmazdı.

Babam haklıydı. Hızlı ama eksiksiz bir duş için yeterince sıcak su vardı. Su, yatıştırıcı bir etki gösterdi ve geceliği üstüme geçirip banyodan odama neredeyse yalpalayarak geçerken gözlerim kapanıyordu. Mumları söndürdüm ve büyükannemin yıllar önce ördüğü battaniyenin altına girdim. Yatağın ayak ucuna uzanıp katlı duran kaz tüyü yorganı açtım ve omuzlarıma kadar çektim. Derin derin nefes aldım. Vanilyanın tatlı kokusu temiz ve eski battaniyenin benzersiz kokusuna karışıyordu. Duyduğum, güven duygusuna teslim olup kendimi uykunun kollarına bırakırken uyku sersemi bana çocukluğumu hatırlatan anıların kokusuydu.

Pek çok insan için uyurken bu tür şeyler söylemenin zor olduğunu biliyorum. Ancak uykumu oldum olası yönlendirebilmişimdir ve saatlerce çok derin uyuduğumu biliyordum. Bu yüzden, ruhum Rüyalar Ülkesi'ne sürüklenirken bilinçsiz vücudum dinlenmiş ve tazelenmişti.

Menekşe rengi kümülüs bulutlarının üstünde süzülen kocaman kaz tüyü yastıklara dayanmıştım. Etrafımda hoşnut mırıltılar çıkaran şişman, siyah-beyaz kediler uzanıyordu. Jamie Fraser (Diana Gabaldon'un Outlander *kitaplarından) bana (seksi İskoç aksanıyla) Claire'i terk ettiğini ve artık gerçek aşkının ben olduğumu anlatıyordu. Hugh Jackman (*Wolverine*'deki kişiliğiyle) Jamie'ye hoşnutsuz bir ifade ve çatık kaşlarla bakıyordu ama bana adam gibi bir ayak masajı yapmadan, duygularım için düelloya girmeyeceğini söyledi. Onlara uslu durmalarını ve benim için kavga etmemelerini söylemek için ağzımı açtım...*

... ve kendimi bedenimden ve babamın çiftlik evinin çatısından dışarı çekilmiş bir halde buldum. Karlı gökyüzünde asılı durmak tuhaf bir tecrübeydi. Beyaz kristaller aynı anda hem içimde hem çevremdeymiş gibi hissediyordum.

"Ah! Midem yine bulanıyor," dedim gökyüzüne.

Nefes al, Kıymetlim. *Zihnimdeki ses, zorla bu dünyaya getirildiğimden beri hiç olmadığı kadar güçlü ve netti.*

"Clint gibi konuştun," dedim yüksek sesle. Tanrıça cevap vermeyince, dediğini yaptım ve temiz, soğuk havayı içime çektim. Baş dönmem neredeyse aynı anda azaldı. Ruh yolculuğunun Sihir Uykusu'nda sadece tecrübeli değil, aynı zamanda rahat olabildiğimi fark etmek endişe vericiydi.

Aşağıdaki manzaranın değişmesine şaşırarak etrafıma bakındım. Bir Colorado kış kartpostalını andırıyordu. Babamın çayırları Oklahoma su meşeleri ve ardıçlarından ibaret olmaktan çıkıp karla yıkanmış yabaniliğin büyüleyici beyazına bürünmüştü.

"Çok güzel," diye fısıldadım.

Ambara doğru baktım. Panjurları sıkı sıkı kapalı pencerelerden yumuşacık bir ışık süzülüyor ve kar ambarın çevresine zarif, yuvarlak tepeler halinde birikiyordu. Kar tepelerinin ambarın kırmızılı-beyazlı dış cephe kaplamasının yerden birkaç metre yukarısına kadar tırmandığını şaşkınlıkla fark ettim.

"Aşağıda nereden baksan bir metre kar var."

Doğal değil, Kıymetlim. Tanrıça'nın sesi zihnimde yankılandı.

"Biliyorum!" Dinleyen geceye yüksek sesle konuştum. "Oklahoma'da hiçbir zaman böyle kar yağmaz."

Nedeni, doğal olmayanın bu dünyaya girmiş olması. Gerçek kötülük iş başında.

Tanrıça'nın sözleri vücuduma kristalleşmiş korku kırıkları sapladı.

"Nuada." Sözcük, dudaklarımda bir lanet gibiydi.

Onu durdurmalısın.

"Ben mi?" diye haykırdım. "Onu nasıl durdurabileceğimi bilmiyorum!"

Durdurmak zorundasın, Kıymetlim. Bunu yapabilecek tek kişi sensin.

"Nasıl? Partholon'da ne yapacağımı çözebilmemin tek nedeni etrafımın sihirden anlayan insanlarla dolu olmasıydı. Onlar yardım etti. Sen yardım ettin!"

Kendine güvenin ne kadar az, Kıymetlim. *İlahi sesin zihnimde gittikçe azaldığını duymak telaşlanmama neden oldu.* İçindekine güven.

"Hayır! Gitme!" Paniğe kapılmıştım. "Ne yapacağımı bilmiyorum!"

Eskiler sana rehberlik edecekler... Bu dünyadaki Şaman gibi.

"Epona!" Tanrıça'nın adını haykırdım. "Hangi eskiler? Ne Şamanı?"

Unutma... *Ses o kadar cılızdı ki duymakta güçlük çekiyordum.* Sen bir tanrıçanın seçilmişisin.

Ve bir pus gibi, bir anda kayboldu.

Aniden nefes alarak yatakta doğruldum.

"Kahretsin!" Ayaklarımı yana sarkıtıp yataktan âdeta fırlayarak kalktım. "İnsan Oklahoma'ya geri dönmenin normal bir tecrübe olacağını sanıyor. Oklahoma eskiden tamamen normal bir yerdi... dünyevi... hatta sıkıcı. Kahretsin, biraz eski usul Okie sıkıcılığı fena gelmezdi doğrusu." Şifonyerin üstündeki aynada loş yansımama söylenerek baktım. En üst çekmeceyi karıştırıp eski kot pantolonumu, rahat *sweatshirt*'ümü ve kalın bir çift spor çorabı buldum. "Ama hayır! Hamilesin, korkuyorsun, bir tipinin ortasındasın ve peşinde bir canavar var." Kendi kendime konuşmayı sürdürdüm. "Ve açlıktan ölüyorsun."

Çenemi kapayıp kapıyı açtım ve parmak uçlarımda mutfağa doğru yürüdüm. Tanrıça biliyordu ya yeniden uyumam imkânsızdı ve bir anda omlet, kızarmış ekmek ve jambon inanılmaz ağız sulandırıcı gelmeye başlamıştı. En azından neyi nerede bulacağımı biliyordum.

"İşte buradasın," dedim elim tanıdık kutunun üstüne kapanırken.

"Zahmete girmene gerek yoktu. Sanırım baban buraya, lambanın yanına biraz kibrit bıraktı." Clint'in sesi beni öylesine korkuttu ki az kalsın altıma yapacaktım.

"Kahretsin, Clint! Neden karanlıkta oturuyorsun?" Clint cevap vermeden kibriti çakmıştım. Altın renkli ışık yüzünü ay-

dınlattığında fincanını dudaklarına götürüyordu. "Ve neden bir şey demedin? Ödümü patlattın."

"Bir tür gizli göreve çıkmış gibiydin. Burada oturup ayak altından uzak durmanın daha iyi olacağını düşündüm."

"Hah!" Homurdanarak lambayı yaktım ve kandilini mutfak duvarlarını titrek ışıkla boyayacak şekilde ayarladım. Clint'e arkamı dönüp buzdolabından yumurta çıkarmaya koyuldum. "Neden uyanıksın?"

"Sen neden uyanıksın?" diye karşılık verdi. "Son birkaç günde yaşadıklarından sonra uzun bir uyku çekmeni beklerdim."

"Uyudum," diye geçiştirmeye çalışarak uygun tava ve tencereleri bulmak için dolapları karıştırmaya başladım.

"Yine o rüya şeylerinden biri geldi, değil mi?" Sesi nazikti.

"Evet," dedim dönmeden.

"Yine ClanFintan'ı mı gördün?"

"Hayır." Ocağın alevini kontrol ettim ve demir tavaya birkaç jambon dizdim. "Bu kez sadece havada süzüldüm ve Epona'yla bir konuşma yaptım." Omzumun üstünden Clint'e baktım. "Hepimize yumurta ve jambon yapıyorum. Sakın aç olmadığını söyleme."

"Beni doyurman hoşuma gider." Gözleri gözlerimle buluştu. Işıltılarında çifte anlam saklıydı. Hemen bakışlarımı kaçırdım.

"Tanrıçan ne dedi?"

"Ah." Hızlı hareketlerle yumurtaları bir kâseye kırdım. "Bir düşünelim... kötülük elini kolunu sallayarak dolaşıyor... eskiler yardım edecek. Şaman yardım edecek... Kendime güvenmeliyim." Yumurtaları çılgın gibi çırpmaya başladım. "Mesele şu ki genelde kötülükten sakınmayı tercih ederim. Nuada'yı nasıl durduracağımı bilmiyorum. Eskileri ya da şamanı tanımıyorum. Ve kendim hakkımda güvenebileceğim tek şey, burada boyumu çok aşan bir suda olduğum." Gözyaşlarımla savaştığımı fark ettim ve bu beni daha da sinirlendirdi. Sabah bulantıları geçmiş olabilirdi ama hormonların tam gaz hareket halinde olduğu kesindi. Harika.

Clint elini elimin üstüne yerleştirerek psikopatça yumurta çırpışıma son verdi. Çenesini başımın üstüne yaslayıp beni kendine çekti.

"Ben buradayım. Baban burada. Üçümüz bu meseleyi çözeceğiz." Kâseyi tezgâhın üstüne bıraktı ve beni yüzüm ona bakacak şekilde çevirdi. Tek elini omzuma koyup diğeriyle çenemi tuttu ve beni ona bakmaya zorladı. "Sen bir tanrıçanın seçilmişisin. Bunu sakın unutma."

"Epona da aynı şeyi hatırlattı."

"Tanrıça'yı dinlemeyeceksen bile beni dinler misin?" Koyu renk gözlerinin içi gülüyordu. Muzip bir tavırla, "Ne de olsa kocanın yansımasıyım," derken farkında olmadan ClanFintan'ın ses tonunu taklit ederek kalbimin yerinden oynamasına neden oldu.

Titrek bir sesle, "Evet, öylesin," diye mırıldandım.

Yüzümdeki özlemi okuyunca alaycı hali bir anda kayboldu. Ona nefesinin kesildiğini duyacak kadar yakındım. Omzumdaki elini sıktı. Sonra çenemin altında duran parmaklar kıpırdayarak yanağımın alt kıvrımından usulca boynuma kaydı. Ensemi hafifçe okşayana kadar durmadılar. İçimden bir ürperti geçti.

"Shannon, tatlım..." Dudaklarını dudaklarıma değdirmek için eğilirken boğuk bir fısıltıyla konuştu. Öpüşü kısacık ve yanıltıcı bir şekilde masumaneydi. Gözlerime bakmak için başını geri çekti.

"İzin ver, seni öpeyim, Shannon."

"Az önce öptün." Nefes nefese kalmıştım.

"O bir öpücük değildi, aşkım." Gülümsemesi vaatle doluydu. "Seni öpmeme izin ver, Shannon," diye tekrarladı usulca.

Beni öpmesini istiyordum. Dudaklarını dudaklarımın üstünde hissetmeye ihtiyacım vardı. Ses çıkarmadan onay verir gibi başımı sallayınca müthiş bir şekilde tanıdık dudakları kısa ve dolgun bir gülümsemeyle büküldü.

Ardından kolları vücuduma sarıldı ve ellerim geniş omuzlarından yukarı tırmanırken kendimi eski, tanıdık yollardan geçiyormuşum gibi hissettim. Dudaklarımız buluşurken bedenlerimiz birbirine yaslandı. Clint hiç acele etmeden ağzımın tadını alırken vücudunun gerginliğinde temkinli tutkuyu hissettim. Dilimin diliyle buluşmasına izin verdim.

Bir araya gelip erkek vücudunu oluşturan temiz hatları, kasların sertliğini ve şaşırtıcı derecede pürüzsüz ve yumuşak yerleri oldum olası sevmişimdir. Orada hissettiğim güçten mutluluk duyarak ve bu güçlü adamı sadece dilini ağzımın içinde alarak titretebilmeme şaşırarak bir elimi kolundan aşağı kaydırdım.

Tıpkı ClanFintan gibi. Bu hayalî düşünce bir yumruk gibi mideme indi.

Hızla geri çekilip kollarının arasından sıyrıldım. Titrek bir halde elimi gözlerimin üstünde dolaştırdım ve saçlarımı yüzümden ittim.

"Ben..." İkimiz de nefeslerimizi kontrol altına almaya çalışırken bocaladım. "Özür dilerim. Seni..." Ancak kelimeler ağzımın içinde öldü. "Hayır, bu doğru değil. İstiyorum. Ellerini üstümde istiyorum, dudaklarının dudaklarıma değmesini. Ona o kadar çok benziyorsun ki bunu istememek elimde değil." Ona yalvarır gibi baktım. "Ama ben evliyim. Ve evli olduğum kişi sen değilsin."

"Başka bir dünyada evlisin, Shannon. Bu dünyada değil."

"Senin için fark eder mi?" diye çıkıştım. "Sana ait olsaydım, başka bir dünyada olsun ya da olmasın, onunla yatmamın senin için sakıncası olur muydu?"

Sessizliği ihtiyaç duyduğum cevaptı.

"Sanmıyorum. Gerçekler değişmiyor. Burada olsun ya da olmasın, ben bir başkasıyla evliyim."

"Sen neden bahsediyorsun, Shannon?" Babamın sesi araya girdi.

Clint de ben de suçluluk duygusuyla yerimizden sıçradık.

"Ben..." Gözlerinin içine bakmakta zorlanıyordum. "Günaydın, baba."

"O jambonu çevirsen iyi olur," diyerek mutfak masasma doğru yürüdü ve Clint'in karşısındaki sandalye oturdu. "Ve bana kahve de koyabilirsin."

Dediğini yaptım. "Teşekkürler, Bugs." Ben çırptığım yumurtaları bekleyen tavaya dökerken, babam kahvesinden bir yudum aldı. "Dün gece anlatmaya başladıklarını anladığımı, hatta onlara gerçekten inandığımı söyleyemem. Ama seni, *senin* inandığını bilecek kadar iyi tanıyorum. Ve hiçbir zaman uçarı bir kız olmadın, bu yüzden söylediklerinde bir doğruluk payı mutlaka olmalı. Açık bir zihinle dinlemeye hazırım." Kahvesinden bir yudum daha alırken Clint'e baktı. "Ama önce kiminle evli olduğunu ve neden kocan yerine bu adamın burada olduğunu öğrenmek istiyorum." İfadesi, babaların çocuklarının aldatma olayına girmesine pek sıcak bakmadıklarının ispatıydı.

Yumurtaları karıştırırken, omzumun üstünden rahat bir tavırla konuştum. "Halkının lideri olan bir Şaman ve savaşçıyla evliyim. Adı ClanFintan. Benimle birlikte burada değil çünkü o başka bir dünyada."

Hakkını vermeliyim ki babam bir an bile bocalamadı. "Sadece kazadan beri orada olduğunu söylemiştin. Bu altı ay demek. Biriyle tanışıp evlenmek için kısa bir zaman."

"Önceden ayarlanmış bir evlilikti. Kazadan sonra Partholon'da uyandığımda kendimi onunla nişanlı buldum. Rhiannon'un kaçtığı şeylerden biri de buydu."

"Rhiannon."

"Adı bu, baba. Ortalıkta ben olduğunu söyleyerek dolaşan kadın." Bir kâğıt havluyla jambonun yağını aldım ve lavaboya en yakın dolaptan üç tabak çıkardım. "Kahvaltı hazır. Keyfinize bakabilirsiniz," dedim kelimeleri yayarak. Oklahomalı erkeklere patronluk taslarken Oklahoma aksanı takınmak her zaman iyidir.

Babam ve Clint gerektiği gibi (onları yemeğe çağıran bir eğitim çavuşuymuşum gibi) tepki verdiler. Kısa süre içinde üçümüz yuvarlak mutfak masasının etrafına yerleşmiştik. Midemin hareketsizliğinden hoşnuttum ve sonunda iyi bir yemeğin tadını çıkarabilecek gibi görünüyordum.

Babam lokmalar arasında sorgusunu sürdürdü. "Bu Rhiannon denen kadın evlenmekten kurtulmak için başka bir dünyaya kaçtıysa, sen oldukça berbat bir duruma düşmüş olmalısın."

"Sadece o kadar değil," dedi Clint. "Rhiannon ona ihtiyaç duyulan bir dünyadan sadece evliliğe zorlandığı için kaçmadı. Bencil bir korkağın teki olduğu ve bu dünyada kısa bir süreliğine gördüğü güç türüne göz diktiği için kaçtı."

Babam kahvaltısını çiğnerken Clint'i şüpheli gözlerle süzdü. "Sen bütün bu olanların neresindesin?"

"Shannon'ı bu dünyaya ben döndürdüm," dedi Clint basitçe.

"Sen mi?" Babamın gözleri şaşkınlıkla açıldı. "Neden?"

Clint cevap vermeden araya girdim. "Bunu anlamak için Rhiannon'u anlaman, yani hikâyenin tamamını öğrenmen gerek."

"Dinliyorum."

Gülümseyerek, açık görüşlülüğüne duyduğum takdiri gösterdim ve anlatmaya başladım. Babam Kentaur'lar ve biçim değiştirme konusunda birkaç soru dışında sözümü kesmeden dikkatle dinledi. At/insan birleşmesi olayı onu fazlasıyla etkilemişe benziyordu. Clint de ilgiyle dinliyordu. Her ne kadar Partholon'da yaşananlar hakkında ufak tefek bir şeyler anlatmış olsam da Clint, Rhiannon'un çıkarcı bakış açısı dışında, hikâyenin tamamını ilk kez dinliyordu.

"Yani ClanFintan ve savaşçılar Koruyucu Kale'den dönmüşlerdi ve toprağın verimliliğini sağlamak için Epi'nin bir aygırla çiftleştirileceği Samhain kutlamasına birkaç gün kalmıştı. Epi çok huzursuzdu. ClanFintan ve ben sakinleşeceğini umarak onu

gezintiye çıkardık. Ancak Epi bizi eski bir koruya yönlendirdi." Burada duraksayıp Clint'e baktım. Anlatmaya o devam etti.

"Kısrağın huzursuzluğunun nedeni bendim. Partholon korusunun, içinde iki dünya arasında bir açıklık olan aynasını bulmuştum. Rhiannon'un kötülüğünü artık fark etmiştim ve Shannon'ı buraya çağırmaya ve Rhiannon'u oraya geri göndermeye çabalıyordum." Bana üzgün bir ifadeyle baktı. "Shannon'ı Rhiannon'un korkunç olarak tanımladığı bir dünyadan kurtaracağımı sanıyordum. Ama aslında onu sevdiği bir kocadan ve ona ihtiyaç duyan bir halktan ayırıyormuşum. Üstüne üstlük Rhiannon'dan da kurtulamadım."

"Ne?" Babam sesini geri kazanmıştı. "Rhiannon hâlâ burada mı?"

"Şey, Oklahoma'da olduğunu sanmıyorum ama bu dünyada olduğu kesin," dedi Clint. "Neden Rhiannon'u gönderemeyip sadece Shannon'ı geri getirebildiğimden emin değilim."

"En iyi tahminin?" diye sordu babam.

"Rhiannon'u hafife aldım. Bir daha asla olmayacak."

"Ve hepsi bu kadar değil, baba." Babamın bakışları yeniden bana çevrildi. "Az önce anlattığım, Koruyucu Kale'yi yozlaştıran eski şeytanı hatırlıyor musun? Sanırım o şeytan yine iş başında. Bir şekilde, Nuada'nın ruhu, özü –ne diyeceğimi bilemiyorum– ya da kendisi hâlâ hayatta. Ve burada. Dün akşam Suzanna'nın ölümüne neden oldu."

"Bunu açıkla, Shannon."

"Nuada dün akşam oradaydı. Bir arabanın harekete geçip Suz'u ezmesine neden oldu." Adını söylerken sesim titredi. "Kaza gibi görünüyordu ama Clint de ben de varlığını hissettik ve arabaya bir şey yaptığını biliyoruz. Ve baba, bir sonraki durağı burası olabilir."

"Burası mı? Neden?"

"Beni saplantıya dönüştürdü. Onu ölümden benim geri çağırdığımı sanıyor. Elbette çağırmadım. Ölüleri nasıl çağıracağımı bilsem bile –ki bilmediğim ortada– onunla en ufak bir ilgim olsun istemem. Onu hayata döndüren her neyse, Partholon'un karanlık tanrısıyla ilgisi olduğunu düşünüyorum. Ama onu reddettiğim zaman, tıpkı diğer tarafta yaptığı gibi bu dünyadaki sevdiklerimi de öldüreceğine yemin etti."

"Partholon'daki yansımamı öldürdüğünü gördün bile."

Gözyaşlarımı tutmaya çalışarak başımı salladım. "Ve Tanrıça bana bu olağanüstü havanın nedeninin Nuada'mn burada bulunması olduğunu söyledi. Tanrıça onun durdurulması gerektiğini söylüyor." Tereddüt ederek duraksadım. "Ben geri dönmeden."

"Geri dönmek mi?" Babam şaşkın bir halde sırtını dikleştirdi. "Oradaki birtakım insanlara bağlandığını görebiliyorum, Shannon ama senin evin burası. Sen buraya aitsin. Sorumluluklarını yerine getirmesi için Rhiannon'u oraya geri göndermenin bir yolunu bulacağız."

Kendimi gülümsemekten alamadım. Aynı babam, aynı öğretmen mantığı.

"Baba, geri dönmeliyim. Sadece bana ihtiyaç duydukları için de değil." Anlaması için gözlerimle yalvardım. "ClanFintan'ı seviyorum."

Babam homurdandı. "Hah. Clint'in kocanın buradaki yansıması olduğunu söylemiştin, değil mi?"

Başımı evet der gibi salladım. Babam, Clint'e baktı.

"Pekâlâ, kör bir aptal bile seni sevdiğini söyleyebilir. Öyle değil mi, evlat?" diye sordu Clint'e.

"Öyle, efendim." Clint bir an bile tereddüt etmedi.

"Ve biraz önce mutfakta dudaklarınızm birbirine kenetlenişi, senin de ona karşı hislerin olduğunu söylüyor. Öyle değil mi?" Babam gözlerini gözlerime sabitledi.

"Baba, konumuz bu değil." Kızardım.

"Bana hiç de öyle gelmiyor." Clint'i işaret etti. "Ya da ona. Öyle görünüyor ki o kahrolası Nuada yaratığını sonsuza dek öldürmeli, Rhiannon'u ve buralarda dolaşan kötülüğü Partholon'a geri göndermeliyiz ve sen de burada kalmalısın."

"Hamileyim, baba."

"Ha?"

"Ne?"

İki erkek aynı anda konuşmuştu. İç çektim.

"ClanFintan'ın bebeğine hamileyim. Geri dönmeliyim."

"Lanet olsun, Shannon!" Clint sandalyesini hızla arkaya iterek ayağa fırladı. Hızlı kalkmış gibi yüzünü buruşturunca sırtına neler olduğunu bir kez daha merak etim. Masadan birkaç adım uzaklaşırken bir şeye vurmak ister gibiydi.

"Hamile olduğundan emin misin, Bugs?" Babamın sesi sertti.

"Kesinlikle, baba."

"Kentaur'un bebeğine?" Kavram karmaşası yaşar gibi bir hali vardı.

"Kentaur'un bebeğine," diye onayladım.

Karnıma baktı. "İçeride onca şeye yer olacak mı?"

"ClanFintan bebeğin insan olacağını söyledi ama..." Muzip bir tavırla ekledim. "Sıkı bir binici olacağım söylüyor."

Babamın içten kahkahası mutfaktaki ağır havayı dağıttı. "Öyle mi dedi?"

"Ve beni sevmek için doğduğunu."

"Geri dönmelisin, Bugs. Her çocuğun babasına ihtiyacı vardır." Sesi kendinden emindi ama gözlerinde hüzün vardı.

"Her kızın," diye düzelttim.

"Kızın mı?"

"Epona'mn Seçilmişi ilk doğumunda her zaman bir kız bebekle ödüllendiriliyor," diye açıkladım.

"Tanrıçan ve ben bir konuda hemfikiriz," dedi babam.

Kaşlarımı kaldırdım. "Neymiş o?"

Çalışmaktan nasır bağlamış eliyle elimi tuttu. "Kız evlatların tanrılardan armağan olduğu konusunda." İkimiz de yaşaran gözlerimizi kırpıştırdık. Sonra babam elimi sıkıp ayağa kalktı ve başıyla Clint'i işaret etti. "Halletmem gereken işler var. İkinizi bir süre baş başa bırakacağım ama yem taşıma konusunda biraz yardıma hayır demem. O yüzden fazla oyalanmayın." Dönüp Clint'in tedirgin gözlerine baktı. "Bu her şeyi değiştirir, evlat."

"Biliyorum, efendim," dedi Clint.

Babam bizi başıyla selamladıktan sonra, seri adımlarla mutfağı malzeme odası ve garajdan ayıran kapıya yöneldi. Sonra birden durdu ve Clint'e döndü.

"Şimdi yüzünün neden o kadar tanıdık geldiğini biliyorum." İkiyle ikinin dört ettiğini anlamanın bu kadar çok zamanını almasına şaşırmış gibi başını iki yana salladı. "Sen Tulsa'daki Hava Muhafız birliğindeki şu albaysın. F-16'sı şehrin üstünde sorun çıkaran ve lanet olası şeyi Arkansas Nehri'nin ortasına düşürene kadar uçağı terk etmeyen albay. Hikâye medyada her yerdeydi." Babam bana baktı. "Hatırladın mı, Shannon? Beş yıl kadar önceydi."

Tek yapabildiğim aptal gibi başımı sallayıp gözlerimi kırpıştırmak oldu. Hatırlıyordum ama Clint'i medyadaki haberlerden tanımamıştım.

Babam Clint'e kaşlarını kaldırarak baktı. "Şehir merkezine düşmesin diye uçağını terk etmediğini söylediler. İyice alçalana kadar kendini fırlatmamışsın." Burada durdu ve gazete sayfası tavana yapışıkmış gibi yukarı baktı. "Yanlış hatırlamıyorsam belin kırılmıştı."

"Doğru hatırlıyorsunuz," dedi Clint kısık sesle.

"Kahraman olduğunu söylediler."

"Sadece işimi yapıyordum."

Babam başını takdirle salladı.

"Dışarıdaki dolapta çizme ve mont var. Ambara gelmeden önce sıkı giyindiğinizden emin olun. Torunumun üşütmesini istemem." Kapıyı sıkıca kapayarak beni Clint'le baş başa bıraktı.

Clint'e baktım ve nihayet onu bütün gerçekliğiyle gördüm. O kendini feda eden bir F-16 pilotu, bir kahraman, bir savaşçıydı. Ağaçların ruhlarıyla konuşabilmesi ve altın yaldızlarla kaplı safir mavisi aurası onu bir Şaman yapıyordu. İçim ürperdi. O gerçekten ClanFintan'ın dengiydi.

Kendimi bulaşıkları toplamaya vermenin en iyisi olacağına karar verdim.

"Demek sırtın bu yüzden ağrıyor," dedim tabakları sistematik hareketlerle temizlerken.

"Evet," dedi.

"Peki ormanın ortasında yaşamanın faydası oluyor mu?" Lavaboyu sabunlu suyla doldurdum. (Babam ve üvey annem bulaşık makinelerine oldum olası karşıydılar. Doğamn kurallarına aykırı olduğunu söylerlerdi. Bu her ne demekse.)

"Gerçekten hareket halinde kalabilmemin tek yolu bu," dedi çekinerek. Bu konudan bahsetmekten nefret eder gibi bir hali vardı. "Ormanın kalbinden ne kadar uzun süre uzak kalırsam işim o kadar güçleşiyor. Buraya geldiği zaman Rhiannon'la birlikte Tulsa'da kalamamamın sebebi de buydu. Ve ne işler çevirdiğini çok geç olana dek anlayamamamın."

"Şimdi iyi misin, yoksa geri dönmen gerekiyor mu?" Sesimin biraz hüzünlü çıkmasına engel olamamıştım.

"Birkaç gün idare edebilirim ve babanın arazisi beni biraz olsun rahatlatacak kadar ağaçlıklı. En hızlı şehirdeyken tükeniyorum."

"Şey, bana haber ver. Ben... şey..." diye geveledim. "Ben... kötü bir şeye neden olmak..."

Sözümü keserken üzgünden çok öfkeli görünüyordu. "Bana bebekten bahsedebilirdin."

Omuz silkerek elimdeki tabağı sabunladım. "Gerçekten bir şey fark etmiyor. Hamile olmasaydım da geri dönmek isterdim. Sadece babamın anlamasını kolaylaştırdı."

"Benim de anlamamı kolaylaştırdı." Clint yavaş yavaş konuşuyordu. "Ama bir şeyi anlamanı istiyorum."

Ellerimi kurulama bezine silerken ona baktım.

"Yine de kalmanı isterim." Ben konuşmaya yeltenince elini kaldırdı. "Hayır, bırak bitireyim. Geri dönemezsen ya da bir nedenden dönmemeye karar verirsen, nedeni her ne olursa olsun seni yine de seveceğimi ve isteyeceğimi bilmelisin." Bana yaklaşmasa da bakışları sıcacıktı. Uzandı ve elimi elinin içine aldı. "Seni ve kızını."

"Teşekkürler, Clint. Bunu unutmayacağım."

Elimi kaldırdı ve çevirip bileğimin içini öptü. Elimi sıcak tutuşundan istemeden kurtardım.

"Babama yardıma gidebilmek için şu bulaşıkları lavaboya atalım."

"Emrinizdeyim, hanımefendi." Akışkan sesi, bu sözcüklerde tonlarca anlam bulmamı söylüyordu. Kahvaltı dağınıklarını toplamak için dip dibe çalışırken bunu yapmamak için büyük çaba harcadım. Elleri ellerime gereğinden sık sürtünüyordu. Kolu sıcacık ve oldukça yakınımdaydı.

Beni delirtiyordu ama ona durmasını söyleme gücünü kendimde bulamıyordum. Bu kadar yakınımda olması iyi geliyordu.

"Bitti!" Nihayet. Ellerimi sildiğim kurulama bezini ona uzattım.

"İyi bir ekibiz." Gerekli etkiyi sağlamak için duraksadı. "Mutfakta."

"Evet. Bulaşık Makineleri Onur Listesi'ne gireceğimizden eminim," dedim alaycı bir sesle. "Gidip babama yardım edelim." Ona vücudumun başka bir yerini öpme fırsatı tanımadan mutfaktan malzeme odasına açılan kapıya yöneldim.

Malzeme odası, mutfak ile garaj arasında bir geçiş alanı olarak inşa edilmişti ve genelde kontrollü bir dağınıklık sergilerdi. İki duvar ev yapımı yiyecek kavanozlarının sıralandığı raflarla kaplıydı. Diğer iki duvara çamaşır makinesi, kurutucu ve paltolarla dolu kocaman bir dolap yaslanmıştı. Clint'le birlikte sırtımıza eski iş montları geçirdik ve kalın kauçuk tabanlı, diz hizasında lastik çizmeler giydik.

Montumun fermuarı takılınca bir küfür mırıldandım.

"Bir dakika." Clint'in sesi gülümsüyordu. "Ben halledeyim."

Parmakları görevi devraldı ve fermuarı birkaç santim aşağı kaydırdıktan sonra hızla yukarı çekip çenemin altına kadar sıkıca kapattı. Biraz Rus stilini andıran (ama kulaklarımı kapatan ve yabani saçlarımın tamamını içine alabilen) büyük boy şapkamın tepesine hafifçe vurdu.

"Küçük bir kıza benzedin." Ve ben bir şey diyemeden beni önce burnumun ucundan, sonra dudaklarımdan öptü. Sonra omuzlarımı tutup beni garaja açılan kapıya çevirdi. Kapıyı açıp beni hafifçe ileri itti.

"Yolu biliyorum," diye çıkıştım.

"O zaman önden buyurun, leydim," derken, sesi ClanFintan'ınkine o kadar çok benziyordu ki karnımda, orada büyüyen bebekle hiç alakası olmayan bir kıpırtı hissettim.

Bu adamın içimde gittikçe artan bir sıklıkla uyandırdığı hissi yok saymaya çalışarak, "Buyuruyorum," diye homurdandım.

Garajda kesinlikle kontrolden çıkmış bir dağınıklığı yararak yan kapıya ulaştık ve beyaza boyanmış bir dünyaya çıktık.

Kar hâlâ devam ediyordu. Bu sabahki, her şeyini çoktan kaplamış olan yığınların üstüne hafif bir eğimle inen yumuşak görünüşlü, kristalleşmiş bir kardı.

"Biri dev bir sim kutusunu açıp içindekileri bir pervaneyle her tarafa savurmuş gibi görünüyor," dedim.

Clint başını iki yana salladı. "Bir şeyin kapağı açılmış gibi göründüğü kesin. Yolunda olmayan bir şey var."

Ürperdim ve montumun yakasını boynuma iyice sardım.

Havaya dair tanıdık gelen tek şey olan Oklama rüzgârı uğuldadı.

"*Belki de kışın rüzgâr, yazın ölümüne sızlanıyordur ve bütün hüzünlü sesler eskiden olan ama artık olmayan şeyler için doğanın cenaze haykırışlarıdır.*" Kendi kendime mırıldanırken, sözün hangi ölü İngiliz'e ait olduğunu hatırlamaya çalıştım.

"Ne?" dedi Clint.

"Hiçbir şey." Düşüncelerimi düzene sokmaya çalışıyordum. Sadece kendi kendimi ürkütüyordum ve bunun hiçbir faydası yoktu. Babamın ayak izlerinin evden karla silikleşen ambara doğru uzandığı sol tarafımızı işaret ettim. "Bu taraftan."

"Dur bir dakika. Düşüp kendine zarar verirsen baban beni kazığa geçirip donmaya terk eder." Bana uzattığı kola minnetle yapıştım.

"Seni kazığa geçirmez." Neredeyse uyluk hizasına kadar çıkan karın üst sert yüzeyinde ilerlemeye çalışıyorduk. "Sadece vurur."

"Çok rahatlatıcı."

Ambar kapısı açıktı ve biz duyma mesafesine girince içeriden ince yapılı, dik tüylü vücutlardan oluşan bir kalabalık fırladı. Karın buzlu zemininde ayakta kalmak için çaba harcayan tazılar, üstümüze doğru zıplıyorlardı. Her birkaç adımda bir, bir pati kırılgan kabuğu aşıyor ve köpek, onu yutmakla tehdit eden kardan kurtulma mücadelesi vermeye başlıyordu.

"Kuyruklara dikkat," dedim Clint'e grup yanımıza ulaşmadan. "Özellikle biraz ıslakken lanet olası kırbaçlara benziyorlar."

Clint bana güldü.

"Şaka yaptığımı mı sanıyorsun? Bu sürü etrafında viyaklayıp kuyruk sallarken dışarı şortla çıkmayı bir dene. O kuyruklar kırbaç gibi iz bırakıyor." Ardından ambarın içine seslendim: "Tan-

rım, baba altı ay önce sadece üç köpeğiniz yok muydu?" Uzanıp en yakınımdaki sivri burnu okşayınca, köpeklerin hepsinin özel ilgi görmek için sızlanıp kuyruk sallamaya başladığı köpeksel bir mutluluk patlaması yaşandı. "Beş köpek saydım... sanırım."

"Evet." Babam elinde bir beyaz tahıl kovasıyla kapıda belirdi. "Parker Anne, birkaç ay önce Kansas'tayken şu kahverengi yavruya âşık oldu. Köpek yavrusunun onunla eve gelmek için yalvardığını söyledi. Sonuç ortada. Ona Fawnie Anne adını verdik."

"Yine de dört etti. Ben beş sayıyorum."

"Bir taneyle yetinemezdik," dedi babam tüylü patates cipslerinden bahseder gibi. "Gümüş rengi olan da yanında geldi. Parker Anne ona şu savaş kahramanının anısına Murphy adını verdi."

Clint ile birlikte karı ve köpekleri yararak ambara girdik. Mis gibi bir yonca kokusuyla sarmalandım ve atla karışık tatlı saman kokusunu içime çektim. Ambar büyüktü ve ince bir planlamayla inşa edilmişti. Bir tarafta kısrakların, tayların ve babamın hali hazırdaki yeni yarış atı stoğu olduğunu varsaydığım bakımlı atların barındığı sekiz bölme vardı. Ambarın diğer tarafına tavana kadar saman istiflenmişti. Saman istifinin hemen yanında tahıl ve çok kullanılmış derinin davetkâr kokusunun geldiği malzeme odası vardı.

İlk bölmeden içeri baktım ve bana uzanan kadifemsi burnu okşarken, "Diğer atlar nerede?" diye sordum.

"Arka çayırda. Birlikte barınağın altında kaldıkları sürece bir şey olmaz. Birkaç gün idare edecek kadar samanları var." Ambarın zemininden çıkan kollu musluğu işaret etti. "Bugs, sen su kovalarını doldurabilirsin. Clint, ben bu tahılı tartıp ayırırken sen de bölmelerde asılı duran saman ağlarını doldur." Duraksayıp Clint'e baktı. "Tabii sırtın kaldırabilirse."

Clint, "Sırtım kır havasında çalışmaya hep hazır," diye güvence verdi.

"İyi. Köpekler, yakalayın!" Yakındaki köpeklere sesini duyurmak için elindeki kovaya birkaç kez vurdu. "Dışarı çıkıp bacaklarınızı açın! Burada fazlasıyla ayak altındasınız."

Hepimiz söz dinledik.

Ambar, günlük işleri halleden, atlarla konuşan insanların dost canlısı sesleri ve normalde bir kedinin nüfuz alanı olan mekândan köpeklerin geçici olarak kovulmasından sonra içeri zıplayan dikkat çekmeye hazır bir sokak kedisinin miyavlarıyla doluydu. Kısraklar bakımlı, yapılı, uysal, kısa mesafe yarış atlarıydı. İki tay, uzun boylu, zayıf ve koca kafalıydılar; bana on beş yaşındaki delikanlıları (sivilce ve salak sırıtışlar hariç) hatırlatıyorlardı. Taylardan birinin bölmesinin kapısını itip yarısı dolu su kovasına baktım. Bu tayın sağ ön bacağının büyük kısmı, düzgün bir bandajla sarılıydı.

"Vay canına," diyerek elimle bacağını yokladım. "Bacağı iyi görünüyor, baba," diye seslendim. "Hiç sıcak değil."

"Evet, iyiye gidiyor." Babamın başı bölmenin yarım kapısının üstünde göründü. "Bu akşam pansumana yardım edebilirsin."

Babamı başımı sallayarak onaylarken tuhaf bir ses duydum. Uluma ve inleme arası garip bir karışımdı. Paniğe kapılmış gibiydi ve daha önce duyduğum hiçbir köpek sesine benzemiyordu.

"Bu da ne?" dedi babam ambarın kapısına doğru harekete geçerken.

"Clint!" diye seslendim ama o da çoktan duymuştu. Balyayı elinden atıp bana doğru hareketlendi. Kapıya vardığında babamın sadece bir adım gerisindeydik.

İşin tuhaf yanı, ambarda çalıştığımız süre içinde rüzgâr tamamen dinmiş ama kar hızlanmıştı. İri kar taneleri, sabahın cılız ışığı dışında her şeyi görünmez kılmıştı. Etrafıma bakarken Colorado'yu ve şu anda Oklahoma'yı kaplayan kar fırtınasının bir benzeri yüzünden Manateau Springs'te hoş bir kulübede mahsur kaldığım haftasonunu hatırladım. İnanılmazdı.

Durup sesin hangi yönden geldiğini anlamaya çalıştık.

"Büyük olasılıkla iki yeni yavru karda bir yerde takıldılar ve kurtulacak sağduyuya sahip değiller."

Babamın delici ıslığı havayı kapladı.

"Fawn! Murphy! Buraya gelin, yavrular!" Bir ıslık daha çaldı.

Bir anda ambarın doğu köşesinden bir tazı sürüsü fırladı. Titreyerek ve sızlanarak babama koştular. Ona ne kadar sokulsalar yetmiyor gibiydi.

"Sorun ne kuşbeyinliler?" diye sevgiyle sordu kafalarını ve kulaklarını okşarken.

"Baba, köpekler korkmuşlar," dedim ve ekledim. "Ve ikisi eksik."

"İki yavru. Düşündüğüm gibi. Karda bir yere takılmışlardır. Uluma sesi gölet tarafından geliyor sanki. Gidip o salak popolarını saplandıkları kar yığınından kurtarayım." Babam çayıra doğru harekete geçti ama Clint'in sesi onu durdurdu.

"Durun." Ses tonu ensemdeki tüyleri diken diken etmeye yetmişti. "Orada bir şey var."

"Net konuş, evlat," dedi babam.

Clint babama cevap vermek yerine bana baktı. "Hissediyor musun?"

Bunu söylediği anda hissettiğimi fark ettim. Tüylerimi diken diken eden Clint'in sesi değildi.

Korkudan kuruyan ağzımı kıpırdatmakta güçlük çekerek, "Hissediyorum," dedim.

"O yaratık mı?" diye sordu babam.

"Evet, Nuada gibi geliyor," dedim.

Çılgınca havlama sesleri iyice arttı. Artık istikamet netti. Ambarın doğusunda kalan, atlar için bolca içme suyu ve olta sallamaya istekli komşular için bolca balık barındıran bir göletin de olduğu çayırdan geliyordu.

"Pekâlâ, o lanet şey köpeklerime bir şey yapıyor ve bu beni çok kızdırıyor. Shannon, tüfek malzeme odasında her zaman durduğu yerde. Ve dolu, dikkatli ol."

Clint'in babama, "Birbirimizden ayrılmayalım," dediğini duydum.

"O zaman Shannon'm güvende olduğundan emin olsan iyi edersin," dedi babam kısaca.

"Efendim," diye karşılık verdi Clint. "Shannon'm içinde silahın içindekinden daha fazla güç var."

Babam, Clint'e anlamsız bir şeyler homurdanırken ona tüfeği uzattım. Önde babam, arkasında Clint ve en arkada ben, üçümüz birlikte, ambarın yan tarafından karı yararak ilerledik. Zincirli bahçe kapısına varana kadar çiti takip ettik. Babam zinciri çözdü ve Clint'le birlikte yığılan karı iterek her birimizin aradan geçebileceği genişlikte yol açtılar.

Karşımıza terk edilmiş bir at yemliği çıktı. Beyaz tozlu karla dolu açık kollarıyla bir Bradbury romanının sayfalarından firar etmiş bir uzay aracı gibi ürkütücü görünüyordu. Uzakta, muhtemelen yemliğin yirmi metre kadar gerisinde, karla kaplı küçük gölün pürüzsüz silüetini zar zor seçebiliyorduk.

Korkunç uluma kesinlikle gölden geliyordu.

Karın üstündeki ayak değmemiş sert tabakaya ve bizden yirmi küsur yaş daha büyük olmasına rağmen köpek yavrularıyla arasındaki mesafeyi kapatmak için koşan babam, Clint ve benden hızla uzaklaşıyordu. Birkaç saniyede bir ıslık çalıp köpeklere sesleniyordu.

"Fawn, Murf! Buradayım çocuklar!"

Sonra ayağım bir taşa takıldı ve kara yüzüstü kapaklandım. Daha gözümü kırpmadan Clint yanımdaydı. Beni ayağa kaldırıp yüzümdeki karları silkeledi.

"İyi misin?"

Başımı evet der gibi sallarken, omzunun üstünden babama baktım. Gölün doğu kıyısı olması gereken tarafta durmuştu. Gölün eğimsiz, ağaçlar ile çalılarla kaplı tek kıyısının o tarafa baktığını hatırlıyordum. Atlar orada su içerdi ve göz kamaştırıcı Oklahama yazından kaçıp oraya sığınırdık. Babam uçsuz bucaksız beyazlığa bakıyordu. Gölün ayak değmemiş yüzeyi sadece kuzey kenarından başlayan iki sıra ayak iziyle bozulmuştu. İzleri takip ettim ve gölün tam ortasında, iki yavru köpeğin koyu renkli bir su çemberinin içinde batıp çıktıkları yerde son bulduklarım görünce gözlerim dehşetle açıldı. Suyun üstünde kalmak için çırpınırken kafaları bir görünüp bir kayboluyordu. Birkaç saniyede bir köpeklerden birinin panikli uluması duyuluyordu. Gümüş rengi erkek yavrunun kendini cesurca dışarı itmek için patisini atmasını ve tutunacak bir yer bulamayıp tekrar dondurucu suya batmasım izledim. Çaresiz pati hamleleri yüzünden etraflarını çevreleyen kenarları çıkıntılı buz tabakası kan içinde kalmıştı.

"Ah, Clint, bu korkunç bir şey."

Ardından buz tabakasıyla kaplı suyun üstünde bir karaltının hareket ettiğini fark edince dikkatim köpeklerden uzaklaştı. Babamdı. Karnının üstüne yatmıştı ve bir yengeç gibi, gölün ortasındaki kırığa doğru sürünüyordu.

"Baba!" diye haykırdım. Clint ve ben yeniden ileri atıldık.

Babam, "Olduğunuz yerde kalın!" diye haykırdı ama santim santim ilerlemeyi sürdürdü.

"Baba, dur! Kırılacak ve sen de düşeceksin!" Gırtlağımda bir hıçkırığın büyüdüğünü hissettim.

Babam cevap vermeden ilerlemeyi sürdürdü. Sakinleştirici bir ses tonuyla köpek yavrularıyla konuştuğunu duyabiliyordum. Yavrular babamın sesine dehşetli ulumalarını korku dolu sızlanmalara indirerek karşılık verdiler.

Suyun dalgalandığını ve kendine ait karanlık bir canla hareket ettiğini görünce yüzümdeki bütün kan çekildi. Karanlık, hevesle kahverengi yavrunun etrafında dalgalandı ve kaygan bir

ses eşliğinde başının üstüne örtüldü. Suda anlık bir kıpırtı oldu ama yavru bir daha yüzeye çıkmadı.

"Fawn!" Babamın haykırdığını duydum.

Ardından simsiyah su daha güçlü yavrunun etrafına dalgalanmaya başladı.

"Bu Nuada. Orada." Clint'in sesi sakindi. Gözlerimi karşımdaki dehşetli sahneden güçlükle ayırdım. Clint'in safir mavisi aurası metalik bir tonda ışıldamaya başlamıştı. "Gölü çevreleyen ağaçların hizasına git, Shannon." Dalları dinlenmeye çekilmiş bir devin beyaz saçları gibi gölün donuk yüzeyine sarkan karla kaplı kocaman söğüt ağacını işaret etti. "Ağaca değdiğinden emin ol ve hazır ol."

"Ne için?" diye sormadım ve hızla harekete geçip ayaklarıma dolanan karda ilerlemeye başladım. Enerjimi gölde olanları seyrederek ziyan edemezdim. Dikkatimi devasa yaşlı söğüde odakladım ve bir an önce ulaşmak için çılgın gibi debelenirken kollarımdan güç almaya çalıştım.

"Murphy! Hayır!" Babamın çığlığı ağaca neredeyse ulaştığım ana denk düştü.

Hemen ardından korkunç bir çatırtı yükseldi. Tökezleyerek dalların oluşan perdenin arasına düştüm ve söğüdün gövdesinin sert kabuğuna tutundum. Dönüp bakınca babamın yere uzanmış bedeninin altındaki buz parçasının koyu renk, sulu bir yumruk tarafından kırıldığını gördüm. Sonra babam dondurucu suya gömüldü.

"Baba!" Çığlığım, çayırın üstüne çöken yapay sessizlikte yankılandı.

Babamın suyun ve kıyafetlerinin ağırlığına umutsuzca direnmeye çalışmasını izledim. Yumruklarından biri dışarı fırladı ve etrafını çevreleyen buz tabakasının üstüne indi. Bir delik açmaya, tutunacak bir yer bulmaya çabalıyordu. Ama eli yana kaydı ve avucundan çizgi halinde kan fışkırdı.

Ve yağlı su boynuna çarptı.

"Shannon!" diye bağırdı Clint. Göl kıyısında, tam önümde kalan eğimin alt kısmında pozisyon almıştı. Haçın üstündeki İsa gibi kolları iki yana açmış halde, yan duruyordu. Bir eli beni, diğeri babamı işaret ediyordu. "Ağacın içine uzan. Koruda elin bana değerken yaptığın gibi, enerjini bana göndermek için ağacın gücünü kullan.

Bütün vücudum yaşlı meşeye yaslanabilsin diye arkaya doğru bir adım attım.

Hoş geldin, Tanrıça'nın Kıymetlisi.

Ses, yumuşacık bir tınıyla zihnimde çınladı.

"Ah, bana yardım et," diye hıçkırdım.

Yanındayız, Seçilmiş ama gücümüzü çağıracak cesareti göstermelisin.

Gücümüzü mü? Ne diyordu böyle? Arkama, ağaca bakınca dallarının en yakınındaki bir başka ağacınkine dolanmış olduğunu gördüm. Ve o ağacın dalları bir sonrakine değiyordu. Gölün etrafında, sadece atların su içmeye geldiği kıyıda bozulan, yaşayan bir söğüt zinciri, sincaplar için süper bir otoban vardı.

"Şimdi! Shannon!" Clint'in sesi çaresizlikten boğuklaşmıştı.

Gözlerimi sımsıkı kapadım. Babam düşünme. Nuada'nın kötülüğünü düşünme. Orada olanları düşünme. Sadece sıcaklığı ve onu koruya aktarmanın nasıl bir şey olduğunu hatırla. Birden sırtımdan aşağı bir sıcaklığın aktığını hissettim. Gözlerimi daha da sıktım ve tıpkı boyutsal ayırımın boşlukları arasından ClanFintan'ı bulmaya odaklandığım zamanki gibi, Clint'e odaklandım. Kapalı gözkapaklarımın arkasında harikulâde aurasının nabız gibi attığını görebiliyordum. Ve zihnimin tüm gücünü kullanarak, içimde oluşan ısıyı tuttum ve gücünü hayalî bir alev topunu savurur gibi parmak uçlarımdan fırlattım.

"Evet, Shannon! İşte benim kızım." Clint'in sesi kat kat güçlenmiş gibiydi.

Derin bir nefes aldım ve arkamdaki sınırsız enerjiyi hissederek gevşedim.

"Ben Tanrıça'nın Seçilmişi'yim."

Fısıltım, söğüdün esmeyen rüzgârla alakası olmayan bir hışırtının başladığı dalları arasında güç kazandı. Kaybedilmiş bir dostun yeniden keşfedilen selamı gibi, ışıltılar saçarak bir daldan diğerine geçti. O neşeli fısıltıyla büyüyen enerjiyi hissedebiliyordum. Parmaklarımın arasında parlak bir top tuttuğumu hayal ederek hızlı bir hamleyle kendimden uzağa, Clint'in aurasını hissettiğim yere doğru savurdum.

Gözlerimi açtım. Saf, gümüşi bir ışık silindiri ellerimin arasından fırladı. Bu, Epi'nin parlayan yelesinde defalarca gördüğüm için hemen tanıdığım bir renkti. Işık silindiri aramızda, Clint babamın debelenmeyi sürdürdüğü deliğe doğru sebatla ilerlediği için, gözümü kapadığım ilk ana göre gittikçe uzayan boşlukta uzanıyordu. Clint'in ayaklarının hemen altındaki buz attığı her adımla biraz daha güçlenen, doğal olmayan bir parlaklığa bürünmüştü. Clint'i çevreleyen parlaklık, buzdaki deliği çevreleyen karanlığı daha çirkin ve görünür kılıyordu.

Yağımsı dalga babamın başının üstüne tırmandı ve babam bir emme sesi eşliğinde yüzeyin altına çekildi.

Clint görüntüsünü bulanıklaştıran bir hızla hareket etti. "Daha fazla, Shannon!" diyerek öne atıldı.

İçimde ruhum boşaltılıyormuş gibi, mide bulandırıcı, güçlü bir çekiş hissettim. Dişlerimi birbirine geçirerek kendimi ağacın sağlam kabuğundan içeri ittim.

"Ben Tanrıça'nın Seçilmişi'yim ve gücünüzü çağırıyorum!" Bu seferki bir fısıltı değil, dudaklarımdan dökülen bir haykırıştı. Cevap, gelmekte gecikmedi ve ışıklı bir sütun ellerimden çağlayarak Clint'in etrafını kuşatıp safir renkli aurasını gözlerimi yaşartacak kadar parlak bir ışıkla aydınlattı.

Babamın kanlı eli suyun üstünde kalan tek şeydi. Clint elini yakaladı ve kolundan akan masmavi kıvılcımlar kaygan suyu göksel bir ateşle tutuşturdu. Gölün derinliklerinden acı dolu bir haykırış yükseldi ve bir anda babamın vücudu suyun karanlık yüzeyine geri püskürdü. Clint'in mavi aurası babamın hareketsiz vücudunu içine alacak şekilde yayıldı.

Gölün eğimli kıyısına koşmak ve Clint'in babamı sağlam zemine sürüklemesine yardım etmek istiyordum ancak Clint enerjimde bir bocalama hissetmiş olacak ki, "Orada kal!" diye haykırdı. "Beni güçle beslemeye devam et. Ben babanla ilgilenirim."

Dikkatimi enerjiye kanal olmaktan ayırmamaya çalışarak ona itaat ettim ama Clint babamı güvenli bir yere çekmek yerine, sürünerek buzdaki deliğe iyice yaklaştı. Durması için haykırmak istedim ama içimdeki önsezi sözcüklerimi durdurdu. Clint'in elini ölümcül suyun yüzeyinin otuz santim yukarısına kadar uzatmasını sessizce seyrettim. Başını eğip kendi içine döndü. Sonra gök gürlemesini andıran bir ses eşliğinde, açık avucundan kıvılcımlı bir mavilik fışkırdı, buzdaki deliği ve kötücül siyahlığı bir konserve kavanozunun vakumla mühürlenen kapağı gibi tamamen kapadı.

Buzun altından bir haykırış ve lıkır lıkır bir ses yükseldi. *"Bu iş bitmedi, dişi."*

Mavi aurası artık zorlukla seçilebilen gök mavisi bir silüete dönen Clint, babamın vücuduna doğru emekledi ve onu çevirip boğulma vakası kurbanlarına uygulanan suni teneffüse başladı.

Clint babamın hareketsiz bedeni üstünde uğraşırken, kendi kendime babamın suyun altında uzun süre kalmadığım tekrarlayıp durdum. Görüşüm bulanıklaştı ve daha önce fark etmediğim yaşları gözlerimden sildim. Uzun bir zaman geçmiş gibi geliyordu ama büyük olasılıkla sadece saniyeler ya da dakikalar olmuştu ve babam önce öksürdü, arkasından ağız dolusu göl suyunu kusmaya başladı. Kendi kendine nefes almaya başladığı anda, Clint onu tekrar sırtüstü çevirdi ve tek bir hamleyle onu omzuna

aldı. Babamın pelteye dönen vücudunun hatırı sayılır ağırlığıyla zorlanan Clint, donuk gölün üstünde yalpalayarak ilerledi.

"Doktora ihtiyacı var, Shannon! Haydi!" Clint'in sesi sıkıntılıydı.

Telaşla söğüdün gövdesini okşadım. "Babamın hayatını kurtardığınız için teşekkürler."

Sen ne istersen, Epona'nın Kıymetlisi. Sendeleyerek Clint'in yanına koşarken cevap, zihnimde nazik bir veda yankısıydı.

Hiç tereddüt etmeden Clint'in boştaki elini kavrayarak ona güç ve enerji gönderdim. Enerji benden ona geçerken avucum yanıyordu.

"Hayır," dedi nefes nefese. Solgun yüzünde acı vardı. "Enerjini ona sakla. Ben başımın çaresine bakarım."

Elimi istemeyerek çektim ve güçlükle ilerleyerek ambara döndük.

Ambara girdiğimizde kalan üç köpek sessiz ve suskundu. Babamı kapının yanındaki bir saman yığının üstüne yavaşça bırakırken Clint'den acı dolu bir inilti yükseldi.

"Bana atkını ver."

Atkımı koparırcasına çıkarıp ona verdim. Babamın hâlâ kanayan elini sıkıca sardı.

"Malzeme odasından bir battaniye getir," diye emretti. O babamın nabzını kontrol ederken hemen fırladım.

Bir sürü at battaniyesiyle geri geldiğimde, Clint babamın montunu ve kazağını çıkarmıştı.

"Üstünü iyice ört ve ben Hummer'ı getirirken onunla konuş." Gitmek için dönmeden önce, "Şimdi ağacın şifa gücünü paylaşmanın tam zamanı," dedi.

Başımı onaylarcasına salladım ve babamı battaniyelerle sıkıca sarmaya başladım. Teninin mavi-gri rengi ve hareketsizliği beni dehşete düşürmüştü. Sağlam elini tuttum. Bütün dikkatimi toplayarak söğütlerden depoladığım ısıyı ona aktarmaya odaklandım. Avucumda o tanıdık yanma hissini duydum.

"Baba, beni duyabiliyor musun?" Battaniyelerden birinin ucunu tutup ıslak saçlarını ovaladım. Uçları donmuştu. Lütfen iyi ol. Lütfen iyi ol. "Baba artık uyanmak zorundasın." Vücudumdaki bütün sıcaklığı, ona olabildiğince akıttım.

Gözleri titreşerek açıldı ama donuk ve tuhaf bakıyorlardı.

"Baba!"

"Bugs?" Sesi berbat bir larenjit geçiriyormuş gibi çatallı ve cılızdı.

"Benim. İyisin."

Gözlerini kırpıştırdı ve nerede olduğunu bilmiyormuş gibi etrafa baktı ve sonra gözlerinde hatırladığına işaret eden bir ışık yandı.

"Yavrular?" dedi hırıltılı bir sesle.

Başımı salladım. "Yapabileceğin bir şey yoktu."

"Parker Anne çok üzülecek."

Kendini öldürtseydi, Parker Anne'nin çok daha fazla üzüleceğini söylemek istedim ama bunun, çenemi kapalı tutmam gereken anlardan biri olduğuna karar verdim.

Tekrar gözlerini yumunca içinin geçmesinden endişelenerek çılgın gibi elini sıktım. Ancak o da elimi sıkınca tekrar nefes almaya başladım.

"Artık sana inanıyorum." Sesi boğuk bir fısıltıdan farksızdı. "Partholon konusunda. Sana inanıyorum."

Hummer'ın motor gürültüsü yaklaştı. Clint hızlı fakat kaskatı hareketlerle babamın yamna geldi. "Hazır mısın, koca adam?"

"Bana bir dakika ver. Kendim yürüyebilirim," diye fısıldadı babam.

"Belki bir dahaki sefere." Clint güldü ve bir kez daha omzuna attığı babamı birkaç metre uzaktaki araca taşıyıp arka koltuğa yerleştirdi. Doğrulmaya çalışırken Clint'in yüzünü acıyla buruşturduğunu gördüm ama konuşmaya başladığında sesi sakin ve otoriterdi.

"Shannon, sen de arkaya, babanın yanma bin. Ona ayırabileceğin bütün enerjiyi aktarmayı sürdür." Bana kasvetle gülümsedi. "Sadece korudaki gibi kendini tüketmemeye dikkat et. Şu anda yeniden enerji verme şansımız pek yok."

"Ya sen?" diye sordum babamın yanına arka koltuğa tırmanırken.

"Benim için daha sonra endişeleniriz." Direksiyonun başındaki kaskatı ve öne eğik oturuşu beni telaşlandırmıştı. "Sıkı tutun, bu süratli ve kaygan bir yolculuk olacak." Clint motoru çalıştırıp hızla yola çıktı.

Askerî araçlara ve askerî adamlara saygım her saniye biraz daha büyüyordu.

"Elini kontrol et," dedi Clint dikiz aynasından bakarak.

Babam kesilen sağ elini göğsünün üstüne yerleştirmişti. Ben sağ tarafında oturuyordum; eğilip baktım.

"İzin ver, bakayım, baba."

Babam acıyla homurdandı ama eline bakmama izin verdi. Atkıyı sırılsıklam eden kan, ince kırmızı çizgiler halinde at battaniyesine sızıyordu.

"Hâlâ kanıyor," dedim Clint'e.

"Al, bakalım." Boynundaki atkıyı çözdü. "Bunu yarasının etrafına sarıp üstüne baskı uygula. Oldukça kötü kesilmiş."

"Üzgünüm, canın yanacak," dedim babama. Sonra kan içinde kalan elini Clint'in atkısıyla sardım, sıkıca bağlayıp üstüne bastırdım ve ona daha fazla ısı göndermeye odaklandım. Babam gözlerini yumdu.

"Kahretsin!" Kelime, sıktığı dişlerinin arasından ıslık gibi çıkmıştı. "Hissedemediğim zaman daha iyiydi."

"En azından artık sesin daha iyi çıkıyor."

"Evet, ağız dolusu küfür edebilmem için iyi zamanlama." Babamın titremekten dişleri birbirine çarpmaya başlamıştı;

bunu iyiye yordum. Gözleri gözlerime kilitlendi. "O kahrolası şey aşağıdaydı. Gölün bir parçası gibiydi."

"Biliyorum. Burada Partholon'daki gibi tam bir biçimi yok. Vücudu katı bir kütleden çok, sıvı ve karanlıktan oluşuyor."

"Kötü. Hissedebildim."

Başımla onayladım ve babama güç akıtmaya konsantre oldum.

Birden babam doğrulmaya yeltendi, onu yerinde tutmak için debelenmek zorunda kaldım.

"O şey hâlâ orada, diğer hayvanlarımın yanında!"

"Efendim," dedi Clint hızla. "Onu hapsettim. En azından bir süreliğine. Ve bir insana doğrudan bağlı olmadığı sürece Nuada'nın bir hayvana saldırmayı düşüneceğini sanmıyorum. Tıpkı sizi köpek yavrularının aracılığıyla göle çekmesi ya da Partholon'da Shannon'ın atına saldırması gibi. Biz artık orada olmadığımız için hayvanlarınıza zarar vermesi için bir neden yok."

Babam biraz gevşedi.

"Tek bir amaca odaklı," diyerek Clint'e katıldım. "Ve şu anda kafayı sevdiklerime takmış durumda. Peşinde olduğu köpek yavruları değildi. Onları sadece sana ulaşabilmek için kullandı."

Babam başını onaylarcasma salladı. "Mantıklı. Tabii bunların arasında mantıklı olabilecek herhangi bir şey varsa." Bana baktı. "O şey onu buraya senin çağırdığım nasıl düşünebilmiş?" Dişlerinin zangırdaması yüzünden sesi ara ara kesiliyordu.

"Bilmiyorum. Ben asla..." Ani bir düşünceyle duraksadım. "Tabii eğer Nuada buraya ben değil, başkası tarafından çağrılmadıysa."

Clint dikiz aynasından bana baktı ve gergin bir ifadeyle başını salladı.

"Onu Rhiannon çağırdı," dedim.

"O ya da bir başkası bunu neden yapsın?" Babamın sesinin yaralı ve güçsüzden çok öfkeli çıkmasına sevindim.

"Rhiannon kötü işler çeviriyor, baba." Zihnimde bir düşünce oluşmaya başlamıştı. Clint'le aynadan bir kez daha göz göze geldik. "Bres kesinlikle karanlık güçlere karışmıştı. Alanna bunu biliyordu. ClanFintan bana o korkunç kötü tanrıdan ve Koruyucu Kale'deki insanların ona tapınmaya başladıklarından bahsetti. Belki de Rhiannon sonuçları gerçekten anlayamadan, kendini o kötü tanrıya açmıştır. Niyeti bu olmayabilir ama yaptığı her neyse, Nuada'yı ölümden geri çağırmış. Onu yardımcı olmaya ikna etmeye çalıştığım söylemiştin, değil mi?"

"Bu doğru." Clint başını evet dercesine salladı. "Birlikte ormanın gücünü toplayabileceğimizden bahsedip duruyordu."

Mantıklı görünüyordu. "Ağaçların gücünün senin aracılığında ilettiğim zaman katlanarak büyümesi gibi. İşin içine girene kadar anlamamıştım ama Rhiannon'un sihir konusunda çok daha fazla tecrübeye sahip olduğu ortada. Senden seni gördüğü anda ya da..." Clint'in safir renkli aurasını düşündüm. "Hatta daha önce haberdar olmuş olmalı. Ama sen kendini kullandırtmayınca buna izin verecek birini bulması gerekti."

"Ya da *bir şeyi*," diye ekledi Clint.

Hummer yoldaki bir tümsekte zıplayınca babamın büzdüğü dudaklarından acı dolu bir inleme yükseldi. İnlemesi sözcüklere dönüştü. "Herhangi biri kötülüğü kontrol altında tutabileceğine nasıl inanabilir?"

"Rhiannon bir dünyayı ve içindeki her şeyi kendi idaresi altında tutmaya alışık. Kontrol edemeyeceğini düşündüğü hiçbir şey yok." Daha söylerken bunun doğru olduğunu biliyordum. Kendi varlığımın bir parçası gibi hissediyordum. Ve farklı bir şekilde yetiştirilmesem acaba ben de Rhiannon kadar karanlık ve çarpık olur muydum diye merak ettim. Bu ilk değildi. İçimde bu beceri var mıydı? Öyle düşünmek istemiyordum.

"Broken Arrow hastanesi Elm'in ilerisindeki sokakta değil mi?"

Clint'in sorusu oturduğum yerde doğrulmama ve etrafıma bakınmama neden oldu. Vücudumdan bir sersemlik dalgası geçti.

"Evet," dedim güçsüz bir sesle. "91. ve 101. Sokakların arasında."

Clint dönüşü yaptı. Onu aynadan bana bakarken yakaladım.

"Gözünü yoldan ayırma, Albay." Sesimin neşeli çıkması için gayret ettim ama aksine sarhoş gibi dilim dolandı.

"Nasılsınız, Bay Parker?" diye sordu Clint hemen.

"Daha iyiyim, evlat. Daha iyiyim." İtiraf etmeliydim ki sesi her zamanki haline yakın çıkmıştı.

"Elini bırak, Shannon," diye emretti Clint.

"Ne?" Sözcükleri duymuştum ama anlamlarını algılamakta güçlük çekiyordum.

"Efendim, Shannon'ın elini elinizden çekmeniz gerek. Söğütten stokladığı gücün tamamını kullandı ve şu anda kendi gücünü sizinle paylaşıyor. Bu hem onun için hem de bebek için iyi değil."

Zihnimde alarm zilleri çalmaya başladı ama elimin tepki vermesini sağlayamıyor gibiydim. Neyse ki babam benim gibi etki altında değildi.

"Hadi, Bugsy kızım. Elimi bırak. Ben iyiyim. Sen torunuma dikkat et." Babam elini elimden kurtarıp elimi kabaca okşadı. Gülümsemeye çalıştım ama yüzüm bana aldırmıyordu.

"Shannon, tatlım? Hâlâ bizimle misin?" Clint'in gözleri bana aynadan endişeli bakışlar atmayı sürdürüyordu.

Evet, demeye çalıştım. Endişelenecek bir şey yok. Bir anda gerçekten ama gerçekten yorgun hissettim ama sesim işbirliğini reddediyordu. Mırıldanma gibi bir ses çıkarmayı başardım.

Babam sağlam eliyle alnıma dokundu ve hareketin diğer eline verdiği acıya küfretti.

"Nesi var?" diye haykırdı Clint'e. "Buz gibi. Daha bir dakika önce iyiydi."

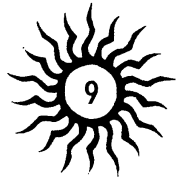
"Hastaneye geldik," dedi Clint, Hummer'ı Sadece Acil Servis Girişi yazan dar aralığa sokarken. Birkaç saniye bile geçmeden

araçtan atlayıp babamın kapısını açmış ve onu giriş rampasına doğru çekmeye başlamıştı bile.

"Önce Shannon'a yardım iste!" Babamın takatsiz bir sesle Clint'e itiraz ettiğini duydum.

"Onun ihtiyaç duyduğu yardım, duvarların arasında bulunamaz."

İkisi kayan elektrikli kapıların arkasında kayboldular. Başımı deri koltuğun arkasına yasladım. Sadece oturmak bile iyi gelmişti. Derin bir nefes aldım ve göğsümün neden bu kadar sıkıştığını merak ettim. Belki de biraz uyusam iyi olurdu. Büyük olasılıkla sadece biraz dinlenmeye ihtiyacım vardı.

"Shannon! Lanet olsun! Hemen uyan!"

Clint'in panik dolu haykırışı göz kapaklarımın açılmasına neden oldu. Sonra beni kucakladığı gibi Hummer'dan çıkardı ve koca bir bebekmişim gibi kollarına aldı. Acil servisin arkasındaki park alanında kararlı adımlarla ilerledi.

Beni yere bırakmasını, insanları oradan oraya taşıyıp durmanın sırtına iyi gelmeyeceğini söylemek istedim ama sesim bana itaat etmiyor gibiydi. Bu yüzden başımı sıcak omzuna yaslayıp gözlerimi yumdum.

"Shannon!" Beni sertçe sarstı. "Sakın bayılayım deme!"

Ona bakmaya çalıştım. Gerçekten birazcık uykuya ihtiyacım vardı. Neden kimse uyumama izin vermiyordu?

Ardından buzla kaplı bir kar yığınının üstüne bırakıldım. Clint sırtımı çok sert bir şeye doğru itti. Ellerinden birini omzuma bastırıp beni, ağaç olduğunu şimdi anladığım şeye iyice yasladı. Dişiyle diğer elindeki eldiveni çıkarıp avucunu ağacın kabuğuna dayadı.

"Lütfen ona yardım et," diye fısıldadı telaşla.

Epona'nın Kıymetlisi! Zihnime dolan ses, genç ve heyecanlıydı. Sırtım hemen karıncalanmaya başladı ve hemen ardından ağaç kabuğundan gövdeme bir sıcaklık aktı.

"Hah!" Güç içime dolarken yüksek sesle inledim.

Bağışlayın, Tanrıça'nın Kıymetlisi. Daha dikkatli olmalıydım.
Güç hücumu istikrarlı ve katlanılır bir sıcaklık akışına döndü.

Gözlerimi yumdum. Bu kez nedeni bilincimi kaybetmem değil, hissin vücuduma dönüşünün tadını çıkarmamdı. Kendi kendime, ellerim ve bacaklarımdaki acı veren karıncalanmaya bile aldırmadığımı söyledim. Sonra gözlerim açıldı ve bir zamanlar enfes olan kahvaltımı bembeyaz karların üstüne fışkırtarak kusmadan önce, haykırışımla Clint'i uyaracak ve yoldan çekilmesini sağlayacak zamam ancak bulabildim. Kusmam bitince ağzımı koluma sildim ve yan yan kayarak dumanı tüten kusmuk yığınından uzaklaştım. Başımı kaldırıp ağırlığını ağacın yan tarafına veren Clint'e baktım.

"En azından bu kez nefesim durmadı," dedim, sesimin geri dönmesine sevinerek.

"Sana kendini tüketmeden durmanı söylemiştim." Kızgın görünmeye çalışsa da önce bir saç buklesini yüzümden iten, sonra da yanağımda dolaşan eli nazikti.

"Ne zaman durmam gerektiğini anlamak güç." Gülümsedim ve sırtımı ağaca iyice yasladım. "Sinsice yaklaşıyor ve neler olduğunu anladığımda, çoktan..."

"Neredeyse ölmüş oluyorsun, öyle mi?" diye tamamladı alaycı bir sesle.

"Hayır, neredeyse baygın oluyorum."

Nefesini burnundan üfleyişi ClanFintan'a o kadar çok benziyordu ki kendimi gülmekten alamadım.

"Komik olan ne?"

"Sen." Ayağa kalkmaya yeltenince kaygan ve karlı zeminde kaydım ve Clint'in güçlü kolları sayesinde ayakta kaldım. Tanıdık yüzüne baktım. "Senden iyi bir Kentaur olur diye düşünüyordum."

Kollarıyla beni sımsıkı sarınca, kendime başımı göğsüne yaslama lüksünü tanıdım.

"Atları sevmem, Shannon, tatlım."

"Kentaur'lar at değil ki," diye itiraz ettim.

"Yakın sayılırlar."

"ClanFintan bunu duymaktan hiç hoşlanmazdı."

"Ona söyle, buraya gelip hesabını benimle görsün." Gülümsemesini sesinden duyabiliyordum.

"Bunu yapabilir, bak."

"İyi. Burada, Oklahoma'da atlarla nasıl baş edeceğimizi iyi biliriz. Ondan iyi bir varil midillisi olacağına bahse girerim."

Güldüm ve iterek ondan uzaklaştım. "Korkunçsun." Başımı kaldırınca dayandığımız ağacın küçük bir Bradford armudu olduğunu fark ettim. Beş yaşından daha büyük olamazdı. Şaşkınlık içinde iki eldivenimi birden çıkardım ve önce avuçlarımı, sonra alnımı pütürlü kabuğuna dayadım. "Hediyen için teşekkür ederim, ufaklık."

Ah, Kıymetli! Ne demek! Cılız sesi, zihnimin içinde çınladı.

Yüzümü buruşturdum ama genç ağacın coşkulu, çocuksu yoğunluğu hoşuma gitmişti. "Tanrıça seni kutsasın ve büyük, güçlü bir ağaca dönüştürsün." Ayrılmadan önce kabuğunu bir kez daha okşadım. Yemin ederim, kabuğunun ellerimin altında mutlu bir köpek yavrusu gibi titrediğini hissettim.

"Gidip babama bakalım." Kolumu Clint'in koluna geçirdim ve birlikte acil servise doğru yürümeye başladık. "Hey, kar dinmiş."

"Nuada'yı göle hapsettiğim anda dindi." Gökyüzünü süzdük. "Gerçi fazla sürmeyecek," dedi. "Bulutlara bak, karla yüklüler. Güneşi bile göremiyorum."

Oldukça yüksek bir kar yığınına takılıp tökezledim.

"Dikkatli ol." Doğrulmama yardım ederken sırtındaki acı yüzünden yüzünü buruşturduğunu gördüm.

"Senin de bir süre bir ağaca yaslanıp dinlenmen gerekmez mi? Beni ve ailemi Oklahoma'da oradan oraya taşıyıp dururken sırtın çok iyi olamaz."

"Benim için işler öyle yürümüyor," derken, konunun onu rahatsız ettiği belli oluyordu. "Yeniden ormana döndüğüm zaman iyi olacağım. O zamana kadar böyle idare etmek zorundayım."

Ormana dönmezse, daha kötüleşeceği konusunda iddialaşmaya hazırdım ama kapanan ifadesi beni onu daha fazla sorgulamaktan alıkoydu.

Hastanenin steril ortamına girince bizi floresan ışıkları ve sıcaklık karşıladı. Temiz ve tıbbi bir kokuyla sarmalandık. Üniversite yıllarımı ve Illinois Üniversitesi'nin kampüsünün yakınındaki büyük bir hastanede birim sekreteri olarak çalıştığım uzun geceleri hatırlamıştım. Burnumu kırıştırdım. Hastane kokusu neredeyse hiç değişmiyordu.

"Yardımcı olabilir miyim?" Şişmanca bir hemşire penceresini kaydırarak açtı ve bize sevecen bir tavırla gülümsedi.

"Evet, ben Richard Parker'ın kızıyım."

"Elbette," dedi içten bir cam arkası tavrı kelimeleri uzattığı yayvan bir Okie aksanıyla. "Sizin için bir bakayım. Sanırım doktor şu anda yanında."

"Onu görmek istiyorum, lütfen."

"Ziyaretçi kabul edip edemediğine bakayım." Hemşire, Clint'e baktı.

"Ah, o benim kocam."

Hemşire başını salladı ve Clint'i beğeniyle süzdü. "Bekleme odasında oturun, bir dakikaya kalmaz dönerim."

Oturduk. Clint'in koyu renk gözlerini üstümde hissediyordum.

"Koca mı?"

"Sakın başlama," dedim. "Yan tarafına dirsek atardım ama kahrolası sırtını acıtmak istemiyorum."

Kıkırdadı. "Bay ve Bayan... Şey..." Hemşire bir isim bulmak için debeleniyordu.

"Freeman," dedi Clint gururla ve ayağa kalkmama yardım ettikten sonra, kolunu koruyucu bir tavırla omzuma yerleştirdi. "Bay ve Bayan Freeman. Biziz."

"Babanızı şimdi görebilirsiniz ama sadece birkaç dakikalığına. Cerrah çağrıldı ve eline rekonstrüktif cerrahi uygulanması gerekecek gibi görünüyor. Bu yüzden bir an önce temizlik ve hazırlığa başlamamız lazım." Hemşire hızlı hızlı anlatırken U biçimindeki acil serviste onu takip ettik. "Ama iyileşecek. Ancak ameliyattan sonra takip için doktor birkaç gün burada tutulmasını istiyor. Vücut ısısının aşırı derecede düşmesi tehlikeli olabilir ve başında kötü bir şiş var."

"İyi ki kalın kafalı," diye fısıldadım Clint'e.

"Babasına bak, kızını al," diye karşılık verdi.

Hemşire bizi babamın iri cüssesinin yanmda ufacık kalan bir yatakta yarı oturur pozisyonda uzandığı 6 numaralı odaya aldı. Babamın sol koluna açılan damar yolundan bir sürü hortum çıkıyordu. Avucu yukarı bakan sağ eli, yatağının yanında duran yükseltilmiş bir ayağın üstüne yerleştirilmişti. Eli mavi bir kumaş yığının üstünde duruyor ve kanaması usul usul devam ediyordu. Eline sadece bir an bakıp yutkundum. Oradaki kocaman yarık, mide bulandırıcı bir fırında patatese sinir bozacak kadar çok benziyordu. Gözlerim babamın yüzüne çevrildi. Alnının sol tarafında kırmızı ve morun parlak tonlarına dönmeye başlayan korkunç görünen bir kabarıklık vardı. Bembeyaz yastık kılıfının üstünde bu kadar solgun görünmesi beni şaşırtmıştı.

Bir erkek hemşire odanın diğer köşesindeki birtakım kavanoz ve çekmeceleri karıştırmakla meşguldü. Bizi kibarca selamladı.

"Nasılsın baba?" Clint'in kolundan sıyrıldım ve babamın sağlam elini hortumlara zarar vermemeye dikkat ederek tuttum.

"İyiyim, iyiyim." Her zamanki huysuz haline dönmüştü. "Bu aptallar bana morfin vermekte ısrar ediyor ve o şeyleri alınca aptallaştığımı bir türlü anlatamıyorum." Sesini yükseltti ve sırtı dönük duran erkek hemşireyi işaret etti. "Tanrı aşkına,

ben 1960'da kırık bir kolla Notre Dame'a karşı futbol oynadım. Canlarına okudum. Birkaç dikiş atın da evime gideyim."

Hemşire dönüp babama dik dik baktı. Bir elinde korkunç görünümlü bir şırınga vardı. Diğer elini kalçasına yerleştirmişti. Sesi hoş ve yumuşaktı ama tonu babamın kahramanlık gösterilerinden sıkıldığını anlatıyordu. "Bakın, Bay Şey; yakışıklı, kaslı ve dayanıklı bir erkek olduğunuzu anlıyorum ama kırık bir kolla futbol oynadığınız günler, KIRK YIL ÖNCESİNDE KALDI." Boştaki eliyle fazlasıyla *In Living Color*[14] kokan bir hareket yaptı. Bu uzun zamandır sürüyor gibi görünüyordu.

Babam ağzını açınca, sahnenin tatsız bir ağız dalaşına dönüşmesine engel olma umuduyla araya girdim. "Baba, lütfen şu iğneyi yaptırır mısın? Seni daha fazla acı çekerken görmeye dayanabileceğimi sanmıyorum." Ona doğru eğilip fısıldadım. "Bana Parker Anne'yi aratma. Ne diyeceğini biliyorsun." İkimiz de büyük silahları devreye sokma tehdidi savurduğumun farkındaydık. Babam bana korkulu bir bakış attı.

"Onu rahatsız etmeye gerek yok." Elimi sıktı ve hemşireye âdeta homurdanarak, "Durma, şu kahrolası iğneyi yap," dedi. "Ama sadece bir kere."

"Çok teşekkürler, Majesteleri." Hemşire gözlerini devirdi, bana bıkkın ve yorgun bir yakın arkadaş bakışı attı ve babama iğneyi sonuna kadar sapladı.

Bunun ona iyi geldiğini düşündüm. (Hemşireye değil, babama.)

Cerrah, Dr. Athena Mason, içeri girmek için o anı seçti. Sesi ve duruşu hemen güven uyandıran, profesyonel görünüşlü, orta yaşlı, çekici bir kadındı. Hastalarına bedenlerinin yanı sıra çalışan beyinleri de olduğu varsayımıyla yaklaşan sayılı doktorlardandı. Ayrıca ilk ismini çok havalı bulmuştum.

---

14 1990-1994 yıllarında yayınlanan, skeçlerden oluşan bir komedi programı. (ç.n.)

Dr. Mason babamın dosyasım çoktan almıştı ve Clint ve benimle tanıştıktan sonra babamın yaralı elinin olduğu tarafa geçti. Babamdan onay aldıktan sonra bana durumu anlatmaya başladı.

"Babanızın elinde ciddi bir sinir hasarı mevcut. Ameliyatla büyük olasılıkla fonksiyonunu yüzde seksen oranında geri kazandıracağım. Ameliyat olmazsa, bir şeyleri tutamayacağı gibi, bileğinden aşağıdaki kısımda his de olmayacak. Ameliyatın en iyi tedavi seçeneği olduğu konusunda fikir birliğine vardık."

"İyileşecek mi?" Başımın döndüğünü hissediyordum.

"Evet." Doktor bana güven veren bir gülümsemeyle baktı. "Onu derhal ameliyata almaya hazırım. Eşinizle birlikte dışarıda beklerseniz, babanızı ameliyata hazırlayacağız. Onu yukarı çıkarmadan önce sizi çağırttırırım."

Babamı aceleyle öptükten sonra, Clint'in beni odadan çıkarıp acil servisin bekleme odasına götürmesine izin verdim.

Neredeyse rahat sayılabilecek koltuklarımıza tekrar yerleştikten sonra Clint'e dönüp mırıldandım: "Sana hastanelerden ne kadar nefret ettiğimi anlatamam."

Clint bana doğru eğildi ve kulağıma fısıldadı. "Bunu bir senenin yarısından fazlasını hastane koğuşunda geçirmiş bir adama mı söylüyorsun? Kokusu bile tenimi karıncalandırmaya yetiyor.

Gürbüz görünümlü hemşire başını yarı açık camdan uzattı. "Köşeyi dönünce mola odasmda kahve ve kurabiye var."

Kuklalar gibi başımızı sallayarak teşekkür ettik.

"Bir şey ister misin? Sanırım bir kahve alsam iyi olacak. Uzun bir gün oldu." Clint sakil hareketlerle ayağa kalktı.

İfadesinin, acısıyla savaştığını görebiliyordum. Maskelemeye çalıştığı her halinden belli oluyordu ve acının arkasındaki nedenin ben olduğumu bilmek, kendimi berbat hissetmeme neden oldu.

Onu sözcüklerime inandırma çabasıyla, alçak ama güçlü bir sesle, "Clint," dedim. "Senin kalmana gerek yok. Ormana dön. Babam iyileşecek. Ameliyattan çıkınca babamı evine yerleştiririm.

Sonra da..." Sonra ne halt edeceğimi bilemeyerek bocaladım. "Şey, babamın kamyonetlerinden birini ödünç alıp sana gelirim. Sonra birlikte bundan sonra ne yapacağımızı planlarız."

"Bana patronluk taslama." Clint'in bakışları donuklaşmıştı.

"Sana patronluk tasladığım falan yok!" diye haykırdım. Sonra hemşirenin meraklı bakışı karşısında, sesimi derhal alçalttım. "Acının sebebi olmaktan nefret ediyorum, o kadar."

"Acımın nedeni sen değilsin, Rhiannon."

"Ne demek istediğimi biliyorsun," dedim sıkkın bir sesle.

"Evet, ne demek istediğini biliyorum." Yanıma oturdu ama vücudu tüfek gibi kaskatıydı. Bana dokunmuyordu. "Sana ve ailene burada, yanında kalmama izin vereceğin kadar yakın olmadığımı söylemeye çalışıyorsun. Seni onun gibi sevdiğime inanmadığını biliyorum ama davranışlarımın seni burada olduğun ve bana ihtiyaç duyduğun sürece yerimin senin yanın olduğuna inandırdığını sanıyordum."

Ne diyeceğimi bilmiyordum. Söylediklerini kabullenmek ona daha fazla acı vermez miydi?

"ClanFintan bile yerimin senin yanın olduğunu söyledi." Tekrar ve bu kez harcadığı çabanın ona neye mal olduğunu bana belli etmemeye gayret ederek ayağa kalktı. "Kahve alacağım. Sana da bir şey getireyim mi?" Gözlerini ona itiraz etmem için meydan okurcasına gözlerime dikti.

Yapamadım. Söylediklerinin doğru olduğunu biliyordum. Yeri benim yanımdı. Babam dışında güvenebileceğim tek insandı. Ve neyle karşı karşıya olduğumuzu anlayabilecek tek insan.

"Biraz sıcak çay fena olmaz," dedim tam bir aptal gibi.

Homurdanarak arkasını döndü.

"Varsa yeşil çay lütfen. Şeker istemem," dedim arkasından.

Başını salladı ve eğilince belden yukarısı komple acıyormuş gibi, kaskatı bir duruşla uzaklaştı.

Oturduğum yerde derin düşüncelere daldım. Burada olmayı hak ettiğini düşünmediğimi ima etmemiştim. Ve ondan hoşlanmadığımı. Pekâlâ, onu sevmediğimi. Ben sadece belki de en iyisinin onun...

... onun ne? En iyisi onun yeniden ortaya çıkması "hoş ve güvenli" olana kadar cehennemin dibinde beklemesi miydi? Bay Kahraman Savaş Pilotu? Ah, lütfen. Yanlış hüküm sözü bunun yanında hafif kalırdı.

"Yeşil çay yoktu." Clint bana yan tarafından bir Lipton çay poşeti etiketi sarkan, köpük bir bardak uzattı. Yanıma oturdu ve kahvesini üfledi. Konuşmadık.

"Doktor odaya dönebileceğinizi söyledi." Hemşirenin genizden gelen sesi boş odada yankılandı.

"Teşekkürler." Birinin benimle hâlâ konuşuyor olmasına sevinerek gülümsedim.

Ameliyathane kılığı içindeki bir hemşire babamın tekerlekli sedyesini koridora itiyordu. Duraksadı.

"Doktor bekliyor."

Başımı tamam dercesine salladım ve babamın alnına bir öpücük kondurdum. Çeşitli yerlerine milyonlarca hortum takılıydı. Yaralı elinin üstü küçük ölü bir beden gibi örtülüydü. Benzetme içimi bulandırdı. Ona en neşeli gülümsememle baktım.

"Buradayız, baba. Hiçbir endişen olmasın."

"Hey, Bugsy. Bu morfin beni bok gibi aptallaştırıyor." Dili çok tatlı bir şekilde dolanıyordu. "Sanırım o kız gibi hemşireyle flört ettim." Ve sonra gerçekten kıkırdadı.

Güldüm ve onu yanağından öptüm. "Şimdi neden morfin istemediğini anladım."

"Aynen öyle," dedi. Dağınık dikkati Clint'e çevrildi. "Kızımıza iyi bak, evlat."

"Evet, efendim."

"Ah, bu arada Parker Anne için endişelenmenize gerek yok," dedi babam. "Onu aradım. Kayınbiraderi eski Buick'lerine zincir takacak. Bu kodeşçiler beni salmadan dönmüş olur."

"Sana çok kızacak," diye güldüm.

"Biliyorum." Sarhoş gibi sırıttı.

"Gitme zamanı, Bay Parker." Hemşire sedyeyi koridorda itmeyi sürdürdü.

"Seni seviyorum, baba."

"Seni seviyorum, Bugsy."

Ameliyathaneye açılan kapılar sessizce kapandı. Arkamda Clint'le, mahzun bir halde bekleme odasına doğru yürüdüm. Saate baktım ve öğleni çoktan geçtiğini fark edince şaşırdım.

Acil Servis hemşiresi yerindeydi. "Doktor, babanızın ameliyatının birkaç saat süreceğini söyledi."

Başımı eğerek teşekkür ettim.

"Samırım, acıktım," dedim Clint'e ortamı yoklamak için.

"Büyük olasılıkla bir şeyler yemek sana iyi gelecek." Sesi nötrdü. Hem kızgın hem de kızgın değil.

"Ama hastane yemeği istemiyorum." Burnumu kırıştırdım.

Bu sözüm üstüne hemşire kulak kesildi. "Dışarıdaki keşmekeşte gidebilen bir aracınız varsa yolun aşağısındaki Arby's açık." Kıkırdadı. "Hava dönünce, koca bir vardiya ekibinin tamamı orada mahsur kaldı ve kafayı yediler." Omuz silkti. "Hemşireler de hastane yemeklerini sevmez."

"Arby's kulağa çok hoş geliyor. Teşekkürler," dedi Clint hemşireye.

"Gelirken size bir şey getirmemizi ister misiniz?" diye sordum.

"Ah, biz çoktan yedik." Penceresini kapatıp bize el salladı ve fazla hararetli görünen aşk romanına geri döndü. (Clint benimle konuşmayı reddederse acaba kitabı bana da ödünç verir miydi?)

Öğleden sonra hava soğuk ve karanlıktı ama kar tekrar başlamamıştı. Kışa adım atarken Clint'in elini tuttum. Hummer, acil

servis hastalarına özel otoparktaki yerlerden birindeydi. Motoru bir spor araba gibi homurdanarak çalışmaya başladı.

"Arby's buranın biraz güneyindeki ilk kavşağın köşesinde," dedim. Clint başını sallayarak hastanenin önünden geçen bomboş yola çıktı.

Sessizlik büyüyordu.

"Karnım acıktı."

"Bunu daha önce de söyledin."

"Ah."

Büyük Arby's tabelası görüş alanımıza girdi. "İşte, orada."

Clint park alanına girerken alaycı bir sesle, "Görüşüm gayet iyidir," dedi.

Motoru kapatmasını bekledim ve ona döndüm. "Bak, sinir bozucu olmak zorunda değilsin." Dudakları büzüldü ama hiçbir şey demeyince sözlerime devam ettim. "Seni burada istemediğimi hiç söylemedim. Burada olmaya hakkın olduğunu düşünmediğimi de. Sadece kahrolası sırtın için endişeleniyorum ve sana bir şey olsun istemiyorum." Duraksadım ve bakışlarımı kaçırdım. "Bugün sevdiğim bir adamı az kalsın kaybediyordum. Birini daha kaybetmeyi göze alamam."

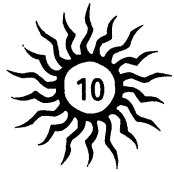
Bir saç buklesini yüzümden iten elinin sıcaklığını hissettim. Başımı ona doğru yatırınca, avucunu yanağıma dayadı.

"Beni kaybetmeyeceksin, Shannon, tatlım." Derin sesi içimin erimesine neden oldu.

Vücudumu ona doğru çevirdim, başım omzunda dururken koluyla beni iyice sardı. Saçlarıma bir öpücük kondurdu.

"Artık karnımı doyuracak mısın?"

Clint omuzlarımı sıktı ve beni bırakmadan önce bir kez daha öptü. "Haydi. İkinizi de doyuracağım."

"Ekstra *horsey* sos[15], kıvırcık patates ve Diyet Pepsi'li Dev Arby's sandvicin üstüne tanımam." (Diyet Pepsi'nin büyük boy kızarmış patatesi sıfırladığı kabul görmüş bir gerçektir.)

Acil servisin bekleme salonunda son sıvı damlasını da ziyan etmemek için pipete asılırken, halimden son derece hoşnut bir halde ağzımı şapırdattım. "Artık sürekli midem bulanmadığı için yemekler enfes geliyor."

Clint beni sevecen bir keyifle seyrediyordu. "Kadın, sen gerçekten iyi yiyorsun!" Okie aksanını özellikle abartıyordu.

Karnımı sıvazladım. "Evet, yiyebiliyoruz."

"Daha iyi hissediyorsun ya?"

"Müthiş." Ona sırıtarak baktım.

"Planımızı konuşmaya hazır mısın?"

"Planımız mı var?" dedim şaşkınlıkla.

"Yoksa da olmalı."

"Pekâlâ, ne yapmak *istemediğimi* biliyorum," dedim bir anda ciddileşerek.

"En azından başlamak için iyi bir nokta. Yapmayacaklarımızdan başlayıp planı geliştirelim." Kontrolü elinde tutan asker gibi

---

15 Arby's'in özel mayonezli turp sosu. (ç.n.)

konuşmuştu. Tanrı'ya çok şükür, içimizden biri ne yapılacağını biliyordu. Sanırım.

Sesimi alçalttım. "Babamın evine dönmeyeceğim." Ürperdim. "O gölün yakınında olmaya dayanamam."

"Katılıyorum. Ağaçlar sana yardım etse bile, bu güvenli olmaz. Güçlü olmasına güçlüler ama onların gücü ile o korununki arasında fark var ve Nuada'yı öldürmek için ormanın kalbindeki antik ağaçların gerçek gücüne ihtiyacın olacak."

"Tabii öldürülebilirse. Demek istediğim, lanet olsun, çoktan ölmüş olması gerekiyordu."

"O zaman ait olduğu karanlığa geri gönderilmeli."

Clint benim de hissetmeyi dilediğim bir özgüvenle konuşuyordu. Ve karanlık tanrı Pryderi'nin bu olayın neresinde olduğunu merak etmek işten bile değildi. Zaten yeniden canlanmış bir Nuada'yla savaşmak yeterince kötüydü. Eski bir tanrıyla savaşmak...

"Kar daha başlamadı." Neyse ki Clint korkunç düşüncelerimi böldü. "Ama görünüşe bakılırsa her an başlayabilir. Ve bu büyük olasılıkla Nuada'nın uzun süre hapis kalmayacağı anlamına geliyor."

"Lanet olası Rhiannon'u bulmamız gerek," dedim kimbilir kaçıncı kez. "Ve neler olduğunu bize anlatmasını sağlamamız."

"Ne halt ettiğini demek istiyorsun," diye düzeltti Clint.

Tatsız bir ifadeyle başımı salladım. "Sana bir telefon numarası ya da ona ulaşabileceğin bir bilgi bırakmadı mı?"

"Denedi." Hatırlarken Clint'in yüzü gerilmişti. "Ben kabul etmedim. Onunla ilgili hiçbir şey istemedim. Hayatımda dokunduğu her şeyde pis bir leke bırakır gibiydi. Ondan arınmam gerekiyordu."

"İşte bu!" diye haykırdı. "Neden daha önce düşünemedim?" Clint bana alnını kırıştırarak bakıyordu ama ben anlatmayı sürdürürken ifadesi anlayış dolu bir sırıtışla aydınlandı. "Yüce Rhiannon'u çağırmak için telefona ihtiyacımız yok. O bana bağlı! İkimizin auralarının aynı olduğunu söylediğini hatırlıyor musun?

Bu bilgiyle büyük olasılıkla sen onu kendi başına ya da en azından eski korunun yardımıyla çağırabilirsin ama ikimiz ve bir de korunun nasıl bir mesaj göndereceğini bir düşünsene!"

"Kesinlikle görmezden gelemeyeceği bir şey olur." Clint'in sırıtışı benimkinin yansımasıydı.

"Ve eğer ilk *davetimizi* yok saymayı başarırsa, biz de *davet etmeye* devam ederiz."

Clint bir ıslık çaldı. "Islak bir kediden bile daha fazla delirecek."

"Kedilere hakaret etme. Onları severim. Ben daha çok öfkeli bir kobra düşünmüştüm."

"Bunu bir meydan okuma olarak görecek."

"İyi çünkü öyle." Sesim, güvenini geri kazanmıştı. Nuada'yı ya da karanlık bir tanrıyı nasıl yeneceğimi bilmiyor olabilirdim ama Rhiannon baş edebileceğimi biliyordum. O bendi, benim bencil, kaltak ve nefret dolu halim. Eski kocamın bu konuda ne diyeceğini düşünüp yüzümü buruşturdum. Pekâlâ, *çoğu zaman*, o yanımın hakkından gelebiliyordum.

Saate baktım. Zaman hızla ilerliyordu: 17:00 olmuştu. Dışarı bakınca arduaz rengi gökyüzünün kömüre döndüğünü gördüm. Yine gece olmuştu. Ormana doğru uzun araba yolculuğunu düşünmek derin bir iç çekmeme nedene oldu.

"Bu gece değil," dedi Clint düşüncelerimi okur gibi. "Sabahı bekleyeceğiz. Baban için her şeyin yoluna girdiğinden ve üvey annenin yola çıktığından emin olacağız. Ve gündüz yolculuğu yapacağız."

"Bay ve Bayan Freeman." Dr. Mason'ın sesi beni yerimden sıçrattı ve nabzım hızlandı ama bize yaklaşırken yüzündeki hoşnut ifadeyi görünce gevşedim. "Babanız ameliyatı gayet iyi atlattı. İlk başta düşündüğümden daha fazla hasar vardı; ameliyat bu yüzden beklediğimden uzun sürdü."

"Ama elini kullanabilecek, değil mi?"

"Aylar sürecek bir rehabilitasyon gerekecek ama yarış atlarını eğitmeye ve samanların balyalamaya dönebileceğini düşünüyorum."

Babam çok şey anlatmışa benziyordu. "Onu görebilir miyim?"

"Çok fazla ilaç verdik ve ciddi ısı kaybı yüzünden bitkin düştüğü için şu anda uyuyor." Doktor elini cebine attı ve bana bir kâğıt parçası uzattı. "Babanız bu numarayı size vermem için benden söz aldı. Hayvanlarına yem verilmesi için komşuyu aramanızı rica etti. Ve size ne sizin ne de kocamzın evine gitmenizi istediğini iletmemi söyledi. Oraya geri dönerken kaza geçirmenizden çok endişeli görünüyordu."

Kâğıdı aldım. "Teşekkürler, doktor. Rica etsem, hemşirelerin ona Clint ve benim eve dönmeyeceğimiz konusunda güvence vermesini sağlayabilir misiniz? Kasabada kalacağız. Hemşire bankosunu arar, otelin numarasını bırakırım."

"Mükemmel. Sabaha uyanmış ve ayağa kalkmış olacaktır." Bizi kibarca selamladı. "Dikkatli gidin."

"Teşekkürler, doktor," dedi Clint kâğıdı benden alırken. "Kahve makinesinin olduğu odada telefon var. Ben komşuyu arar..."

"Büyük olasılıkla Max Smith'i kastetmiştir."

"Bay Smith'i arar, olanları anlatırım." Birbirimize baktık. "*Olanların elden geçirilmiş versiyonunu anlatırım.*"

"Döndüğünde burada olacağım." Başını tamam der gibi eğdi. O uzaklaşırken kendime vücudunun güçlü hatlarına uzun uzun bakma izni verdim. Geniş omuzlar, daralan bir bel, sıkı bir popo, güçlü bacaklar.

Omzunun üstünden baktı ve beni ona bakarken yakaladı. "Bir şey mi istiyordun, Shannon, tatlım?" dedi gülümseyen bir sesle.

"Hayır, ben, şey, sadece düşünüyordum," diye kekeledim ve kızarıp arkamı döndüm. Kahkahası koridorda çınladı.

"Fena yakışıklı bir adam," dedi hemşire iç geçirerek.

"Evet," diye mırıldandım ve pipetimi emmeye döndüm. Ve hayır, başka bir şeyi emdiğimi düşünmeyecektim. Gerçekten, ciddiyim. Gerçekten.

En azından kendime tekrarlayıp durduğum buydu.

Clint neredeyse ben kendi kendime mırıldanmayı kesmeden geri dönmüştü. Cazibesini kullanarak hemşireden cerrahi yoğun bakımın numarasını kopardı, beni dirseğimden tutup kaldırdı, üşümeye fırsat bulamadan Hummer'm yolcu koltuğuna bindirdi ve yola koyulduk.

Aracın ısıtıcısını ayarlarken, "En yakın otel ne tarafta?" diye sordu.

"Herhalde evime ne olduğundan haberin yoktur, değil mi?" Rhiannon evimi satmadıysa, sahiplenmediyse ya da her neyse işte, orada kalabilirdik. Her zaman dışarıda bir anahtar saklardım, bu yüzden içeri girmek sorun olmazdı. Hüzünlü ruh halim, geceyi kendi evimde geçirmenin en kolayı olacağını söylüyordu.

"Ah, petrolcüsüne hallettirdiği ilk iş o oldu." Clint bana özür diler gibi baktı. "Yanlış hatırlamıyorsam adam evi hemen sattı."

"Kaltak," diye soludum. Ama mantıklıydı. Bir trilyoneri avucunun içinde oynatıp dünyayı ele geçirmek ve rastgele kötülükler yapmak dururken, neden şirin fakat mütevazı evimde kalacaktı ki? "Elm'den kuzeye doğru git. Tam otobana çıkmadan önce birkaç otel olmalı."

Clint başıyla onayladı ve Hummer donmuş yolda ilerlemeye başladı. Kısa yolculuğa konsantre olabilmesi için sessiz kaldım. Sokaklar yine bomboştu. Hava neredeyse kararmıştı ve sokak lambaları tuhaf, hayaletimsi ışık haleleri saçıyordu.

"Nükleer kış," diye fısıldadım.

"Ne?"

"Bana *The Day After*'ı, hani seksenlerde televizyonda yayınlanan nükleer savaş sonrasıyla ilgili diziyi hatırlattı."

"Hatırlıyorum. Kasvetli bir diziydi." Uzanıp dizimi okşadı. "Sen iyi misin?"

Başımı salladım. "Sanırım sadece yorgunum."

"Yoksa bir Arby's'e daha mı ihtiyacın var?" Gülümsedi.

"Belki daha sonra." Birden üzerime çöken tatsızlık duygusunu yok saymaya çalışarak gülümsedim. "Sanırım biraz uykuya ihtiyacım var."

"O konuda yardımcı olabilirim." Tam karşımızda kalan binaları işaret etti. "Bir Canterburry Inn, bir de Luxury Inn var gibi görünüyor. Hangisini tercih edersin?"

Yan yana duran iki oteli süzdüm. "Luxury Inn tek seçenek gibi görünüyor." Canterbury'nin yanıp sönen kırmızı ışıklı tabelasında *Dolu* yazıyordu.

"O zaman Luxury." Clint vitesi düşürdü ve Hummer'ı küçük otelin önündeki dar yola soktu. "Kahretsin, park yeri tıklım tıklım dolu. Gidip ne var ne yok bir bakayım."

Biraz fazla çabuk döndü. "Dolu. Başka neresi var?"

"Yanlış hatırlamıyorsam, buraya iki kilometre uzakta yeni bir Best Western açıyorlardı. Orayı deneyelim." Aslında Best Western'i BA Şarap ve İçki adında küçük, şirin bir içki dükkânının arkasında kaldığı için hatırlıyordum. İnşaatı sırasında önünden birkaç kez geçmiştim. Özellikle yüzde on indirim olan salı günlerinde, çok çeşit barındıran şarap raflarında yeni, baştan çıkarıcı bir kırmızı şarap aradığım günleri hatırlayıp özlemle iç geçirdim.

"Neden iç çektin?"

"Aklıma Best Western'in yakınındaki çok hoş bir içki dükkânı ve mükemmel kırmızı şarabı bulmak için çıktığım avlar geldi."

Güldü. "Shannon, tatlım, kızının kırmızı şaraptan anladığını sanmıyorum." Duraksadı. "Henüz."

"Kesinlikle hayır. Ve ben de daha..." Hızlı bir sayım yaptım. "... yedi ay kadar bir şey anlayamayacağım."

"Bahar bebeği mi?"

Bu beni gülümsetti ve kasvetli ruh halimin değiştiğini hissettim. Elimi karnıma yerleştirdim. "Bahar bebeği."

Kenosha Caddesi'ndeki Best Western Oteli, ışıklı süslemelerinin de katkısıyla, yeni inşa edilen otellerin göz alıcı görüntüsüne sahipti. Reasory Grocery Plaza'nın (içinde benim içki dükkânının yanı sıra bir Quick Trip[16] ve Blockbuster Videocusu ve bir sürü tipik *yuppie*[17] dükkânının daha olduğu plazanın) hemen arkasında kalıyordu. Etrafı karla kaplı ağaçların karanlık silüetleriyle çevriliydi ve açelya çalıları olarak hatırladığım ama şimdi beyaz bir kart örtüsüyle kaplı yuvarlak ışık gölgelerine benzeyen tepeciklerin süslediği bir ön cephesi vardı. Park alanı fazla dolu görünüyordu.

"Otel bulmak için ta Tulsa'ya kadar gitmek istemiyorum," diye söylendim.

"Bir bakayım." Clint'in araçtan inip ön kapıya yürümesini ve parlak kapıların arkasında gözden kaybolmasını seyrettim. Bu defa dönmesi biraz uzun sürdü ve elindeki oda kartını sallayarak gülümsedi.

"Son bir oda kalmış!"

Hızla park edip kaygan park alanında yolumu bulmama yardım etti. Odamız üçüncü kattaydı. Kart, kilit oyuğundan kayarcasına geçti ve ışık yeşile döndü. Odanın temiz halı ve taze ahşap karışımı yeni bir kokusu vardı. Mavi, bej ve altın tonlarında şal/çiçek desenli duvar kâğıdıyla yarı zevkli döşenmişti. Yatağın üstünde rahat ve davetkâr görünen bir yatak örtüsü seriliydi.

Odada battal boy tek bir yatak vardı.

İkimizin tuhaf bir halde kapı eşiğinde durduğumuzu fark edince hızlı adımlarla arka yüzü muşamba kaplı tipik otel perdelerinin örttüğü pencereye yürüdüm. Perdeyi çekip dışarı baktım.

---

16 Hızlı tüketim malzemelerinin yanı sıra, benzin ve kahve, sandviç vs. de satan mağaza zinciri. (ç.n.)

17 Şehirli genç profesyoneller anlamına gelen terim. (ç.n.)

Odamız otelin arka tarafına bakıyordu ve karla kaplı bir ağaç çemberinden başka bir şey göremiyordum. Ağaçların ötesinde otoyol olduğunu biliyordum ama karanlığı aydınlatan farlar olmadan o mesafeyi görmek imkânsızdı. İçimde, kökleri Epona'ya dayanan bir düşünceye işaret eden bir kıpırtı hissettim. Ve aynı anda aklıma gelen bir düşünce, tek yatağı ve nasıl uyuyacağımızı geçici bir süre için unutmama neden oldu.

"Hey, onu çağırmaya neden hemen başlamıyoruz?" Arkama dönünce Clint'i omzumun dibinde buldum.

"Rhiannon'u mu?"

"Elbette. Bak, etraf ağaçlarla çevrili." Pencereden manzarayı işaret ettim. "Yaşlı değiller ama konumlarına bir bak. Babamın gölünü çevreleyen söğütler gibi. Birbirlerine çok yakın oldukları için hepsinden güç aldım. Aynı şeyi burada da yapabilirim." Clint'in varlığının ağaçlardan güç alma becerimi nasıl artırdığını hatırladım. "Sen de yardım edersen."

"Bence bunu yapamayacak kadar yorgunsun. Bugün kendini tükettin."

Haksız sayılmazdı ama üzerinde düşünmek istemiyordum. Epona'nın beni bazen zor, hatta tehlikeli durumlara soktuğunu ama Tanrıça'nın her zaman kendine göre nedenleri olduğunu tecrübeyle biliyordum. Ve ona güveniyordum.

"Dikkatli olurum. Daha önce yaptığımız şeyi yapmayacağız. Kendimi tüketmeyeceğim. Sadece bir çekim enerjisi yayacağız. Bakalım yemi yutacak mı?" Clint'e kendimden emin bir gülümsemeyle baktım.

"Bu hiç hoşuma gitmiyor, Shannon." Sesi kaygılıydı.

"Sensiz de yapabilirim." Çenesindeki kasılmanın, sinirlenme alameti olduğunu artık öğrenmiştim. "Ama sensiz yapmak istemiyorum." Elini tuttum. "Lütfen bana yardım et."

"Tamam," dedi gönülsüz bir tavırla. "Ama elimizi çabuk tutalım. Onu hemen bulmazsak duracağımıza ve tekrar denemek için koruya dönmeyi bekleyeceğimize söz ver."

"Söz veriyorum." Elini sıktım ve onu kapıya doğru çektim. Ama o sözü tutmanın zor olmayacağını biliyordum. Bu fikrin arkasında Epona vardı ve Tanrıça bizi desteklerken başarı, çok da zor olmazdı."

Sessizce binanın arka tarafına geçtik. Burası ayak değmemiş bir karla kaplıydı. Yüzeyi neredeyse sihirli bir ışıltıyla parlıyordu. Rüzgâr dindiği için gecenin üstüne ağır bir sessizlik çökmüştü. Kar yağmıyordu ama havada bir ağırlık vardı ve yaklaşan karın kokusu sinmişti.

Clint sessizce ağaçların sağ tarafımızda, karlı gölge hattının tam ortasında kalan, en uzun boylusuna doğru yürüdü. Her ne kadar bizden tarafa bakan pencereler ışıksız, bazı odalarda aradan mavi bir televizyon ışığının göründüğü perdeler kapalı olsa da, kar yığınlarının arasından olabildiğince az gürültü çıkarmaya çalışarak ilerledik. Ağaçlara ulaşınca yakından çok daha büyük göründüklerini şaşkınlıkla fark ettim.

"Bizim odadan göründüklerinden daha iriler," diye fısıldadım Clint'e.

"Yine Bradford armutları," diye cevapladı.

"Güzel. Hastanenin arkasındaki o küçük armut ağacını sevmiştim."

"İyi o zaman." Ardından eldivenlerini çıkardı. Ben de aynısını yaptım. "Bu işi korudaki gibi yapalım." Avuçlarını ağacın pütürlü kabuğuna yerleştirdi ve ağacın diğer tarafına geçip hareketlerini taklit etmemi işaret etti. "Rhiannon'a ve aurasına konsantre ol." Başını eğdi, güzel aurasının safir bir renkle ışıldamaya başladığını görebiliyordum.

"Hey," diye fısıldadım. "Benim/onun auramızın neye benzediği konusunda en ufak bir fikrim yok."

Başını kaldırdı, gülümsemesi sesinde yankılandı. "Sanki dolunayı bir çömlek dolusu sıvı cıvanın içine eritmişsin gibi, gümüş rengi. Ve dış çevresi olgun eriklerin koyu mor rengine çalıyor."

Tarifinin soluğumu kestiğini belli etmemeye çalışarak, "Çok şaraneydi, Clint," dedim.

"Ben sadece gördüklerimi söylüyorum, tatlım." Yanıtı kalbimde uçuşan kelebeklerin durulmasına pek fayda etmedi.

"Dikkatini topla, Bay Savaş Pilotu," diye mırıldanarak gözlerimi yumdum.

"Emredersiniz, efendim." Gülüşü sessiz ağaçların arasında süzüldü.

Avuçlarımı genç ağaca dayadım. Ellerimin altındaki kabuk titremekte gecikmedi ve neredeyse aynı anda bir sıcaklık dalgası hissettim.

Epona'nın Kıymetlisi!

"Merhaba, genç." Dudaklarım bir gülümsemeyle büküldü ama gözlerimi açmadım. "Yardımına ihtiyacım var."

Size yardım etmek için buradayım, Tanrıça'nın Kıymetlisi.

Ağacın yanıtının yoğunluğu karşısında irkildim.

Böylesi daha iyi mi, Tanrıçam?

Genç ağacın tepkisi bir derece hafifleyince rahat bir nefes aldım. "Evet, çok daha iyi, teşekkürler." Ağaç ellerimin altında coşkulu bir çocuk gibi titredi. "Ve etrafındaki kardeşlerinin de yardımına ihtiyacım olacak."

Buradayız, Kıymetli.

Cevapları bir sırrın yankısı gibiydi.

Pekâlâ. Başlıyoruz.

Gözümde önce Clint'i ve altın rengi zengin bir çerçevenin içindeki muhteşem mücevher mavisi aurasını canlandırdım. O auranın içinde hissettiğim gücü düşündüm. Clint'in içinde olduğunu bildiğim gücü. İyiliğini ve sadakatini düşündüm. Kapalı göz kapaklarımın ardında aurasının bir nabız gibi attığını

hissedebiliyordum. Bana doğru dalgalanışını, ondan güç almamı ve onu kullanmamı bekleyişini. Birden, bunu nasıl yapacağımı anladım. Derin bir nefes aldım ve o nefesle gücünü içime çekerek Clint'i kabul ettim. Clint'in aurası tenim karıncalanana dek içimi doldurdu. Gözlerimi açmak ve sevinçle haykırmak istedim. Ancak bunu yapmak yerine, odağımı iç dünyamdan küçük ağaca kaydırdım. Bradford armudunun içindeki yeşil, canlı gücü açıkça hissedebiliyordum. Odağım gövdesinden yukarı, en üst dallarından dışarı tırmandı ve orada kendimi topladım.

"Bana yardım edin, kardeşlerim." Sesim ürkütücüydü. Dudaklarımdan çıkmak yerine uğursuz bir çınlamayla ağacın en üst dallarından yükselmişti. Ben genç korunun özüyle bağlantı kurunca, ağacın yeşil gücü on kat arttı.

Odaklanıp Clint'in auramla ilgili tarifini düşündüm ve ışıltılı gümüş rengini gözümde canlandırdım. Bir dolunayın gümüş rengi. Göksel bir kısrağın gümüş rengi... Clint'in gücünü toplayıp ağaçların yeşil sıcaklığıyla birleştirdim ve yansımasını araması için kalın bir şerit halinde geceye savurdum. Gözlerimi sımsıkı kapayıp o sondanın peşine takıldım. Doğrudan yukarı fırladı ve soğuk gecenin siyahlığında kuzeye yöneldi. Bu yolculuk Sihir Uykusu'ndan farklıydı. Sondanın nereye yöneldiğini hissedebiliyordum ama bir parçası değildim. Daha çok inanılmaz derecede uzun bir teleskoptan bakar gibiydim. Görüşüm kısıtlıydı ama yönü hissedebiliyor ve yanımızdan hızla geçen bulutlu ve yıldızsız geceyi görebiliyordum.

Gökyüzü bir anda neredeyse insanın gözünü acıtacak kadar parlak bir şehir silüetiyle aydınlandı. Güç sondası kavis çizerek müthiş yüksek bir gökdelenin camlı kabuğundan içeri girdi. Sadece düzinelerce altın şamdanla aydınlanan gösterişli bir odanın tavanında eridi. Ağaçlardan daha fazla güç çektim ve sonda gösterişli bir divana zarifçe uzanmış bir kadına yönelince nefesimin kesildiğini hissettim. Yanında hayal meyal tanıdık gelen yırtıcı görünüşlü, gri saçlı bir adam vardı. Ama dikkatim adamda kalmadı. Beni

asıl çeken, kadındı. Sırtı sondama dönüktü. Kumral-kızıl bukleleri omuzlarından aşağı tanıdık bir vahşilikle dökülüyordu. Sonda iyice yaklaşınca kadının aurası, eriği andıran mor bir halkayla çevrelenmiş, sedefli gümüş bir ışıltı yaymaya başladı.

Rhiannon açıktaki dişlerinin arasından tıslayarak hızla kalktı ve akıcı bir hareketle yüzünü sondaya döndü. Altın şamdanla aynı renkte ipek elbisesi vücudunu baştan çıkarıcı bir şekilde sarıyor ve hayal gücüne çok fazla iş bırakmıyordu.

Lanet olsun, karşımdaki bendim. Konsantrasyonum bir an dağılır gibi olunca sondanın üstündeki kontrolümün bocaladığını hissettim.

Toparlan, Shannon! Ağaçlardan biraz daha enerji çektim ve kendimi bu halime bakmanın ne kadar endişe verici olduğunu düşünmemeye zorladım.

Yanındaki adam konuşacak gibi oldu ama Rhiannon tek bir kelimeyle onu durdurdu. "Sessizlik!" Bütün dikkati sadece onun görebileceği bir şekilde titreşen güç miline odaklıydı.

"Sen misin, zorba? Bu ihlal ne demek oluyor?"

Sesim... Benim sesimle konuşuyordu. Konsantrasyonum bir kez daha dağılır gibi oldu.

Güldü. "Senin için çok mu zor? Evet, bilgi ve güçle neler yapılabileceğini görmek ve bunu tek başına yapabilecek beceriye sahip olmamak rahatsız edici olmalı." Kolları odanın bütün zenginliğini kucaklamak ister gibi açıldı. Sesi alaycıydı. Benim en küçümseyici halim gibi konuşuyordu.

Ve bu tek düşünce, büyüyü bozdu.

Bu sadece bendim. Benim zevke batmış, bencil, ahlaksız halim.

Gülümseyerek gücün içimden aktığını hissettim. Ona ne diyeceğimi çok iyi biliyordum.

"Aslında, bana bıraktığın hediye için teşekkür etmenin kibarlık olacağını düşünmüştüm." Sesim, odada somut bir varlığım varmış

gibi Rhiannon'un etrafında süzüldü. Adamın hayretle gözlerini kırpıştırdığını gördüm. Rhiannon'un yeşil gözleri kısıldı.

"Sana iki dünyada da işe yarar bir şey bırakmadım, aptal şey."

"Gerçekten mi?" Şaşırmış gibiydim. "Bense işime yarayacak bir sürü şey buldum," diye mırladım. "Clint'te. Tıpkı onun da bende bulduğu gibi."

"Yalan söylüyorsun!" diye cırladı.

(Kendime not: Sinirlenince cırlama. Gerçekten çekici olmuyor.)

"Gel de kendi gözlerinle gör. Belli ki beni sana tercih etti." Uzanıp sondayı hızla geri çektim ama kahkahamın hayaletini duman misali havada asılı bıraktım.

... ve bir anda Broken Arrow'a döndüm. Ayaklarımın buz kestiğini fark ettim. Ağacın karşı tarafına bakınca Clint'in soran gözleriyle karşılaştım.

"Bingo!" diyerek ağacın kabuğunu okşadım. "Teşekkürler, ufaklık." Gövdenin içine uzandım ve genç armut ağacını bir mikrofon gibi kullanarak dalların arasından sesimi gönderdim. "Ve size de teşekkürler, kardeşlerim."

Her zaman Tanrıça'nın emrindeyiz! diye karşılık verdiler.

Eldivenlerimi takıp Clint'in elini tuttum. "Biri bizi görüp tımarhaneyi aramadan içeri girelim. Evet, memur bey, ağaçlarla konuşuyorlardı, dediklerini duyabiliyorum. Burası Seattle değil. Okie'ler ağaçlarla konuşmaz. Burada bizi sonsuza dek içeri tıkarlar."

Clint kıkırdadı ve sorularını sonraya saklayarak beni içeri soktu.

Kapının sürgüsünü çektikten sonra, "Ne söyledin de o kadar delirdi?" diye sordu.

"Ben duş aldıktan sonra konuşsak olur mu? Bir anda bu kadar üşüdüğüme inanamıyorum." Titriyordum. Dudaklarım morarmış gibi hissediyordum.

Clint'in sorgulaması yerini bir anda çocuk bakıcılığına terk etti.

"Sana kendini fazla yormamanı söyledim." Beni küçük banyoya doğru itti. "Fazladan battaniye isteyeceğim."

Başımı onaylarcasına sallamakla yetinip kapıyı kapattım. Oyalanacak bir şeyler bulmasına sevinmiştim. Lavabonun üstündeki aynada kendime bakınca korkunç görüntüm karşısında şoke oldum. Özellikle de şu anda gördüklerimi Rhiannon'un birkaç dakika önceki haliyle karşılaştırınca. O sağlıklı ve bronz tenliydi, bense kırmızı gözlü ve solgun. Elmacık kemiklerimin bu denli çıkık olması da şaşırtıcıydı. Kilo verdiğim her halimden belliydi.

"Tanrı aşkına, bana zayıf göründüğünü söyleme," dedim aynadaki yansımama. Daha önce de şişman değildim ama hiçbir zaman zayıf bir kadın sayılmazdım. Sophie Loren'i, Anne-Margret'i, Raquel Welch'i düşünün. Pekâlâ, gençseniz J.Lo ya da Catherine Zeta Jones'u düşünebilirsiniz. (Biraz daha fazla göğüs ve daha az kalçayla)

Üstümdekileri çıkarıp kendimi incelemeyi sürürdüm. Minik bir göbek tümseği dışında zayıf görünüyordum. Kaburgalarım sayılıyordu. Zayıf kadınları hiçbir zaman çekici bulmamışımdır. Yani, cidden. Küçük bir oğlan çocuğu görüntüsüyle nasıl kadınsı olabilirsiniz ki? Trajikti; bir anda koca bir kutu HoHos'u[18] mideye indirme arzusuyla doldum. Buna karşılık her zaman dolgun ve biçimli olan göğüslerim kesinlikle daha dolgun ve daha biçimliydi. Ayrıca o minik göbek tümseği de hoşuma gitmişti. Hayretle okşadım.

"Orada neler düşünüyorsun, küçük kız?" diye fısıldadım.

Clint'in kapıya hızla vuruşu beni o kadar korkuttu ki az kalsın altıma kaçıracaktım.

"Shannon? İyi misin? Su sesi duyamıyorum."

"Çünkü henüz duşa girmedim." Rhiannon'un bağırdığı zaman ne kadar cadaloz göründüğünü hatırlayarak sesimin tatlılığını korumaya çabaladım ama cümlenin bir hırlamayla son bulduğundan emindim. Clint fark etmişe benzemiyordu.

---

18 Krema dolgulu çikolatalı rulo pasta markası. (ç.n.)

"Fazladan battaniye aldım ve lobiden biraz sıcak çay ve birkaç ihtiyaç malzemesi toparladım. Ayrıca adamlardan bir çift bornoz da kopardım. Al bakalım." Kapının tokmağı dönmeye başlayınca gözlerim kocaman açıldı. Clint'in başı aradan uzanırken, raftan hızla çektiğim bir havluyu önüme tuttum.

"Tanrım! Kapıyı çalabilirdin!"

"Ah, şey, özür dilerim." Çıplak halim karşısında şaşkın şaşkın gözlerini kırpıştırdı. Yemin ederim, erkekler gerçekten gerzek. "Al." Kalın beyaz bornozu ve kahverengi bir kese kâğıdını elime tutuşturdu. Sonra cehennemden kaçmış bir iblismişim gibi kapıyı çarparak kapattı.

Kahretsin, o kadar mı kötü görünüyordum?

Belli ki öyleydi.

Kese kâğıdındakileri karıştırırken ısınması için suyu açık bıraktım. Diş macunu, iki diş fırçası, ucuz tıraş bıçakları, bir tarak, bir fırça ve bir kavanoz multivitamin. Kavanozu açıp bir tane içmeden önce kendi kendime gülümsedim.

Büyük olasılıkla sıcak suyun altında biraz fazla kaldım ama vücudum ısısını geri kazanmaya ihtiyaç duyar gibi soğumuştu. Otelin sabununu, şampuanını ve saç kremini kullanarak ıslak sıcaklığın keyfini çıkardım. Kalın beyaz havlular da en az bornoz kadar rahattı. Saçlarımı bir havluyla sardım, saç fırçasını aldım ve arkamda bir buhar bulutu bırakarak banyodan çıktım.

Clint hava durumu kanalını seyrediyordu. Beni görünce yerinden fırladı.

Gergin halini görmezden gelerek hoşnut bir sesle, "Umarım sana da sıcak su kalmıştır," dedim.

"Hımm," dedi ve banyoya girdi.

Gözlerimi devirip başımı salladım. Erkekler.

Sırtımı yastıklarla destekleyip battaniyelerin altında girdim. Yüzümü sürtme isteğiyle dolmama neden olan ultra yumuşak battaniyelerdi. Rahat bir nefes aldım. Isınmak harika bir duyguydu.

Uzaktan kumanda, Clint'in ağırlığının yatakta yanımda bıraktığı çukurda duruyordu. Hazır bu dünyadayken kanallar arasında gezintiye çıkabilirdim ve hava durumu kanalı eğlence anlayışımla örtüşmüyordu. (Aynı durum MTV ve spor kanalları için de geçerliydi, tabii artistik patinaj yayınlamıyorlarsa.)

Will and Grace'in tekrar yayınının son on beş dakikasına güldüm ve TBS'de en sevdiğim John Wayne filmlerinden *The Angel and the Badman*'in yeni başladığını görüp sevindim. Keyfini çıkarmak için yatağa iyice gömüldüm.

Clint'in banyodaki işi bittiğinde Dük, Quaker'lı küçük çiftlik kızını baştan çıkarmaya ciddi giriş yapmıştı. Clint'e baktım. Bornoz omuzlarını daha da geniş göstermişti. Havluyla kurulanmış koyu renk saçları çok çekici bir şekilde dağılmıştı. Gerçi o bana bakmıyordu. Dikkati televizyondaydı (tipik erkek işte).

"Eski bir John Wayne filmi demek?" dedi.

"Evet."

Gözlerini kıstı. "Bunu izlediğimi sanmıyorum."

"Şaka yapıyorsun! En sevdiklerimden biridir." Yatağa, yanımdaki boşluğa vurdum. "Yeni başladı, ben sana olanları anlatırım." Sonra duraksadım. "John Wayne seversin, değil mi?"

"Ses tonundan bu sorunun tek bir cevabı olduğu sonucunu çıkarıyorum."

"Tek bir doğru cevabı var."

"Shannon, tatlım. John Wayne bir Amerikan ikonu," dedi bağlılık yeminini okumaya hazırlanır gibi saygıyla elini kalbine bastırarak.

"Doğru cevap, Albay Freeman. Oturun, lütfen."

Ona hızla olay kurgusunu anlatırken bana Medusa'ymışım gibi davranmaktan vazgeçtiğine seviniyordum. Sonunda öldüğü az sayıdaki filmden biri olmadığı sürece, kahramanımı seyrederken her zaman sakin ve sempatik olurdum. Öldüğü filmlerde ağlamaklı olur ve fazla içki tüketme eğilimi gösterirdim. Neyse ki

yayınlanan *Kovboylar* filmi değildi, o filmde sümüklerim akacak kadar çok ağlardım. Ayık kafayla ve hamileyken izlemenin bana neler yapacağından hiç bahsetmiyorum bile.

Ne yazık ki göz kapaklarım işbirliği yapıp açık kalmaları gerektiğini anlamışa benzemiyorlardı. Dük, Quaker'lı dostlarının ambarı inşa etmesine yardım etmelerini ve sonra Clint'in derinden gelen sesinin, "Uyu, Shannon, daha sonra DVD'sini alırım, onu izlersin," dediğini hatırlıyorum. Dudaklarım büküldü, gülmek ve ona Partholon'da DVD olmadığını hatırlatmak istedim ama direnmekten vazgeçtim ve uykunun sıcaklığına süzülüverdim.

Hugh Jackman'la birlikte bir at arabasının (John Wayne ve aşkının Melek ve Kötü Adam*'ın kapanış sahnesinde uzaklaştıkları arabaya benziyordu) arkasına yayılmıştık. Enfes kokulu bir lavanta yatağının üstünde yatıyorduk. Başım Wolverine'in kucağındaydı ve otuz beş yaş üstü olmadıkları sürece kadınları ilgi çekici bulmadığını anlatarak metalik-pençemsi şeyleriyle kırmızı buklelerimi nazikçe (ama biraz sertçe) okşuyordu. Arabanın tirizlerinin arasından baktım ve arabayı insan kafalı bir eşeğin çektiğini gördüm. Ben ıslık çalınca, poponun sahibi bana bakmak için arkasına döndü ve başın eski kocama ait olduğunu o zaman anladım. Gözlerimi açıp ruh bedenimi Best Western'in üstünde süzülürken bulduğumda hâlâ gülüyordum.*

Altımda uzanan, derin bir uyku halindeki engin beyazlığa bakarken, "Bazen kendi kendimi çok güldürüyorum," diye mırıldandım. Gecenin soğuğunu gerçek vücudumun yerini kaplayan silüette cılız bir yankı dışında hissetmediğime memnundum. Kararlılıkla ileri doğru harekete geçtiğim anda gökyüzü açıldı ve gün boyunca vadettiği sözü yerine getirdi. İri taneler, halihazırda karla kaplı olan zemine doğru süzülmeye başladı.

Gittiğimiz yönü ne yazık ki bildiğimi düşündüm.

"Ah, Tanrıçam, hayır! Lütfen beni oraya geri götürme." Ruhumun sarsıldığını hissediyordum. Epona'nın beni koruyacağını

biliyordum ama o yaratığın kötülüğüyle aynı gün içinde ikinci kez yüzleşmekten korkuyordum.

Beni rahatlatmak ister gibi, ruhumun içine fısıldadı. Sabır, Kıymetlim.

"Ama özgür kaldığını biliyorum. Kar yağıyor. Onu gerçekten görmek zorunda mıyım?"

Nuada'yı görmen gerekmiyor, Seçilmişim ama onu neyin özgür bıraktığına tanık olmalısın.

İşte bu, ilgimi çekmişti. Ruhum bir sapandan fırlatılmış gibi akıl almayacak bir hız kazanarak öne atılırken yepyeni bir kararlılık hissettim. Kısa bir süre sonra tanıdık bir şehir silüeti gece göğünde bir masal krallığı gibi ışıldamaya başladı. Şikago. Burada da kar yağıyordu. Bir önceki yolculuğumdan tanıdığım gökdelende durmak yerine ruhum yön değiştirdi ve dünyaca Magnificent Mile adıyla bilinen şehir merkezinin üstünden sessizce süzüldü. Sonunda kendimi Michigan Gölü'nde bulacağa benziyordum, Navy Pier'in suyun yüzeyine yansıyan ışıklarını görebiliyordum. Sonra bir anda sağa saptım. Çok geçmeden, modern harikaların yerini yumuşak ışıklar ve ağaçlar aldı.

"Grant Park." Gülümseyerek üniversiteden bir grup arkadaşla Şikago'ya yaptığımız bir bahar gezisini hatırladım. Şikago, rüzgârın her zamankinin aksine Michigan Gölü'nün dondurucu soğuğunu savurarak bora şiddetiyle esmediği bahar aylarının sonunda özellikle güzel olur. Büyük Omuzlar Şehri'ne yaptığımız o gezi olağanüstü hoş bir baharın yumuşacık, tatlı havasına denk gelmişti ve grupça saatler süren ve genelde yaya olmayı tercih ettiğimiz bir şehir keşfine çıkmıştık (çünkü hiç durmadan tükettiğimiz bol miktardaki yiyecek ve alkolü, yürüyerek yakmaya çalışıyorduk).

Grant Park'ı hiç gece görmemiştim ve kış ağaçlarının oluşturduğu iskeletimsi sayvanın arasından usulca alçalırken ne kadar vahşi göründüğüne şaşırdım. Şikago'nun kalbinin sadece birkaç dakika uzaklıkta olması mümkün görünmüyordu. Park karanlık ve sessizdi. Olağanüstü sessiz.

"Gel!" Durağanlığı bir kamçı şaklaması gibi bozan ses, beni beklenmedik hükmediciliğiyle ürpertmişti. Sesi derhal tanıdım ve omuzlarımı dikleştirdim. Yerden yaklaşık altı metre yüksekte asılı duruyordum. Vücudum hareket etmez olmuştu ama sesi duyunca tekrar ileri doğru harekete geçerek titreşen yalnız bir ışığa doğru süzülmeye başladım. Heybetli meşe ağaçları öbeğinin arasından geçince, ortalarında açık bir alan olduğunu gördüm. Açıklığın ortasında alevlerin dans ettiği eski usul bir kamp ateşi yanıyordu.

Ateşin etrafına karı eriten bir şeyle çember çizilmişti.

Hiç tereddütsüz tuz olduğunu düşündüm ve nereden bildiğimi merak ettim.

İçine kulak ver, Seçilmiş.

Ateş büyük değildi ve bir tuhaflığı vardı. Önce ne olduğunu çözemedim. Sonra kıvrak bir rüzgâr esiyormuş gibi, alevin vahşice titreştiğini gördüm. Oysa rüzgâr yoktu. Kar gökyüzünden dümdüz çizgiler halinde iniyordu.

Ağaçların arasından çıkıp çemberin içine girdi. Rhiannon'un sırtında tilki kürkünden yere kadar inen bir palto vardı. Kürkün altın-kızıl ışıltısı ateşin ışığında Rhiannon'un kendi başına canlıymış gibi çatırdayarak ışık saçar gibi görünen saçlarının bir uzantısı gibi görünüyordu. Rhiannon bir anda kollarını kaldırdı ve kürkü sırtından attı.

Çırılçıplaktı. Ayağında ayakkabı bile yoktu.

Şaşkınlıkla iç geçirdim ama sesi hemen bastırdım. İçgüdüsel olarak Epona'nın, varlığımı bu kez ele vermek istemediğini biliyordum. Ama endişelenmem yersizdi; Rhiannon'un dikkati başka yerdeydi. Benim farkımda bile değildi.

Çemberin içinde kalmaya özen göstererek dans etmeye başladı. Vücudu baştan çıkarıcı bir ritimle eğilip bükülüyordu; Peri Terpsikhore'nin ClanFintan'la evlilik törenimizde ettiği seksi dans stilini hatırladım. Pekâlâ, Rhiannon'un izleyenlerde belirli bir

tepki uyandırmayı hedefleyen bir çiftleşme dansı ettiğine şüphe yoktu. Ama orada kimse yoktu. Ben hariç, Rhiannon yalnızdı.

Temposu gittikçe hızlanırken, Rhiannon'un elleri baştan çıkarıcı hareketlerle vücudunda dolaşıyordu.

"Gel!" diyerek emrini tekrarladı.

Mecazi olarak kollarımı göğsümde kavuşturup ayağımı yere vurmaya başladım; böyle dans etmeyi bilmediğim için fena sinirlenmiştim. Her zaman üniversite eğitimimde bir şeylerin eksik kaldığını düşünürdüm; şimdi en azından neyin eksik olduğunu biliyordum.

Ardından çembere ikinci bir karaltı girdi ve kim olduğunu anlayınca tiksintiyle yüzümü buruşturdum. Bres'ti. O da çıplaktı ve Rhiannon'un dansını çekici ötesi bulduğu her halinden belliydi. Kalın penisi sıska vücudundan muazzam bir sertlikle çıkıntı yapıyordu. Nefesinin pis kokusunu hatırlayıp ürperirken bu küçük ve acayip çiftleşme ritüeline şahit olmamayı diledim.

Bres ortaya çıkınca açıklığı çevreleyen ağaçlardan dalları bir titremiş gibi hışırtısı yükseldi. Etrafımız meşelerle çevriliydi; boyutlarına bakılırsa yaşlı olmalıydılar. Daha önce bana çok yardımcı olan Bradford armutlarından çok daha yaşlı olduklarına hiç şüphe yoktu. Bununla birlikte, dallarının anlık ve huzursuz kıpırdanışının ardından, açıklık tekrar sessizliğe gömüldü. Belli ki Rhiannon bir tür sihir peşindeydi ama bunu ağaçların yardımını almadan yapıyordu. Ağaçlar onunla konuşmuyordu.

Rhiannon kıvrak hareketlerle Bres'e yaklaştı. Bres'in elinde bir şey vardı; ateşin ışığının bir hançerin keskin kısmında yansıdığını gördüm.

Neler oluyordu?

Rhiannon bıçağı aldı ve akıcı hareketlerle Bres'in önünde diz çöktü. Sert organını tuttu ve seri bir hareketle bıçağı penisin üstünden kaydırarak gergin ve kanla dolu et parçasında bir kesik açtı.

Ben dehşetle irkildim ama Bres'te heyecan dolu bir titreme ve gırtlağından yükselen zevk dolu bir inilti dışında bir değişiklik olmadı. Gözleri sımsıkı kapalıydı.

Bıçağın kestiği yerden kıpkırmızı bir çizgi oluştu ve karla kaplı zemine aralıksız kan damlamaya başladı. Çemberin etrafındaki karanlıkta bir kıpırdanma olunca dikkatim hızla o tarafa çevrildi. Erimiş alanın hemen dışında, karanlığın içindeki karanlık hareketlenmişti. Bu, bana Hayalet *filminde (Demi ve Patrick Tam Ağızlara Layığım Swayze'in oynadığı film) iblislerin kötü bir ruhu kapıp cehenneme sürükledikleri sahneyi hatırlattı. İçimden bir ses yanlış bir benzetme olmadığını söylüyordu.*

"Gel!" Rhiannon'un emri bu kez cinsel bir mırlamaydı. "Eski karanlığın bilgisini kullanarak seni uyandırdım. Seni ölümden geri çağırdım. Şimdi Pryderi'nin Hizmetkârı'nın bu acı ve hazzıyla, kanı ve tohumuyla sana hükmediyorum, Nuada. Sana gücüne yerine çağırdım!"

Rhiannon kan içindeki uzvun önüne eğilip ritmik bir şekilde emmeye başlayınca midem ağzıma geldi.

Bu kadar sapkınlık yeter. *Tanrıça'nın sesi zihnime doldu ve lekeli açıklıktan hızla yükselerek uzaklaştım.*

Yatakta hızla doğruldum. Televizyonun sesi kısıktı ve hava durumu kanalının mavi şekilleri yanımda yatan yükseltinin üstüne tuhaf gölgelerin vurmasına neden oluyordu.

"Rhiannon, Nuada'yı kendisine çağırıyor." Battaniyeleri üstümden attım ve hızlı adımlarla gittiğim banyoda kendime bir bardak su doldurdum. "Ve bunu yapmak için kesinlikle karanlık güçleri kullanıyor."

"Neler oluyor, Shannon?" Clint elini saçlarının arasından kaydırırken uykulu gözlerini kırpıştırdı.

"İzledim." Sesimdeki tiksintiyi saklamadım. "Onu çağırıyor. Bir şekilde Bres'in üstünden Pryderi'nin gücünü kullanıyor. Kah-

rolası Nuada'yı buraya o getirdi." Yatağın karşısında bir ileri bir geri gidip geliyordum. "Nuada'nın beni saplantıya dönüştürmesine şaşırmamalı. "Onu *benim* istediğimi samyor. Tanrım. Bu akşam izlediğim sihir ya da yaptığı her neyse, ondan sonra emin olabileceğimiz tek bir şey var. Nuada burada kalıp babamla uğraşmayacak." Suyun kalanını içtim, soğukluğunun ağzımı arındırması iyi gelmişti. Neredeyse şeyin tadını alır gibiydim.

"Ah, Tanrım, sanırım..." Neyse ki bu kez tuvalete tam zamanında ulaştım.

Clint bana ıslak bir havlu uzattı. Sonra bardağı yeniden doldurduğunu duydum. Sifonu çekip ayağa kalkmama yardım etti.

"Al, bununla ağzını çalkala." İsteğini yerine getirdim. "Dişlerini fırçaladıktan sonra bunu da kullanabilirsin." Minik ağız suyu şişesinin kapağındaki şeffaf kâğıdı söküp açtı.

Ağzımdaki suyu tükürüp, "Teşekkürler," dedim.

Clint'in eşliğinde yatağa dönüp yumuşacık battaniyelerle üstümü örtmesine izin verirken gergin ve kaygılı hissediyordum. Clint yüzü bana dönük halde yatağın kenarına oturdu. Ancak bana yaklaşmak yerine, ayak ucuma doğru ilişmişti.

"Haydi, ayaklarını bana ver."

"Ne?"

"Ayaklarını," diye tekrarladı. Ben aptal aptal bakmaya devam edince iç geçirdi ve battaniyeleri kenara iterek çıplak ayaklarımı açığa çıkardı. Rahat bir tavırla bir ayağımı tuttu ve sıkı bir masajla ovmaya başladı.

Şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırdım (Bu arada vücudumun ayaktan yukarıda kalan kısmı erimeye başlamıştı bile).

"Seni rahatlatacak," dedi kısaca.

Bunu nereden bildiğini soracak oldum ama benden önce davrandı.

"Nerede olduğunu çıkarabildin mi?"

Ah evet. Sapık Rhiannon konusuna dönmüştük bile.

"Şikago. Grant Park'taydı. Bres de onunlaydı." Limon yalamışım gibi yüzümü buruşturdum. "Ne yaptığına hayatta inanmazsın."

"Evet, inanırım." Sesi duygusuzdu. Rhiannon'la tam olarak neler yaşadığını merak ettim. Ve bilmek istemediğime karar verdim. Sonsuza dek.

Bir anda aklıma bir düşünce geldi. "İlk başta Nuada'yı oraya çağırır gibiydi. Ama sonunda onu..." Rhiannon'un kelimelerini bire bir hatırlamak için duraksadım. "... güç yerine çağırdığını söyledi. Evet, sanırım söylediği buydu."

"Koru." Clint emin görünüyordu. "Bizi orada sanıyor. Ormandan ayrılmak istemediğimi bilir ve sen de birlikte olduğumuzu açıkça belirttin."

Sözlerinin arkasındaki çifte anlamı, ayaklarıma masaj yaparken ve bana o müthiş gözlerle bakarken feci zor olsa da anlamazdan gelerek başımı salladım. Ayağımı mahrem bir biçimde okşayışından, gözlerimi gözlerinden çektim.

"Teşekkürler, rahatladım." Zorla esnedim. "Artık uyusak iyi olacak. Yarın uzun ve karlı bir yolculuk bizi bekliyor." Yan dönüp kıvrıldım ve gözlerimi kapadım.

Önce ne kıpırdadı ne de bir şey söyledi. Sonra ayağa kalktığını hissettim. Ayaklarımı battaniyeye sıkıca sardıktan sonra televizyonu kapattı. Yatak, ağırlığıyla çöktü.

"İyi geceler, tatlım."

"İyi geceler," diye fısıldadım.

Saat sekizdeki uyandırma alarmı daha kötü de olabilirdi ama bunun nasıl olabileceği konusunda bir fikrim yoktu. Saçımı yüzümden çekerek uykulu gözlerle etrafa baktım. Önceki gece fırçalamadığım için saçlarım âdeta isyan edercesine dikilmişlerdi. Çoktan giyinmiş olan Clint hızlı adımlarla banyodan çıkıp bana bir fincanı dumanı tüten çay uzattı.

Berbat sabah nefesimi yüzüne doğru üflememeye özen göstererek, "Teşekkürler," diye mırıldandım. Çaydan bir yudum alıp televizyonu açmasını izledim. Hava durumu kanalı yine kar yağacağını söylüyordu. Ne büyük sürpriz.

Clint odadaki tek koltuğa dimdik oturdu.

"Kalkalı çok oldu mu?" Biraz sohbetin iyi geleceğine karar verdim.

"Biraz." Okie dilinde dört saatten dört haftaya kadar herhangi bir süre olabilirdi.

Sırtının nasıl olduğunu sormak istedim ama bu sabah yüzü tatsız ve iletişime kapalı görünüyordu. İçindeki mağaraya çekilmişti. İçimde minik bir sızı hissederek paylaştığımız yakınlığı özledim.

Kendimi, hayır, diye azarladım. İçine kapanması iyi bir şeydi. Yakında buradan gidecektim ve Clint bana âşık olduğunu düşünmekten vazgeçmeliydi. (Ben de aynı şekilde, dedi asi beynim.)

Neşeli ve resmî görünmeye özen göstererek, "Birkaç dakikaya hazır olurum," diyerek kalktım ve hızla banyoya koştum.

"Kahvaltı edebilecek gibi misin?" diye sordu Clint hastane yolunda. Kar aralıksız ama hafif hafif yağıyordu. Yolda büyük kısmı eski kamyonlardan oluşan az bir trafik vardı. Bir kar makinesinin yanından geçtik.

Sessizce irtibata geçtiğim midem pek sessiz olmayan bir gurultuyla karşılık verdi.

"Bana evet gibi geldi," dedi Clint gülümsemesini saklayamayarak.

Belli ki bir hanımefendiye yakışmayan hallerim onu etkilemeye devam ediyordu. "Brams'e ne dersin? Hastane yakınında bir tane var. Kâinatın en lezzetli soslu bisküvilerini yapıyorlar." Brams'in ne olduğunu bilmeyen insanlar (özellikle Yankee'ler) neler (ev yapımı dondurma, taptaze çiftlik sütü, yumurtalar, jambon, kısaca müthiş bir kahvaltı) kaçırdıklarını bilmiyorlar. Üstüne üstlük arabaya servis imkânı!

"Kulağa hoş geliyor."

Ben soslu bisküvilerimi (ve büyük boy soğuk sütümü) aç bir kurt gibi mideye indirirken, Clint bir eliyle araba kullanıp diğeriyle jambon, yumurta ve peynirli bisküvisini (yine ev yapımı) yiyordu. Enfes.

Birileri hastanenin park alanının küçük bir kısmındaki karı küremişti. Görünüşe bakılırsa, bugün daha fazla insan sokağa çıkmaya yeltenmişti. Oklahomalılar çok iyi kar şoförleri değildirler. Pekâlâ, dürüst olmam gerekirse, karda araba kullanma konusunda berbatlar. Yeterince tecrübeleri yok. Billy Jo Bob, Ford kamyonetinin gazına yeterince yüklenirse karın yolundan çekileceğine inanır. Genelde de yanılır. Bu sabah hastanede işlerin açılması biraz da buna bağlı olsa gerekti.

Cerrahi yoğun bakım katına vardığımızda bir hemşire babamın kahvaltı bulaşıklarını topluyordu. Babam, eli yatağın yan tarafına uzatılmış bir halde, yarı oturur pozisyondaydı. Bizi görünce yüzü kocaman bir gülümsemeyle aydınlandı. Bakışları hâlâ biraz donuktu ama rengi daha iyiydi.

"Nasıl gidiyor?" dedi gürül gürül bir sesle.

"Pek bir şey olduğu yok, baba. Seni yoklamak ve hemşirelere çok sorun çıkarmadığından emin olmak istedik." Gülümsedim ve eski haline dönmesine sevinerek yanağını öptüm.

"Bana hâlâ biraz sersem hissetmeme neden olan bir ilaç vermeye devam ediyorlar ama onun dışında iyiyim."

"Umarım başka erkeklere asılmamışsındır," diye takıldım.

"Hayır, hayır, o kadar sersem değilim."

Damar yolunu kontrol etmeye gelen hemşire bizi profesyonel bir tavırla selamladı.

"Doktor, babamı gördü mü?" diye sordum.

"Evet, bu sabah viziteye çıktı." Hemşire yatağın diğer tarafına geçip babamın bandajını kontrol etti.

"Doktor birkaç gün içinde eve gidebileceğimi söyledi." Babam bana dikkatle bakarak konuşmuştu.

"Aynen öyle." Hemşire babamın omzunu sıvazladı. "İyi gidiyorsunuz. Birazdan ilacınızı vermek için gelirim." Hızlı adımlarla yanımızdan ayrıldı.

"Karın tekrar başladığını duydum," dedi babam sesini alçaltarak.

Sakin bir sesle, "Evet," dedim ve yatağının yanına oturdum. Clint omzumun yanında duruyordu.

"Nuada artık gölde tutsak değil, ama..." Babam ağzını açınca, Clint hızla devam etti, "artık senin için bir tehdit oluşturmadığına inanıyoruz."

"Ama neden?" Babam duyduklarına bir anlam verememiş gibiydi.

"Rhiannon onu başka bir yere çağırdı," diye anlattım. Babamın kaşları şaşkınlıkla kalktı. "Onu gördüm. Şey, daha doğrusu onunla temas kurdum ve benimle buluşmaya çok istekli görünüyor." Clint'e baktım ve telepati yoluyla hikâyenin biraz değiştirilmiş versiyonuna ayak uydurmasını rica ettim. "Bu yüzden biz Clint'in evine dönüyoruz. İkimizin el ele verip Nuada'dan kurtulabileceğimizi sanıyorum." İçimden babamın yalanımı çakmayacak kadar ilaç etkisi altında olması için dua ettim.

"Ve seni Partholon'a döndürebileceğinizi?" diye ekledi.

"Sanırım. En azından benim planım öyle."

Hemşire elinde dolu bir şırıngayla geri geldi. İğneyi babamın sağlam kolundaki damar yoluna enjekte etti. "Bu, ağrıya iyi gelecek," dedi babama. Sonra dikkatini bana ve Clint'e çevirdi. "Babanız hâlâ çok yorgun."

Başımı salladım. "Çok kalmayacağız. Dinlenmeye ihtiyacı olduğunu biliyorum."

Hemşire ikna olmuş bir halde yanımızdan ayrıldı.

"Bugsy." Başlarımız birbirine tuhaf konuşmamızın dışarıdan duyulamayacağı kadar yakındı. "Dikkatli olmanı istiyorum. Bu yaratık oyun oynanacak bir şey değil."

"Biliyorum, baba. Başımın çaresine bakabilirim. Nuada'dan nasıl kurtulacağımızı bildiğimden eminim." Clint ve babam bana büyük bir beklentiyle bakıyorlardı. Yutkundum. Sırrımı paylaşır gibi, "Ağaçlarla ilgili bir şey," diye mırıldandım.

Babam takdirle başını salladı. "Evet, evet. Geçen sefer o söğütler sana yardım etti."

"Sen nereden biliyorsun, baba? Baygın değil miydin?" Şaşırmıştım. Baygın değil miydi?

"Hissettim. Sana yardım ettiklerini hissettim." Başıyla Clint'i işaret etti. "Ve Clint'in."

Daha fazla detay sormayacağını umarak başımı salladım.

"Seni özleyeceğim, Bugsy, kızım." Elimi tuttu. "Geri dönmen gerektiğini biliyorum ama torunumu tanımayacağımı bilmekten nefret ediyorum." Sonra yüzü aydınlandı. "Hey, neden şu tanrıçanın rüya gücü olayını kullanıp arada ziyarete gelmiyorsun?" Dili dolanıyor, göz kapakları titreşiyordu.

"Gelirim, baba," dedim alnını öperken. İçimden, eğer babam baygın ve ölümün kıyısındayken bile ağaçların gücünü hissedebiliyorsa, belki ona Partholon'dan ulaşabilirim diye düşündüm.

"Bu sabah Parker Anne'yle konuştum. Şu anda yolda."

"Bu iyi. Sana göz kulak olacak birine ihtiyacın var," dedim gözyaşları arasında.

"Evet. Parker Anne'yi bir keçiye değişmem. Hatta iki keçiye bile." Gözleri kapandı.

"Hoşça kal, baba. Seni seviyorum," diye fısıldadım gözyaşlarımı silerken. Onu bir kez daha öpüp arkamı döndüm.

"Evlat!" Babam bir anda uyanmıştı.

"Efendim?" Clint yatağın üstüne eğildi.

"Senden burada olduğu sürece kızımıza iyi bakmam bekliyorum."

"Hiç şüpheniz olmasın," dedi Clint ciddi bir tavırla.

"İyi..." Bu son kelime bir horultuya dönüşerek son buldu.

Clint arkamdan odadan çıktı.

"Tuvalet ne tarafta?" Yammızdan geçen hemşireyi durdurduğumda, bebek gibi zırlıyordum.

"Bekleme odasının hemen yanında bir tane var, tatlım," dedi hemşire ve bana sevecen bir gülümsemeyle bakarak omzumu sıvazladı.

"Burnumu temizleyip yüzümü yıkayacağım ve zırlamamı kesmeye çalışacağım," dedim hıçkırarak.

"Bekleme odasında olacağım," dedi Clint.

Hastanelerle ilgili söyleyebileceğim tek şey, her ne kadar tuvalet kâğıtları insanın burnunu paralasa da, tuvaletlerinin çok

temiz olduğuydu. Burnumun ve gözlerimin şiş görüntüsünden nefret ederek yüzümü yıkadım.

"Belki de babam haklıdır," dedim yeni gözyaşlarımı bastırmaya çalışarak. "Belki de tanrıça gücünden yararlanıp ziyarete gelebilirim." Bu kelimeleri yüksek sesle söylemek, minik bir gülümseye neden oldu. "Yani bu gerçek bir veda değil. Sadece Sihir Uykusu aracılığıyla bile olsa gelip onu görmenin bir yolunu bulacağım." Durumu Scarlett O'Hara'laştırdığımın farkındaydım ama yarın bunu düşünmeye vakit ayırmazsam, bugün zırıldayan hamile bir enkazdan başka bir şey olmazdım. Ve bırakın Nuada'yı, Rhiannon'la bile baş edecek halim kalmazdı. Burnumu bir kez daha silip omuzlarımı dikleştirdim.

Clint yerel haber kanalının açık olduğun bir televizyonun karşısında oturuyordu. Görünüşe bakılırsa yine kar yağıyordu. Hava durumu sunucusunun haber spikerlerinin tacizlerine maruz kaldığını duyabiliyordum.

"Daha iyisin ya?" Clint bana kaygıyla bakarak ayağa kalktı.

Başımı evet der gibi salladım. "Çok özür dilerim, ben..." Ekranda dikkatimi çeken bir görüntüyle aydınlandı. Clint'in arkasmdan televizyonu görebilmek için başımı yana yatırdım.

Cıvıl cıvıl sarışın spikerin yüzü küçümseyici bir gülümsemeyle büküldü. Sol omzunun üstünde Playboy'un tavşan logosu duruyordu ve altına kocaman siyah harflerle BROKEN ARROW'LU ÖĞRETMEN, GÖREVİNİ BIRAKIP BAŞTAN ÇIKARICILIĞA SOYUNDU yazıyordu.

"Aman Tanrım," diye mırıldandım ve bütün dikkatim, karşımdaki bir araba kazası haberiymiş gibi ekrana kilitlendi.

"Şimdi havadan daha sıcak yerel haberlere geçiyoruz. Broken Arrow Lisesi'nin eski İngilizce öğretmenlerinden Shannon Parker'ın halkla ilişkiler sorumlusu, otuz beş yaşındaki patronunun çıplak poz vermesi için Playboy *dergisinden teklif aldığını açıkladı. Haber daha şimdiden heyecana yol açtı. Edindiğimiz bilgilere göre,*

şu sıralar Şikago'da yaşayan eski İngilizce öğretmeni, çekimin doğup büyüdüğü şehirde, Oklahoma'da yapılmasını istiyormuş."

Diğer sunucunun üstünkörü yorumunun ardından, spor haberlerine geçtiler. Başımın döndüğünü hissettim ve en yakındaki koltuğa çöktüm.

"Yine kendini kaybetmeyeceksin, değil mi?" Clint bana kaçsın mı yoksa kalıp savaşsın mı karar veremiyormuş gibi, temkinli bir ifadeyle bakıyordu.

"Hugh Hefner!"

"Efendim?" Clint aklımı kaçırmışım gibi baktı.

"Onu sondadan gördüğümde, yanında olan atmaca tipli adam Hugh Hefner'dı!" Başımı salladım. "Kahrolası *Playboy*'a kahrolası çıplak pozlar vermek!" Birden sırtımı dikleştirip ellerimi yüzümden çektim. "Ormana geliyor. Seni benden uzaklaştırmak istiyor ve arka bahçende vereceği seksi pozların işe yarayacağını düşünüyor. Ve B Planı olarak da Nuada'yı oraya çağırıyor." Parçalar birleşiyordu. "Kaltak beni gerçekten gebertmek istiyor. Büyük olasılıkla beni kedi mamasıymışım gibi Nuada'ya ikram edecek."

"Orman en güçlü olduğu yer," dedi Clint.

"Benim de," diye ekledim kararlı bir tavırla. "Ve bende, onda olmayan üç şey var."

Clint bana soran gözlerle baktı.

"Bir, tecrübe. Bir kez Nuada'nın öldürülmesine şahit oldum. Rhiannon'un tek yaptığı seks ve kötülükle Nuada'ya sataşmaktı. İki, orman beni Epona'nın Seçilmişi olarak kabul ediyor. Ve üç..." Gülümsedim. "Sen varsın. Gücün benimkimi katlayarak çoğaltıyor ve Rhiannon'un bu gücün ne kadar olduğu konusunda hiçbir fikri yok. Aslında içimden bir ses onun beni fazla hafife aldığını söylüyor. Bu bizim için gerçekten iyi, onun içinse gerçekten kötü." Ayağa kalkıp Clint'in elini sıkıca tuttum. "Haydi gidelim. Rhiannon'un gölgesinde parmak ucunda dolaşmaktan bıktım."

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Ormana dönüş yolu uzun ve yorucuydu. Broken Arrow'dan saat dokuz gibi çıktık, altı saat sonra isimsiz bir kasabada Hummer'a ve kendimize yakıt ikmali yapmak için durduk. (Açık bir Sonic Arabaya Servis bulduk. Otuz santimlik bir *chili* soslu-peynirli sandviç ve içeceği kaldırabilecek gibi hissediyordum. Sakın cesur bir kadın olmadığımı söylemeyin.) Dört saat sonra güneş batarken Clint asfalt yoldan kulübesine uzanan patikaya girmek için hızını düşürdü.

Pencereden masum görünüşlü yola bakarken, "Nagi Road," diye mırıldandım. "Ölülerin hayaletleri." Bu yolu nerede olursa olsun gözüm kapalı tanırdım. Kendine has bir hissi vardı: Hüzünlü ve yalnız. Elimi kaldırıp cama dayadım. Karla kaplı yolun üstünde asılı durduğu hissini veren gözle görünmez ruhlara, "Hep hatırlayacağım," diye fısıldadım.

Evet, kar hâlâ yağıyordu. Çok yoğun değildi ama bize niyetinin ciddi olduğunu hatırlatacak kadar yağıyordu.

"Hayaletlerle mi konuşuyorsun?" dedi Clint usulca.

"Kesinlikle," dedim aceleyle ve bir sonraki dolunay ritüelinde hizmetçilerime Kızılderili savaşçıların anısına toprağı şarapla sulamalarını hatırlatmayı zihnime not ettim.

"Kahretsin! Hava buz gibi!" Hummer'dan inip kulübeye koşarken nefesim soğuk havada asılı kaldı. İçeri girer girmez

çizmelerimi ayağımdan çıkardım ve şöminenin başındaki Clint'in yanına gittim.

"Buranın ısınması sadece birkaç saniye sürer." Omzunun üstünden gülümsedi. "Otur ve montunu bir süre çıkarma. Ne kadar çabuk ısındığına şaşıracaksın."

Başımı sallayarak söyleneni yaptım. Yolculuk Clint'in buzlarını eritmişti. İki eski dost gibi sohbet ettiğimiz söylenemezdi ama Clint'in mağarasından çıktığı kesindi. Bencillik olduğunu biliyordum ama bu halini (çekici ve özenli) tercih ederdim, kim etmezdi ki? Ve elbette evine yaklaştıkça gevşemeye başlamıştı. Biraz hızlı eğilirse ortadan kırılacağı hissini veren kaskatı duruşu neredeyse kaybolmuştu.

"İşte," dedi kütükleri kuru çalı çırpıyla beslemeyi tamamlarken. "Bu kadar." Sağlam görünüşlü sehpaların üstünde duran gaz lambalarını yakmaya koyuldu.

"Sence gelmiş midir?" diye sordum.

Karşımdaki sallanan koltuğa oturdu. "Şey, sanmıyorum ama öğrenmenin bir yolu var." Başıyla kapıyı işaret etti.

"Onu aramaya çıkmak mı istiyorsun? Ah, hayır, koru olmaz. Acayip yorgunum."

"Bence daha kolay bir yolu var. Ağaçlar Rhiannon'un ormana girip girmediğini bana da söyleyebilir ama bir kucak dolusu oduna bahse girerim ki sana kesinlikle söylerler."

Canlanıverdim. "Ah, bence kesinlikle haklısın." Önceki gece şahit olduğum sapkın sahneyi hatırladım. "Clint, ağaçların Rhiannon'dan hoşlandığını hiç sanmıyorum. Demek istediğim, sadece bana Epona'nın *diğer* Seçilmişi yerine Epona'nın Seçilmişi diye hitap ettikleri için değil. Pis ritüelinde ona yardım ettiklerini hissetmedim. Sence bu gerçekten mümkün olabilir mi?"

"Seni tanımadan önce bunun mümkün olacağını düşünmezdim. Ama ağaçlarla arası seninki gibi değil. Gücünü bir yerden, toprakta bir yerden alıyor gibi görünüyor ama ağaçların onunla

konuşmadığım biliyorum. Ve onu, seni karşıladıkları gibi sevgiyle karşılamadıklarını da."

"Şikago'daki koruda sessiz kaldıkları kesin," dedim.

"Tanrıça'nın Seçilmişi sensin, Shannon, tatlım. O değil."

"O zaman bakalım ağaçlar onu yüzüstü bırakacak mı?" Sırtarak kapıya yürüdüm.

Ormanda son yürüyüşümüzde olduğu gibi, Clint yine önden gitti. Ormanın kalbine yaptığımız diğer ziyaret yıllar öncesinde kalmış gibi geliyordu ama aslında sadece birkaç gün olmuştu. Zaman çok tuhaf bir şekilde akıp gidiyordu.

Orman soğuk ve güzeldi. El değmemiş beyazlığı içinde, resmî bir kostüme bürünmüş gibi görünüyordu. Biz yolu açarak ilerlerken, kar taneleri etrafımızdan zarifçe süzülüyordu. Hava henüz tamamen kararmadığı için bulutlar, batan günün gökyüzünden süzülen unutulmuş bir eşarp gibi arkada bıraktığı, leylak rengine çalan bir griyi yansıtıyordu.

Clint'in sırtına baktım. Güçlü ve dimdik yürüyordu. Ağrılı sakatlığının bütün izleri yok olmuştu.

Aniden durduğunda henüz çok fazla yol almamıştık. Az kalsın ona çarpacaktım.

"Şu tarafa," diyerek patikanın solunu işaret ettikten sonra engebeli zeminde daha kolay ilerleyebilmem için koluma girdi. "Ağaçlar açıklıktaki yaşlı su meşeleri kadar eski değil ama yardım almak için oraya kadar gitmemiz gerektiğini sanmıyorum."

Patikadan indiğimiz anda fısıltıları duydum.

Hoş geldin, Kıymetli.

Seçilmiş geri döndü!

"Hayır, yardım almak için fazla uzağa gitmemiz gerekmiyor," diyerek boştaki elimi yana uzattım ve ağaçların onayının sıcaklığının tadını çıkardım.

Tam karşımızdan kocaman bir çam ağacı yükseliyordu. Başımın üstünden başlayan iğneli dalları ışıl ışıl beyaz kar öbek-

leriyle kaplıydı. Noel sabahı anılarını uyandıran keskin bir çam kokusuyla sarmalandım.

"Merhaba, eski dost," dedim ve eldivenimi çıkararak avucumu yapışkan kabuğuna bastırdım.

Seni duyuyorum, Epona'nın Kıymetlisi.

Zihnimdeki ses gür ve erkeksiydi.

"Bana yardım edecek misin?" diye sordum.

İstemen yeterli, Seçilmiş.

Clint'e başımla işaret ettim. "Yardım edecek."

"Bir an bile şüphe duymadım," dedi Clint yüzüme düşen saç tutamım çekerken.

Ah, Tanrıçam. Ne kadar güçlü ve yakışıklı görünüyordu.

Gözlerimi ondan ayırıp yeniden ağaca odaklandım. "Ormanda benim gibi biri var mı?"

Senin gibi biri daha yok, Epona'nın Kıymetlisi.

Sıkıntıyla iç geçirdim. Bir ağaçla Rhiannon'u nasıl konuşabilirdim? Sonra aklıma Tanrıça'nın bir sözü geldi. Beni Şikago'daki parktan koparıp almadan önce, *Bu kadar sapkınlık yeter,* demişti.

"O zaman benim gibi demeyelim. Görünüş olarak bana benzeyen ama Epona'nın iradesini saptırıp kötüye eşlik eden biri. Onu gördün mü?"

Kaç gün doğumu oldu, görmedim.

"Yani şu anda burada değil mi?" diye sordum telaşla.

Değil.

"Teşekkürler, eski dostum." Clint'e döndüm. "Henüz gelmemiş."

Kötü geliyor, Seçilmiş.

"Ne?" Havayla hiç alakası olmayan bir ürperti hissettim. "Onu mu kastediyorsun?"

Başka bir şey hissediyorum. Buradan daha önce geçmiş bir kötülük. Geri geliyor.

"Şimdi mi?" diye cırladım. "Şu anda burada mı?"

Henüz değil ama yakındır. Çok fazla gün doğumu kalmadı. Geliyor.

"Geldiği zaman bana söyler misin?"

İstemen yeterli, Epona'nın Kıymetlisi.

"Teşekkürler," diye tekrarladım. Clint'in koluna girdim. "Dönelim. Donuyorum." Yalpalayarak patikaya döndük ve kulübeye doğru yürümeye başladık.

"Nuada mı?" diye sordu Clint.

"Elbette. Ağaç, buraya dönüş yolunda olduğunu söylüyor." Clint'in kolundan sıyrılmaya çalıştım ama yanından yürümeye devam etmem için elimi tuttu. "Ağaçların, varlığım o burada değilken bile hissedebilecekleri kadar kötü olduğunu düşünmek beni gerçekten korkutuyor." Ürperdim. "Ve Rhiannon onu yeniden canlandırdı." Clint'e baktım. "Derdi ne bu kadının?"

Clint omuz silkti.

"Gerçekten," diye üsteledim. "Bana hiç mantıklı gelmiyor. Fiziksel olarak benimle aynı olduğunu ve auralarımızın aynı olduğunu söylüyorsun. Ama onun içi çürümüş gibi. Ben sadece nedenini merak ediyorum."

"Belki bütün kötülüğü o, bütün iyiliği de sen almışsındır."

"Ah, yapma. Bir azize olsam bu teori uygun olabilirdi ama değilim. Kendimce bir sürü abuk subuk şey yaptım. Kendimce kötü ve pis düşüncelerim var. Azize olmadığım kesin."

"Yani normalsin. Pek çok insanın içinde biraz kötülük vardır."

"Haklısın." Bir anda aklıma bir şey geldi. "Belki de onda da biraz iyilik vardır."

Clint kaşlarını kaldırdı ve bana kafayı yemişim gibi baktı.

"Eh, belki de vardır!" diye tekrarladım şirin kulübemizden içeri girerken.

"Teorine katılmadığım için beni bağışla. Onunla senden daha fazla zaman geçirdim," dedi Clint kulübeye girerken.

Çizmelerimi çıkarıp montumu asarken hâlâ derin düşünceler içindeydim.

"Shannon... Aç mısın, diye sordum," diye tekrarladı Clint yorgun bir sesle.

"Ah, özür dilerim. Sanırım, aç sayılırım."

"Neden şifonyerin orta çekmecesinden kendine yatarken giymek için kot pantolondan daha rahat bir şeyler almıyorsun? Ben de ikimize jambon ve peynirli sıcak sandviç hazırlayayım."

"İyi bir plana benziyor," dedim.

Çekmeceyi karıştırırken mutfaktan yükselen evsel sesleri duyabiliyordum. Ellerim fazla yıkanmış bir *sweatshirt*'ün yumuşaklığına gömüldü. Havaya kaldırdım ama ön tarafındaki yuvarlak logo güçlükle seçiliyordu. Bir elinde iskambil kâğıtları, diğerinde beyaz uçlu bir baston olan silindir şapkalı bir kunduzdu. Tüylü, çıkık dişli küçük bir kumarbaza benziyordu. Resmi çevreleyen çemberin üstünde Kunduz Hava 125. Savaşçı Birliği Yazıyordu. Arka tarafında bir F-16'nın siyah beyaz fotoğrafı, Oklahoma eyaletinin içi boş haritası ve üzerine HAVA KUNDUZLARI harfleri basılmış başka bir kumarbaz kunduz ve hepsinin altında kalın harflerle Oklahoma Hava Muhafızları 138. Savaşçı Grup Tulsa Oklahoma yazısı vardı.

Uçan kunduzlar. Tanrım. Şu erkekler. Başımı salladım ama yüzümde beliren gülümsemeye mani olamadım.

Pantolonumu, sutyenimi ve gömleğimi çıkarıp Clint'in neredeyse dizlerime kadar inen yumuşacık *sweatshirt*'ünü giymeden önce, Clint'in mutfakta bir şeylerle meşgul olduğundan emin oldum. Çoraplı ayaklarımla mutfağa dönerken *sweatshirt*'ün aşırı uzun kollarını kıvırdım.

"Hımm... Harika kokuyor." Jambon, dökme demir tavada cızırdayarak kızarıyordu. "Nasıl yardım edebilirim?"

Bana baktı ve üstüme büyük gelen *sweatshirt*'ü görünce gülümsedi. "Bakıyorum en sevdiğim *sweatshirt*'ümü keşfetmişsin."

"Ah..." Huzursuzca kıpırdandım. "Niyetim en sevdiğini giymek değildi. Başka bir tane bulabilirim..."

"Şişşt." Beni susturdu. "Seni onun içinde görmek hoşuma gitti." Ben baştan aşağı kıpkırmızı kesilmeden konuşmaya devam etti. "Evet, yapabileceğin bir şey var. Bize salata yap. Malzemeleri sebzelikte bulabilirsin."

Hoş bir sessizlikte çalıştık. Kısa bir süre sonra, halimizden son derece hoşnut bir halde jambonlu sandviçlerimize ve salatalarımıza gömüldük.

Clint salatasından bir lokma alırken, "Gerçekten Nuada'ya kurtulma planında ağaçlara yer var mı yoksa sadece babanı kandırmak için eklediğin bir satır mıydı?" diye sordu.

"Tamamen zırvaladım. Onu nasıl öldüreceğim konusunda en ufak bir fikrim yok. Ah, bu arada Rhiannon'un bizi yardım etmesiyle ilgili hikâyemi bozmadığın için sağ ol. Babam benim için endişelenmeye değil, iyileşmeye konsantre olmalı."

Şakayla karışık asker selamı verdi. "Seçilmiş sensin. Ben sadece sana hayran emir erlerinden biriyim."

Yorumunu duymazdan gelerek ekledim: "Ve acayip iyi bir aşçısın."

"Teşekkürler, Shannon, tatlım." Abartılı bir reverans ardından bulaşıkları toplamaya başladı.

Şık olmaya uzak bir esnemenin arasında, "Sana yardım edeyim," dedim.

"Hayır, hiçbir şeyin yerini bilmiyorsun. Tek başıma daha çabuk yaparım. Sen yat. Senin ve kızının dinlenmeye ihtiyacınız var." Beni mutfaktan kovaladı.

Aslında bunun için ona minnettardım. Şöminenin üstündeki saat henüz sekizi gösterse de ben geceyarısını çoktan geçmiş gibi hissediyordum. Vücudum uyku hasretiyle yanıp tutuşuyordu. Clint'in uzun yatağı bir battaniye dağıyla kaplıydı. Altına kıvrılıverdim.

Sıcacık ve hoşnut bir halde yan döndüm ve uykulu gözlerimi çatırdayan ateşe diktim. Göz kapaklarımın tanıdık ağırlığı rahatlatıcıydı ve kendimi baştan çıkarıcı uykunun kollarına bıraktım.

Sean Connery ve ben dev bir kalp biçiminde bir sandalda süzülüyorduk. Karayipler'de bir yerdeydik ve deniz hoş, berrak bir turkuaz rengiydi. Dev margaritamı yudumlarken üstümde, şey, bir gülümseme ve yanık bir tenden başka bir şey yoktu (belli ki Rüyalar Ülkesi'nde hamile değildim). Sean sırtıma Hindistan cevizi kokulu güneş yağı döküyor ve seksi İskoç aksanıyla güneş yağını yalamaktan nasıl keyif alacağını anlatıyordu...

... ve bir anda kendimi Clint'in kulübesinin üstünde, havada asılı buldum.

"Sean başladığı şeyi tamamlayana kadar bekleyemezdin, değil mi?" İç geçirdim. Tanrıçam kontrolü ele aldığından beri Rüyalar Ülkesi eskisi gibi değildi.

Tanrıça attığım taşı duymazdan geldi ve zihnimin içinde fısıldadı. Kıymetlim, olayların neden yaşandığını anlamanın zamanı geldi.

"Hangi olaylar?" Sözleri ilgimi çekmişti.

Rhiannon'un düşüşü. *Tanrıça'nın sesi hüzünle ağırlaşmıştı.*

"Haklısın. Bilmek istiyorum." Ne de olsa, Rhiannon pek çok açıdan bir parçam gibiydi. Kendimi nasıl bu kadar çarpıklaştığını anlamak zorunda hissediyordum.

Zor bir yolculuk olacak, Kıymetlim. Zamanın katmanları arasında yol almalıyız ve sadece kısa bir süre kalabiliriz. Sakın konuşma. Hiçbir şeye dokunma. Geçmişi sadece gözlemleyebilirsin. İletişime geçemezsin.

"Scrooge'un Geçmiş Noel Hayaleti'yle yolculuğu[19] *gibi mi?"*

19 Charles Dickens'ın *Bir Noel Şarkısı* (*A Christmas Carol*) adlı eserine gönderme. Kitabın kötü kahramanı Scrooge, Noel arifesinde geçmiş, bugün ve geleceğin hayaletleriyle bir yolculuğa çıkar ve sonunda bambaşka biri olur. (ç.n.)

Bir an Tanrıçamın kahkahasının çınladığını duyar gibi oldum, ardından şu sözcükler geldi: Hazırlan, Seçilmişim. Yanında olduğumu unutma.

Kulağa ürkütücü geliyordu ama çok fazla korkmaya fırsat bulamadan karanlık ve yıldızsız gökyüzüne doğru süzülmeye başladım. Gittikçe yükseldim ve kar yüklü bulutların arasından geçip soğuk ve sessiz göğe ulaştım. Etrafım Partholon'da bile görmediğim kadar çok yıldızla kaplıydı. Sanki bir tanrıçanın elmaslarla bezeli gerdanlığı kopmuş ve pırlanta kesimli taşlar simsiyah bir kadifenin üzerine saçılmıştı. Sonra gökyüzü gözlerimin önünde dalgalanarak açıldı. Ruhum gecenin içindeki yerinden koparılıp renksiz ve çalkantılı, kapkara bir tünelin içine fırlatıldığında, karanlık kuyusuna sadece bir an bakabilmiştim.

Hava bir anda soğudu. Normalde Sihir Uykusu yolculuğundayken vücudumu hissetmem ama bu zamansızlık kuyusunda kendimin fazlasıyla farkındaydım. Soğuk hiçlik karşısında bütün sinir uçlarım çığlık çığlığaydı. Binlerce minicik donuk iğnenin vücuduma battığını hissediyordum. Ruhum korkuyla sarsıldı ve çığlık atmak için ağzımı açmaya yeltendim ama tünelin siyahlığı her şeyi emdi ve sessiz bir eziyete mahkûm kaldım.

Bir anda kendimi başka bir gece göğünde buldum.

Epona'nın Tapınağı'nın belirgin bir şekilde sedefli mermerinin üstünde süzülüyordum. Ilık baharın hoş kokusu titreyen ruhumu sevgiyle kucakladı. Korkumun dindiğini hissettim ve bir anda gevşeyip rahatlayarak derin derin nefes almaya başladım. Geceye doğru sıcak su fışkırtan devasa mineral kaynak çeşmesi gösterişli leylakların zenginliğiyle çevrelenmişti. Altımdaki tanıdık ve güzel sahneye iç geçirerek baktım.

Sonra gördüklerimi anlayamayarak gözlerimi kırpıştırdım.

Şaha kalkmış at çeşmesinin etrafında leylak olduğunu hatırlamıyordum. Tapınağın krem rengi mermerlerini süzdüm. Tapınak kapılarının dışında kalan alan, çiçek açmış süs ağaçlarıyla kaplıydı.

Bunlar da daha önce yoktu.

Son şok ise tapınağın korkuluklu duvarlarından dökülen, aralara mis kokulu sarı kırmızı çiçeklerin serpiştiği uzun sarmaşık dalları oldu.

Benim olduğu günlerde bunların hiçbiri yoktu. Tapınağım güzel bir yerdi, evet ama sadece güzelliğe tapınmaya adanmış bir yer değildi; bir savaşçı tapınağıydı. Ve bu yüzden savaşa hazır tutulması gerekiyordu. Oysa şimdi bir parti için giydirilmiş gibi duruyordu.

Rhiannon'dan önceki Seçilmişim hayli yaşlanmıştı.

Tanrıça'nın sesi zihnimin içindeydi ama bu kez varlığı her zamankinden daha hissedilirdi. Gökyüzünde, arkamdaki bir hareket dikkatimi aşağıdaki tuhaf sahneden uzaklaştırdı. Tanrıçamın ışıltılı silüetini görünce nefesim kesildi. Epona'nın görüntüsü önce kaybolur gibi oldu, sonra yeniden görünür hale geldi. Muhteşemdi. Başını, yüzünü kısmen örten, olgun buğday rengi bir yele çevreliyordu. Altımızdaki tapınağın mermer duvarlarıyla aynı sedefle parlayan keten bir kumaşa sarınmıştı. Kumaş, zarif kıvrımlarını incecik bir tül gibi erotik bir dokunuşla sararak yere kadar iniyordu. Bana döndüğünde nutkum tutulmuş bir halde onu inceliyordum.

"Ah, Tanrıçam..." Gerisini getiremedim ve sözsüz bir yakarışla başımı önüme eğdim. Daha önce onun gibi bir şey görmemiştim. Çok eski zamanlardan yontulmuş gibiydi. Sanatçıların yeniden yaratmak için asırlardır çaba harcadıkları şeydi. Elle tutulur bir şekilde huzurunda olmak, nutkumun tutulmasına neden olmuştu.

Sevgi ve anlayış saçan bir gülümsemeyle elini yüzünün üstünde dolaştırınca yüzü onun biçimini taşıyan ışıltılı bir pus perdesinin arkasında kaldı.

Rhiannon'dan önceki Seçilmişim hayli yaşlanmıştı. *Bir önceki sözlerini tekrarladığını fark ettim.* Bir kızı vardı ama zaman zaman olduğu gibi, o kız bana hizmet edebilecek bir özelliği olamadan büyüdü.

Yeniden nefes alabildiğimi ve düşünebildiğimi fark ettim. Ve görüntüsü artık biraz önceki kadar net seçilemediği için söylediklerine odaklanabiliyordum.

O ölünce Rhiannon'u sıradaki Enkarne Tanrıça olarak seçtim ama henüz büyüklerinin arasında oyun oynayan bir çocuktu. Bu nedenle, Seçilmişim yeterince büyüyene kadar Tapınağa ikinci derecedeki Rahibelerim göz kulak oldular. *Sesinde sitemden eser yoktu; sadece bir ebeveynin asi çocuğuna besleyeceği sevecen bir keyif vardı.* Rahibeler çiçeklerin coşmasına ve Tapınağın benim arzuladığımdan eksik bir yere dönüşmesine göz yumdular. Seçilmişimin yeterince büyüdüğü zaman her şeyi olması gerektiği hale sokacağından emindim. Ancak ona bakan Rahibelerin, Seçilmişimi kolayca tamir edilemeyecek bir hasar bırakacak kadar şımarttıklarından habersizdim.

Haydi, yükselme ayinine tanık olalım.

Tanrıça elini sallayınca aşağıdaki sahne değişti. Şimdi tapınağı çevreleyen ormanın içindeki çok hoş bir açıklığın üstünde süzülüyorduk.

"İki yaşlı ağacın olduğu açıklık," dedim.

Evet, Kıymetlim. Kutsal bir korudur. Bu akşam Beltane[20] kutlamasına, Rhiannon'un ilk kadınlık adımlarını takip eden mevsime tanık oluyoruz.

Açıklığın etrafına büyük kamp ateşleri kurulmuştu. Her ateşin başında genç erkekler ve kadınlar içki içerek dans ediyordu. Hiçbirinin üstünde çok fazla giysi yoktu (Rhiannon'un yönettiği törenler için tipik bir durumdu) ve herkes çok iyi vakit geçiriyor gibi görünüyordu. Müzik geceye karışırken, kalbimin tarif edemediğim bir heyecanla çarpmaya başladığını hissettim.

Tanrıça'nın kahkahası çağlayan bir dere gibi çınladı. Beltane'in çağrısını şimdi bile hissedebiliyorsun, değil mi, Kıymetlim?

---

20 30 Nisan-1 Mayıs'a denk gelen, dört Kelt mevsim festivalinden biri. (ç.n.)

"Bir şey hissediyorum." Kısa bir duraksamanın ardından ekledim. "İyi bir şey."

Epona'nın kahkahası içimi tarifsiz bir sevinçle doldurdu. Büyük bir mutlulukla açıklığı inceledim. Küçük ırmağın ve ikiz ağaçların yanına bir çadır kurulmuştu. Bana Binbir Gece Masalları*'ndan çıkma romantik ve güzel bir şeyi çağrıştırmıştı. Kubbeli bir tepesi ve dalgalı mini kubbeler oluşturan beş kenarı vardı. Yapının ortasındaki delikten berrak gece göğüne sürekli ince bir duman yükseliyordu. Çadırın girişini örten kapak sıkıca bağlanmıştı ama içeriden süzülen ışık açık yeşil kumaşa sihirli bir parlaklık veriyordu.*

İzle, *dedi Tanrıça benimle birlikte çadırın tepesindeki delikten içeri süzülürken.*

Çadırın ortasında duran üç ayaklı pirinç mangalda yanan ateş, içerisini alev rengi bir ışıkla aydınlatıyordu. Zemin altından dokunmuş kilimlerle kaplıydı. İçerideki tek eşya, hepsi taze kanın parlak rengine boyanmış kadifeyle kaplı devasa minder yığınlarıydı.

Bir kız sesi, "İçmeyeceğim dedim!" diye çıkıştı. Sesi tanıyınca sırıttım. Benim ya da daha doğrusu Rhiannon'un ergen haliydi. Bana güvenin, bu ukala ses tonunu nerede olsa tanırdım.

"Ama Leydim, Seçilmiş, yükselme ayini öncesinde her zaman Tanrıça'nın şarabından içer." Çok genç bir Alanna'nın tatlı sesi yorgun ve endişeli çıkıyordu. Efendisine sunduğu süslü kadehin inanılmaz işçiliğini loş ışıkta bile seçebilmiştim. Rhiannon, Alanna'nın elinde duran kadehi kaba bir hareketle devirdi. Zengin kırmızı sıvı altın rengi halının üstüne döküldü.

"Ben Enkarne Tanrıçayım. Canım ne isterse onu yaparım ve canım..." Yetişkin acımasızlığının habercisi bir tıslamayla devam etti. "O karışımı içmek istemiyor."

"Leydim." Alanna onu ikna etmek için çaba harcıyordu. "Tanrıça'nın şarabı, törenin Seçilmiş için zevkli geçmesini sağlıyor.

Epona, kıymetlisinin şarabı içmesini bu yüzden istiyor. Tanrıça sadece sizi düşünüyor."

"Ah! Epona sadece kendi zevkini ve beni kontrol etmeyi düşünüyor. Benim için endişesinin, hareketleriyle ilgisi yok denecek kadar az." Huysuz bir hali vardı. Bir keresinde, ergenliğimde aynı ses tonunu babama karşı kullandığımı hatırlıyordum. Yatma saatinden sonra dışarıda kalmayı istememle alakalı bir durumdu. Babamın beni bariz bir şekilde cezalandırmakta gecikmediğini de hatırlıyordum. Tam olarak şöyle demişti: "Shannon Christine, daha iyi bir insan olana kadar cezalısın." Ne yazık ki Rhiannon'un babasının (ya da benim babamın) ya da herhangi birinin, onu kahrolası bir velet gibi davranmaktan alıkoyabileceğine dair bir kanıt göremiyordum.

"Leydim, siz Tanrıça'nın Kıymetlisi, Seçilmişisiniz. Sizin için en iyi olan yolu izlemenizi istiyor," diye devam ederken Alanna çok endişeli görünüyordu.

"Reddediyorum. Aklımın yerinde kalmasını istiyorum. Şimdi beni rahat bırak, tören başlasın." Rhiannon abartılı bir el hareketiyle Alanna'ya çıkmasını işaret etti. Alanna istemeyerek de olsa kadehi aldı ve ağır adımlarla geri geri çıktı.

Genç Rhiannon'u dikkatle izledim. Gergin hareketlerle kalktı ve minderlerle kaplı olmayan küçük alanda ileri geri gidip gelmeye başladı. Ellerini dalgın bir şekilde saçlarının arasından kaydırınca jestin aşinalığı karşısında irkildim. Otuz küsur yıldır aynı alışkanlığa sahiptim. Geçmişten gelen bu gölgenin yansımasını incelemek gerçek üstü bir tecrübeydi. Sadece baş ve iki kol yerinde yarıkları olan altın rengi bir elbise giymişti. Önden bağlanıyordu ama her hareketinde sıkı ve çıplak bedenini ortaya çıkaracak şekilde açılıyordu.

Taze kadınlığın pürüzsüzlüğüne gıptayla bakarak, "Ah, gençlik," diye mırıldandım.

Rhiannon'un elleri, anne-babasının sözlerini duymak istemeyen küçük bir çocuk gibi bir anda kulaklarına kapandı.

Boş çadırda, "Hayır! Kafamın içinden çık! Kimse bana ne yapacağımı söyleyemez! Senin değil, benim dediğim olacak!" diye haykırdı.

Bağırdığı kişinin Epona olduğunu düşündüm. Bakışlarım yanımda duran puslu karaltıya çevrildi.

Her zaman inatçı, *dedi Epona üzgün bir sesle.*

"Ne demezsin," diye onayladım. İnatçılığım yüzünden kendimi bir sürü hataya sürüklemiştim (örneğin ilk kocam, babam onunla evlenmeme en başından karşı çıkmıştı) ancak ne kadar hata yapsam da hatalarımdan ders aldığımın ve büyüdüğümün de farkındaydım. Çünkü bana duruş ve disiplin kazandırılmıştı. Görünüşe bakılırsa, Rhiannon her ikisinden de ciddi anlamda yoksundu.

Ardından çadırın kapısı kenara itildi ve içeri dikkate değer bir karaltı girdi. Uzun boylu ve omuzlarının üstünde duran at kafası dışında, her açıdan tamamen insan olan bir erkek.

Dudaklarımdan, "Bu da neyin..." sözcükleri döküldü.

Korkma. O bir insan. Kafa, Seçilmiş kısrağımla çiftleşen son aygıra ait.

"Çiftleşme sonrası aygırı öldürüyor musunuz?" diye sordum dehşet içinde. Aklıma Epi'nin çiftleşeceği aygır gelmişti.

Tanrıçanın sesi keyifliydi. Yalnızca yaşlanıp güçsüz düştükten sonra, acısız kurban ediliyor. O zamana kadar kıymetli bir kabile reisinin üstüne titrenildiği bir hayat sürdürüyor.

Rahatlayarak derin bir nefes alıp izlemeye devam ettim. Adam çadıra girince, Rhiannon çılgın gibi dolaşmayı bırakmış ve ellerini kulaklarından çekmişti. Adam kararlı adımlarla ona doğru yaklaştı ama Rhiannon iki adım geri çekildi. Bu davranışı adamın kafasını karıştırmışa benziyordu. Ateşin yanında duraksadı. Rhiannon da ben de onu süzüyorduk. Ateşin ışığı iyi görünmek için loş ışığa ihtiyaç duymayan vücuduna nazik davranıyordu. Muhteşem ve besbelli cinsel gücünün zirvesindeydi. Sıkı kalçalarından sarkan

küçük deri bir üçgen dışında çıplaktı ve titreşen ışıkta teni ışıldıyordu. Hızlı hızlı soluyor, göğsü güçle inip kalkıyordu. Bir savaş alanından çıkagelmiş gibi bir hali vardı. Ve zafer kazandığı beslelliydi. Çok iyi temsil ettiği baştan çıkarıcı erkek imgesine tepki olarak içimde erotik bir dalgalanma hissettim.

"Onu nerede buldunuz?" diye fısıldadım.

Erkek, özel muhafızlarımdan seçildi. Seçilmişimi kadınlık safhasına geçirmek büyük bir onurdur.

Yani Rhiannon güce bir doğurganlık ritüeli sonucu yükselmişti. Bu konuda ne hissettiğimden emin değildim. Gözlerim tekrar Rhiannon'u buldu. Daha on altı yaşında bile değildi. Ve tepkisizliğine bakılırsa bakire olmalıydı.

Geleneğin dayattığı gibi el değmemişti. *Tanrıça her zamanki gibi sorularımı bekliyordu.* O karışımı bu yüzden içmesi gerekiyordu. Dünyalar arasındaki perdelerin kalkmasına olanak sağlar. Ben Seçilmişimin içine girerim ve kadınlığa geçiş haz dolu bir tecrübe olur. Ancak Rhiannon irademe karşı geldi, bu yüzden itaatsizliğinin bedelini ödemek zorunda.

Epona'nın sesi sert ya da yargılayıcı değildi. Başka türlü olmasını diler gibi kabullenmiş ve üzgündü.

Özgür irade taşınması her zaman kolay olan bir şey değildir.

Aygır başlı adamın tekrar Rhiannon'a doğru hamle yapmasını seyrettim. Bu kez çok hızlı geri kaçtığı için Rhiannon'un ayağı bir mindere takıldı. Düşerken bir çığlık attı ama adam imkânsıza yakın bir hızla yanına sıçrayıp onu havada yakaladı ve kendi göğsünün üstüne düşecek şekilde çevirdi.

Rhiannon'un çığlığı bir hırlamaya dönüştü.

"Sakın bana dokunma!" diye çıkıştı.

Adam ona itaat etmek yerine, tek koluyla omuzlarını sardı ve onu yanına çekip sımsıkı tuttu. Kendini ona iyice bastırırken boştaki eliyle altın rengi elbisesini araladı ve yumuşacık, genç bedeninin mahrem kısımlarını yoklamaya başladı. Rhiannon'ın

yüzünün adamın mumyalanmış at kafasına kazara sürtününce dehşetle buruştuğunu gördüm.

Titriyordu ama arzudan değil.

"Sana ellerini üstümden çekmeni emrediyorum!" Sesinin titrememesi için çaba harcasa da saf korku, olduğundan daha küçük görünmesine neden olmuştu.

Adam onu duymazdan geldi. Rhiannon'un elinden kaçmasına izin vermek yerine, kendi bacaklarının arasına uzandı ve deri parçasını kaldırarak heybetli erkekliğini açığa çıkardı.

"Neden durmuyor?" dedim soluğum kesilmiş bir halde.

Duramaz. Tanrı'nın karışımını içti ve Hayvan Tanrısı ve Avcı Cerunnos'un ruhu içinde yaşıyor. Partholon'un verimliliğini sağlamak için Seçilmişimle çiftleşmek zorunda. Kıymetlim, açıklığa girdiğimiz zaman ritüelin çağrısını hissettin. Rhiannon'un yükselme ayini, dehşet ve acı yerine, zevk ve arzuyla dolu olmalıydı. Artık durdurmak imkânsız. *Tanrıçanın sesi donuktu.* Seçilmişimin bile Beltane'i ve Partholon'un verimliliğini tehlikeye atma izni yok.

Tecavüz sürerken, ruh bedenlerimiz Rhiannon'un yankılanan çığlıklarıyla birlikte çadırın tavanından dışarı süzüldü.

Sessizce ormandan uzaklaştık. Onun yaşında ben ne yapardım acaba? Evet, inatçı ve dediğim dediktim ama ben bakıcılar ve kölelerin her isteğini yerine getirdiği, üzerine titrenen, şımarık bir tanrıça olarak yetiştirilmemiştim.

O karışımı içerdim.

Sonuçları izle, Kıymetlim. *Tanrıça konuşurken elini salladı ve gökyüzü, pürüzsüz yüzeyine taş atılmış bir göl gibi ışıldayarak titreşti. Titreşim durulunca, görüntüler netleşti ve önümüzde hareket etmeye başladılar.*

"Bir film perdesi gibi," dedim hayranlıkla.

İzle, *dedi Tanrıça bir kez daha. Gece göğüne peş peşe yansıyan sahneleri izledim.*

Rhiannon büyüyor ve önümüzden akıp giden sahnelerde görüntüsü olgunlaşıyordu ama olgunlaşan tek şey buydu. Bütün görüntüler seks odaklıydı. Farklı yerler ve pozisyonlarda, sayısız farklı adamla seks. Tutarlılığını koruyan tek faktör, sahnelerin tümünde, buz gibi bir Rhiannon'un kontrolü elinde tutmasıydı. Hatta bazen eylemin ortasında duruyor ve adama gözünün önünden kaybolmasını emrediyordu. Zaman zaman, adamın sadist oyunundan zevk almadığının bariz olduğu zamanlarda bile, partnerini kamçılıyordu. Rhiannon'un bu birleşmelerden çok az zevk aldığı gerçeği bariz olmasına rağmen, sayısız adamla birlikte olmasını izledim.

Rhiannon kendine zevk alma izni tanımıyor. Rhiannon için sevişmek karanlığa ait bir şey olduğu için sonunda onun için aşk da sadece karanlığa dönüştü.

Karanlığa ait bir şey, güçlü bir tanımdı. Zaman gözlerimizin önünden akıp giderken, Rhiannon'un seks eylemleri de sapkınlaşıyordu. Bütün bunlar, o içindeki kırıklığa teslim olurken kişiliğine olanların bir yansıması gibiydi.

"Hamile kalmamasına şaşırdım," dedim.

Seçilmişim ancak benim onun için seçtiğim Başşaman'la çiftleşirse hamile kalabilir.

En azından bu rahatlatıcıydı. Rhiannon'un ne korkunç bir anne olacağını ancak tahmin edebilirdim. En sevilen anne olmayacağı kesindi.

Görüntüler tekrar değişti ve ekrana yansıyan genç bir Kentaur'u görünce fiziksel bir heyecana kapıldım. ClanFintan, Rhiannon'a yaklaşıp önünde eğildi. Epona'nın Tapınağı'nın taht odasında yalnızdılar. Kocamın genç halini görmek beni sevindirmişti. Yetişkinliğindeki kadar uzun boylu ve kaslı değildi ama ileride dönüşeceği şeyin temelini oluşturan seçkin hatlara sahipti. Omuzları geniş, göğsü derindi. Çenesi daha şimdiden güçlü ve biçimli hatlara sahipti. Şimdiki gibi koyu renk ve bodem biçimdeki gözleri

yetişkin bilgeliği yerine saf bir hazla parlıyordu. Yetişkin halinin masum bir minyatürü gibiydi.

"Hoşbulduk, Leydi Rhiannon." Çocuksu sesi sonraki yıllarda bürüneceği kadifemsi tınının sadece gölgesini taşıyordu.

"Başşaman olacağına dair bir kehanet olduğunu duydum." Rhiannon'un mırlar gibi konuşması tüylerimi diken diken etti. Ben genç ClanFintan üstünde benzer bir etkiye sahip değildim.

"Evet, leydim, öyle bir kehanet var." ClanFintan gururlu ve hevesli görünüyordu.

İlk tanışmamızda ne kadar mesafeli ve içe dönük olduğunu hatırlayınca ekrana dalıp kollarımla onu sımsıkı sarmak ve Rhiannon'un planladığı yaralayıcı şey her neyse ondan koruma isteği duydum. Fakat Epona pusla kaplı elini kaldırınca dürtümü kontrol altına aldım.

İzle, Kıymetlim.

Rhiannon ayağa kalktı ve tahtına çıkan basamakları telaşsız adımlarla indi. Neredeyse hiç kıpırdamadan, merakla onu izleyen Kentaur'un etrafında ağır ağır dönmeye başladı.

"Çok iyi iş çıkarabilirsin." Sesi baştan çıkarıcıydı. ClanFintan'a yaklaştı ve elini omzundan, insan bedeninin at bedeniyle buluştuğu göğsüne kaydırdı. Sonra ağır ve erotik adımlarla etrafında yürüyerek ClanFintan'ın bütün vücudunu okşadı. Kentaur'un vücudunun titreyip ürperdiğini görebiliyordum.

"Birlikte çok iyi olacağımıza inanıyorum, Leydim." ClanFintan'ın sesi de baştan çıkarıcı bir şekilde derinleşmişti. "Kaderin günün birinde çiftleşebileceğimize hükmetmesine ben de seviniyorum."

Rhiannon'un alaycı kahkahası çınladı. "Ben çiftleşmekten bahsetmiyorum, aptal şey. Eğlenmekten bahsediyordum."

Rhiannon, ClanFintan'ın cevap vermesine fırsat bırakmadan elini kaldırdı ve vücudunu saran yarı şeffaf kumaşı tutan broşu açtı. Omuzlarını benim de aynı Kentaur'un karşısında yaptığım hareketle silkti. Sonra çıplak bir halde karşısında durdu.

ClanFintan'ın nefesini derinleştiğini duydum ve nihayet konuşmaya başladığında sesi titriyordu. "Henüz bir Başşaman değilim. İnsan bedenine değişimi gerçekleştiremem, Leydim."

Aynı alaycı, zehirli kahkaha. "Pek çok erkek insanla birlikte oldum ama bir Kentaur'la hiç birlikte olmadım. İnsan biçimine bürünebilseydin, seni bu kadar ilginç bulmazdım."

Rhiannon sadece kendisinin işitebildiği bir ritimle kıvranarak kollarının arasına girerken, ClanFintan'ın yüzünün nasıl allak bullak bir hal aldığını görebiliyordum.

"Durun! Daha fazlasını görmek istemiyorum!" İçimde öfke, ihanet ve kıskançlık savaşıyordu.

İzle, Kıymetlim, *dedi Epona bir kez daha.* Tanık olacağın tek bir sahne kaldı.

Gözlerimi yavaş yavaş açtım. Sahne yine değişmişti. Rhiannon'un yatak odasını ilk anda tanıyamadım. Odayı yüzlerce şamdan aydınlatıyordu. Büyük yatağının yerinde yerden yükseltilmiş bir tabut sehpası duruyordu. Sehpanın üstünde sazlardan sıkıca dokunmuş bir hasır seriliydi. Rhiannon hasırın üstüne uzanmıştı. Çıplaktı ve karnının küçük şişkinliğini ayırt etmem hiç zor değildi.

"Hamile mi?" Zihnim allak bullak olmuştu. Daha dikkatli baktım. Yaşı, şahit olduğum son sahnedekinden daha büyük olamazdı. 'Seçilmişim ancak benim onun için seçtiğim Başşaman'la çiftleşirse hamile kalabilir.' Tanrıça'nın daha önceki sözleri zihnimde yankılandı. Hamileyse, ClanFintan'ın çocuğunu taşıyor olmalıydı.

Ancak genç ClanFintan henüz bir Başşaman değildi. Kendi ifadesiyle, insan vücuduna değişimi gerçekleştiremiyordu.

Rhiannon'un şişkin karnının ne anlama geldiğini düşününce, midem kasıldı.

"İç, Tanrıçam." Kelimelerin hipnotize edici tınısı, yaşlı gözlerimi kırpıştırıp karşımdaki sahneye odaklanmama neden oldu.

Bres'in başka kimseyle karıştırılamayacak görüntüsü odadan içeri süzülmüştü. Yakın zamanda gördüğüm adamdan çok daha

gençti. İncecik bedeninin biçimli zarafeti beni şaşırtmıştı. Bu haliyle onu yarı çıplak insanların kumsalda güneşlendiği o siyah-beyaz fotoğraflarda Calvin Klein'a modellik yaparken hayal edebilirdim.

Sanırım iyi yaşlanmamıştı. Ne trajik.

Bres kırmızı renkli koyu bir sıvıyla dolu kadehi Rhiannon'un dudaklarına uzattı. Rhiannon büyük bir iştahla içti. Gözlerinde, zaten yeterince içtiğini düşündüren donuk bir bakış olduğunu fark ettim.

Bebek için hiç iyi değil, diye düşündüm.

Rhiannon'un başı arkaya düşerken, Bres tabut sehpasının ayakucuna geçti. Boş kadehi yanındaki bir sehpaya bıraktı. Sonra eline uzun, ince bir kötü görünüşlü bir çubuk aldı. Çubuk bana bir örgü tığını hatırlatmıştı, sadece biraz daha uzundu ve ucu iğne gibi sivriltilmişti. Yüzünü Rhiannon'un göğsüyle aynı hizadaki ayaklarına çevirdi.

"Şimdi bana doğru gelmelisiniz, Tanrıçam."

Rhiannon hiç ses çıkarmadan ona doğru kaydı ve dizlerini büküp bacaklarını araladı.

Tuhaf bir muayene edilmeye hazırlanır gibi görünüyordu.

Bres daha önce fark etmediğim deri kayışlarla Rhiannon'un ayak bileklerini sabitledi. Rhiannon'un hasırın kenarlarını boğumları bembeyaz olacak kadar sıktığını gördüm.

Rhiannon'un bacakları iki yana açıldığı için, karnının yuvarlak şişkinliğinin yanı sıra cinsel organı da ortaya çıkmıştı. Bres'in anormal bir şekilde parlayan gözleri bir an Rhiannon'un çıplak vücudunda dolaştı, sonra tek eliyle cinsel organının dudaklarını araladı. Diğer eliyle korkunç görünüşlü aleti vajinasının içine itti.

Rhiannon'un vücudu gerildi ve acıyla sarsıldı. Aynı anda mumların alevleri kindar bir tanrıça bir uyarı nefesi üflemiş gibi, çılgınca titreşmeye başladı.

"Hayır!" diye haykırdı Rhiannon dudaklarından tükürükler saçarak. "Ben kullanılmayacağım! Ben seçeceğim! Ben seçeceğim!"

Tiradı son bulurken, Bres kancalı çubuğu daha da derine itti ve hızla dışarı çekti. Çubukla birlikte kan rengi bir sıvı boşaldı. Bres ellerini kalın cüppesine aceleyle sildikten sonra, sehpanın başucuna gitti.

"Şimdi onu atacaksın," dedi. Rhiannon'un yüzündeki gözyaşlarını ve teri nazik hareketlerle sildi. Rhiannon yüzünü Bres'in kolunun kıvrımına gömdü. "Gelincik suyu acını dindirecek. Birazdan biter."

Sahne dalgalanarak gece göğüne karıştı.

Hayalet yanaklarımdan gözyaşları sicim gibi iniyordu. "Ama Başşaman dışında kimsenin onu hamile bırakamayacağını söyledin. ClanFintan henüz bir Başşaman değildi. İnsan biçimine bile giremiyordu."

Kimse sonradan Başşaman yapılmaz, Başşaman doğar, Kıymetlim. Yani ClanFintan nefes aldığı ilk andan itibaren bir Başşaman'dı.

Bebeğini öldürdü, dedim gördüklerime inanamayarak.

Bebeğin ölümünü planlarken, başkalarına şefkat ve acıma duyma becerisi de öldü. Acımasızlığı ve kendine düşkünlüğü onu tüketti ve ben, aramızdaki bağı koparmaya mecbur kaldım. Kısa süre içinde suçluluk duygusu içinde iyiye dair ne varsa yok etti. Ve o iyiliğin yerini gerçek kötülük almaya başladı.

"Yani o gerçekten Seçilmişin değil." Hâlâ titriyordum ve midem bulanıyordu.

Ondan elimi çektim ve böylece seninle yer değiştirmesine olanak sağladım, Kıymetlim.

"O zaman Oklahoma'ya sürüklenmeme neden göz yumdun? Neden Partholon'da, ait olduğum yerde değilim?"

Rhiannon ve işbirliği yaptığı karanlık durdurulmalı. Nuada'nın kötülüğünü senin eski dünyanın üstüne salmasına izin veremem.

Gökyüzü bir kez daha dalgalandı ve ikiye açılarak zaman portalının soğuk karanlığını ortaya serdi.

"Lütfen bana Nuada'dan nasıl kurtulacağımı ve Rhiannon'u nasıl durduracağımı söyle." Ruhum tünele doğru harekete geçerken panik içindeydim.

Zamanı gelince bileceksin, Kıymetlim. Rhiannon'un hayatını kendi eseri olan bir nefretle geçirdiğini ve bu yüzden nefretin onu alt edemeyeceğini unutma.

"Anlamıyorum, Epona! Ne demek bu!" Sesim tizleşmişti.

Bu gece tanık olduklarını düşün. Bilgelik ve güç, bilgiyle gelir.

Ruh bedenim karanlık tünele çekildi. Bu kez gözlerimi sımsıkı kapayıp korkumu kontrol altına aldım. Zihnimde sürekli aynı mantra dönüyordu: Birazdan bitecek birazdan bitecek birazdan bitecek.

Clint'in kulübesinin üstündeki karla kaplı göğe fırlatıldım. Kulübenin tavanından içeri süzülüp yatağına üstünde asılı dururken gözlerimi açtım. Bedenim hâlâ yan yatıyordu ve halimden hoşnut uyur gibi bir halim vardı. Clint kot pantolonu ve tişörtüyle yanıma uzanmıştı. Örtülerin üstünde yattığı için vücutlarımız birbirine değmiyordu. El örgüsü bir battaniyeyi üstüne çekmişti. Gözleri kapalıydı ve derin derin nefes alıp veriyordu. Onu görünce kalbim aptal gibi tekledi.

Bu gece kendine onu sevme izni ver, Kıymetlim. *Tanrıça'nın sesi yine zihnimin içindeydi.*

"Ama ben ClanFintan'la evliyim," dedim boş yere.

O eşinin yansıması, Kıymetlim. O da seni sevmek için doğdu.

"Ama..."

Sana ihtiyacı var, Seçilmişim.

Tanrıça'nın sözleri zihnimden uçup gitti.

Gözlerimi açtım. Ateş sönmeye yüz tutmuş sıcak bir parlaklığa dönmüştü. Ona bakarken Epona'nın sözlerini düşündüm. Kararımı vermem çok sürmedi.

Yattığım yerde Clint'e döndüm.

Hareketimle gözleri kaygıyla açıldı.

"Ne?" dedi, doğrulmaya çalışarak.

"Şişşt." Uzanıp koluna dokundum. "Her şey yolunda."

Sırtüstü uzandı ve uyanırken hep yaptığı gibi yüzünü ovuşturdu. "Yine rüya olayı mı?"

"Sayılır. Tek fark, bu kez geçmişi gördüm."

"Ne demek istiyorsun?" Artık tamamen uyanmıştı. Tekrar bana döndü.

İfadesini görünce sırıttım. "Çok tuhaf, değil mi?"

Clint gülümsedi ve tamamen ClanFintan'ı taklit eden bir hareketle burnumun ucuna vurdu. "Alışması biraz zaman alıyor ama sanırım iyi idare ediyoruz. Bu sefer ne gördün?"

"Tanrıça bana Rhiannon'un geçmişini gösterdi. Bunu Rhiannon'un davranışına bahane bulmak için yaptığını sanmıyorum. Sanırım onu daha iyi anlamam için yaptı."

"Anladın mı peki?"

"Evet," dedim düşünceli bir ifadeyle. "Ve onun için üzüldüm."

Gözleri hayretle açıldı. "Gerçekten mi?"

Başımı salladım. "Ben de olabilirdim. Yetiştirilme şartlarım farklı olsaydı, belki ben de onun olduğu şeye dönüşebilirdim." Ufacık bir neşe hissetmeden güldüm. "Aslında biraz ürkütücü."

Yüzüme düşen bir bukleyi itti. "Ama dönüşmedin."

"Hayır ama onu çok sert yargılama, Clint. Bana, ikimizin de tahmin edemeyeceğimiz kadar benziyor. Bir zamanlar onun da bir çocuk olduğunu unutma. Başına gelenlerin üstesinden gelmeye hazır olmayan bir çocuk."

Clint burnundan ClanFintan'ı fazlasıyla hatırlatan bir homurtu çıkardı.

Yanağına usulca dokundum ve elimi bir günlük sakalın sertleştirdiği teninden bir süre çekmedim. Bir şey beni, "Bana ona acımayı hatırlayacağına söz ver," demeye zorladı.

Gözlerimin içine uzun uzun baktı. "Söz veriyorum," dedi usulca.

Ne yaptığımı düşünmeden, öne eğildim ve dudaklarını öptüm. "Teşekkür ederim."

"Rica ederim." Sesi boğuklaşmış, vücudu hareketsizleşmişti. Kendimi geri çekmediğim için yüzlerimiz birbirine çok yakındı.

Tekrar uzanıp onu bir kez daha, bu kez hiç telaşsız öptüm. Clint öpüşmeyi derinleştirmek için bir şey yapmadı ama dudaklarını araladı ve ağzını gönlümce keşfetmeme izin verdi.

"Tadını seviyorum," diye fısıldadım ağzımı çekmeden.

"Shannon, tatlım." Clint'in iniltisi arasında aramızdaki örtüleri çekip vücudumu vücuduna yasladım.

Bacaklarımız birbirine dolandı; kot pantolonunun sıcaklığını ve sertliğini çıplak tenimde hissetmeyi seviyordum. Ellerim tişörtünün altına kaydı ve sırtının tümseklerini hissetmek için bir sonraki öpüşmemizde ona daha da sokuldum. Parmaklarım sırtını neredeyse boydan boya kaplayan yara izini buldu. Bilinçli bir şekilde içimden enerji aldım ve acısını alıp götürmek için, parmak uçlarımdan ona akıttım. Sıcaklığın hücumunu erotik bir karıncalanma gibi hissettim.

Karşılığında, Clint'in beni saran kolları titredi ve ağzımın içine doğru inledi.

"İyi geliyor mu?" diye fısıldadım.

"Ah, Tanrıçam..." Sesi boğuk ve titrekti. "Ne kadar iyi geldiğini bir bilebilsen..."

Tişörtünü çıkardım ve dudaklarımı ve dilimi göğsünden sert karnına doğru kaydırırken, uçları alev alev yanan parmak uçlarımı, teninde bir acı ya da yara bölgesi hissettiğim anda duraksayarak teninde dolaştırdım.

Nihayet dişlerim kot pantolonunun düğmesini çekiştirirken, tutkuyla parlayan gözlerine baktım.

"Bence fazla giyiniksin," diye takıldım.

"Sana itaat etmek için yaşıyorum." Kalan kıyafetlerinden hızla soyunurken gülümsedi.

"Yani sadık hizmetkârlarımdan biri misin?" Bir kahkaha atarak çıplak vücuduna iyice sokuldum.

"İkinci adım Fedakârlık," diye mırıldandı dudaklarımı dudaklarının arasına almak için eğilirken.

Öpüşüne başım iyice sersemleyene kadar karşılık verdim sonra onu yastıkların üstüne geri ittim. Şaşırmış gibiydi.

"İzin ver, bu akşam ben seni seveyim," dedim.

"Ah, tatlı kızım." Yüzümü avuçlarının arasına aldı. "Sana asla hayır diyemeyeceğimi bilmiyor musun?"

Gözyaşlarımı yuttum ve ağzımı vücudundan aşağı kaydırdım.

Beni kendine çekerken nefesi kesik kesik ve boğuktu. Onu öpmek yerine doğruldum ve *sweatshirt*'ünü üstümden çıkardıktan sonra külotumu çıplak bacaklarımdan kaydırdım. Üstüne çıkışımı seyrederken gözleri dumanlıydı. Dolgun göğüslerimi usulca avuçladı.

"Şu ara gerçekten duyarlılar," diye fısıldadım.

Büyüyen göğüs uçlarıma yumuşacık bir öpücük kondurdu. "Canını asla yakmam."

"Biliyorum, Clint. Biliyorum." Onu kendime çektim ve kollarımı geniş omuzlarına doladım.

Clint'in kusursuz bir anlayışla uyum sağladığı eski bir ritimle öne arkaya gidip gelmeye başladım. Tempomuz artarken Clint'in aurasının yine mücevher ışıltısına büründüğünü fark ettim. Sonra, kendi auramın gümüş renkli ışığı da görünür oldu. Biz zirveye tırmanırken, auralarımız birbirine karışıp iyice büyüdü ve içimde dalgalanan hislerin bir anda neredeyse acı verici bir düzeye yoğunlaşmasına neden oldu.

Clint'in gözleri açıldı ve benimkilere kilitlendi. Elleri kalçalarımı buldu ve beni olduğum yerde tutarak kendini içime itti; durmadan, defalarca. Gece etrafımızda ve içimizde patlıyordu.

Kollarının sığınağında daldığım uykudan yine kollarında uyandım.

"Daha önce hiç olmamıştı." Clint'in sesi ham, kırılgan ve son derece uyanıktı.

Gözlerine bakabilmek için başımı kaldırdım.

"Parmaklarınla yaptığın şey," diye devam etti. "Acıyı giderdin ama ondan da öte, sen..." Hayretle başını salladı. "Bu öyle..." Parmağının ucunu dudaklarımda dolaştırdı. "Hiçbir dünyada ifade edecek kelime yok."

"Ve auralarımız bütünleşti." Sormayı gerçekten istemeyerek ama cevabı merak ederek duraksadım. "Rhiannon'la da olmuş muydu?"

"Hayır." Clint'in sesi kendinden emin ve biraz sertti. "Hiçbiri Rhiannon'la olmadı. Sadece seninle, Shannon. Bana yaptıkların..." Sesi titredi. "O bana doğal olmayan, sapkın bir güçle sarılırdı. Karanlık ve yanlıştı. Onu istediğim için kendimden nefret ederdim."

"Şişt," diye fısıldarken parmağımı dudaklarına bastırdım. "Artık geçti. Hayatının o kısmı bitti."

Eğilip beni uzun uzun öperken gözleri dökülmeyen yaşlarla parlıyordu.

Sertliğinin kıpırtısını hissettim. Elimi aramıza kaydırdım ve sertliği kaplayan yumuşacık derinin verdiği hissi severek onu okşadım.

Sonra onu hissettim. Organını boydan boya kaplayan incecik, belli belirsiz yara izini. Bu yara izinin ne anlama geldiğini hatırlayınca içim üşüdü. İnanmayan zihnimde Şikago'daki parktan görüntüler canlandı. Keskin bıçakta parlayan ışığı, karla kaplı zemini kırmızıya boyayan damlaları.

Dehşet içinde gözlerimi açınca Clint'in gözlerinin huzur ve zevkten kapalı olduğunu gördüm. Yumuşacık bir gülümsemeyle bükülmüş dudaklarının arasından bir inilti yükseldi.

Onu iyileştir, Kıymetlim.

Zihnimde Tanrıçamın nazik fısıltısının yankısıyla onu sağlık, şifa ve ışık akıtmayı, Rhiannon'un onu yaraladığı sapkınlık, çarpık hazlar ve karanlığı kovmayı dileyerek okşamaya başladım. Clint'in iyileşmesinde kendi sevincimi buldum. Onu bir kez daha, bu kez daha büyük bir yumuşaklık ve eksiksiz bir anlayışla bedenimin içine aldım. Sanki bizi takdis ediyormuş ya da birleştiriyormuş gibi Epona'nın varlığını hissederek sevişirken Clint'den hiçbir şeyi sakınmadım. Bütünleşen auralarımızın küçük kulübeyi bir tanrıçanın sevgisinin sıcaklığı ve güzelliğiyle dolduran sihirli ışıltısını kapalı göz kapaklarımda hissediyordum.

Çok sonra yüzümü ellerinin arasına aldı.

"Seni seviyorum," dedi en yalın kelimelerle.

Gözlerimi yumdum ve başımı göğsüne yasladım. "Ben de seni seviyorum, Clint." Doğru olduğunu biliyordum. ClanFintan ve Clint ikisini de seviyordum. Aynı bütünün iki parçasıydılar. Ve tıpkı ClanFintan'dan sonsuza dek ayrıldığımı sandığım zamanlarda özleminin içimi parçalaması gibi Clint'ten ayrılacağımı düşünmek de kalbimi kırıyordu.

Ah, bize yardım et, Epona. Tanrıçama sessiz bir yakarış gönderdim.

Uyu, Kıymetlim. İlahi sesi zihnime dolarken sıvı bir yorgunluğa batırıldığımı hissettim. Üzerime kapanan uykunun katmanları arasından Clint'in elinin, ClanFintan'ın elinin defalarca dolaştığı yerlerde gezindiğini hissedebiliyordum. Kırık dizimin girintisinden, uyluğumun arkasına, oradan belimin girintisine kadar çıkıp geri iniyordu. Uykuya dalmadan önce son düşüncem, kusursuz benzerliklerinin beni artık şaşırtamayacağı oldu.

Yavaş yavaş uyandım ve bilincimin açıldığı ilk tembellik anlarında beni bir erkek vücudunun sert sıcaklığına bastıran kollar aklımı karıştırdı.

Sonra hatırladım. *Ahhhh*, Clint...

Kızardığımdan emindim ama utansam da utanmasam da doğa beklemezdi, bu yüzden kollarından usulca sıyrıldım, *sweatshirt*'ünü/*sweatshirt*'ümü buldum (yatağın altındaydı) ve soğuk sabah zemininde parmak uçlarımda banyoya koştum.

Banyo aynasına baktım. Darmadağınık haldeydim, saçlarım yataktan çıkmış gibiydi ve (samimi olmak gerekirse) sıkı becerilmiş gibi görünüyordum. Dün gece neler olmuştu. Demek istediğim, bariz olanın dışında? Clint'in derinliklerinde, iyileştirilme ihtiyacını acıyla haykıran bir şeye dokunmuştum. Ve auralarımızın bütünleşmesi kelimenin tam anlamıyla müthişti. Neden Rhiannon'layken değil, sadece ikimizin arasında olmuştu (ya da, diye fısıldıyordu zihnim, neden ClanFintan ve bende olmadı)? Tanrıça beni Clint'i sevmeye yönlendirmişti. Epona'nın beni bu dünyada insan merhemi olarak kullanması huşu veren bir düşünceydi.

Aynadaki yansımama başımı salladım. Basitçe kocamın (başka bir boyut/dünyada kısılıp kalmış kocamın) klonu olduğu için âşık olduğum inanılmaz derecede çekici bir adamla defalarca sevişmiştim, hepsi bu. Ama ben ilahi bir şifacı değildim, öyle değil mi? Ben

hâlâ sadece ben değil miydim? Bunun dışındaki her şey yücelik yanılsamalarına ve Rhiannon tarzı düşünceye yaklaşmaz mıydı? Hem, suçlu hissetmem gerekmez miydi? Çıkıp Clint'e dün gece büyük bir hata yaptığımı söylemem? Sonuçta evli bir kadındım.

Hayır. Kahrolası kadınların bu tür ertesi sabah saçmalıkları yapmasından nefret ederdim. Her zaman film/televizyon/kitaplardaki ya da çevremdeki kafası karışmış kız arkadaşlara BİR KARAR VERDİN, ŞİMDİ SONUÇLARINA KATLAN! diye haykırmak istemişimdir. Lütfen ama, Kral Arthur'un Guinevre'ini hiçbir zaman sevmememin nedeni buydu. Eline yüzüne bulaştırıyor (kelime oyunu için üzgünüm), kocasının en yakın arkadaşıyla yatıyor, bir krallığın düşüşüne neden oluyor, sonra en azından bir mutlu edecek yürekliliği gösteremiyor, bu yüzden kahrolası bir manastıra katılıyor ve etrafındaki herkesi bir rezaletin ortasında bırakarak bütün *sorunlarından* kaçıyor. İnanılmaz derecede omurgasız bir hareket.

"Pekâlâ, kahrolası, ben omurgasız değilim," dedim allak bullak haldeki yansımama. "Ve Clint'in bana ihtiyacı var. Epona, Rhiannon'un bozduğu her şeyi benim tamir etmeme izin verdi. Bunun için ne üzüleceğim ne de pişmanlık duyacağım."

Tuvaletteki işim bitince telaşlı adımlarla (yer gerçekten soğuktu) yatağa koştum. Clint örtü ve yorgan kasırgamız arasından sergilediği neredeyse müstehcen sayılacak kadar çok miktarda kaslı göğüs manzarasıyla çok genç ve seksi görünüyordu.

Pekâlâ, belki Rhiannon kadar tecrübeli değildim ama bir erkeği gülümsemeyle uyandırmayı pekâlâ biliyordum. Ve burada olduğum sürece onu sevmeyi kafaya koyduğuma göre harekete geçebilirdim.

"Ah, Tanrım, Shannon. Aklımı başımdan alıyorsun." Clint'in sabah sesi tutkuyla zenginleşmişti.

Onu düzeltmek, aldığım şeyin aklı olmadığını söylemek isterdim ama annem bana ağzım doluyken konuşmanın kabalık olacağını öğretmişti.

Çok sonra yatakta tembel tembel yatıp Clint'in boynumun yan tarafını dişlemesinin tadını çıkarırken birden fark ettim.

"Acıktım. Gerçekten çok acıktım."

"Bu sabah kahvaltıyı kesinlikle hak ettin, Shannon, tatlım." Beni alnımdan öptü ve yataktan fırlayıp kot pantolonu ve tişörtünü giydi. "Neden sen sıcak bir duş alırken, ben de ikimize gerçek bir Oklahoma kahvaltısı hazırlamıyorum?"

Bana cevap verecek zaman bırakmadan kararlı bir tavırla mutfağa yöneldi.

"Ah..." Duraksadı ve omzunun üstünden seslendi. "Arayıp kontrol etmek istersen diye, babanın hastane odasının numarasını telefonun yanına bıraktım." Ve mutfağa doğru yürüdü.

Sweatshirt'ünü/*sweatshirt*'ümü bir kez daha aramak zorunda kaldım (bir düşünün). Sonra babamın sesinin daha güçlü ve daha az ilaç etkisinde çıkmasına sevindim. Görünüşe bakılırsa Parker Anne'nin gelmesi an meselesiydi. Babam doktorun, büyük olasılıkla yarın eve çıkabileceğini söylediğini anlattı ve bu iyi bir şeydi çünkü hastane yemeklerinden ve sürgüden sıkılmıştı.

Ben aceleyle geçerken mutfak zemini hâlâ soğuktu. Clint enfes kokan bir şey kızartmakla meşguldü (Oklahoma kahvaltılarının "otantik" olmak için birkaç çeşit kızartma içermesi dile getirilmemiş bir kuraldır) ama "Babana ulaşabildin mi?" diye seslenmekten de geri kalmadı.

"Evet, iyi. Yarın Parker Anne'yle eve dönüyor."

Hevesle uzun ve sıcak duşuma doğru adım atarken, bir cevap homurdandığını duydum. Dumanı tüten su damlacıklarının altında bir süre durup havluyla kurulandıktan ve bir önceki gün giydiğim kıyafetleri (Ben Sıcak Su Dünyası'nın lüksünü yaşarken Clint bir ara kapının arasından uzatmış olsa gerekti) üzerime geçirdikten sonra, kendime Rhiannon'un ultra-pahalı ve ultra-bedava makyaj malzemelerinden faydalanmak için bolca zaman verdim. Zihnim, bugünün –şu anda düşünmeye istekli olmadığım

bir gelecek parçasının– getireceklerine karşı "derli toplu" görünmem gerektiğini fısıldadı.

Beraberimde bir sıcak duş pus bulutu sürükleyerek mutfağa girdiğimde saçlarım kızıl buklelerden oluşan bir yele halinde kurumaya yüz tutmuştu.

Clint beni kalbimi eriten bir gülümsemeyle karşıladı ve tepeleme dolu bir tabak uzattı.

"Günaydın. Umarım açsındır."

"Günaydın ve aman Tanrım! Beni oduncu falan mı sandın?" Karışık omlet (yeşil biber, mantar, soğan, jambon ve peynirle çırpılmış yumurta oluyor), ev yapımı patates kızartması (anahtar kelime kızartma), sosisli börek (kızartılmış) ve bisküvi (üstüne gerçek tereyağı ve bal sürülmüş) yığınına bakakaldım.

"Bir anne adayının yemesi iyidir." Yüzünde hâlâ o harika gülümseme vardı.

"Böyle yemeye devam edersem anne olduğumda bunun iki katı olmaya aday olacağım," diye homurdandım ama bu beni enfes ve yağlı tabağıma dalmaktan alıkoymadı.

Nefes almak için mola verince Clint'i beni dikkatle seyrederken buldum.

Ağzımı temizlemek için sıcak çayımdan bir yudum alırken anlaşılmaz bir şekilde, "Ne?" diye sordum.

"Dün gece beni ne kadar mutlu ettiğini tahmin edebilir misin" Duraksadı ve yoğun bakışı yerini çocuksu bir sırıtışa bıraktı.

"Ben..." Ona durumumuzun gerçekliğini, yine de Partholon ve ClanFintan'a döneceğimi hatırlatmak üzere ağzımı açtım. Ama sözcükleri telaffuz edemedim. Ben gittikten sonra ona ne olacağını bilmiyordum. Düşünmek bile istemiyordum. Birlikte geçirdiğimiz zaman boyunca ona mutluluk vermeye mecbur hissettiğimi biliyordum, hepsi bu.

"Sevindim," diye fısıldadım.

Bizi ayıran boşluğun üstünden uzanıp elimi tuttu. Dudaklarına götürdü ve nabzımın tenimde kuvvetle attığı noktayı öpebilmek için çevirdi. Bir an gözlerinde gerçeğin acı verici yansımasını gördüm, sonra onu kendime çekip seksi dudaklarını öptüm.

Biliyor. Bu sözcük zihnime yerleşince beklenmedik bir koruma isteğiyle doldum. O ZAMAN ONA YARDIM ET, BENİ SEVMEMESİNİ SAĞLA! diye haykırmak istedim. Ama olamayacağını biliyordum ve zihnimin gittikçe büyüyen bir kısmında değişmesini istemediğimi fark ettim. Sevgisini istiyordum.

Belki de bir açıdan ben de en az Rhiannon kadar bencildim.

Bu tatsız düşünceyi bir kenara itmek için çaba harcayarak, "Sıra sende!" diye cıvıldadım. Direnmesine izin vermeden, onu banyoya doğru ittim. "Hiçbir şeyi yerine kaldırmayacağım. Sadece yıkayıp kurulayacak ve üst üste yığacağım. Endişelenme..." Onu son bir kez daha ittim. "Sonra sen toplarsın." Kıkırdayarak kapıda kayboldu.

Normal şartlarda bulaşık yıkamaktan keyif almam. Kabul edelim, Partholon'un Enkarne Tanrıçası olarak yaşamanın en cazip yanı yirmi dört saat boyunca kesintisiz hizmet almak. Ancak bu sabah bu dünyevi ve evsel ritüelin tadını çıkaracaktım. Tabakları boşaltıp sabunlu suya batırmaktan keyif aldım (Clint de bulaşık makinesi karşıtlarından olmalıydı. Babam ve Clint dışında çok fazla üyeleri olduğunu sanmıyordum). Ona söylediklerimi yok sayarak kuruladığım tabak, tava ve aletleri yerlerine kaldırdım. Sonra burnumun yardımıyla lavabonun altında saklanan çöpü buldum.

"Vay canına! Geçen hafta burada bir şey ölmüş gibi kokuyor." Nefesimi tutarak çöp torbasının ağzını bağladım, çöpten çıkardım ve hızlı adımlarla ön kapıya yürüyüp Clint'in çizmelerini ayağıma geçirdim. "Seni verandanın dışına bırakacağım, sonrasında nereye gideceğin Clint'in problemi." Ağır torbayla konuşarak ön kapıyı açtım.

Ön kapıdan dışarı adım attığım anda, vücudum taş kesildi. Yanlış, çok yanlış bir şey vardı. Havanın dokusu değişmiş gibiydi. Evet, hâlâ kar yağıyordu ve tipiye döndüğü için artık daha da yoğundu ancak endişe verici olan beyazlık değil, havadaki yoğunluktu. Daha önce etrafı kaplayan beyazlık, ormanın bir gala için hazırlanmış gibi şık görünmesine neden olurken, bu sabah kar tabakası ölümün yüzüne örtülmüş beyaz bir kefene dönüşmüştü.

Torbayı yere bıraktım ve yalpalayarak ağaçların başladığı yere yürüdüm. Elimi karşıma çıkan ilk ağacın, orta büyüklükteki bir çitlembiğin sert kabuğuna bastırdım ve gözlerimi yumup ona odaklandım.

"Ne oldu?" diye fısıldadım heyecanla.

Kötülük geliyor, Tanrıça'nın Kıymetlisi. Ağacın sesi uzak ve sıkıntılı çıkmıştı.

"Şu anda burada mı?" Ensemin karıncalandığını hissederek etrafa baktım.

Ormana girdi. O çağırıyor.

"O!" diye haykırdım. "Epona'nın iradesini saptıran kadından mı bahsediyorsun?"

Bu kez ağacın sesi daha güçlü çıktı. *Evet, Seçilmiş.*

"Şu anda nerede?"

Kutsal koruda.

"Teşekkürler," diyerek ve midemin hareketlenmesini görmezden gelmeye çalışarak ağacın kabuğunu sıvazladım.

İhtiyatlı olun, Tanrıça'nın Kıymetlisi.

Titreyerek kulübeye dönerken, "Elimden geleni yapacağımdan emin olabilirsin," diye mırıldandım.

Clint tamamen giyinik bir halde ve duş sonrası yüzünde oluşan kızarıklıkla kapının eşiğinde duruyordu. "Vakit geldi mi?" diye sordu donuk bir sesle.

"Evet," diyerek hızla yanından geçtim. Onunkileri çıkarıp kendi çizmelerimi giyerken, "Dışarı adım attığım anda bir sorun olduğunu anladım," dedim. "Ağaç da doğruladı. Rhiannon açıklıkta."

"Ve Nuada onunla buluşmak için yolda," diye tamamladı.

Başımı evet anlamında salladım.

Birden omuzlarımı kavrayarak beni ona bakmaya zorladı. "Onunla yüzleşmek zorunda değilsin. Ben giderim. Ona duymak istediklerini, seni hiçbir zaman gerçekten istemediğimi söylerim. Birlikte olmak istediğim tek kadının o olduğunu. Senin, onu seçtiğimi öğrenince çok üzülüp aralıktan Partholon'a döndüğünü anlatırım. Hummer'ı alıp hemen buradan gidebilirsin. Babana git. Ağaçlar dönmenin güvenli olduğunu sana haber verirler, sonra da Partholon'a dönersin." Gülümsemesi hüzünlüydü. "Geri dönmek için bana ihtiyacın olduğundan şüpheliyim. Sende yeterince güç var."

"Ya Nuada?" diye sordum kısık sesle.

"Ben Rhiannon'a katılınca artık ona ihtiyacı kalmayacak. Onu cehenneme ya da her nereden geldiyse oraya göndermesi için ikna ederim."

Başımı ağır ağır salladım. "İşe yaramayacağını sen de biliyorsun, Clint. Rhiannon sağduyulu biri değil. Sen ona dönünce beni rahat bırakmaya karar verebilir ama yeterince gücü asla olmayacak." Konuşurken zihnimin arka tarafına ittiğim düşüncelere anlam vermeye başlıyordum. "Rhiannon birkaç gün önce uyanıp Nuada'yı buraya çekmeye karar vermedi." Bu olasılığı değerlendirirken gözlerimi kıstım. "Sen beni çağırmadan önce, birkaç hafta boyunca tatsız düşüncelerle boğuştum. Hatta görüş alanımın etrafında tuhaf gölgeler gördüğümü bile sandım." Alaycı bir homurtu çıkardım. "Hamile olduğumu anlayınca hormonlarımın beni aşırı duygusallaştığını düşündüm ama artık öyle olduğunu sanmıyorum. Bence Rhiannon, Nuada'dan daha fazlasını kendine çağırdı. Pryderi'nin kötülüğüne bulaştı. Rhiannon'un Nuada'yı uyandırması zaman aldı ve o süre boyunca Nuada ve onunla birlikte çağırdığı karanlık güç Rhiannon yerine bana çekiliyordu

çünkü Partholon, ölümünün onu hapsettiği yere bu dünyadan daha yakındı. Tahminime göre, Pryderi'nin kötülüğünün Fomorian savaşının çıkmasına neden olduğu; şimdi de Nuada'nın yeniden canlanmasına yardım ediyor.

"Söylediklerinden şüphem yok. Ben sadece Rhiannon'un onu yine de geri gönderebileceğini söylüyorum."

"Belki, ama göndermeyeceğini sen de biliyorsun. Geçmişe tanık olduğum yolculuktan kesin olarak öğrendiğim bir şey var, o da Rhiannon'un kontrol manyağı olduğu. Hayatının her yönünü kontrol altında tuttuğuna inanmak zorunda ve onun akıl yürütme biçimine göre Nuada'nın gücü, o kontrolü elde etmesi için fazladan bir araç. O aracın kötülükten geliyor olması bir şey fark etmiyor." Tekrar başımı salladım. "Hayır, birlikte gidip Nuada'dan kurtulacağız. Rhiannon'la baş etmek ikinci planda kalıyor."

Ve sonra benim ait olduğum yere, Partholon'a dönmem gerekecekti.

Bu sözleri dile getirmedim ama bilginin Clint'in gözlerinde konuşulmadan yansıdığını gördüm. Hiç tereddüt etmeden kollarının arasına sığınıp dudaklarımı dudaklarına uzattım ve onu uzun uzun öperek kendime dile getirme iznini vermeyeceğim sözleri öpüşümle anlatmaya çalıştım. Ne kadar üzgün olduğumu. Farklı olmasını ne kadar istediğimi. Ve dün gecenin bir anını bile değiştirmek istemeyeceğimi.

Clint bana en sevdiği *sweatshirt*'ünü uzatırken, "Kat kat giyin," dedi. *Sweatshirt*'ü çoktan giydiğim tişörtün üstüne geçirmemi izlerken yüzünde sahiplenici bir gülümseme vardı.

"Bir çift çorabın daha var mı?" diye sordum.

Başını evet der gibi salladı ve ikimize fazladan birer çift çorap getirmeye gitti. Ona kirpiklerimin altından baktım. Uçuş tulumunu giyip savaş jetinin kokpitine yürürken böyle mi görünüyordu acaba? Çöl Fırtınası'nda savaşmış mıydı? Yüzü ciddi ve aynı zamanda hiçbir şey keyfini kaçıramazmış gibi dingin görünüyordu. Savaşa gitmeye alışıkmış gibi. Hakkında bilmediğim, keşfetmek isteyeceğim o kadar çok şey vardı ki.

"Benim montlarımdan birini giymeni istiyorum." Palto dolabından iki kalın ve kaz tüyü kayak montu çıkardı. "Hareket edebilmek için yere ihtiyacın olacak."

Montlardan birini bana verdikten sonra dolabtaki yüksek bir rafın dip tarafına uzandı. Siyah ve ağır bir şeyi tuttu ve metalik bir gürültü eşliğinde dışarı çekti. Silahın kabzasma bir şarjör iterken klik sesi duydum.

Bakışlarımı üstünde hissedince yavaşça bana döndü.

"Bana bunu yapmayacağına söz ver," dedim taş gibi.

Duraksadı ve gözlerimi dikkatle süzdü.

"Onu öldürmene dayanamam." Düşüncesi bile kalbim yerinden çıkacakmış gibi hissetmeme neden oluyor.

"Sana söz veriyorum, Rhiannon'un kanını dökmeyeceğim." Sesi bir büyüyü dile getirir gibi melodik bir tını kazanmıştı. Etrafımızdaki hava ışıldadı ve bir an sinek kuşlarının kanat çırpışı gibi bir varlık hissettim.

"Teşekkürler, Clint," dedim ciddi bir tavırla.

"Giyin de yola koyulalım." Silah bir kemere tutturulmuş siyah, naylon bir kılıfa yerleşti.

Clint bunun ilk silah taşıyışı olmadığını ele veren seri bir hareketle kemeri kalçasının etrafına tutturdu.

Fermuarımı çekip şapka ve eldivenlerimi giydim. "Hazırım," dedim. Sesim fazla yüksek çıkmıştı.

"Seni her zaman seveceğimi hiç unutma, Shannon, tatlım. Nerede olursan ol."

Öpüşü sertti. Sonra kapıyı açtı ve sabahın ölüm sessizliğine adım attık.

Derin karda yürümek, suda yürümek gibiydi. Dolgun, pamuğumsu taneler buzla karışık karı oluşturan aralıksız, can yakan boncuklara dönüşmüştü. Rüzgâr yoktu ve buz kristalleri şapkalarımızı ve omuzlarımı hızla kaygan bir tabakayla kaplıyordu. Ormanın içine dalınca rahat bir nefes aldım. Orada iç içe geçmiş ağaçların devasa kolları kış nedeniyle yapraklarını dökmüş olmalarına rağmen, bizi fırtınanın en kötü kısmından koruyan bir sayvan oluşturuyordu.

Ve bizi karşılayan fısıltıların ilahi yankısını duyunca içim sevinçle doldu.

Seni selamlıyoruz, Tanrıça'nın Kıymetlisi!

Selam sana, Epona!

Hoş geldin, Seçilmiş!

Patika genişlediği için Clint'le yan yana yürüyebiliyordum. Koluna girdim.

"Ağaçlar seninle yine konuşuyor mu?" Bana gülümseyerek baktı.

"Sen de duyabiliyor musun?"

"Hayır." Yüzüme çarpmaması için bir ağaç dalını tuttu. Parmaklarımı dalın üstünde dolaştırdım ve eldivenimden içeri süzülen sıcaklık dalgasından büyük keyfi duydum. "Orman, benimle seninle olduğu gibi konuşmuyor."

Önümüzde bizi bekleyen uzun bir yürüyüş vardı ve merak-tan içim içimi yiyordu. "Clint, bana ormam, kamp yapmayı ve bunun gibi şeyleri her zaman sevdiğini söylemiştin." Iykk, diye düşündüm. "Ama bana ormanla nasıl böyle uyumlu olduğunu anlatmadın. Seninle konuşmuyorlarsa, ağaçlardan enerji alabileceğimi nasıl keşfettin?"

Clint derin bir nefes aldı. Sanki bir anda kaskatı kesilip içine kapanmıştı. Elini tutup yalvarır gibi çekmek için kolumu kolundan çıkardım. "Lütfen, anlat. Anlamam gerek."

Derin bir nefes daha aldı ve nihayet o da benim elimi sıktı. "Shannon, tatlım. Bu, konuşmaktan hoşlandığım bir konu değil ama belki de bilmelisin."

Kaşlarımı kaldırdım. Çok fazla konuşursam anlatmaktan vazgeçer diye çekiniyordum.

"Kazadan sonra altı ay hastanede kaldım. Sonrasında rehabilitasyon bitmek bilmedi. Başlangıçta düzenli olarak ziyarete gelen arkadaşlarım gelmez oldular, geldikleri zamanlarda da gergin davranıyorlardı. Sanki orada olmak istemedikleri için suçluluk duyar gibi." Kendini küçümsercesine bir kahkaha attı. "Tanrım, onları suçlamıyordum. Kim hastanede yatan bir sakatla takılmak ister? Bir süre sonra yalnız kaldım."

"Ya ailen, annen, baban, kardeşlerin?"

"Florida'da yaşıyorlar."

"Kız arkadaşın yok muydu?" diye sordum dişlerimi sıkmamaya çalışarak.

"Bir kız arkadaşım vardı ama Ginger'ın kırık dökük bir eski pilotla değil, bir savaş pilotuyla çıkmak istediği kısa sürede tartışma götürmeyecek şekilde netlik kazandı."

Ona baktım. Az kalsın kahkahayla gülecektim. Güçlü ve yakışıklıydı, kırık dökük olarak tabir edilebilecek her şeyin tam zıttıydı. Ama zaten adı Ginger olan bir kadından ne bekleyebilirdiniz ki? Haydi ama.

"Ziyarete gelecek bir eski eşin de mi yoktu?" Kendime bile, kurcalayıcı bir kaltak gibi görünüyordum.

"Elbette, kısa bir süre oğlumu hastaneye getirdi." Hüzünle gülümsedi. "İyilik ettiğini sandım ama kısa süre içinde reklam ve ilgiden hoşlandığı anlaşıldı. On beş dakikalık ünümle birlikte o da kayboldu."

"Onu hâlâ seviyor muydun?" Lanet olası kıskançlık hissinden nefret ediyordum.

"Hayır, çok erken evlenmiştik ve büyüyünce iki bambaşka insana dönüştük. Boşanmamız kaçınılmaz ve dostçaydı." Omuz silkti. "Ama hastanede bir arkadaş fena olmazdı ve aramızda en azından o kadarı olsa iyi gelirdi."

Sesindeki teslimiyet içimi acıtmıştı ve söylediği bir şey zihnimde dört dönen, ona sorulmayı sabırsızlıkla bekleyen onca şeyin arasından yüzeye çıkmıştı. Clint'in bir oğlu vardı.

"Ya oğlun?" Clint'in bir çocuğu olduğunu düşünmek tuhaftı. Bir yanım biri olduğu için sevinirken, bir yanım kıskanmıştı. Yine.

Ağzından uzun bir nefes saldı. "Eddy hakkında söylenecek pek fazla şey yok. İyi anlaşamıyoruz. Asla anlayamadım ama ben ortak bir nokta bulmak için ya da ona yaklaşmanın bir yolunu bulmaya çabaladıkça o uzaklaştı sanki. Eskiden annesini suçlardım ama bu haksızlık olur. Oğlanla ben aynı dili konuşmuyoruz, o kadar."

Ne diyeceğimi bilmiyordum. Bir çocuğun, babasının savaş pilotu olmasına delirmemesini ve ona öykünmek için can atmamasını aklım almıyordu.

Huzursuz bir tavırla omuzlarını oynattı. "Bu içimi kemirirdi ve boşanmadan sonra onu benimle zaman geçirmeye zorlamaya çalıştım. Kaza geçirdiğimde on üç yaşına henüz basmıştı. Çok kötü durumda olduğum için onu aylarca, neredeyse bir yıl görmedim. Sonunda hastaneden çıktığımda, yakınımda olmaktan korkar gibi bir hali vardı. Nedenini bir türlü çözemedim. Hâlâ da çözebilmiş değilim. Bu yüzden geri adım attım."

Clint kendini toplamaya çalışır gibi duraksadı. Yeniden konuşmaya başladığında sesini suçluluk hissi yerine kendisiyle barışık bir tını bürümüştü. "Artık on sekiz yaşında. Genç bir adam. Son duyduğuma göre bir *rock* grubuna katılmış. Annesi kısa süre önce aradı. Onun için endişeleniyor, oğlan uyuşturucuya sarmış gibi görünüyor. Onunla konuşmaya çalıştım ama kendini bana kapattı. Bir kez daha. Nerede olduğumu biliyor ve yardım almak isterse, kapımın ona her zaman açık olduğunu biliyor. Belki günün birinde içindeki bana ait parça uyanır. Bu çok hoşuma giderdi. Ve ne kadar sert görünmeye çalışsa da onun da hoşuna gideceğini biliyorum."

"On yıllık öğretmenlik tecrübemden öğrendiğim bir şey var; iyi insanların bile kayıp çocukları olabiliyor," dedim usulca.

Clint elimi tekrar sıktı ve anlatmayı sürdürdü. "Böylece, iki yıl önce kendimi yapayalnız buldum. Artık savaş pilotluğu yapamayacaktım. Hayatımın büyük kısmım birlikte geçirdiğim dostlarım varlığımdan huzursuz oluyordu. Kendimle ne yapacağımı bilemedim." Yolumuzu kapatan bir dal parçasının üstünden geçmeme yardım etmek için konuşmaya ara verdi. "Balık tutmak için birkaç günlük bir seyahate çıktım. Buraya çok uzak olmayan bir kulübede kalıyordum. Elbette balık falan gelmiyordu; ben de tekneyi kıyıya çekip ormanda tırmanmaya ve biraz kendimle kalıp düşünmeye karar verdim."

Clint suskunlaştı. Bir süre sessiz yürüdük.

"Ağaçlara olan yakınlığını o zaman mı anladın?" diye sordum.

"Evet," dedi ağır ağır. "Ama önce kendimi öldürmeye kalkışmam gerekti."

"Ne?" Yürümeyi bıraktım.

Bana bakmıyordu ama onunla birlikte yürümeye devam etmem için elimden çekti.

"Derin düşünmek, beni yaşamak için hiçbir nedenim olmadığı sonucuna çıkardı. Ben de tüfeğimi çıkardım ve büyük bir meşe ağacının gövdesine yaslanıp kafamı uçurmanın yolunu aramaya başladım." Hatırladıkça sesi sertleşiyordu. "Ve ağaç benimle konuştu. O zamandan beri hiç bu kadar net konuşan bir ağaç duymadım. Önce kafayı yediğimi sandım. Ama ağacın sesiyle birlikte..." Doğru kelimeleri bulmak için duraksadı. "... inanmam gerektiğine dair bir kabullenme duygusu geldi."

Ne demek istediğini çok iyi anlamıştım. Yumuşak bir sesle, "Sana ne dedi?" diye sordum.

"Bana Şaman diye hitap etti ve uyanmamı söyledi."

Hikâyesini telaşla tamamlamaya çalışırken insanın aklını başından alacak bir şirinlikle kızardı.

"Böylece bankadaki bütün paramı çektim. Bir miktar mevduat sertifikamı nakde dönüştürdüm ve bu evi aldım. Ve yeni arkadaşlar edindim." Bu kez gülüşü alaycı olmaya çok uzaktı. "Çoğu yaşlı Kızılderililer. Hâlâ bu bölgede yaşayan bir sürü Choctaw var. Eski gelenekleri yaşatmaya çalışıyorlar. Onlara nasıl yardım edebileceğimi öğreniyorum ki bu genelde onları doktora, alışveriş için mağazaya götürmek ama bazen sadece oturup dinlemek anlamına da geliyor."

"Senin de ilgilendiğin insanlar var," dedim.

"Sanırım seninle ortak noktamız bu."

Cevap vermedim çünkü onu asıl karşılaştırdığım kendim değil, hayatımdaki diğer Başşaman'dı.

"Yani artık ağaçların konuştuğunu gerçekten duymuyorsun?"

"Onları hissediyorum. Bazen aklıma birtakım düşünceler sokuyor ya da beni bir fırtınaya karşı uyarıyorlar. Arada sırada, korudakiler gibi özellikle yaşlı ağaçlara denk geliyorum ve Şaman kelimesini fısıldadıklarını duyabiliyorum." Yüzü o tek kelimenin neşesini saçar gibiydi.

Hayatını kurtaran o kelimenin.

"Bilmek istediğiniz başka bir şey var mı, Leydim?" Aşağı sarkan bir dalın altından geçebilmem için eğilmemi işaret etti.

"Evet. Bir F-16 uçurmanın nasıl bir şey olduğunu bilmek istiyorum."

Yüzü uzaklara dalar gibi oldu. "Shannon, tatlım, o güç... akıl almaz bir güç. Ve her şey parmaklarının ucunda. Senin bir parçana dönüşüyor. Kokpit camdan bir balon. Dört bir yanını görebiliyorsun. Kenar yok. Sınır yok. Görüşünü bir süpürgenin sapında uçmak gibi hayal edebilirsin." Güldü. Neşeli bir sesti.

"Yoksa bu benim cadı olmamla ilgili bir espri mi? Hatırlatayım, ben Tanrıça'nın enkarnesiyim ve biz uçmak için süpürge kullanmayız." Lütfen. Ne kadar da münasebetsiz.

Attığım taşı özellikle duymazdan gelerek konuşmayı sürdürdü. "Manzara da havada asılı duruyormuşsun gibidir ve jet, vücudunun bir uzantısı olur. Saf enerjiye dönüşürsün."

Şaşkınlık içinde gözlerimi kırpıştırdım. "Ağaçların enerjisini vücudum aracılığıyla aktardığım zamanki gibi mi?"

"Evet, büyük olasılıkla ona çok benziyor. Senden daha büyük bir şey. Sen sadece akışa ayak uyduruyorsun."

"Ne akış ama!" Neşeli çocuklar gibi birbirimize gülümsedik ve tekrar kol kola girerek ormanın kalbine doğru yürümeyi sürdürdük.

Kısa süre sonra patika sağa ani bir dönüş yaptı, daraldı ve dik bir açıyla tırmanmaya başladı. Etrafa bakınca bu dikkat çekici bölgeyi tanıdığımı fark ettim. Koruya çok uzak olamazdık. Clint'in öne geçmesine izin verdim ve bana elini uzatmak için dönünce ayağı karla kaplı bir kayanın üstünden kaydı.

"Kahretsin!" Dengesini kollarını çırparak ve ağırlığım diğer tarafa vererek yakaladı. Yüzünün acıyla çarpıldığını gördüm.

Telaşla yanına koştum ve nefes nefese, "Hey, dün gece sırt ağrını giderdiğimi sanıyordum," dedim. Gidermemiş miydim yoksa? Bana öyle gelmişti.

Dengesini tekrar sağlayınca elimi tuttu ve beni yanına çekti.

"Shannon, tatlım, iyileştirdiğin sırtım değildi." Sonra döndü ve daracık patikada hızla yürümeye başladı.

Arkasından koşturmaya başladım. Sırtını iyileştirmemiş miydim? Parmak uçlarımın altında acı hissettiğimden emindim. Enerjiyi ellerim aracılığıyla içine odakladığımı ve onun da tepki verdiğini hatırlıyordum. Bundan emindim.

Sana ihtiyacı var, Seçilmişim.

Epona'nın sözleri, arayış içindeki hafızamda canlandı. Clint'in arkasından koşar adımlarla yürürken beynimin çarkları son hız dönüyordu. Bana ne oluyordu böyle? Neye dönüşüyordum? Bir anda hissettiğim güvensizlik ve korku karşısında kollarımla kendimi sardım.

Bir Tanrıça benimle konuşuyordu. Ve dahası (sanki daha fazlasına ihtiyacım varmış gibi), beni başkalarının hayatlarını etkilemek için kullandığı aşikârdı. Üstelik bu, insanların bu tür şeylere alışık olduğu bir dünyayla sınırlı da değildi; bildiğimiz Amerika'da da geçerliydi.

Fakat ben spritüel bir lider ya da yürekli bir modern zaman Jeanne d'Arc'ı değildim. Yerinden edilmiş, gereğinden fazla adam/at/ya da her neyse ona âşık bir İngilizce öğretmeniydim.

Zihnimden duyularımı tatlı bir kahkaha gibi gıdıklayan sözsüz bir tını geçti.

Jeanne da tezcanlıydı.

Ah harika. Jeanne d'Arc'la karşılaştırılıyordum.

"Hafızam beni yanıltmıyorsa, Jeanne'ın sonu pek iyi olmadı. Bilirsin işte..." Havaya fısıldadım. "... tutuklandı, doktrinlere karşı geldiği için yargılandı falan filan ve kazıkta yakıldı."

"Bir şey mi dedin, Shannon?" Clint omzunun üstünden arkaya seslendi.

"Sadece havadan yakınıyorum," diye seslenerek ona yetişmek için adımlarımı sıklaştırdım.

Ben Clint'e yetişirken patika bir kez daha keskin bir dönüşle sağa saptı. Patika genişlediği için yan yana yürüyebildik. Elimi tuttu ve azimle ilerledik. Birkaç metrede bir elimi uzatıp en yakındaki ağaca sürtüyordum. Bu sıcaklık ve eve dönüş hissi çok hoşuma gidiyordu. Eski ormanla temas duygusu içime dolmuştu. Etrafıma baktım ve bu evcilleştirilmemiş vahşiliğin güzelliğini içime çektim. Bu küçük patika da olmasaydı ve yoldan çıksaydık Partholon'da gördüklerim kadar gür ve derin bir ormanın tam ortasına düşerdik.

Ormanın içinde olmamn verdiği mutluluğa daldığım için Clint'in gergin sessizliğini fark etmedim.

Derin bir nefes aldım. "Tanrım, burada hava bile farklı kokuyor. Daha temiz. Daha canlı." Clint cevap vermeyince onu dirseğimle dürttüm. "Hey, sen de hissediyor olmalısın."

Dalgın bir homurtuyla karşılık verdi. Öyle bir adamdı.

Marlin Perkins'in *Mutual of Omaha Wild Kingdom*'ından[21] çıkma anımı bozmasına izin vermeyerek ormana baktım. Başımızın üstündeki karla kaplı, birbirine geçmiş ağaç dalları üstü bir sayvanla kaplı bir dünyada yolculuk ettiğimiz hissini uyandırıyordu. Buz kristallerinin bir kısmı birbirine sımsıkı tutunan dalların arasındaki boşluklardan kaçmayı başarsa da sanki kış mevsiminin hüküm sürdüğü bir harikalar ülkesinin içinde kapalıydık. Hani şu kar kürelerinden birinin içinde olmak gibi. Tuhaftı ama tamamen nahoş olduğu söylenemezdi.

---

21 Vahşi hayat ve doğa hakkında bir televizyon programı. (ç n.)

"Burası inanılmaz güzel," dedim her zamanki narin yerel kelime dağarcığımı kullanarak.

"Şişt." Clint beni susturdu.

"Ne?" diye başlayacak oldum ama boştaki elini ağzımın üzerine kapadı.

Çenemi kapayıp gözlerimi ona diktim. Elini ağzımdan yavaşça çekti ve patikanın sol tarafını işaret etti. Dudaklarını kulağıma dayayarak fısıldadı. "Kar kızağı izleri."

Şaşkın şaşkın gözlerimi kırpıştırdım. Haklıydı, patikanın yakınından iki çift kar kızağı izi geçiyordu. Birkaç metre boyunca patikaya paralel giden izler, sonrasında patikayı enlemesine kesip sağ tarafımızdaki ormanın içinde devam ediyordu. Clint ağzını tekrar kulağıma yaklaştırdı. Gerçi benim için sakıncası yoktu.

"Burada patikadan ayrılacağız. O izler doğrudan koruya çıkıyor."

Belirgin izlerin peşinde patikadan inerken yutkundum. Patikadan koruya yolun ne kadar sürdüğünü hatırlamaya çalıştım. Çok uzak gelmemişti. Birkaç gün önce kar olmadığı için yürümek çok daha kolaydı ama çok uzak olamazdı. Clint'in kıpırtısız profiline baktım. Bir şeyi netleştirmemiz gerekiyordu. Durdum ve kulağını ağzıma yaklaştırması için kolunu çektim. Sonra telaşla fısıldadım. "Onunla yüzleşirken yalnız olmak istiyorum."

Clint derin bir nefes aldı. Bir tür Savaşçı Pilot Askeri Şahsiyet tiradına hazırlandığından emindim (erkek olsaydım bu bir sidik yarışması olurdu). Onu sarsarak yüzüme iyice bakmasını sağladım. Konuşmaya çalışmaktan vazgeçti ve bana, "Haydi durma, ne diyeceksen de ki sinirleneyim" mesajlı evrensel bakışı attı.

Fısıldamayı sürdürdüm. "İzin ver, onunla yüz yüze konuşayım. Tepkisine şaşırabilirsin. Belki beni görünce o kadar şaşıracak ki onu ikna edebileceğim."

Şüpheli görünüyordu.

"Ne kadar egosantrik ve ben-merkezci olduğunu unutma. Ona tıpatıp benzemiyor muyum?" Pekâlâ, onu son gördüğümde benden kat kat iyi görünüyordu ama... "Onunla aynı dilden konuşmaya çalıştığımı görünce şaşırabilir, ilgisi uyanabilir ya da her neyse işte..."

"Hiş hoşuma gitmedi ama ne istiyorsan onu yap," diyen bir erkek homurtusu çıkardı.

"Ağaçların başladığı yerde saklanabilirsin. Ortalık karışırsa, içine düşürdüğüm durumdan beni kurtaracak kadar yakında olursun."

Sözlerime gülümsedi ve başım çevirip hazırlıksız yakalanan dudaklarıma minik bir öpücük kondurdu. "Pekâlâ, dediğin gibi olsun," diye fısıldadı.

"İyi," dedim.

"Önce senin dediğin," diye mırıldandı.

Bay Son Sözü İlla O Söyleyecek ve ben olabildiğince az ses çıkarmaya gayret ederek ilerlemeye başladık. Clint durunca sessiz kalmam için ikinci bir uyarıya gerek kalmadı. Dudaklarını oynatarak *ağaçlar* dedi ve sonra sadece altı metre kadar uzağımızda kalan sık ağaçlık alanı işaret etti. Birbirine geçmiş dalların arasından ormandaki açıklığı güçlükle seçebiliyordum.

Clint beni dirseğiyle dürterek kara ahududuyu andıran bir çalılık öbeğini işaret etti. Ağaç çizgisinin hemen iç tarafında açıklık boyunca uzanıyordu. Sadece bel hizasındaydılar ama kar üstlerini kalın bir örtüyle kapladığı için bana biraz dikenli pamuk şekerleri hatırlattılar.

"O çalılıklar korunun dış tarafını tamamen çevreliyor." Ağzını kulağıma dayamış olmasına rağmen, Clint'in fısıltısını duymakta güçlük çekiyordum. "İki ağaca yaklaşana dek etrafını dolaşacağım. Büyük olasılıkla oradadır. Seni görünce beni fark edeceğini hiç sanmıyorum."

Bu hiç hoşuma gitmemişti ama sessizliğimi korudum.

"Bana ihtiyaç duyarsan çok yakında olacağım. Umarım."

Onu çabucak öptüm ve kar kızağı izlerinin dışına çıkıp ağaç çizgisinin arkasından gizlice ilerlemesini sessizce izledim. Orman onu yutunca omuzlarımı dikleştirdim ve artık sessiz olmak için çaba harcamadan kararlı adımlarla yürümeye başladım.

"Şimdi yardımına ihtiyacım olacak, Epona," dedim yüksek sesle.

Emin olamasam da bana en yakın ağaçların dallarının hışırdadığını duyar gibi oldum.

Ağaçların arasından sıyrıldım ve koruluğu kaplayan diz boyu kara adım attım.

Gözüme takılan ilk şey, su meşelerinin inanılmaz yeşili oldu. Aralıksız yağan kara rağmen seçilebilen, yazı aratmayan yeşillikleri şoke ediciydi. Bölgenin ürkütücü aşinalığı gözlerimi bulutlandırdı ve bir an için görebildiğim tek şey, burasının Partholon'daki korunun birebir yansıması olduğuydu. Elbette kar yanlıştı ve mekanik kar kızağı izleri sırıtıyordu.

Gözlerim, izleri açan kar kızaklarını aradı. Açıklığın içinden kıvrılarak akan ırmağın kıyısında bir başlarına bırakılmışlardı. Kızakların biraz ötesine baktım ve gözlerimin meşelerin yeşil yapraklarından yosunla kaplı gövdelerine ve son olarak, ağaçların önünde duran iki kişiye kaymasına izin verdim.

Rhiannon ırmağın sol tarafında kalan ağacın önünde, Şikago'daki koruda çizdiğiyle aynı türde erimiş bir çemberin belli belirsiz çizgisinin dışında duruyordu. Çember iki ağacı ve ırmağın aralarından akan kısmını içine alıyordu. Bres'in başka kimseyle karıştırılamayacak karaltısı çemberin tam ortasına çömelmişti. Dizlerinin üstündeydi ve yüzü, sırtı bana dönük olan Rhiannon'a bakıyordu. Göğsünün çıplak olduğunu görünce onun yerine üşüdüm. Geri kalan kısmının giyinik olmasını umarak alt tarafına hızlı bir bakış attım. Ve Tanrıçama sessiz bir teşekkur gönderdim. Bres'in kot pantolonu üstündeydi. Başı dik olsa beni kolayca görebilirdi ama derin bir duaya dalmış gibi başı öne eğik, elleri birbirine kenetliydi.

Neye dua ediyor olabileceğini düşününce midem kasıldı.

Rhiannon'un sırtında Şikago'da da giydiği kızıl tilki kürkü vardı. Şey, en azından bir süre giymişti. Dişlerimin arasından, "Lanet olsun, umarım çıplak kalmaz," diye mırıldanarak ona doğru yürüdüm.

Beni henüz fark etmemiş olmasına şaşırarak onu süzdüm. Rhiannon'un da başı öne eğikti. Açık saçları vahşi buklelerle sırtının yarısına kadar iniyordu. Ben de başkalarına böyle mi görünüyorum acaba diye merak ederek kendi buklelerimi yokladım. Gerçi kulaklarımın üstüne kadar indirdiğim beremsi şapka saç ihtişamına pek yer bırakmıyordu.

Açıklığın uzak ucundaki anlık bir hareket dikkatimi o tarafa çevirdi. Bir an iki ağaca çok uzak kalmayan bir çalılığın arasından Clint'in hâkî şapkasını seçtim. Clint'e başarılı konumlanmasını takdir ettiğimi telepati yoluyla aktarmaya çalışarak gülümsedim. Sonra derhal toparlandım. Bendeki bu şansla, Rhiannon beni fark etmek için tam o anı seçerdi ve yüzümdeki aptal sırıtışın ne anlama geldiğini hemen çözerdi. Clint'in de benimle olduğunu bilmesini neden istemediğimden emin değildim ama içgüdülerime güvenmenin akıllıca olacağını biliyordum. Ne de olsa içgüdülerime genelde bir Tanrıça rehberlik ediyordu.

Dikkatim yeniden Rhiannon'a odaklandı. Bres gibi ellerini önünde kavuşturmamıştı. Aksine parmakları yeri işaret edecek, açık ve eğik avuçları tepetaklak bir V çizecek şekilde iki yanına uzatmıştı.

Tepe taklak bir zafer V'si. Rhiannon'un bakış açısıyla bu benim ona karşı zafer kazanmam anlamına gelirdi.

"Umarım kehanet özelliği taşıyordur," diye mırıldandım.

Sesim sessiz koruluğa yayıldı. Rhiannon arkasına döndü. Göz göze gelince donakaldık. Aramızda sadece birkaç metrelik bir boşluk vardı. Kar, sanki bir Tanrıça beyaz ışıltı bulutlarını silkeliyormuş gibi kristal boncuklar halinde etrafımıza yağıyordu.

Henüz öğlen olmamasına rağmen kararan gökyüzü bu eski yerin dünya dışı hissini güçlendiriyordu.

Rhiannon ve ben aynı anda gözlerimizi kırpıştırdık. Ben tam makyajı fazla kaçırdığını düşünürken, bronz rujlu dudakları aralandı. Çıkan ses benimdi ama Partholon'un kıvrak aksanına bürünmüştü.

"Benim kadar çekici değil."

Bu cümle, sihri bir anda bozdu. "Gerçekten mi?" dedim. "Ben de senin çok fazla makyaj yaptığını ve bunun benden yaşlı görünmene neden olduğunu düşünüyordum."

Tek kaşını kaldırdı ve kollarını benim de otomatik olarak taklit ettiğim bir hareketle göğsünde kavuşturdu.

"Burada ne arıyorsun, Shannon?" Doğrudan konuya girdi.

"Sanırım ikimiz konuşmalıyız." Kahretsin, çok tuhaftı.

Gülümsedi ve küçük bir kahkaha attı. "Peki neden seninle konuşmak isteyecekmişim, sayın *öğretmen*?" Son iki kelimeyi hakaret eder gibi telaffuz etmişti.

Sinirlenme, dedim kendi kendime. *Nefes al. Sakinleş.*

"Bir sürü nedenden. Çok fazla ortak noktamız var gibi görünüyor. Seni tanımanın ilginç olacağını düşündüm." Bunu söylemeyi beklemiyordum ama önsezim onu konuşturmamı söylüyordu.

Gözlerini kısınca pürüzsüz yüzünde ince çizgiler belirdi. (Kendime not: Gözlerini kısma.)

"Seni tanımak hiç ilgimi çekmiyor." Ama ses tonunda bana karşı tamamen dürüst olmadığını söyleyen bir şey vardı.

Ya da kendine. Kelimeler zihnimde uçuştu.

"Ah, lütfen." Bu kez gülen bendim. "Sen de benim kadar merak ediyor olmalısın. Bize bir bak! Aynıyız. Saçlarımı kabart, makyajımı biraz kazı, bana kocaman bir kürk palto ver, birbirimizin yansıması oluveririz." Kollarımı çözdüm. "Bana sormak isteyeceğin birkaç sorun olmalı. Benim sana sormak istediğim bir zilyon şey var."

"Zilyon da ne?"

"İşte! Al sana bir soru. Zilyon bir sürü anlamına gelen bir argo kelimedir." Bir şey söylemesine fırsat bırakmadan tekrar lafa atladım. "Şimdi, benim bir sorum var." Çemberin ortasında dizlerinin üstünde duran Bres'i işaret ettim. Varlığımdan tamamen habersiz görünüyordu. "Erkek arkadaşın orada ne yapıyor?"

Rhiannon'un bir an için gevşeyen ifadesi kurnazca bir temkine büründü. "Bres benim erkek arkadaşım değil. Bana kanla bağlanan hizmetkârım. Ben ne dersem onu yapıyor."

"Kulağa fazla *Karanlık Gölge*-vari geliyor ama bana bir anlam ifade etmedi. Benim de anlayabilmem için bugünün Amerikan İngilizcesiyle ifade etmeye ne dersin?"

Bir an Alanna'dan çok dinlediğim Rhiannonca öfke nöbetlerinden birine girecek sandım ama görünüşe bakılırsa kendini tutmayı başardı çünkü sadece, "Pekâlâ," demekle yetindi. Bronz uçlu manikürlü tırnağıyla Bres'i işaret ettikten sonra, koluyla etrafımızdaki alam da içine alacak bir hareket yaptı.

"Bres kendini Çağrı'ya hazırlıyor."

Kulağa hiç hoş gelmiyordu.

"Yine anlamadım."

"Eski usuller konusunda cahil olduğunu ve beni sadece görüntü olarak yansıttığını hep unutuyorum," dedi küçümseyici bir tavırla. Dişlerimi sıktığımı hissettim. "Bir koruyucuyu çağırıyorum ve Bres onun yerleşeceği araç olacak."

"Aman Tanrım!" Sözleri bir anlam kazanırken kekeledim. "Nuada'yı kahrolası bir koruma falan mı sanıyorsun?" Bütün vücudumun ürperdiğini hissettim.

"Nuada!" diye haykırdı. "Bu, ruhun kullandığı ad. Sen bunu nereden biliyorsun?"

"Çünkü Partholon'da öldürülmesine yardım ettim! O iyi kalpli bir koruyucu falan değil, kötülüğün ta kendisi! Eski dün-

yanı neredeyse yok eden şeytani yaratıkların liderinin ruhunu canlandırdın."

"Bu durumda, Nuada çok güçlü demek." Şaşkın değil, düşünceli görünüyordu.

"Rhiannon, o kötü. Kimsenin koruyucusu olmaz. O hayat kurtarmaz, yok eder." Yüzündeki tatmin olmuş ifadeden, onu etkileyemediğimi anlıyordum. Derin bir nefes alıp ekledim. "Babanı öldürdü."

"Yalan söylüyorsun!" diye çıkıştı.

"Üzgünüm. Sana bu şekilde söylemekten nefret ediyorum ama baban neredeyse altı ay önce öldürüldü. Gözlerimin önünde. Fomorian'lar MacCallan Kalesi'ni ele geçirdiler. Adamlar hazır değildi. Hiç şansları yoktu." Sesimdeki titremeye son vermek için durdum. Yakın zamanda babamı kaybetmeme ramak kaldığı için Rhiannon'la empati kurabiliyordum. "Epona beni Sihir Uykusu'na çıkardı ve tanık olmamı sağladı. Baban asilce çarpıştı ve o yaratıklardan düzinelercesini alt etti. Bir kahraman olarak öldü."

Rhiannon'un yüzü bembeyazdı.

"Sen Nuada'yı bu dünyaya çağırınca benimle aynı zamanda bu koruluğa geldi ve senin yerine beni buldu. Evime gitti." Sözcükleri tane tane telaffuz ettim. "Az kalsın *benim* babamı öldürüyordu."

"Yalanlar," diye tısladı. "Bu yalanları söylüyorsun çünkü senden daha güçlü olmam düşüncesine bile tahammül edemiyorsun."

"Ne kadar güçlü olduğun umurumda bile değil, seni moron!" diye haykırdım. "Bu kahrolası dünyada *olmayı* bile istemiyorum. O lanet olası yaratığı hayata döndürüp buraya getirmeseydin çoktan Partholon'daydım. Hâlâ Oklahoma'da olmamın tek nedeni senin pisliğini temizlemek. Yine."

"Benimle böyle konuşamazsın." Sesi tehlikeli bir hal almıştı. Hatta ifadesi aynamın bana daha önce gösterdiği hiçbir ifadeye benzemeyen bir şeye dönüştü. Bir anda yabancı bir varlık oluvermişti.

"Bak, Rhiannon. Artık Partholon'da değilsin ve ben itip kaktığın kölelerden biri değilim. Beni korkutmuyorsun ve seninle canım nasıl isterse öyle konuşurum. Sana karşı nazik olmak istedim; özellikle Epona bana geçmişte yaşadığın ve seni bu denli nefretle dolduran olayları gösterdikten sonra."

Rhiannon'un vücudu tokat yemiş gibi irkildi ama ben konuşmaya devam ettim.

"Ama sen bu işi kolaylaştırmıyorsun. Bence senin derdin sana hiç hayır denmemiş olması, şımarık bir velet olarak her durumda bir şeyleri yüzüne gözüne bulaştırdığın bir hayat yaşamışsın. Şimdi de bencil, nefret dolu bir kaltak olmuşsun. Normal şartlar altında seni bir sürü boşanma arasında debelenmen için kendi haline bırakır ve ciddi bir terapiye ihtiyaç duyduğunu sonunda idrak edeceğini umardım. Ama sorun şu ki sen kahrolası karanlık tarafa geçip kötü kalpli ve deliye dönmüş bir yaratığı bütün dünyanın üstüne salmayı bir şekilde başardın. Kahretsin, Rhiannon, bilmiyorsan diye söylüyorum," dedim küçümseyici bir tavırla. "Genelde Oklahoma'da tipi olmaz. Bu tipi doğal değil, tıpkı senin üzerinde çalıştığın sihir gibi." Ona doğru bir adım attım. "Şimdi ait olduğum yere dönebilmem için o kahrolası yaratığı cehenneme ya da her nereden geldiyse oraya geri göndermeni istiyorum."

"Yaratığı göndereceğim." Rhiannon'un sesi soğuk ve kontrollüydü. "Ait olduğu yere. İzle ve öğren, lise öğretmeni."

Hızla arkasını döndü ve sözsüz bir haykırışla ellerini başının üstüne kaldırdı. Bres'in sessiz duası bir anda duyulur oldu. Kelimeler tanınacak gibi değildi ama vücudumun tepkisi yoğundu. Kollarımdaki tüyler diken diken oldu ve bir elektrik fırtınasına tutulmuşuz gibi, enerjiyle sarıldığımı hissettim. Ardından, Rhiannon'un kıvrak aksanı da Bres'in genizden gelen sert sesine karıştı. Rhiannon ona doğru bir adım attı; ama yerdeki erimiş çemberi aşmamaya dikkat ettiği gözümden kaçmadı.

Bres kafasını kaldırmadan ama ellerini çözerek Rhiannon'a uzandı. Açık avucunda bir nesne duruyordu. Bıçağın metal kısmı

karla perdelenen günün gri ışığında bile tehditkâr bir parıltı saçıyordu.

"Ah, işte bu harika," diye mırıldanarak kendimi ya öne atılıp bıçağı elinden düşürmeye ya da bir korku filmi izler gibi gözlerimi saklamaya hazırladım. Hangisini yapmam gerektiğine karar vermeye çalışırken Bres yüzünü kaldırdı ve yüz hatlarının pişirilmemiş kilden yarım yamalak şekillendirilmiş gibi değiştiğini, kaydığını ve yeniden biçim kazandığını görüp dehşete kapıldım. Önce ağzı ve burnu mühürlenmiş gibi kapandı, sonra gözleri ışıldadı ve düşmanca bir ifadeyle baktı. Sonra onun gözleri olmaktan çıkıp mağaramsı siyah deliklere, ağzı da köpek dişlerini sergileyen korkunç bir şeye dönüştü. Yüzü tekrar değişti ve kendimi, gördüğüm en inanılmaz yakışıklı erkeğe bakarken buldum. Gözlerimi kırpıştırarak ağzıma gelen safrayı geri yutarken, tekrar bir deri bir kemik Bres oldu.

Rhiannon bu berbat değişime en ufak bir tepki vermemişti. Bıçağı elinde aldı ve bir tür bunak ve hecelemeyi bilmeyen Zorro gibi iki hızlı ve titrek hamleyle Bres'in göğsüne kocaman, kırmızı bir X çizdi. Kesiklerde hemen beliren kan çıplak teninden süzülmeye başladı.

Kan ortaya çıkınca dualarının temposu çarpıcı biçimde değişti. Görüş alanımın kıyısında karanlık bir şeklin hareket ettiğini gördüm. O tarafa döndüğüm anda midem düğümlendi. Kanım dondu.

Simsiyah karaltı öne atıldı. Rhiannon da varlığım hissetmiş olmalıydı çünkü o da karaltıya dönmüştü. Yağımsı şekli görünce gözleri kısıldı ve duasının sözleri değişti. Yine de duada ayırt edebildiğim tek kelime yaratığın adıydı.

"Nuada eirich mo dhu! Nuada eirich mo dhu! Nuada eirich mo dhu!"

Takılmış plak gibi durmaksızın sürüp gitti. Nuada'yı oluşturan siyahlığın yükselmeye başlamasını ve tanınacak bir biçim kazanmasını seyrettim. Ellere benzeyen ikincil organlardan pençeler büyümeye başladı. Bacaklar bir titreyişle ayrılarak insanımsı bir

biçim kazandılar. Ve kanatlar açıldı. Yüzü dalgalandı ve ağza benzeyen bir kursaktan sözcükler döküldü.

"Dişi." Kelimeler gırtlağından çağıldıyordu. "Senin isteğinle buradayım."

Dikkati Rhiannon'a odaklanmıştı. Varlığımı fark etmiş gibi görünmüyordu.

"İtaatini onurlandıracağım." Rhiannon'un sesi baştan çıkarıcıydı. "Ve şimdi sana hizmetkârımın bedenine yerleşmeni emrediyorum."

O korkunç ağızdan kahkahaya benzer bir ses döküldü. "Beni uyandıracak güce sahipsin, dişi. Ama acınası kan teklifin bana emir vermene yetmez." Bizim durduğumuz yere doğru süzüldü. "Aptallık ettin. Hizmetkârın olmak gibi bir isteğim yok ama tadına bakmayı arzuluyorum."

Rhiannon beklenmedik bir çeviklikle öne atılıp koluma yapıştı.

"Sen ne yaptığını sanıyorsun?" diye haykırarak elinden kurtulmaya çalışırken bir yandan da bize gittikçe yaklaşan Nuada'yı göz hapsinde tutuyordum. Haykırışım onu durdurdu.

"Sizden iki tane görüyorum," dedi fısıltıyla. "Bu daha iyi, dişiler. Çok daha iyi." Kahkahası tıslamaya karıştı.

Rhiannon ani ve sert bir hareketle beni kendine bastırdı ve aynı seri ve kendinden emin hareketle hançeri tutan elini havaya kaldırdı. Sonra biri dev bir ileri sarma düğmesine basmış ve hayatlarımız karşılık veriyormuş gibi her şey büyük bir hızla oldu. Yan tarafımda yakıcı bir acı hissettim ve keskin bir şey mide bulandırıcı bir sesle kaburgama kadar girdi.

Düşüncelerim deli gibi çırpınmaya başladı. Ah, Tanrıçam! Yoksa kızımı öldürmüş müydü? Vücudum uyuştu ve kanın ıslak sıcaklığı dışında hiçbir şey hissetmez oldum. Dizlerim güçsüzleşmişti. Ve kulaklarımdaki tuhaf vınlamanın arasından Clint'in haykırışını duydum.

Rhiannon büyük bir acımasızlıkla bir zamanlar montum olan kumaşı hızla çekti ve daha şimdiden kıpkırmızı kana bulanan katları yırtarcasına açarak sol tarafımdaki çirkin ve derin yarayı ortaya çıkardı. Pembe dilinin dışarı uzamp bıçaktaki kanı yalamasını izlerken taş kesilmiş gibiydim.

Kanımı görünce, Nuada'nın bedeni titreyip sarsılmaya başladı.

"Şimdi sana emrediyorum!" Rhiannon'un korulukta yankılanan sesi çok daha güçlü çıkmıştı. "Bu kanla bana bağlandın çünkü kendi kanımı ve kendi bedenimi kurban etmemden hiçbir farkı yok. Bir Rahibe'nin, Epona'nın Seçilmişi'nin kam ve bedeni. İtaat etmek zorundasın." Dizlerimin bağının çözüldüğünü hissettim ama Rhiannon'un doğaüstü gücü beni ayakta tuttuğu için yüzüm hâlâ Nuada'ya dönüktü. "Hizmetkârımın içine gir!" diye cırladı Rhiannon.

Rhiannon'un son emriyle, Nuada'nın vücudu biçimini tamamen kaybetti ve karla kaplı açıklığın tertemiz beyazlığının üstünde simsiyah ve zehirli bir leke gibi birikti. Nuada'yı oluşturan yağlı siyahlık öne atıldı ve Clint'in ağaçların arasından fırladığı anda çemberden içeri girdi. Bres'in dua mırıldanan bedenini sardı. Kaygan yüzeyi bir an titreşti, sonra Bres'in vücudu Nuada'yı emdi. Duası sona erdi, başını ağır ağır kaldırdı. Gözleri açıldı. Kıpkırmızı parlıyorlardı.

"Shannon!" Clint'in sesi çok uzaktan gelir gibiydi ama benden sadece birkaç metre uzakta olduğunu görebiliyordum. Ona cevap vermeye çalıştım ama Rhiannon bir hırıltı eşliğinde beni ona doğru savurdu.

"Burada olacağını bilmeliydim!"

Clint'in kollarının beni sardığım hissettim. Sonra dizlerinin üstüne çöktü ve beni korumaya almak ister gibi kucağına çekti.

"Ne yaptın, Rhiannon?" Clint'in sesi titriyordu. Çılgın gibi çektiği atkısını elinde buruşturup yan tarafımdaki yaraya bastırdı.

"Ve onu seçeceğini de bilmem gerekirdi." Rhiannon'un sesi küçümsemeyle doluydu. "Her zaman güçsüz oldun. Umarım kızın benim gücümle doğar."

Clint'in bir tokat yemiş gibi irkildiğini hissettim. "Kızım mı? Hayır... Mümkün değil."

Rhiannon bir kahkaha attı. "Elbette mümkün. Gerçi henüz bu çocuğu doğurup doğurmayacağıma karar vermiş değilim."

Clint sağ elini boşa çıkarmak için beni kollarının arasında kaydırdı. Montunun fermuarını açıp elini içeri uzattığını hissettim. Elini geri çektiğinde, tabancayı tutuyordu. Namluyu Rhiannon'a doğrulturken tutuşu taş gibi sağlamdı.

Rhiannon'un vücudu kaskatı kesildi. Bakışlarının Clint ile çemberin ortasında hareketsiz duran yaratık adam arasında gidip geldiğini fark ettim.

"Seni, ne olduğunu anladığım akşam öldürmeliydim." Clint bu acayip duruma tamamen ters düşen, sakin ve aklı başında bir sesle konuşmuştu.

"Ama beni öldüremedin," dedi Rhiannon mırlar gibi. "Beni öldürmek yerine küçük oyunlarımızı oynadın. Sert aletinle içime girerken ve tekrar tekrar içime gömülürken ve karanlık gecede daha bir sürü şey yaparken... neler hissettiğini hatırlamıyormuşsun gibi davranma. Zonklayan aletini yarmama izin verdiğin zaman kanının tohumlarınla birlikte fışkırdığını ve ağzımın içindeki orgazmını."

Clint cevap vermeden önce beni koluyla iyice sardı. "Dün geceye kadar haklı olduğunu söylerdim. Birlikte yaptıklarımızın anısı bana hiç rahat vermedi." Clint'in bakışları Bres'in hareketsiz karaltısına kaydı. "... hepimizin. Ama artık değil. Senden ve pisliğinden temizlendim." Tabancayı daha sıkı kavrarken kaslarının gerildiğini hissedebiliyordum. "Bu dünya için yapabileceğim en iyi şey, senin ve peydahladığın ne kadar çocuk varsa hepsinin sefaletine son vermek olur."

Elimi Clint'in koluna götürmek için müthiş bir çaba harcamam gerekti. Dokunuşumla, bakışlarını bana çevirdi.

"Sözünü unutma." Sesim tahmin ettiğimden daha güçlüydü. Bedenimle hiçbir alakası yokmuş gibi, göksel ve başka bir dünyaya ait gibiydi. "Bana yemin ettin."

Clint'in çenesi kasıldı. Kendisiyle savaşını izledim. Silahı tutan elini yavaşça indirdi.

Rhiannon'un alaycı kahkahası dört bir yanda çınladı.

"Zayıf! Oldum olası zayıftın! Aslında olabileceğin adamın ezik ve kırık bir gölgesinden başka bir şey değilsin. Benim için tehdit değilsin." Gülmeye devam ederek arkasını döndü ve çembere doğru yürümeye başladı.

Eriyen kara birkaç adım kala durdu. Bres denen yaratık kıpkırmızı parlayan gözleriyle ona yiyecekmiş gibi bakıyordu.

"Nuada." İsim baştan çıkarıcı bir tınıyla dilinden âdeta yuvarlanmıştı. Soluksuz sesiyle, "İtaatini emredecek kadar güçlü olduğuma inanmadın. Söyle bakalım, aptal kimmiş?" dedi.

"Bendim, efendim." Bir zamanlar Bres olan adamın sesi sıvı misali yankılandı.

"Ve artık kime itaat edeceksin, Nuada?" diye üsteledi Rhiannon.

Nuada'nın yeni yerleştiği beden seğirir gibi titredi. Cevabı bir hırıltıdan farksızdı.

"Size itaat edeceğim, efendim." Sözcükler itaatkârdı ama tonlaması aşırı şımartılmış bir çocukla konuşur gibi küçümseyiciydi.

Rhiannon'un eli bir anda öne fırladı ve Nuada'yı içinde tutan bedenin yüzüne okkalı bir şamar indirdi. Eli çemberin üstündeki boşluktan geçerken, havanın görünmez bir engeli aşması gerekmiş gibi dalgalandığını fark ettim. Aynı anda Bres'in soluk teninde normal bir elin bırakacağı bir şamar izinden çok daha belirgin, kırmızı bir kabarıklık oluştu.

"Benimle nasıl konuşman gerektiğini öğreneceksin. Ve ben sana bu dersi zevkle öğreteceğim."

Bu sözler karşısında Clint'in kasıldığını hissettim ve yüzüne baktım. Sert ve kararlı bir ifade vardı. Rhiannon'un sapkın talimine onun da maruz kaldığı besbelliydi.

"Bu iş burada son bulmalı," dedi kararlılıkla.

Beni kollarından bırakmadan montundan sıyrıldı ve kalın kazağını tek eliyle çıkarıp sadece kot pantolon ve tişörtle kaldı. Hızlı hareketlerle kazağı arkama yerleştirip sırtımın ve başımın karlı zemine değmesine engel oldu. Sonra hâlâ vücut ısısını taşıyan montunu üstüme örttü.

Hareketleri yaratığın bakışlarının efendisinden kaymasına neden oldu. Dikkatin artık üstünde olmadığını fark eden Rhiannon tehlikeli bakışlar saçan kısık gözlerle, hızla arkasına döndü.

Clint'in ayakta olduğunu görünce savaşa hazır ifadesi keyifli bir hal aldı.

"Yoksa senin de mi itaat dersine ihtiyacın var?"

"Pek değil," dedi Clint tabancasını kaldırıp nişan alırken. Durmasını haykırmak için derin ve acı verici bir nefes aldım ama tetiği çekmesinden sadece minik bir an önce, namluyu Rhiannon'dan çemberin içindeki yaratığa çevirdi.

Silah sesi kulakları sağır edici cinstendi ama Bres denen yaratığın alnının ortasında kan kırmızı bir yara çiçek açarken Rhiannon'un gırtlağından kopan delice haykırışı bastırmaya yetmedi.

Bres'in bedeni önce dizlerinin üstüne inip öne doğru yıkılarak bir zamanlar kafasının arkasını oluşturan yerdeki kanlı krateri gözler önüne sererken Rhiannon haykırdı. "Ah!"

Bakışlarını hizmetkârından güçlükle koparıp Clint'e döndü. Konuşurken bronz rengine boyalı ağzından tükürükler saçıyor ve sadece birazcık afallamış görünüyordu. "Onu öldürdün. Çemberin içindeki güçte ona zarar veremiyor olman gerekirdi!"

Clint omuz silkti ve Rhiannon'un gözlerinin içine bakmayı sürdürdü. "Gelecekte burasının Oklahoma olduğunu hatırlamanın

faydası olabilir. Artık Partholon'da değilsin ve burada erimiş bir kar çemberi mermilere vız gelir."

"Hem de o mermileri atan bir Başşamansa," diye ekledim. Clint ve Rhiannon şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdılar. Yan tarafım alev almış gibiydi ama sesim inanılmaz derecede güçlü çıkmıştı (bunu ya iyiye ya da trajik bir şekilde ölmeden önce yaşadığım son dakika adrenalin hücumuna yormam gerektiğini düşündüm).

Rhiannon'un arkasında bir kıpırtı gördüm. Bres'in kıvrılıp bükülmeye başlayan ölü bedeni dikkatimizi yeniden bahsi geçen çembere çevirdi. Nuada'yı oluşturan karanlık mide bulandırıcı ıslak bir ses çıkararak cesetten sıyrıldı.

"Ah, kahretsin," dedim.

Rhiannon'un çarpık gülümsemesi sözcüklerime cevap oldu. İsterik kahkahasını duyunca bir anda aklını tamamen kaybettiğini anladım.

"Mermilerin buna ne yapacak, Şaman?" diye hırladı. Ardından yüzünü yaratığa çevirdi. "Hâlâ benimsin. Kanım sana hâlâ sahip." Titreyen parmağıyla Clint'i işaret etti. "Onu yok et."

Karanlık birikintisi, Rhiannon'un emrine kendini yukarı çekerek karşılık verdi. Ben dehşetli bir sessizlik içinde izlerken yeniden katılaşmaya başladı ve kötülük dağı şekil aldı.

Acı veren bir mücadele sonunda oturur pozisyona geçtim. Bir ağaca ulaşmalıydım, kahrolası herhangi bir ağaca. A Planı elbette su meşelerinden birine ulaşmak olurdu; barındırdıkları gücün farkındaydım. Ama çemberin içindeydiler ve aramızda Nuada vardı. Gözlerim çılgın gibi ağaç sırasını taradı. En yakın ağaç büyük olasılıkla otuz metre uzağımdaydı. B Plam'na geçme zamanı gelmiş gibi görünüyordu.

Dişlerimi sıkarak ayağa kalkmaya çalıştım ama anında acı verici bir şekilde kıçımın üstüne düştüm. Bacaklarım işbirliği yapacak gibi görünmüyordu. Clint'e seslenmek için ağzımı açtım ve geri kapadım.

Clint hiç hareket etmiyordu. Kollarını ağır ağır vücudundan uzağa doğru kaldırıyordu. Bir dua mırıldandığını duyabiliyor ama sözleri anlayamıyordum.

Bakışlarımı hızla Rhiannon'a çevirdim. Dikkati Clint'e (ya da bana) odaklı değildi. Çemberin etrafında sistematik bir şekilde dönerken yeniden biçim kazanan yaratığa bakarak bir sevgi sözcüğü mırıldanır gibi, *mo mouirninn* ifadesini tekrarlıyordu. Birkaç adımda bir deri çizmesinin sivri burnunu öne uzatıp çemberin yüzeyinde derin bir kesik açıyordu. Çemberi bir noktada bozunca

birkaç adım daha ilerliyor ve bu tuhaf süreci tekrarlıyordu. Bir yandan da mırıldanmayı sürdürüyordu.

Sonra Clint'in söylediklerini duyabilir hale geldim ve bakışlarım hızla Şaman'a çevrildi. Aurası etrafında bir mücevher ışıltısıyla titreşiyordu. Güçlü, kuvvetli görüntüsü karşısında gözlerim doldu. Bacaklarını omuz genişliğinde iki yana açmıştı. Kollarım şimdi neredeyse tam üstündeydi. Elleri, gökyüzünü üstümüze inmeye çağırır gibi havaya uzanıyordu. Başını, tıpkı ClanFintan'ın Değişimi çağırdığı zamanlarda yaptığı gibi, arkaya yatırmıştı.

Clint'in sesi Partholon'da aşina olduğum ilahilerden çok farklı bir melodik tınıya bürünmüştü. Partholon'daki ilahilerin aksine, Clint'in sözcükleri etrafımızdaki havada nabız gibi attığını hissettiğim derin ve ilkel bir ritimle vurgulanıyordu. Dikkatle dinledim.

"Basit sözcüklerle açıklanamayacak bir güce hükmediyorum.

Dünyayı, havayı, tüm hayatı destekleyen güçleri çağırıyorum.

Sözcüklerle değil, fırtınayla, karla, yağmurla ve evcilleşmemiş yabaniliğin hiddetiyle hükmediyorum.

Her zaman aramızda ama sonsuz kadar uzak olan, insanların korktuğu ruhları çağırıyorum.

Masum çocukların bile korkamayacağı kadar ince ve nazik bir sesle hükmediyorum çünkü ben büyüyen ağaçların, hışırdayan yaprakların mırıltısının, güneş ışınlarının ve çiçek açan tomurcukların gücünü elimde tutuyorum.

Seni rüzgârla bana çağırıyorum."

Clint'in bedeni sağ tarafına döndü.

"Seni yağmurla bana çağırıyorum."

Tekrar döndü.

"Seni ateşle bana çağırıyorum."

Bir sonraki sözcükleriyle çemberini kapattı.

"Seni toprakla bana çağırıyorum."

Sözleri son bulurken, Clint kollarını indirdi ve baskın bir rüyadan uyanır gibi etrafına baktı. Aurasının mavisi hâlâ ışıldıyordu ama ne onda ne de etrafında hiçbir şeyin değişmediğini gördüm.

Ah, Tanrıçam, diye içimden dua ettim. Yaptığı her neyse, eğer işe yaramadıysa Nuada'yı alt edebilme şansımız olması için, ağaçlara ulaşmama yardım et. Bu düşünceyle bacaklarımı altıma ittim ve kendimi ağaç çizgisine doğru sürüklemeye başladım. Yakalanması güç güvenliğin ne kadar uzakta olduğunu kontrol etmek için o tarafa baktım.

Ve gördüklerime anlam veremeyerek gözlerimi kırpıştırdım. Gözlerimi ovalarken, görüşümün yaram yüzünden bozulduğundan emindim. Clint'i, Rhiannon'u ve hatta Nuada'yı unutarak eski açıklığı çevreleyen ağaç sırasına ve böğürtlen çalılarına baktım.

Hayır, gözlerim oyun oynamıyordu. Bu sihirdi. Bu sefer, saf Oklahoma sihri.

Gözlerim elipsi andıran açıklıkta dolaştı. Dört bir yanımızda bir şeyler oluyordu. Ormanın derinliklerinden karaltılar belirmeye başlamıştı. Yüzleri artık yaşsız görünecek kadar pörsümüş eski adamlar büyük bir ihtişamla korunaklı ağaçların arasından açıklığa çıktılar. Yaşayan her adamın yanında daha birçoklarının hayaletimsi, ışıldayan silüetleri vardı. Hiç dinmeyen karın beyazlı, grili rengiyle harmanlandıkları için ilk bakışta tek tek varlıklar olarak ayırt edilmeleri güçtü ama savaşçıların hayaletimsi silüetlerinden oluşan halka durmadan ilerliyordu. Yaklaştıkça, hatlarını daha net seçebilmeye başladım.

Yaşlı adamlar bize iyice yaklaştılar ve hep bir ağızdan ritmik bir ilahi söylemeye başladılar. Sözleri anlayamıyordum ama ses, Clint'in yakarışıyla aynı ilkel ritmi taşıyordu. Ölü savaşçılar konuşmuyordu ama yaşlıların çağrısıyla eşzamanlı kıvrak adımlarla ilerliyorlardı. Savaşçıların her birinin hareketiyle, uzun zaman önce değişmiş olan savaş kıyafetlerinin tüylerle süslü başlıklarının kalkıp indiğini net bir şekilde görebiliyordum.

Ölü ve diri savaşçı çemberi gittikçe daralan bir ilmek gibi ağır ağır ilerliyordu.

Clint'e bakmak için gözlerimi bu inanılmaz manzaradan güçlükle ayırdım. Ondan harikulade ve saf bir güç yayılıyordu ve yaşlıların ritmik ilahisine o da katılmıştı.

Bakışlarımı Rhiannon'a kaydırdım. Kendi elleriyle çizdiği çemberi yok etmek ve içindeki yaratığa bir ezgi mırıldanmak dışında hiçbir şeye aldırmıyor gibiydi. Başlama noktasına ulaşmasına az kalmıştı. Nuada'ya baktım ve kaygan, siyah bedeninin neredeyse tamamen biçim kazandığını gördüm. ClanFintan'ın alt ettiği yaratığın yaşayan bir gölgesiydi. Dikkatini çemberin Rhiannon'un henüz bozmadığı kısmına odaklamış bir halde, ileri geri gidip geliyordu.

Beni saran havaya bir şeyin sürtündüğünü hisseder gibi oldum. Sanki biri, tüylü bir toz fırçasını üstümde dolaştırıyordu. İki savaşçının puslu silüetleri elimi uzatsam açık renk püsküllü gömleklerine değebileceğim kadar yakınımdan geçtiler.

Selam sana, Seçilmiş.

Tanrıçamın bir çan sesi berraklığındaki sesinden tamamen farklı, sayısız hayalet düşüncesi zihnimi istila etti.

Bizi hatırladığın için teşekkür ederiz.

Şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırdım. Bunlar Nagi Yolu'ndaki savaşçıların, kayıp savaşçıların ruhları olmalıydı. Yaşayan yaşlıların peşi sıra erimiş çembere doğru ilerleyişlerini ağzım bir karış açık bir halde seyrettim.

Rhiannon'un çizmesinin burnu çemberden geriye kalan son parçayı da bozdu. Bir zafer nidasıyla geri adım atınca yaşlı adamlardan birine çarptı. Şaşkınlıktan ayakları birbirine dolandı, az kalsın düşüyordu ama yaşlı adamın güçlü kolları onu ayakta tuttu.

"Kenara çekil, Büyücü." Adamın sesi sonbahar yapraklarının hışırtısı gibiydi. "Tamamlamamız gereken bir iş var."

Rhiannon kendini adamın kollarından kurtardı. Çılgın gibi etrafına bakındı ve hayalet ordusunu gördü. Sayıları gittikçe artan ölü savaşçıların ruhları bütün açıklığı kaplamıştı.

"Şaman ne diyorsa onu yap, Büyücü." Nuada'nın sesi son kelimenin üstünden kayar gibi çıkmıştı. "Senin eksik bıraktıklarını ben tamamlarım."

Ancak daha siyah pençeli ayağı çemberden dışarı adım atamadan yaşlı adamların ilahisi tekrar başladı. Bu kez sözcüklerde bir telaş ve gerilim vardı. Ritmi, vuruşunun kalp atışlarımda yankılandığını hissedeceğim kadar yoğunlaşmıştı.

Nuada'nın karanlık kursağı sivri köpek dişlerini ortaya serecek şekilde açıldı ve ruhlar topluluğuna doğru hırladı. Sonra gözlerini kıstı ve Clint'i buldu.

"Demek oradasın, Şaman." Son derece tehlikeli görünüyordu. "Şimdi bu işi aramızda bitireceğiz."

Çemberden kurtulduğu anda savaşçılarda bir değişim dalgası hissettim. Dört bir yanımdan ses verdikleri uzun zaman önce unutulmuş savaş çığlıkları yollarım şaşırmadan göğe yükselip ağır bulutlarda yankı buldular. Tek bir vücut halinde öne atılıp çemberlerini sıklaştırdılar.

Nuada azametli ruhlar duvarı karşısında duraksadı.

"Ölülerin üstümde hiçbir güçleri olamaz," dedi Nuada pençesiyle Bres'in içi boşalmış cesedini işaret ederek.

"İşte burada yanılıyorsun," dedi Clint üstüne basa basa. "Bres başka bir dünyaya ait bir anormallikti. Ve o haliyle senin üstünde bir gücü yoktu. Etrafını saranlar ölü savaşçıların ruhları, bu ormanın ve bu dünyanın koruyucuları. Onları ben uyandırdım." Sesine yansıyan gülümsemeyi duyabiliyordum. "... bir zamanlar onların beni uyandırdığı gibi. Şimdi seni ve kötücül tanrını ikinizin de ait olmadığınız bu yerden sonsuza dek kovuyor. kendi karanlık âleminize geri gönderiyoruz."

Nuada bir sürüngen tıslamasıyla öne, Clint'in üstüne atıldı. İlk hayaletimsi varlık, yaşayan bir savaşçının taklit etmeyi hayal bile edemeyeceği bir güç kullanarak karanlık yaratığın yolunu kapattı ve bir savaş baltasının kör tarafıyla rastgele vurdu. Balta Nuada'nın bedeninin içinden hasarsız geçmek yerine koyu renk etinde bir yarık açtı. Nuada'nın acı dolu haykırışı kesilmeden kesik et parçası küle dönüp karlı havada kayboldu. Hayalet ordusu öne atılıp Nuada'nın bedenine saldırırken, bin tükenmiş savaş çığlığı ağaç sınırında yankılandı. Kısa süre sonra savaşçıların ölü ruhlarının perdelediği, kıvranan bir karaltıdan başka bir şey göremez oldum.

Sonra sessizlik çöktü.

Savaşçılar unutulmuş hayallerin ışıltısıyla kayboldular. Nuada'nın biraz önce durduğu yerde, beyaz örtünün üstünde geriye sadece külle kaplı bir girinti kalmıştı.

Kar durdu.

"Şaman, bizden başka bir isteğin var mı?" diye sordu yaşlı adamlardan biri saygıyla.

"Hayır, dostum. Teşekkürler." Clint'in aurası hâlâ puslu bir safir rengindeydi.

Ancak yaşlı adam gitmek için acele etmedi. Aksine ciddi bir ifadeyle konuştu. "Beyaz Şaman'ın içindeki yara iyileştiği için kalbim sevinçle doluyor." Sözcükleri, her bir hece ayrı bir anlam taşıyormuş gibi güzellikle vurgulamıştı. Sonra yaşlı adamın gözleri kısıldı ve Clint'e iyice sokulup dikkatle baktı. Bir an Clint'in içini gördüğünü hayal etmek hiç zor değildi.

Yaşlı Kızılderili'nin alnında endişesini yansıtan derin çizgiler belirdi. "Düşün, evlat." Hırıltılı sesi müthiş hüzünlüydü. "Bunun gideceğin yol olduğundan emin ol. Bu, uzun bir yol."

Clint'in yüzünü kaplayan şaşkınlık kısa sürede kayboldu.

"Teşekkürler, Ulu. Bunu aklımda tutacağım."

"Yine görüşeceğiz, Şaman. O zamana kadar, hoşça kal, evlat." Yaşlı Kızılderili arkasını döndü ve ağaçlara doğru yürümeye başladı.

"Güle güle, baba," dedi Clint adamın yaşlılıktan kamburlaşmış sırtına bakarak. Sonra dikkatini bana çevirdi ve telaşla yanıma geldi. Yere çöküp beni kendine çekti.

"Yürüyebilecek misin?" diye sordu.

Kollarının arasında bir anda ısındığımı hissettim ve yan tarafımdaki delici acı kısmen azaldı.

Rhiannon, "Hayır!" diye haykırarak elinde saplamaya hazır tuttuğu bıçakla Clint'in üstüne atıldı.

Ama Clint ondan daha hızlıydı. Rhiannon'un manyakça saldırısına karşılık vermek için ayağa kalktı ve darbesini gerçek bir savaşçının rahatlığıyla geri püskürtüp kolunu arkasında bükerek bıçağın yere düşmesini sağladı.

Rhiannon'un bileğini bırakmadan bıçağı almaya eğildi ve kararlı bir sesle, "Bitti, Rhiannon," dedi. "Daha fazlasına göz yummayacağım."

"Sen!" dedi Rhiannon tükürükler saçarak. "Sen! Bir Tanrıça'ya ne yapacağını söyleyebilirmişsin gibi!" Nefret sesini çirkinleştirmişti.

"Bir Tanrıça'ya ne yapacağım söylemek aklımın ucundan geçmez ama sen bir Tanrıça değilsin." Clint'in sesinin yumuşaklığına şaşırdım.

"Yalanlar!" diye haykırdı Rhiannon. "Ben Epona'nın Seçilmişi, Enkarne Tanrıça'yım. Ve Epona'nın kızına hamileyim."

"Hayır," dedim Rhiannon'un sözlerine karşı duran sessizliği bozarak. "Eskiden Seçilmişiydin ama artık değilsin."

"Sanırım kendini Seçilmiş sanıyorsun," diye çıkıştı.

"Evet." Derin bir nefes aldım ve ona bakabilmek için hafifçe döndüm. "Evet, öyleyim. Bunu ben dilemedim. Hatta ilk başta istemedim bile ve bilmem gereken her şeyi biliyormuşum gibi yapacak değilim." Hareketin neden olduğu acıyı ve artan ıslak-

lığı yok sayarak sırtımı dikleştirdim. "Ama artık benimsiyorum. Partholon'u seçiyorum."

Rhiannon çarpık mantığıyla bir cevap bulamadan sordum. "Ağaçlar sana nasıl hitap ediyor?"

Sorumu düşünür gibi duraksadı. "Ağaçlar mı? Gücümü artırmak ve sihrimi büyütmek için buradalar."

Yorgun bir tavırla başımı salladım. "Gücünü artırdıkları falan yok. Topraktan güç tırtıklıyorsun, evet ama ağaçlar sana güç vermeyi istemiyorlar. Rhiannon, sen Pryderi'yi kucakladın. Bu, Epona'ya ihanet ettiğin anlamına gelir."

"Epona bencil ve kıskanç. Beni ona tapınmaya zorlamak istiyor ama ben kararlarımı her zaman kendim aldım. Aralarından seçim yapabileceğim bir sürü tanrıça varken, bir tanesine saplanıp kalmak neden?"

"Ağaçlar sana nasıl hitap ediyor?" Sorumu, çok kalın kafalı bir çocukla konuşur gibi tane tane tekrarladım.

"Hiçbir şey demiyorlar," diye hırladı.

"Shannon'ı Epona'nın Seçilmişi olarak karşılıyorlar," dedi Clint.

"Hayır!" diye fısıldadı Rhiannon.

"Evet." Clint'in sesi sertleşmişti. Rhiannon ona zihninin içine ulaşmak ister gibi bakıyordu. "Ben şahidim. Shannon, Epona'nın Seçilmişi. Her iki dünyada da kabul ediliyor. Ve o da Epona'nın asıl kızına hamile." Rhiannon inanmamış gibi başını iki yana salladı. Clint acımasızca devam etti. "Tanrıça artık seninle konuşmuyor. Söylediklerimizin doğru olduğunu sen de biliyorsun."

Rhiannon hiçbir şey demeden başım sallayarak durdu. Onda kendi yansımamı gördüm. Korktuğum her şeyi. Bütün güvensizliklerim ve yaralarım ifadesine yansımıştı.

"Üzgünüm, Rhiannon," dedim yumuşak bir sesle. Kalbi kırıktı ve ben zafer hissi yerine sadece hüzün ve bir kayıp duygusu yaşıyordum.

Clint, elini Rhiannon'un bileğinden çekti. Rhiannon çemberinin kalıntılarının ve hizmetkârının cesedinin yanından geçerek, geri geri uzaklaştı ve yaşlı meşelerden birinin köklerine takılıp tökezledi. Düşünce ayağa kalkmadı. Hıçkırıkları, kendi hıçkırıklarımmış gibi içimi parçalıyordu.

Clint tekrar yanıma çöktü.

"Shannon, tatlım, eve dönmeye hazır mısın?" Sesi kararlıydı.

Sesimi bulamayacağımı hissettiğim için başımı sallamakla yetindim.

"Önce izin ver, yarana bir bakayım."

Gözlerimi kapadım ve Clint yan tarafımdaki deliğe örttüğü kanlı atkıyı çekerken başımı omzuna yasladım. Kesiği incelerken derin bir nefes aldım.

"Özür dilerim, aşkım." Nemli alnımı öptü. "Kötü bir kesik ama bıçağın asıl darbesini kaburgan almış gibi görünüyor. Kan kaybından ölmemen için iyileştirmeyi deneyeceğim."

"Çok iyi olur," dedim cılız bir sesle.

Clint derme çatma bandajı yerine sabitlemek için atkısını gövdeme sardı. Çok fazla ses çıkarmamaya çalışsam da canım çok acıyordu ve sızlanmamak elimde değildi.

İşini bitirince, "Yürüyebilir misin?" diye sordu.

"Sen yardım edersen," diye fısıldadım.

"Ben sana her zaman yardım ederim." Yanağıma dokundu ve dudakları dudaklarımı buldu. "Burada olma nedenim bu."

Tek kolunu omzuma, diğerini dirseğimin altına dayayıp acı içinde ayağa kalkmama yardım etti.

"Ah, kahretsin, çok acıyor." Nefes nefeseydim ve bütün vücudum ter içinde kalmıştı.

"Biliyorum, Shannon, tatlım. Biliyorum," dedi ufak adımlarıyla yürümeme yardım ederken. "Az kaldı. Ağaçlara ulaşınca kendini daha iyi hissedeceksin."

Bize daha yakın olan meşenin dibinde cenin pozisyonunda yatan Rhiannon'un yanından geçtiğimizi hayal meyal fark ettim. Dev ağacın dibine varmıştım. Clint beni ağacın yosun kaplı yumuşak gövdesine yasladı.

Hoş geldin, Epona'nın Kıymetlisi, Tanrıça'nın Seçilmişi.

Kelimeler kulağıma harika geliyordu. Yüzümü yumuşacık yosun tabakasına bastırarak, "Merhaba," dedim. "Lütfen bana yardım edin. Canım çok acıyor."

Seni anlıyoruz, Seçilmiş.

Bu sözcüklerle bütün vücudumu kaplayan bir sıcaklık geldi. Morfin katkılı bir adrenalin iğnesi yemişim gibi, bir anda yatıştığımı ve canlandığımı hissettim.

"Ah, teşekkürler." Vücudum ağacın iyileştirici gücüne tepki verirken nefesim daha kolay çıkmıştı.

"Daha iyisin ya?" Clint elini omzuma yerleştirdi.

Başımı evet der gibi salladım.

"Dünya değiştirecek kadar iyi misin?" Sesi titrememişti ama tuhaf bir şekilde duygusuzdu.

Gözlerinin içine baktım ve hayır dersem, yaram iyileşene kadar bekleyelim dersem asla geri dönemeyeceğimi anladım. Sonsuza dek burada kalır ve bu adamın karısı ve hayatının aşkı olurdum.

Bu senin kararın olmalı, Kıymetli. Senin ve Şaman'ın.

Gözlerimi yumdum ve ağacın gövdesine yaslandım. "Ama aslında seçme şansım yok." Bu sözcükleri Tanrıçama fısıldamıştım. Bu dünyada bir İngilizce öğretmeni ve evlattım. Ve beni çok seven bir erkeğin karısı olabilirdim.

Partholon'da ise güvenlik sembolü ve bir Tanrıça'nın vadettiği iyilik ve sadakatin kanıtıydım.

Karnımın derinliklerinde, minik bir sinek kuşunun kanat çırpışını anımsatan, kararımın ne olması gerektiğini hatırlatan bir kıpırtı hissettim.

Gözlerimi açtım ve Clint'e hüzünle gülümsedim. "Dünya değiştirecek kadar iyiyim."

Başını onaylarcasına salladı. "Ne yapmamız gerektiğini biliyoruz. Bacaklarını ırmağın iki yanına açmana yardım edeceğim ve diğer tarafta aynı konumu alacağım. Sen ClanFintan'a seslenmeye konsantre ol."

Rhiannon'dan sıkıntılı ve alaycı bir kahkaha yükseldi. Clint ve ben ona döndük. Bizim durduğumuz yere sadece birkaç adım uzakta cenin pozisyonunda yatıyordu. Saçları karmakarışık, gözleri donuk ve odaksızdı.

"Geri dönemezsin."

Sözleri içimi ürpertti.

"Elbette dönebilirim. Bunu daha önce de yaptım. Geçişi bozan tek şey Nuada'nın ortaya çıkışıydı."

Kahkahaları hıçkırıklara karışıyordu. "Hiçbir şey bildiğin yok, *Seçilmiş*!" dedi alaycı bir sesle. Sonra kendini toplar gibi oldu. Gözlerini kuruladı ve konuşmaya devam ederken yattığı yerden doğruldu. "Ağaçların sihri sayesinde Kentaur eşini koruya çağırabilir, hatta ona kısa bir an dokunabilirsin ama kan kurban etmeden ona dönemezsin." Saçını rahatsız edici derecede beni hatırlatan bir tavırla savurdu. "Sözlerime inanmıyorsan Tanrıçana sor."

Clint aralarındaki birkaç adımlık mesafeyi aştı ve biraz önce bana yaptığı gibi, Rhiannon'un yanında diz çöktü. Onunla konuşurken, sesinin yumuşaklığına bir kez daha şaşırdım.

"Rhiannon, Shannon'ı buraya getirirken, kan kurban etmem gerekmedi. Sadece çağırdım ve geldi."

Rhiannon başını çevirince oyun arkadaşıyla sırrını paylaşan bir çocuk gibi yüzü Clint'inkine iyice yaklaştı.

Ya da sevgilisiyle sırrını paylaşan bir âşık gibi.

"Onu ben yaptım." Boş koruda sesi kolayca yankılandı. "Nuada'yı çağırıyordum. Sayısız ay geçişinden beri onu çağırıyordum.

Onu hissedebiliyor ama gerekli kanı kurban etmeme rağmen buraya getiremiyordum. Bir şey onu tutuyordu."

"O gece birini mi öldürdün?" Clint'in sesi son derece üzgün çıkıyordu.

"Evet." Kelime bir süre havada asılı kaldı. "Onu buraya çağıran sihri bu sayede tamamlayabildin." Sonra bana baktı. Daha önce gördüğüm nefretten eser olmayan gözleri, boş ve yorgun görünüyordu.

"Ya Nuada'nın buraya gerçekten geldiği gün?" diye üsteledim.

"Bir kurban daha verdim. Bu kez Nuada çağrıma kolayca karşılık verdi."

"Gerçeği söylüyor olamaz," dedim gergin bir sesle.

Clint bana bakmadı. Bir eliyle Rhiannon'un gözyaşlarıyla ıslanmış yanağına dokunurken diğer avucunu meşenin gövdesine iyice bastırdı. Gözlerini yumarken, kendi içine kapanır gibi bir hali vardı. Aurasından yayılan parlak ışıltı karşısında elimi gözlerime siper etmek zorunda kaldım. Işık gittiğinde Clint bana bakıyordu. İfadesi çok ama çok hüzünlüydü.

"Gerçeği söylüyor."

"Pekâlâ, kana ihtiyacımız varsa, yan tarafımdan bolca damlıyor!" diye haykırdım sıkıntıyla.

Rhiannon başını ağır ağır salladı. "Bir ölüm olmalı. Partholon'da bu dersi iyi öğrendim. Pryderi, Bres'e, Bres bana öğretti." Yüzünün neredeyse renksiz kalacak kadar solması beni şaşırttı. "Karanlığın Üçlü Yüzü ölümden beslenir."

Alanna'nın Rhiannon'un benimle yer değiştirmek için çabalarken başarısız deneyler yaptığını anlattığını hatırladım. Alanna, o "deneyler"in korkunç ölümlere neden olduğunu açıkça belirtmişti ve artık Pryderi'nin kötülüğüne aşinaydım.

"Tamam. Bir hayvan buluruz." Kurban olarak zavallı bir yaratığın gırtlağını kesmek midemi bulandırsa da alternatiflerinden kat kat iyiydi.

"Yetmez." Rhiannon gözlerini bana dikmişti. "Bir insanın aralıktan geçmesi için insan kurban etmek zorundasın."

Yardım istemek için Clint'e baktım. Başıyla onaylamakla yetindi.

Omuzlarımın çöktüğünü hissettim.

Asla geri dönemeyecektim. Asla. Gerçek, eziciydi. Gözlerimi kapadım ve sıcak gözyaşlarımın yosunun nemine karıştığını hissettim.

Bu nasıl bir tercih olabilir? Bu öfkeli düşünceyi Tanrıça'ya gönderdim. "Kural" buysa, yapılacak "tercihin" benimle ya da Clint'le bir alakası olamazdı.

Geri dönme kararı senindi, Kıymetlim. Seni gönderme tercihi Şaman'a ait olmalı. Bu karmaşık cevap sevgiyle sarmalanarak zihnime süzüldü.

Yanımda bir hareket hissettim ve gözlerimi açınca Clint'in sağ tarafının, benim yaralı son tarafıma değecek kadar yakınımda durduğunu gördüm. Rhiannon'u da yanında sürüklemişti ve bileğini sımsıkı tutuyordu. Ancak Rhiannon hiç mücadele etmeden sessizce yanında duruyordu. Üçümüzün ne kadar tuhaf göründüğümüzü düşündüm. Clint ve iki yanında birbirinin yansıması iki kadın.

Soran gözlerle Clint'e baktım. Gözleri derin bir hüzün ve kararlılıkla doluydu. Beni korkutuyordu.

"Bu benim tercihim. Bunu sakın unutma, Shannon. Bunu kendi rızamla yapıyorum."

Ben soru soramadan, Rhiannon'a döndü. Sesi derin ve rahatlatıcıydı.

"Seni burada yalnız bırakamam. Bunu biliyorsun." Sesi, sözcüklere sevgi katıyordu. "En başta sorun buydu. Sen çok fazla yalnız bırakılmışsın ve sana gerçek anlamda rehberlik edecek kimse olmamış."

Rhiannon cevap vermedi ama gözleri iri iri açıldı ve başını "evet" der gibi salladı.

Clint ona sevgiyle gülümsedi. "Ne seni ne kızımızı bir daha asla yalnız bırakmayacağım." Sonra bana döndü. "Ona acımamı istediğini hatırlıyor musun? Ancak Rhiannon'un acınmaya değil, şefkate ihtiyacı var. Onunla ilgilenilmesine, gözetilmeye ve taşıdığı bebek de dâhil başkalarına ya da kendine zarar veremeyeceği bir yerde güvende tutulmaya. Sonuçta o senin kırık bir parçandan başka bir şey değil." Yanağıma dokundu. "Onu sevmekten kendimi nasıl alabilirim, Shannon, tatlım?"

Clint'in eli yanağımdan aşağı kaydı ve kaz tüyü montunun cebine uzandı. Elini geri çıkardığında, Rhiannon'un hançerini tutuyordu.

"Clint?" Korkumun sesime yansımasına engel olamadım.

"Şişşt," dedi alçak sesle. "Karar verildi."

Rhiannon'u kendine çekti ve kolunu omzuna sarmak ve onu kendine iyice bastırmak için bileğini bıraktı. Hızlı bir hareketle elini kaldırıp bıçağı sol kolunun hemen altındaki yumuşak bölgeye dayadı. Ben hareket edemeden, bıçağı aşağı çekerek orada yüzeye çok yakın duran iki ana damarı kesti.

"Clint!" diye haykırdım. Aklım yaptığı şeye inanmayı reddediyordu.

Bıçağı yere attı ve boşta kalan sağ elini meşeye yasladı. Clint'ten oluk oluk boşalan kan, kızıl bir pelerin gibi Rhiannon'un üstüne yağıyordu. Rhiannon çılgın gibi hıçkırarak Clint'in kolundan ayrılmaya çabalıyordu. Clint'e dokunmak için elimi uzattım ama bakışları beni olduğum yere sabitledi.

"Sakın. Böyle olmak zorunda."

Gözlerinin kapandığını ve aurasının nabız gibi attığını gördüm. Büyük ve hırıltılı bir nefes aldı. Ağzından, bir dünyadan diğerine yankılanan kulakları sağır edici bir haykırış koptu.

"CLANFINTAN, GEL!"

Kanı çekilen avuçlarımın altındaki yosun tabakası titreşti. Clint'in öne doğru itilmesini ve ağacın sol omzuyla Rhiannon'un

debelenen vücudunu içeri çekmesini izledim. Gözlerime bakmak için Herkül gibi bir güç sarf ederek kafasını çevirdi. Boynundan kalın bir nehir halinde pompalanan kırmızılık dışında yüzü renksizdi. Beni çağırırken eli titriyordu.

Sessiz dudakları, "Gel," diye kıpırdadı.

Çoktan soğumuş elini sıkıca tuttum ve beni ağacın içine çekmesine izin verdim.

Bütün sesler kesildi ve zaman durdu. Sanki derin bir su katmanının altına dalmıştık. Clint arkasında bir kan izi bırakarak ileri atılırken bizi de çekti. Nefes alamıyor ve düşünemiyordum. Panikle dolmuştum.

ClanFintan'ı düşün! Tanrıça'nın sesine tutundum. Derhal itaat ettim.

Clint ve Rhiannon'un tiksinti uyandıran görüntüsüne kendimi kapattım. Yan tarafımdaki bıçak yarasının acısını ve üstüme yüklediği boğucu ağırlığı yok saydım. Eşimi düşündüm. Kokusunu ve sıcak teninin tadını. Her an hazırda tuttuğu gülüşünü, gücünü incelikle yumuşatışını. Doğmamış çocuğumun babası olduğu gerçeğini düşündüm.

Karşımdaki yoğun karanlık, ışıldayan safirlerin mavisiyle atmaya başladı. Ancak renk Clint'ten gelmiyordu. Artık karşımda olmadığı gibi, elimi de tutmuyordu.

Omzumun üstünden arkaya baktım. Clint'in iki kolu da Rhiannon'a sarılmıştı. Rhiannon'un yüzü ona dönüktü ve iki âşık gibi, Clint onu göğsüne bastırmıştı. Rhiannon'un kollarının ağır ağır havaya kalkmasını ve Clint'in omuzlarına sarılmasını izledim. Etrafları kanla kaplıydı ama kanın kırmızı rengi Clint'in aurasının rengini karartmak yerine titreyen safire karışıp yepyeni bir renk yarattı. Mor... koyu, parlak bir mor. Rengi tanıyınca irkildim. Gümüş rengi auramı çevreleyen renk buydu.

Clint bakışımı hissetmiş olsa gerekti çünkü yarı örtülü gözleri bir an bana odaklandı. Dudakları titredi ve çok tanıdık bir

sevgi hitabıyla kıpırdadıklarını gördüm. *Shannon, tatlım.* Sonra gözleri tamamen kapandı ve çevirdiği başı Rhiannon'un saçlarının vahşiliğine gömüldü.

Etrafımızdaki karanlığın katılaştığını hissettiğim ve başımı titreşen maviliği son gördüğüm yere çevirdim.

Orada sertleşen karanlığa uzanan bir el vardı.

Bir kez daha düşünmeden o eli yakaladım ve var gücümle tuttum.

Ağaç beni bir sıvı dalgası içinde dışarı püskürttü. Yere uzandım ve yan tarafımdaki ağrı yüzünden inleyerek titrek bir nefes aldım. Acı içinde öksürdüm ve öğürerek şiddetle kustum. Gözlerim odaklanmıyordu ve kulaklarımda korkunç bir çınlama vardı. Nefesimin çok hızlı çıkmasından aşırı hızlı soluduğumu anladım. Vücudum aynı anda hem donuyor hem de yanıyordu.

Kopuk bir halde şoka girmiş olmalıyım diye düşündüm.

Göremiyor, duyamıyordum ama bir çift güçlü kol beni yerden kaldırınca acıyla çığlık attım. İçimden tanıdık bir sarsıntı geçti ve boşlukta savruluyormuşum gibi hissettim. Başım öne doğru düştü ve tatlı çim, at ve ılık erkek kokusunu tanıdım.

Bilinçsizliğin boşluğuna kaymadan önce, *evdeyim,* diye düşündüm.

Büyük bir karanlığın içindeydim ve ilk düşüncem şaşkınlıkla bunun acı verici olmadığıydı.

Daha yeni bıçaklanmamış mıydım?

Öyle hissetmiyordum. Aslında hiçbir şey *hissetmiyordum*.

Bir süre önce vücudumun girdiği şoku teşhis ettiğim kopuklukla, bu bir koma olmalı diye düşündüm.

Bir kuş sürüsünün bir yere konması gibi, kısa bir yerleşme hissi oldu. Sonra biraz daha karanlık, hiçlik. Korkutucu olmalıydı ama değildi. Koma kurbanlarım her zaman işlemeyen bir vücudun boğucu kafesine tutsak olmuş, sürekli haykırma isteği duyan ama dış dünyayla iletişim kuramayan, yaşayan bilinç hali olarak düşünmüşümdür.

Pekâlâ, dış dünyayla iletişim kurmadığım ortadaydı ama o kadar kötü gelmiyordu. Bir açıdan, grip olduğunuzda ağrı ve sızılarınızı alıp götüren ılık bir banyo gibi rahatlatıcıydı. Bir süre kalmak için hoş bir yerdi ("bir süre"nin Oklahoma diline göre çok uzun bir zaman dilimi olabileceğini hepimiz biliyoruz.)

Shannon, tatlım.

Bu sevgi hitabı, rahatça gömüldüğüm karanlık yalnızlığı sarstı. Kimdi bu? Soru, bilincimi gıdıklıyordu. Bu tanıdık sözcükler beraberlerinde olumlu ve olumsuz çağrışımlar getirmişti.

Konsantre olmak güçtü... çok çaba gerektiriyordu.

Shannon, tatlım. Uyanman gerek.

Clint. İsim darmadağın düşüncelerimin arasından sıyrılıverdi. İsmin yanında önce bir güç ve rahatlık, ardından ezici bir hüzün geldi.

Clint ölmüştü.

Bir parçamız sonsuza dek yaşar.

Acımasız bıçağı ve oluk oluk akan kanı hatırlayınca zihnim dehşete kapıldı.

Hayır! Kendimi bu anıdan konforlu karanlığa çektim.

Pes edemezsin. Her şeyin bir hiç uğruna olmasına göz yumamazsın.

Çok zor. Siyahlığın akışında sürüklenmek çok daha kolaydı.

Yani kızını da öldüreceksin, öyle mi?

Bu kadarı yeterdi. Çok ileri gitmişti. Öfkem kapalı göz kapaklarımın arkasında ışık beneklerinin çakmasına neden oldu.

Hafızamı kaplayan pus kalktı ve düşüncelerim daha bana ait hale geldi.

Elbette kızımı asla öldürmezdim. Beni kim sanıyordu, Rhiannon mu?

Bu düşünceyle derin bir nefes aldım. Yan tarafıma bir acı saplandı.

Aferin kızıma... ses hızla siliniyordu. *Benim için yaşa, Shannon. Yaşamanı istiyorum...*

Kendimi bir karanlık kuyusundan dışarı itilir gibi hissettim. Acı veren bir ışık tünelinin içine emilir gibi.

Ağzım gerçekten kurumuştu. Tanrıçam, çok susamıştım.

Göz kapaklarım kıpırdandı. Dünya, bir karnaval aynasından bakmaya çalışıyormuşum gibi bulanıktı. Herhangi bir şeye odaklanabilmek için gözlerimi kırpıştırdım. Neyse ki en azından o berbat tünelden çıkmıştım.

Derin bir nefes daha aldım.

Kahretsin, çok acıyordu.

Hareli ışık benekleri görüşümü kapladı, kayboldu ve çoğaldı. Hiçbir şey yerinde durmuyordu.

Ancak gözlerimi hızla kırpıştırmak işe yaramaya başlamış gibiydi. İğne başı büyüklüğündeki ışık noktacıkları bir kez daha bölündükten sonra sabitlendiler.

Ah, diye fark ettim. *Mumlar*. Bir sürü mum. Zilyonlarca mum dışında oda karanlıktı. Düzinelerce büyük şamdan yağları akan sütun mumlarıyla doluydu ve pürüzsüz mermer duvarları süsleyen apliklerde daha da fazla sayıda mum yanıyordu. Bir çatırtı duydum. Bir şöminenin içinde parlak bir ateş yanıyordu.

Odanın sıcaklığı tam kıvammdaydı. Aslında, yan tarafımdaki korkunç acı, korkunç kuru bir ağız ve sol bacağımda sıcak bir ağırlık dışında çok kötü hissetmiyordum. Biraz yön duygumu kaybetmiş gibiydim ama o da berbat değildi.

Ve bulanık düşüncelerim odanın da tanıdık olduğunu bildiriyordu.

Evdesin. Tanrıçamın zihnimde çınlayan berrak sesi, bilinçsizlik halimden arda kalan etkileri alıp götürdü.

Gözlerim artık çok daha kolayca tanıdığım odanın içinde sevgiyle dolaştı. Yatak odam. Partholon'da! Gerçekte sadece bir haftadan biraz fazla uzak kaldığını biliyordum ama on yıllar geçmiş gibi geliyordu. Odam hatırladığım haline benziyordu; tek fark ben bu kadar çok mum yakmazdım ve normalde her daim meşgul olan hizmetçi kızların süslemesine yetecek kadar bir süre hareketsiz durabilecek düz yüzeylerin tamamı mis kokulu çiçek aranjmanlarıyla kaplı olurdu.

Pekâlâ, kış gelmek üzereydi. Belki de çiçek açan bir şey bulamamışlardı. Tanrıça biliyordu ya bu çiçeksizliğin nedeni uğraşılmaması olamazdı çünkü o küçük ergenler her an bitmek bilmeyen bir koşturma halindeydiler (Varsayımım, genelde çok az giyinik oldukları için, koşturmanın ısınmalarının tek yolu olmasıydı). Bu

korkunç çiçeksizlik durumu onları delirtiyor olmalıydı. Onlara daha soğuk aylarda güzel birkaç sanat eseri ve hoş kokulu mumların dekorasyon için yeterli olacağını anlatmalıydım. Tanrıça biliyordu ya stresli yardımcılardan nefret ederdim.

Fakat şu bacağımın üstüne koydukları şey neyin nesiydi?

ClanFintan yere, *marshmellow* adını taktığımız kaz tüyü döşeğin yanma uzanmıştı. Başını bacağıma dayamıştı. Yüzü diğer tarafa dönüktü. Derin ve düzenli nefes alıp verişinden uyuduğunu anladım. Gülümsedim. Her zaman hatırladığımdan daha iriydi. Bunun nedenini merak ettim. Uzanıp gür saçlarını okşarken elim titredi.

Başını hızla kaldırıp bana çevirdi.

Onsuz yaşamayı nasıl düşünebilmiştim?

"Uyanmışsın." Sesi çatallıydı.

Gözyaşlarım nefesimi kesince konuşamadım. Başımı salladım.

İnsan gövdesini dikleştirdi ve bana dikkatle baktı. "Kimsin sen?" Sözcükler içinin derinliklerinden kopup gelmişti sanki.

Bir an afalladım. Sonra alnımın kırıştığım hissettim. Ben kim miydim? Yakın zamanda bir savaşa girip başından yaralanmış olabilir mi diye onu dikkatle inceledim. Bu aptalca sorunun sorumlusu bu tür bir yaralanma olabilirdi.

Anlamlı gözlerinin etrafındaki koyu renk halkalar ve her zamankinden daha zayıf görünmesi dışında bir hasar belirtisi göremedim. Saçlarında hatırladığımdan biraz daha fazla gri tel vardı sanki ama bu bir ışık oyunu da olabilirdi. Kesinlikle aynı adam/at/ ya da her neyse gibi görünüyordu.

Derin bir nefes aldım ve acıyla yüzümü buruşturdum. Ses tonuma katkısı pek iyi olmadı.

"Tanrım, benim! Kim olduğumu sanıyorsun, süvarilerle birlikte at binen kahrolası John Wayne falan mı? Kahretsin, buraya gelmek için başıma gelmeyen kalmadı ve ben olduğumu bile ayırt edemiyor musun?" Erkekler her surette aptaldılar.

Sözlerim karşısında yüzünde saf neşe saçan bir gülümseme belirdi. "Shannon!" Kutlama çığlığı sağır edici olabilirdi ama aynı anda odaya dalan güruhun sevinç gösterileri onu bastırdı.

Alanna peşinde ciyaklayan bir hizmetkâr sürüsüyle başı çekiyordu. Onu görünce kalbim yerinden oynadı. *Yaşıyor*, diye düşündüm. *Yaşıyor*. Kolları kocaman bir gül buketiyle doluydu.

İşte, odamın eksiği çiçekler de tamamlanmıştı. Keşke Alanna önemsiz gündelik işleri hizmetkârlara bırakabilseydi. Ben yokken patronluğu onun üstlenmesi gerekiyordu.

Grup yatağımın yanına ulaşmadan, hizmetçiler zarif reveranslarla yere kadar eğildiler. Yanaklarından süzülen yaşlara rağmen gülümsediklerini fark ettim.

"Merhaba, arkadaşım," dedim Alanna'ya ve sesimin titremesinden utandım.

Alanna elinin tersini ağzına bastırıp hıçkırığını tutmaya çalıştı. Diğer eliyle gül buketini göğsüne dayamıştı. Sonra hıçkırığı bir kahkahaya dönüştü.

"Ah, Rhea. Güller yeniden açmaya başlayınca bize döndüğünü anladık."

Yokluğumda hepsinin kafayı yemiş olmasından korkarak ona soran gözlerle baktım.

Dile getirmediğim soruyu ClanFintan cevapladı. "Sen yokken çiçekler açmaz oldu. Soldular ve daha tomurcukken öldüler. Yas tutan güneş, bulutların arkasından çıkmaz oldu. Kuşlar bile şakımıyordu." Elimi dudaklarına götürdü.

Sözcüklerinin arkasındaki anlamın büyüklüğünü anlayınca sırtım ürperdi. Ve bu anlayışla tıpkı Clint gibi, benim de doğru kararı verdiğimden emin oldum.

Partholon'un, Kıymetlisine ihtiyacı var.

Alanna gülleri en yakınındaki periye verdi, gözlerini kuruladı ve yanıma koştu. Titreyen eliyle alnıma dokundu ve asi buklelerimi düzeltti. Zarifçe eğilerek beni öptü.

"Eve hoş geldin, Leydim," dedi sevinç gözyaşlarıyla.

"Eve hoş geldin, Epona'nın Kıymetlisi," diye tekrarladı mutlulukla hıçkıran hizmetçiler.

Ancak benim gözlerim kocamdan başkasını görmüyordu.

ClanFintan öne eğildi ve beni kollarının arasına aldı.

"Eve hoş geldin, tek aşkım." Kadife sesi üzerime örtülürken ruhumun her bir zerresi sevinçle doldu.

SON

"Kısrak gergin tavırlar sergilemeye başlarsa gidiyoruz. Hemen," dedi ClanFintan belki de zilyonuncu kez.

"Tamam," dedim masum bir tavırla.

"Şaka yapmıyorum, Rhea," dedi ciddi bir sesle ve mırıldanmayı sürdürdü. "Beni Tanrıça'nın unuttuğu bu yere gelmeye nasıl ikna ettiğini bile bilmiyorum."

"Kendi kendine konuşmak yaşlılık belirtisidir," dedim neşeyle, mutlu görüntümü korumaya çalışarak.

ClanFintan burnundan bir homurtu çıkardı ve bana azap dolu bir bakış attı. Öne eğilip Epi'nin bir şelaleyi andıran gümüş yelesini okşadım.

"Gergin değilsin, değil mi benim güzel kızım?" diye mırıldandım.

Epi'nin kulakları dikildi ve bir kişnemeyle karşılık verdi.

"Gördün mü?" Epi her şeyin yolunda olduğunu söylüyor."

ClanFintan'ın umurunda değildi.

Ağır adımlarla hemen yanı başımızda yürüyen iki Kentaur'a, "Uyanık olun!" diye çıkıştı.

Victoria ve Dougal'a bakıp gözlerimi devirdim ama ikisi de bütün dikkatlerini ormanda öcü aramaya verdikleri için bana bakmadılar bile.

"Epona tehlikede olmadığımızı söyledi." Defalarca tekrarladığım için artık bir mantraya dönüşen cümleyi yine söyledim.

"Hah!" dedi ClanFintan kısaca.

"Buradan ormana giriyoruz." Victoria'nın sesi sıkıntılı ve ciddiydi. Patikadan inmemize öncülük etmeden önce, yayını omzundan indirip bir ok yerleştirdi.

Dougal ve ClanFintan da korkunç görünümlü kılıçlarını çektiler.

Epi ve ben iç geçirerek onları takip ettik. Sağ kaburgama isabet eden sağlıklı bir tekme, eyerimde kıpırdanmama neden oldu ve şişkin karnıma yaslanan minik bir topuk olduğundan emin olduğum çıkıntıyı gülümseyerek okşadım.

Partholon'a döneli iki ay oluyordu ve kendimi dört kat genişlemiş gibi hissediyordum. Yiyeceklere olan tiksintimi atlattığım kesindi. Çığlıklar atarak benden kaçmayan her şeyi yiyordum.

Ocak ayının sonuydu. Kış hafif geçmişti ve Partholon erken bir bahara yaklaşıyor gibi görünüyordu. Ama bugün hava biraz serindi ve Alanna kürk astarlı pelerinimi giymemde ısrar ettiği için minnettardım.

ClanFintan, Epi ve benimle aynı hizaya gelmek için yeşilliğini koruyan nadir kış dallarından birini kenara itti.

"Kızılderili savaşçıların anısına her dolunayda tekrarladığın ritüellerin neden yetmediğini anlamıyorum." Sesi Kızılderili kelimesine hoş mistik bir tını katmıştı.

Nagi Yolu'ndaki unutulmuş savaşçılara sözümü tutmuştum. Her dolunayda hizmetçilerim toprağa savaşçılar için şarap ve bal döküyor ve cesaretlerinin anısına dans ediyordu. Savaşçıların bir şekilde haberdar olduklarını umuyordum.

Ancak bugün konu savaşçılar değildi.

İlk başlarda Clint'i düşünememiştim bile. Onu zihnimden atmak zorunda kalmıştım. Onun kendini Rhiannon'la birlikte gömdüğü düşüncesi, dokunmaya tahammül edemediğim bir diğer açık yaramdı.

Zaman geçip yan tarafımdaki yara iyileştikçe Clint'in yaptığı şeyin dehşeti de dinmişti. Onu kederde boğulmadan düşünebilir hale gelmiştim.

Partholon'a düşen ilk kar Clint kokmuştu.

Kuşların şakıması bana onu hatırlatıyordu.

Bir ağacın ruhunun bana her seslenişinde, sesinin yankısını duyuyordum.

Ve kocamla sevişememiştim. Değişimi sadece bir kez çağırmıştı. İnsan suretiyle karşıma dikildiği zaman tek görebildiğim Clint oldu. Keder beni altüst etmişti. Gözyaşlarımı dindiremiyordum. ClanFintan derhal Kentaur biçimine dönmüş ve beni kollarının arasında hiç konuşmadan teselli etmişti.

O zamandan beri sevişmeye hiç yeltenmemişti, ben de istememiştim.

Kentaur gırtlağını temizleyince cevap beklediğini anladım. Gözlerinin içine baktım.

"Bugün onlar için değil, Clint için."

"Ölü savaşçıların ruhlarına sunaklar getirdiğini sanıyordum." Kocam gözlerini benden ayırmıyordu.

"Hayır," dedim tereddütle. Her zamanki gibi, ClanFintan'a Clint'ten bahsetmekte güçlük çekiyordum. "Onları Clint'in ruhu için getirdim. Bununla yüzleşme zamanım geldi. Fedakârlığı takdiri hak ediyor."

"Nasıl istersen, Rhea."

"Ya bir şekilde anlıyorsa?" Sesim titredi. "Geri gelmedim. Ona teşekkür etme fırsatım olmadı." Gözlerim ClanFintan'a anlaması için yalvarıyordu.

"Ben ona her gün teşekkür ediyorum," dedi usulca. Bir şey daha söylersem ağlamaya başlamaktan korkarak başımı salladım. ClanFintan'a ben Oklahoma'dayken yaşananların biraz değiştirilmiş versiyonunu anlatmıştım. Bazı kısımları ona, bazı kısımları da kendime acı vermemek için saklamıştım. Ancak

Clint'in, kocama ve ait olduğum dünyaya dönebilmem için canını verdiğini anlamıştı.

Ve her ne kadar yüksek sesle dile getirmese de kocamın, Clint'in beni sevdiğini anladığından da emindim. Benim de onu.

Son zamanlarda eski koruya dönmek için gittikçe artan bir istek duyuyordum. Bu, yapmam gereken bir hac yolculuğuydu. İki ayın sonunda anılarımla ve kayıplarımla yüzleşecek ve nihayetinde bir kapanış yapacak kadar iyileştiğimi umuyordum.

Belki de kendimi affetmeyi bile başarabilirdim.

Victoria güçlü sesiyle omzunun üstünden seslendi: "Açıklığa geldik." Hemen arkasında Dougal, en arkada da ben, Epi ve ClanFintan vardı.

Epi'yi durdurup Victoria'ya seslendim. O ve Dougal durakladılar ve merakla bana baktılar.

"Önce ben gitmeliyim," demekle yetindim. İtirazlarıyla beni durdurmalarına fırsat vermemek için elimi kaldırdım. "Tanrıça beni güvende olduğum konusunda temin etti." Gerçekten etmişti de. Bu yolculuğu yapmaya beni o cesaretlendirmişti. ClanFintan itiraz etmeye kalkınca kozumu kullandım. "Kızımıza zarar verecek bir şey yapar mıyım?"

"Yanında olacağım," dedi. Ses tonu bunun bir rica olmadığını anlatıyordu.

Başımla onayladım.

"Victoria ve Douglas, siz de yakında olun." İki Kentaur başlarını eğerek öne geçmemizi beklediler.

Ağaç sınırından geçerken gözlerimi yumdum. Başımı yavaşça arkaya yatırıp gözlerimi açtım. İkiz devlerin yemyeşil yaprakları gökyüzünü kaplıyordu. Ne beklemem gerektiğini biliyor olmama rağmen çıplak dallarla dolu bir ormanda uzun bir yol kat ettikten sonra onları yeşiller içinde görmek beni şaşırtmıştı. Hafif bir esinti vardı ve dallar ritmik bir şekilde salınıyorlardı. Yaklaşırken bakışlarımı devasa cüsselerinden yosunla kaplı gövdelerine indirdim.

Görüş alanımın kıyısında bir renk dalgalandı. Bir an korku gırtlağımı sıkar gibi oldu ama sonra gördüğümün karanlık ve yağlı bir biçim olmadığını anladım. Bakışlarım açıklığın zeminine indi ve şaşkınlıkla iç geçirdim.

"Ne oldu, Rhea?" derken ClanFintan'ın sesi kaygıdan boğuklaşmıştı.

"Ah," diye soludum mutlulukla. "Kötü bir şey değil. Harika bir şey. Baksana." Zemini işaret ettim. Açıklığın tamamı masmavi yaban çiçekleriyle kaphydı. Her yerdeydiler ve biz aralarından ilerlerken tatlı, baş döndürücü bir koku saçtılar.

Korunun tamamına safir serpiştirilmiş gibiydi.

"Bu şeylerin burada olduğunu hatırlamıyorum." ClanFintan'ın sesi aksiydi.

"Yoklardı. Bunlar yeni." Bir duygu seline kapılmıştım. Koru onu unutmamıştı. Bu ormanın ona sunusuydu.

Ağaçların yakınında durduk. ClanFintan beni Epi'nin sırtından indirdi. Eyer çantasını çözdüm ve içi ballı şarapla dolu tulumu çıkardım. Sonra yüzümü ağaçlara çevirdim.

Korkumu bastırdım. Burada bana zarar verebilecek hiçbir şey yoktu.

Su meşeleri hatırladığımdan daha güzeldi. Uzun, soylu ve güçlü. Hangi ağaca dokunmam gerektiğini biliyordum. Ben ağaca yaklaşırken mavi çiçekler çizmelerime sürtünüyordu. Ağacın yakınında bir kökün çıkıntısına takıldım ve ClanFintan'ın kolları beni düşmeden yakaladı.

Ah, Tanrıçam. Burası tam Rhiannon'un tökezleyip düştüğü yerdi.

"İyi misin, Rhea?"

Nefes almayı bıraktığımı fark ettim ve kendimi derin, sakinleştirici bir nefes almaya zorladım. Sonra güven vermek için ClanFintan'ın kolunu sıktım.

"Sadece eski hayaletleri ziyaret ediyorum," dedim ve büyük bir dikkatle kökün etrafını dolaştım.

Eski ağaç kocamandı. Beş kişi etrafında el ele tutuşamazdı. Ve küçük nehrin karşı tarafında büyüyen ikizi de en az onun kadar heybetliydi.

Mataranın kapağını açıp şarabı ağacın dibine dökmeye başladım. Dev çevresini yavaş adımlarla dolaşırken dökmeyi sürdürdüm.

Kelimeler bir anda akın etti ve ritmik ilahiye hiç zorlanmadan ayak uydurarak mırıldanmaya başladım.

"Seni ormanın üstünde soluk alan rüzgâr gibi hatırlıyorum,
Hışırdayan yaprakların mırıltısı gibi.
Güneş ışınları gibi.
Seni büyüyen ağaçların gücü gibi hatırlıyorum,
Ve çiçek açan tomurcuk gibi.
Ne zaman soylu ve gerçek olan bir şeyi övsem
Aklıma sen geliyorsun."

Çemberimi tamamlamıştım. Çekingen bir tavırla avucumu ağacın yaşlı yüzeyine dayadım. Ondan yayılan gerilimi hissetmek için kocamı görmeme gerek yoktu.

Hoş geldin, Seçilmiş. Yaşlı ses, tanıdıktı.

"Merhaba," diye fısıldadım. Sonra tereddütle konuştum: "Ben buraya... Ben buraya..."

Anmaya geldin, Şaman'ın Kıymetlisi.

Bu unvan karşısında şaşkınlıkla irkildim. ClanFintan huzursuzlukla kıpırdanıyordu.

"Evet, anmaya geldim."

Acı çektiğini hissediyorum.

Aniden gelen gözyaşlarına karşı gözlerimi yumdum. Bu yaranın iyileştiğini sanıyordum oysa. Ne aptalmışım.

"Evet," demekle yetindim.

Şaman'ın duymanı istediği bir mesaj var, Seçilmiş.

Kalbim deli gibi atmaya başladı. Clint benimle konuşacak mıydı?

Kendini hazırla. Düşünce zihnimde gümbürdedi.

Clint'in mesajını beklerken gerildim ama mesaj yerine gelen şey yüzünden az kalsın bir şaşkınlık çığlığı atacaktım. Açık avuçlarıma huzur akıyordu. Ne bir kelime, ne sesli bir mesaj ne de zihnime dolan bir düşünce. Sadece gürül gürül akan huzur. Ellerimdeki karıncalanma bana iki ay önce bir gece ellerimden Clint'in vücuduna akan Tanrıça şifasını hatırlatmıştı.

O anda fedakârlığının iyileşmesini değiştirmediğini anladım. Hatta yoğunlaştırmıştı.

"Teşekkürler," diye hıçkırdım. "Ah, teşekkürler, Clint."

Ağaçtan yüzümü çevirdiğimde gözyaşlarım kurumuştu.

"İyi misin, Shannon?" diye sordu ClanFintan. Kocam, adımı nadiren kullanırdı.

Gözlerimi dikkatle tarayan gözlerinin bu basit cümleden çok daha fazlasını sorduğunu anladım.

Yanma geçtim. Kolunu koruyucu bir tavırla omzuma sardı. Ona iyice yaslandım.

"Evet, ClanFintan. Gerçekten iyiyim." Gözlerimi kaçırmadan gözlerinin içine baktım. Partholon'a dönüşümden bu yana bu sözcükleri ilk kez acı ya da suçluluk duygusu olmadan telaffuz edebildiğimi ikimiz de anlarken, kocamın yakışıklı yüzünden bir sevinç ışıltısı geçti.

"O zaman evimize gidelim, Shannon, tatlım."

Bu tanıdık sevgi hitabı karşısında gözlerim açıldı ama ClanFintan dudaklarını dudaklarıma örtmek için eğilmişti bile. Zihnimde beliren soruyu özenle bastırdı.

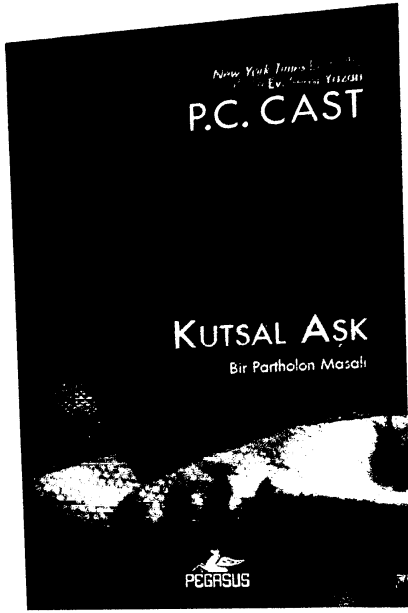
Bazı şeylerin sorgulanmaması daha iyidir, Kıymetlim. Tanrıçamın melodik sesi zihnime süzüldü.

Büyük olasılıkla her zamanki gibi haklıydı. Bu yüzden onu sorgulamak yerine, kocamın öpüşüne uzun zamandır yokluk çeken bir âşığın hevesiyle karşılık verdim.

Kollarımızı birbirine dolayarak, Kentaur arkadaşlarımız ve Epi'nin bizi beklediği yere döndük. Safir renkli çiçeklerin tatlı kokusu bir kutsama gibi etrafımızı sararken, Epi'nin mutlu kişnemesi meşenin zengin yeşilliğinin hışırtısına karıştı ve koru yeniden can bulan hayatın sihriyle yankılandı.

Partholon - 1

Kasaba öğretmenliğinden mitolojik tanrıçaya...
Bambaşka bir dünyada yaşanan beklenmedik bir aşk!

"Neşeli ve canlı, mitolojik bir dünya."
—*Publishers Weekly*